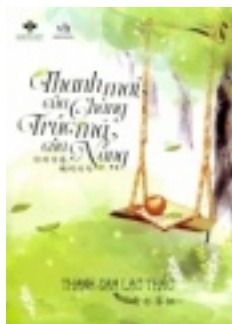

Thanh Mai Của Chàng, Trúc Mã Của Chàng

Contents

Thanh Mai Của Chàng, Trúc Mã Của Chàng	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	19
5. Chương 05	24
6. Chương 06	30
7. Chương 07	36
8. Chương 08	44
9. Chương 09	51
10. Chương 10	59
11. Chương 11	65
12. Chương 12	70
13. Chương 13	78
14. Chương 14	83
15. Chương 15	89
16. Chương 16	96
17. Chương 17	102
18. Chương 18	109
19. Chương 19	115
20. Chương 20	121
21. Chương 21	127
22. Chương 22	135
23. Chương 23	143
24. Chương 24	151
25. Chương 25	159
26. Chương 26	168
27. Chương 27	175
28. Chương 28	184
29. Chương 29	190
30. Chương 30 – Hoàn	196

Thanh Mai Của Chàng, Trúc Mã Của Chàng

Giới thiệu

“Hương Viễn, em chỉ là một cô gái bình thường, hoàn toàn không phải người có trái tim rộng mở và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-cua-chang-truc-ma-cua-chang>

1. Chương 01

Chương 1: Có phân ly thì cũng có tương ngộ

Vương Xán luôn cho rằng, “gặp tình cờ” là một cuộc gặp gỡ bất ngờ và không hẹn trước, nó ít nhiều mang màu sắc lãng mạn. Chẳng hạn, cuộc hội ngộ giữa Gregory Peck và Olive Hepburn ở Roma đã mở đầu câu chuyện tình cảm động. Đó là kết quả của sự kết hợp giữa một thời gian nhất định với một khoảng không gian tuyệt vời.

Nhưng cuộc gặp gỡ của Vương Xán và Trần Hương Viễn là do công việc, không bất ngờ, cũng chẳng có chút lãng mạn nào, gần như không thể nói đó là một cuộc gặp gỡ tình cờ được.

Vương Xán là phóng viên chuyên chạy tin về mảng nhà đất của Văn báo Hán Giang. Các tòa soạn đưa tin tức về bất động sản, ngoài việc viết bài, đi sâu phân tích thông tin nhà đất ra, thì thường tổ chức rất nhiều hoạt động khác nhau. Hoạt động của hôm đó là một buổi tọa đàm. Buổi tọa đàm có mời các chuyên gia và nhân sĩ thuộc danh nghiệp bất động sản, doanh nghiệp đại diện và quản lý tài khoản ngân hàng, đến bàn luận về ảnh hưởng của việc khủng hoảng kinh tế từ Mỹ tới giá đất khu vực Trung bộ.

Giá nhà đất có chịu ảnh hưởng từ khủng hoảng kinh tế Mỹ hay không thì trước mắt cũng chưa thấy dấu hiệu cụ thể. Đại đa số người tham gia còn chưa hiểu một cách rõ ràng hàm ý chính xác về khủng hoảng kinh tế. Hơn hai năm trước, từ khi Vương Xán tốt nghiệp rồi bắt đầu đi làm đến nay, thị trường nhà đất luôn là chủ đề nóng, nóng đến tận bây giờ và ngày càng có xu thế như lửa thêm dầu.

Nằm ở khu vực Trung bộ, Nam Giang là thành phố thuộc vành đai hai của tỉnh. Mặc dù giá nhà đất không cao như ở các đô thị lớn nhưng nó cũng thu hút rất nhiều sự quan tâm của dư luận. Các doanh nghiệp bất động sản điên cuồng đầu tư, trong những phiên đấu giá, các mức giá mới cao hơn không ngừng xuất hiện trên mặt báo. Thậm chí nhiều doanh nghiệp không cần xây dựng công trình cũng có thể kiếm một khoảng lãi lớn. Các ngân hàng vì thế cũng sớm hoàn thành vượt mức kế hoạch năm.

Những cuộc tọa đàm như thế này tất nhiên sẽ không có ý nghĩa nghiên cứu thảo luận sâu sắc. Đại biểu các bên đều hàng hái, phần chần, cộng với việc thể hiện thái độ cẩn thận, lạc quan khi giảng giải các chính sách đã làm yên lòng độc giả, nhưng đồng thời cũng đẩy sự bất an của những người mua đất lên cao.

Chỉ có Trần Hương Viễn, một người đàn ông gần ba mươi tuổi, tướng mạo sáng sủa, phong thái nho nhã, đứng giữa những người trung niên đang ba hoa lại càng vô cùng nổi bật.

Anh mặc một chiếc sơ mi trắng, áo vest là trắng tấp, tinh thần tập trung, và trông có vẻ khá nhanh nhẹn. Khi đến lượt mình nêu ý kiến, anh ta nói bằng giọng phổ thông rất chuẩn, hơn thế thanh âm nghe trầm ấm và rất hay, lời nói rõ ràng, súc tích. Vương Xán nhìn vào tấm thẻ đại biểu trước mặt anh ta, rồi xem lại danh sách khách mời trên tay mình, hóa ra anh là chủ nhiệm tài khoản bất động doanh nghiệp.

Khi tọa đàm kết thúc và chuẩn bị bước vào phần tiệc, Vương Xán bỗng nảy ra một ý định. Cô thay đổi vị trí và thuận lợi ngồi cạnh Trần Hướng Viễn. Hai người trao đổi danh thiếp, chuyện trò lịch sự. Nội dung câu chuyện xoay quanh những vấn đề liên quan đến tài khoản tín dụng nhà đất.

Vương Xán phải thừa nhận, Trần Hướng Viễn là mẫu người cuốn hút cô, nhưng chỉ là cuốn hút mà thôi. Cô không ngốc nghếch đến nỗi cứ thấy đàn ông vừa ý một chút là đã vứt bỏ ngay lòng kiêu hãnh mà chủ động chạy theo.

Nói cho cùng thì Vương Xán mới hai mươi tư tuổi. Những năm tháng qua, cuộc sống của cô cũng có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Vương Xán điền vào bảng lý lịch, kinh nghiệm một cách đơn giản: Sinh ra và lớn lên ở Thành phố Hán Giang – một tỉnh ở khu vực Trung bộ, nơi có rất nhiều sông ngòi ao hồ. Ngoài đi tham quan du lịch thì cô chưa từng rời khỏi nơi đây. Từ khi tốt nghiệp đại học và đến bộ phận kinh tế của Văn báo Hán Giang, công việc của cô rất ổn định. Khi thương mại phát triển, Vương Xán đi phỏng vấn các doanh nghiệp thương mại, khi bất động sản trở thành chủ đề nóng, cô lại đến phỏng vấn các doanh nghiệp bất động sản. Nếu có thay đổi thì chỉ là không gian của văn phòng và đường đi mà thôi.

Trắc trở duy nhất trong đời làm Vương Xán tổn thương là sự kết thúc không lý do của mối tình đầu. Nhưng cho dù đó là mối tình đầu thì giờ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy có chút nhạt nhẽo.

Nhạt nhẽo? Không sai! Đây chính là điều Vương Xán nuối tiếc nhất. Cuộc đời quá nhàm chán, vô vị, đến mức chính cô cũng thấy dường như không có một chút hồi ức nào đáng để ghi nhớ.

Những cô gái trẻ hầu hết đều hi vọng cuộc sống của mình có chút thú vị, có thêm vài câu chuyện để hồi ức. Nhưng với Vương Xán thì không như vậy, khi nghĩ lại những việc đã qua, cô chẳng có chút oán than nào. Thật ra, nói một cách chính xác, Vương Xán là người thích hợp với cuộc sống đơn giản.

Khi sinh ra, cô được bố mẹ đặt tên là Vương Xán (tên một loại ngọc). Sau khi lên mẫu giáo và học viết chữ, Vương Xán bắt đầu khó chịu với cái tên “Xán” vô cùng nhiều nét của mình. Cô còn cảm thấy cái tên này cũng chưa thực sự hay, nghe không được êm tai như tên của những bạn xung quanh: “Giai”, “Di”, “Trắc”, “Vy”.

Không đành lòng, Vương Xán hỏi bằng được bố mẹ về nguồn gốc cái tên này. Mẹ cô, giáo viên ngữ văn trung học – bà Tiết Phương Minh đã trả lời con gái bằng một câu nói đậm chất văn: “Bởi vì con là viên mỹ ngọc minh châu mà ông trời ban tặng bố mẹ.”

Cách giải thích này của mẹ ít nhiều đã an ủi Vương Xán. Cô dương dương tự đắc và nghĩ may mà mẹ không thích đơn giản rồi gọi luôn là Vương Minh Châu, để rồi sẽ gọi cô bằng cái tên ở nhà là Châu Châu. Không cần nói cũng biết, bọn con trai nghịch ngợm trong lớp sẽ gọi cô là Tiểu Chư Chư[1]. Nếu thế thì cô sống làm sao nổi.

[1] Trong tiếng Trung, “chư chư” và “châu châu” có phát âm giống nhau, “chư” có nghĩa là con lợn.

Biết thêm vài chữ, cô tự viết tên mình bằng một chữ đồng âm nhưng có cách viết đơn giản hơn là Vương Xán (có nghĩa là xán lạn). Khi bố mẹ vặn hỏi, Vương Xán nói bằng giọng hùng hồn đầy lí lẽ: “Con là ánh mặt trời rực rỡ trong cuộc đời của bố mẹ, như vậy cũng tốt chứ sao?”

Trong mắt bố mẹ cô lúc này, câu trả lời lưu loát của con gái rõ ràng đậm chất thơ văn về hình ảnh thiên nhiên. Họ nhìn nhau, vẻ mặt rạng ngời như hoa nở. Bà Tiết Phương Minh thích thú đến nỗi phải lập tức tìm ngay một quyển sổ ghi chép lại.

Như những người phụ nữ cùng thời, bà Tiết Phương Minh cũng từng có giấc mộng văn chương, yêu thơ ca và từng đọc thuộc nhiều câu thơ nổi tiếng của Thư Đình, Cổ Thành. Lúc thi đại học, bà vốn không nghĩ đến viễn cảnh nghề nghiệp về sau mà cứ đăng kí thi khoa tiếng Trung, những lúc rảnh rỗi thường ngồi viết nhật kí, tản văn. Sau khi tốt nghiệp, bà trở thành giáo viên ngữ văn, tình yêu đối với văn học, chữ viết càng thâm căn cố đế.

Bà Tiết Phương Minh luôn có thói quen viết nhật kí. Trước khi sinh Vương Xán, bà dùng hẳn một cuốn sổ dày với hình bìa được trang trí đẹp mắt để ghi chép. Đầu tiên, bà viết về cảm giác khi mang thai, sau đó là tiếng khóc chào đời của con gái. Những âm thanh vô thức của con, con biết cười, biết cách lật người,

rồi khi chiếc răng đầu tiên của con mọc, con chập chững bước đi cho đến lúc bi bô tập nói, bà Tiết Phương Minh đều ghi chép tỉ mỉ.

Mặc dù biết con gái viện cớ cho hành động lười viết chữ nhưng bố mẹ cô cũng đành chấp nhận. Đến khi Vương Xán lên tiểu học, họ đã chính thức đổi tên cho cô.

Trước khi vào đại học, Vương Xán chưa từng yêu đương. Bởi vì ngoài nhân tố gia giáo nghiêm khắc ra thì khi học tiểu học, bố của cô – ông Vương Thao là Phó hiệu trưởng trường, không có tên con trai nghịch ngợm nào dám đến trêu chọc cô. Khi lên Trung học, Vương Xán lại trực tiếp bị mẹ – cô giáo Tiết Phương Minh tiếp quản. Bà Tiết Phương Minh là giáo viên dạy giỏi của trường trung học đó, bà nổi tiếng nghiêm khắc với học sinh. Thế nên càng không có cậu nam sinh nào mạo hiểm bắt chuyện với cô, vì sợ bị gọi đi nghe giáo huấn.

Nhìn kĩ lại thì đám con trai trong lớp Vương Xán, mặt cũng không nhiều mụn trứng cá, chỉ là đeo một cặp kính cận dày cộp, cũng không có nhiều tên cá biệt, nhưng những người để cô gọi là anh tuấn thì vô cùng hiếm hoi. Hơn nữa, từ trước đến giờ Vương Xán luôn chịu ảnh hưởng văn học của mẹ, từ lâu đã thích xem phim Hollywood. Sau khi xem những nhân vật đẹp trai, anh tuấn, khí chất trên màn bạc, cô thật sự không thích một ai trong đám bạn cùng trang lứa.

Về phương diện học hành, Vương Xán chưa bao giờ cần mẫn, lúc nào cũng thấp hơn yêu cầu của bố mẹ và của cả chính cô nữa. Thế nhưng, Vương Xán lại rất thông minh, thành tích ở lớp luôn xếp vị trí top đầu. Đến khi thi đại học, cô thuận lợi thi đỗ vào chuyên ngành kinh tế học của một trường tài chính trong vùng. Mặc dù không phải là trường nổi tiếng hàng đầu, nhưng cũng được coi là có tiếng trong khu vực.

Khi học năm thứ nhất, Vương Xán thầm yêu một nam sinh khóa trên có ngoại hình anh tuấn học cùng trường. Đối với những thiếu nữ lần đầu nảy sinh tình cảm mà nói thì kiểu trúng tiếng sét ái tình này có ảnh hưởng rất sâu sắc. Thế nhưng, khi Vương Xán chưa quen với cuộc sống của sinh viên, chưa kịp lấy hết dũng khí biến tình yêu đơn phương thành tình yêu công khai thì phát hiện ra, người ta đã có bạn gái. Thậm chí, họ còn thân mật nắm tay nhau và dùng chung một chiếc thìa trong nhà ăn.

Nhìn cách ăn cơm của hai người họ, anh bón cho em một thìa, em lại bón cho anh một thìa, Vương Xán chịu một cú sốc không nhỏ. Sau khi định thần lại, cô nuốt ngược thầm nghĩ: “Nguy hiểm thật! May mà mình vẫn chưa tỏ tình với anh ta.” Hơn nữa giữa nơi công cộng, Vương Xán không ủng hộ những hành động kiểu này. Trong mắt cô, khuôn mặt vốn đẹp trai không thể lí giải này bỗng chốc tan thành mây khói.

Khi Vương Xán học năm nhất, năm hai đại học, có khá nhiều nam sinh theo đuổi cô. Cho dù viết thư tay, chat qua QQ hay hẹn đi xem phim, dường như chẳng ai khiến cô động lòng dù chỉ chút ít, vì vậy mọi chuyện cứ lặng thầm trôi qua.

Khi năm học thứ ba sắp kết thúc, Vương Xán thực sự bước vào con đường tình yêu. Nam sinh theo đuổi cô lần này là Hoàng Hiểu Thành – sinh viên tài năng một trường kĩ thuật công nghệ, nổi tiếng gần trường cô. Anh đến từ một thành phố phương Bắc, cùng quê với Hà Lệ Lệ – bạn cùng phòng của Vương Xán. Hoàng Hiểu Thành có dáng người cao ráo, khuôn mặt anh tuấn, nói chuyện dí dỏm, hài hước, nói chung là kiểu con trai dễ làm con gái xiêu lòng.

Đến nửa kì sau của năm thứ ba, Vương Xán mới bắt đầu hẹn hò, giống như việc quyết tâm giữ ánh hoàng hôn tình yêu trên ghế nhà trường để không hối tiếc tuổi thanh xuân. Nhưng thành tích của Hoàng Hiểu Thành rất ưu tú, ngành cậu theo học là một trong những ngành học hot hàng đầu cả nước. Đến năm thứ tư, khi họ chính thức thành một cặp, Hoàng Hiểu Thành được đặc cách học thẳng lên nghiên cứu sinh, Vương Xán nghĩ, cái mà họ có, có lẽ là thời gian.

Cũng giống như các cặp tình nhân, tình yêu của Vương Xán và Hoàng Hiểu Thành cũng vô cùng ngọt ngào. Nhưng đến kì hai của năm thứ tư, hai người đều bận rộn với việc thực tập, rồi lập kế hoạch tốt nghiệp, luận văn và cả tương lai sau này nữa, cơ hội gặp mặt của họ vì thế cũng ít dần.

Vương Xán là con một trong nhà, từ trước đến giờ không có chí hướng gì to tát, cô luôn gắn mình với không khí ấm áp của gia đình, quen với cuộc sống nhàn nhã, môi trường rộng lớn bên ngoài đối với cô chỉ có tính chất du lịch. Vì thế, ngay từ đầu cô đã xác định sẽ ở lại nơi đây lập nghiệp.

Vương Xán rải hồ sơ khắp nơi, không bỏ qua bất kì cơ hội nào. Vừa hay Văn báo Hán Giang đang tuyển sinh viên mới tốt nghiệp, thế là cô vào Hán Giang làm việc. Ngành Vương Xán học là chuyên ngành kinh tế, từ năm thứ hai cô đã bắt đầu đi thực tập ở các tòa soạn. Tất cả kinh nghiệm đó đều có ích cho lần tuyển dụng này, thông qua tầng tầng lớp lớp ứng viên và những cuộc thi, Vương Xán thuận lợi được kí hợp đồng và trở thành phóng viên thực tập.

Vương Xán vui mừng báo tin cho bố mẹ, lập tức họ muốn tổ chức bữa cơm chúc mừng cô. Với chút e dè, Vương Xán hỏi mẹ: “Con có thể dẫn một người bạn đến cùng chứ?”

Bà Tiết Phụng Minh từ lâu cũng đã đoán ra chuyện con gái hẹn hò. Nhưng vì ông Vương nhiều lần yêu cầu bà không được quản lý cô chặt chẽ giống như học sinh bà ấy dạy, nên bà mới nhẫn nại không đi vãn hỏi. Lần này có cơ hội được gặp bạn trai của con gái, tất nhiên bà sẽ gặt đầu đồng ý.

Vương Xán chạy như bay đến trường Đại học Kỹ thuật công nghệ tìm Hoàng Hiểu Thành. Thế nhưng Hiểu Thành lại không bị tác động bởi niềm vui của Vương Xán, với vẻ mặt vô cùng bình thản, anh hỏi: “Kí hợp đồng chưa? Tốt lắm!”

“Cuối tuần này cùng ăn cơm nhé! Bố mẹ em mời, đến nhà hàng Tây nổi tiếng để chúc mừng em, họ cũng muốn gặp anh.”

Hoàng Hiểu Thành trầm tư một lát rồi nói: “Vương Xán, anh xin lỗi... Anh cũng vừa kí hợp đồng với một công ty nước ngoài ở Thượng Hải.” Anh nói công ty đó nằm trong top 500 công ty phát triển nhất thế giới. Sau khi nhận bằng tốt nghiệp, Hiểu Thành sẽ đến đó làm việc.

Vương Xán hoàn toàn không tin vào tai mình, cô ngạc nhiên nói: “Nhưng không phải anh...”

“Anh đã từ bỏ việc học nghiên cứu sinh.”

Bất kể đối với tương lai của Hoàng Hiểu Thành hay trước mối quan hệ của hai người thì đây đều là những quyết định trọng đại. Thế nhưng từ lúc chính thức đưa ra quyết định đến công ty nước ngoài phỏng vấn, Hoàng Hiểu Thành căn bản đã không hỏi ý kiến Vương Xán đến một lần, lại không nói với cô một tiếng nào. Cô nhất thời ứ miệng, không biết nói gì.

“Cơ hội này rất hiếm có.” Hoàng Hiểu Thành vốn ăn nói lưu loát, lúc này cũng có chút khó khăn khi mở lời: “Vương Xán, anh..”

“Đừng nói nữa.” Vương Xán ngắt lời, nước mắt phút chốc tràn khóe mi. Hoàng Hiểu Thành cũng quay đầu đi, mãi lâu sau vẫn không hề nhìn cô.

Kiểu từ biệt này đến một cách thật bất ngờ, Vương Xán không biết nên nói gì, cô vội chạy khỏi trường Đại học Kỹ thuật công nghệ rồi bắt xe bus. Vương Xán không về nhà mà trở lại kí túc xá. Nằm trên giường, cô đau khổ phát hiện ra rằng, cho dù họ có yêu nhau đến mấy thì cũng như bao đôi tình nhân trong trường, đều chia tay sau khi tốt nghiệp mà thôi. So với những đôi đã từng thề non hẹn biển mà nói thì cô và Hoàng Hiểu Thành thậm chí chưa từng chính thức nói đến chuyện tương lai. Tất nhiên, lúc này không thể phán xét là Hiểu Thành đã phụ cô.

Vương Xán luôn biết Hoàng Hiểu Thành là người có chí lớn, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ điều này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ. Cô vừa được nhận vào tòa soạn, trong lòng tràn ngập niềm vui, ý nghĩ đầu tiên của cô là thấy mình thật quá may mắn. Tất nhiên đó chỉ là dường như mà thôi. Hoàng Hiểu Thành luôn tạo cho cô cảm giác họ thật sự yêu thương nhau, nhưng tình cảm mà anh dành cho cô hoàn toàn không sâu đậm đến mức có thể đưa cô vào kế hoạch tương lai của mình.

Chuyện thất tình đến bất ngờ khiến Vương Xán bỗng chốc bị đánh gục. Sau khi về nhà, với nét mặt không chút biểu cảm, cô nói với bố mẹ: “Anh ấy không đến đâu.”

Bà Tiết Phụng Minh vội hỏi con gái: “Tại sao?”

Khi bà đang định hỏi tiếp thì ông Vương Thao đã kịp ngăn lại: “Bữa cơm này chỉ có gia đình ta, như vậy cũng tốt chứ sao.”

Từ tận đáy lòng, Vương Xán thầm cảm ơn sự tâm lý của bố, cũng cảm động vì mẹ không tiếp tục truy hỏi để cô có thể tự gặm nhấm vết thương. Thế nhưng, khi cô chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã phải tập thích

nghi với cuộc sống của một phóng viên thực tập. Từ sinh viên trở thành người theo đuổi sự nghiệp, Vương Xán phải học rất nhiều thứ, áp lực từ công việc lại quá lớn, thời gian biểu hàng ngày đều kín lịch. Về đến nhà, ngay cả thời gian tâm sự chuyện riêng với bố mẹ cô còn không có chứ đừng nói đến thời gian rảnh để thương tiếc ổi tình đầu, suy nghĩ nguyên do chia tay, hay cảm thấy phần nộ vì đã bị bỏ rơi.

Nhớ lại chuyện của một người bạn trong trường, khi thất tình thường có những biểu hiện thay đổi đột ngột như say xỉn, bỏ học, tinh thần xuống dốc, Vương Xán hiểu rằng, tất cả những cảm xúc đó đều cần một khoảng thời gian và nghị lực nhất định. Nhưng thời gian và nghị lực của cô đều dành cả cho công việc, vì thế cô luôn cảm thấy mình thật may mắn.

Một tháng sau, Hoàng Hiểu Thành gọi điện nói anh sắp khởi hành đến Thượng Hải. Vương Xán vừa kết thúc một cuộc phỏng vấn, dưới ánh mặt trời chói chang, cô lướt mãi mồ hôi quay về tòa soạn, hít thở luồng hơi mát lạnh ở chính giữa điều hòa, một lúc sau cô mới tỉnh táo lại.

Cầm chiếc điện thoại, Vương Xán nhìn ánh nắng gắt ngoài cửa sổ, những tia nắng có phần chói chang khác thường, như thể muốn làm tổn thương và lưu lại những dấu vết vĩnh viễn trên võng mạc. Cô nhớ lại mùa hè năm ngoái, khi lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh mỉm cười với cô, để lộ ra hàm răng trắng sáng, nụ cười ấy như mang cả hơi thở của những tia sáng mặt trời. Trong tâm trí cô, hình ảnh ấy cứ dần dần trở nên mơ hồ không xác định.

“Tiểu Xán, em có nghe không đấy?”

uối cùng, Vương Xán vẫn rơi nước mắt, cô chỉ có thể điều chỉnh nhịp thở rồi nói với giọng nhỏ nhẹ: “Em sẽ đến tiễn anh.”

Một đêm giữa mùa hè tại Hán Giang, tiết trời vẫn oi bức, họ gặp mặt ở ga tàu người qua kẻ lại, cả hai đều không dám nhìn thẳng vào mắt nhau. Lúc đầu, Vương Xán vẫn giữ được nụ cười trên môi, cố gắng kiểm soát chuyện nói để cả hai không phải khó xử. Về sau, cô và Hoàng Hiểu Thành nhìn nhau, không biết nói gì nữa.

Hoàng Hiểu Thành lên xe, cất hành lý xong liền lập tức chạy đến vị trí nối tiếp, mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Vương Xán không tự chủ được cũng bước đến, nắm lấy bàn tay anh.

Tất cả tủi hờn biệt ly đều ghi dấu vào thời khắc này rồi bao trùm lấy họ. Vương Xán nhìn chăm chú vào bàn tay thon dài, chậm rãi ngẩng đầu ngắm khuôn mặt anh tuần quen thuộc. Trong mắt anh, có gì đó như đang sáng lấp lánh. Bỗng nhiên, Vương Xán phát hiện ra rằng, cô không cần miễn cưỡng bản thân làm một người trưởng thành lý trí, cô đã không còn một chút oán hận nào nữa rồi. Người thanh niên này còn thiếu thốn hơn cô rất nhiều, không có sự che chở của gia đình, phải một mình phấn đấu tại một thành phố lớn xa lạ, như vậy cô làm sao mà hận anh được?

Hoàng Hiểu Thành khẽ nói: “Tiểu Xán, anh xin lỗi!”

Vương Xán lại một lần nữa rơi nước mắt, nhưng lại cố gắng mỉm cười, cô không chút giận hờn đáp lời anh: “Hiểu Thành, em chúc anh mọi chuyện thuận lợi, tiền đồ rộng mở.”

Nhân viên ga tàu ra hiệu những người đứng cạnh lui xuống, từng cửa sổ được đóng lại, tàu chậm chậm khởi hành. Vương Xán vẫy vẫy tay theo hướng đoàn tàu dần xa, rồi ngay lập tức quay người bước đi, đồng thời cũng tự nhủ, phía trước vẫn còn những điều thú vị đang chờ đợi.

Từ phóng viên thực tập trở thành phóng viên chính thức, Vương Xán mất hai tháng. Lúc đầu, cô chạy mông tin tức kinh tế liên quan đến vấn đề dân sinh. Sau đó, khi phòng Kinh tế được thành lập, cô được phân đến chuyên mục Nhà đất. Nhờ sự nóng lên của thị trường bất động sản, báo Nhà đất tuần nào cũng xuất bản một tập dày, quảng cáo nhiều đến mức các bộ phận khác cũng phải ghen tị.

Vương Xán thông minh lanh lợi, chịu khó học hỏi lại làm việc chăm chỉ nên tiến bộ rất nhanh và được cấp trên là chủ nhiệm Dương ghi nhận. Cô cũng rất vui vẻ hòa thuận với đồng nghiệp. Ông bà Vương nghe theo đề nghị của con gái, khi thị trường bất động sản lên cao, đã rút tài khoản ngân hàng mua một căn nhà do cô đứng tên, cũng coi như đầu tư. Theo cách nói của La Âm – bạn tốt kiêm đồng nghiệp của Vương Xán thì cô nghiêm nhiên có tài sản cá nhân rồi.

Ở tuổi hai mươi lăm vô cùng tươi đẹp, Vương Xán có người thân bên cạnh, có tuổi thanh xuân tràn trề, có công việc tốt, có những người bạn tri âm, có một ngôi nhà đang trong thời kì tăng giá. Ngoài chuyện chưa có bạn trai ra, cô dường như không thiếu một thứ gì.

Trong quãng thời gian hai năm sau khi Hoàng Hiểu Thành ra đi, cuộc sống tình cảm của Vương Xán gần như là một khoảng trắng. Lúc đầu, bố mẹ còn ủng hộ chuyện cô say mê với công việc. Về sau, họ cũng không tránh khỏi có những lo lắng. Họ không hiểu tại sao cô con gái trẻ trung, hoạt bát của mình lại chưa có bạn trai.

Nói Vương Xán xinh đẹp, đáng yêu cũng không thể coi là quá lời dưới ánh mắt thiên vị của cha mẹ. Cô cao 1m61, thân hình không phải xương xẩu một cách thời thượng mà có phần mũm mĩm. Có điều khung xương của cô nhỏ nhắn, nhìn chỉ thấy đầy đặn chứ không có chút cảm giác nặng nề, béo mập. Tất nhiên, cô vẫn ngưỡng mộ dáng người cao cao gầy gầy của La Âm. Nhưng mỗi lần cô kêu ca, La Âm liền nhìn cô từ trên xuống dưới rồi trực tiếp phao tin, sẵn sàng đổi cho cô thân hình mà cô nói là “muốn gì có nấy”.

Vương Xán có khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng ngà, mềm mại, đôi mắt sáng không to nhưng thiên sinh cong cong, tuy không cười mà cũng như cười, đôi môi đỏ mọng, gợi cảm, dù thể nào trông cũng rất dễ thương.

Vương Xán không hề để ý đến sự lo lắng của bố mẹ, cũng không buồn vì không có ai theo đuổi. Vương Xán buồn chỉ vì những người thích cô không thể làm cô động lòng. Thỉnh thoảng hẹn gặp một lần, cô không có cảm giác rung động, không kì vọng, không phấn chấn tự nhiên như mối tình đầu, vì vậy mà không thể có giai đoạn tiếp theo.

Ngành Vương Xán theo học là Kinh tế, hơn nữa lại không được di truyền tế bào văn học của mẹ mà có thể thương cảm nhìn mưa thu, đông lạnh với đôi mắt đắm lệ, đượm buồn. Thế nhưng đối với tình yêu, cô giống như những người phụ nữ bình thường, luôn hy vọng có những niềm vui bất ngờ.

Cuộc sống của Vương Xán là liên tiếp những chuỗi ngày nhàm chán, lặp đi lặp lại, đi làm, tan làm đúng giờ. Ngoài việc đi phỏng vấn, viết bài, cô thường hẹn bạn bè đi ăn, xem phim, hát karaoke, sống cuộc đời bình an và cũng không kém phần thú vị. Chỉ có điều, những lúc rảnh rỗi, trong lòng cô không tránh khỏi cảm giác trống vắng.

Vương Xán không cho rằng bản thân chịu ảnh hưởng bởi mối tình đầu. Cô nghĩ đó chỉ là cảm giác cô đơn thông thường mà thôi. Nhiều lúc cô thường nghĩ, đây là cuộc sống mà cô muốn có sao? Cuộc sống nhất thành bất biến như thế này sẽ vẫn tiếp tục ư? Cô không thấy được ở đoạn đường nào có niềm vui bất ngờ đang chờ đợi mình. Tất cả những người xung quanh đều có cuộc sống yên an, cô không biết mong ước này có được coi là xa xỉ?

La Âm là bạn đồng nghiệp của Vương Xán, làm việc tại chuyên mục Thổ lộ tình cảm của tòa soạn. Cô cùng hai người nữa một nam, một nữ phụ trách mảng này. Mỗi tuần, họ đều tiếp nhận những lời tâm sự, từ hạnh phúc đến khổ đau của độc giả. Qua những câu chuyện ấy, La Âm sẽ viết một bài chia sẻ, đồng thời đưa ra một vài lời khuyên, bình luận. Theo như Vương Xán thấy thì dường như La Âm đã từng đọc qua tất cả các câu chuyện tình yêu trên thế giới.

La Âm lớn hơn Vương Xán bốn tuổi, trước suy nghĩ về tình yêu của Vương Xán, cô đưa ra nhận định: “Riêng về chuyện tình yêu, vui mừng ít mà đau khổ nhiều.”

Vương Xán cảm thấy tính cách cởi mở của La Âm đã bị những câu chuyện bất hạnh của độc giả làm ảnh hưởng, khiến cô trở thành người theo chủ nghĩa bi quan. Đồng thời cô cũng thấy kỳ lạ là trong cuộc sống này, làm sao lại có nhiều truyền kỳ như vậy chứ? Và tại sao những truyền kỳ ấy cô lại chưa từng gặp phải?

Là độc giả trung thành của chuyên mục Thổ lộ tình cảm, có lần Vương Xán nói với La Âm: “Những câu chuyện cậu viết còn trắc trở hơn cả tiểu thuyết, mình chỉ có thể tìm được khoái cảm từ việc quan sát cuộc sống của người khác thông qua những bài viết của cậu mà thôi.”

Vương Xán không biết rằng, cuộc sống tưởng chừng bình đạm thế nhưng có chia ly cũng có ngày tương ngộ, các tình tiết sự kiện trong cuộc đời là vô vàn không thể nói trước được.

2. Chương 02

Chương 2: Mở đầu không chỉ là mùa hè

Sau tọa đàm một tuần, Vương Xán lại gặp Trần Hướng Viễn một lần nữa, nhưng lần này lại mang chút tình cờ.

Vương Xán đến máy ATM rút tiền, thẻ ngân hàng của cô không may bị nuốt vào trong. Lần đầu tiên gặp tình huống này, Vương Xán cứ ngơ ngác nhìn cái máy. Sau đó, cô gọi điện đến tổng đài chăm sóc khách hàng và được họ hướng dẫn đến chi nhánh ngân hàng gần nhất giải quyết. Hôm đó lại đúng vào cuối tuần nên người trực ban bảo cô thứ hai quay lại quầy. Đến thứ hai, Vương Xán tranh thủ thời gian chạy đến ngân hàng, quản lý tại quầy bảo cô xuất trình chứng minh thư, kê khai sổ tài khoản ngân hàng, thời gian bị nuốt thẻ, phương thức liên hệ rồi nói phải đợi nhân viên phụ trách máy ATM đến lấy thẻ ra rồi mới thông báo cho cô đến nhận.

Vương Xán không ngờ thủ tục lại phức tạp đến vậy, chỉ đành bực bội quay về. Hai ngày sau, cô nhận được điện thoại thông báo đến nhận lại thẻ. Ngày hôm đó Vương Xán rất bận nên chỉ có thể tranh thủ đi buổi trưa. Thế nhưng vào giờ này, nhân viên ngân hàng cũng nghỉ, họ nói cô đợi đến đầu giờ chiều.

Vương Xán phải đi phỏng vấn và có bài viết cần giao nộp gấp nên nhất thời có chút nóng giận. Cô gọi quản lý quầy đến, khi đang thao thao bất tuyệt hùng biện lý luận thì Trần Hướng Viễn đi từ trên lầu xuống. Anh làm việc ở ngân hàng thành phố, chỉ là qua chi nhánh này giải quyết chút việc, chứng kiến sự việc, anh lập tức bước đến.

Vương Xán đang gay gắt chỉ trích chất lượng phục vụ và tác phong làm việc của họ thì thấy Trần Hướng Viễn, cô liền ý thức được rằng bộ dạng của mình lúc này có chút đáng sợ. Trong lòng Vương Xán thầm nghĩ, thế là tiêu rồi, bao công sức giữ gìn hình ảnh thực nữ tại buổi tọa đàm đã bị phá vỡ, đoán chắc một người đàn ông nho nhã, lạnh lùng như anh cũng chẳng có chút ấn tượng tY đẹp nào về cô nữa.

Tâm tư của Vương Xán chưa bắt đầu đã bị dập tắt, cô không khỏi có chút nản lòng. Vậy mà hình như Trần Hướng Viễn lại không hành động như trong suy nghĩ của cô, anh hỏi rõ tình hình rồi vui vẻ nói: “Nếu cô Vương bận, tôi có thể viết giấy ủy quyền lấy thẻ cho cô, sau khi lấy được thẻ, chiều nay khi tan sở tôi sẽ mang đến tòa soạn của cô.”

Vương Xán thấy đề nghị này rất hay, không những không gây phiền phức ình mà còn có cơ hội gặp mặt anh ấy, thế nhưng miệng vẫn khách khí: “Sao tôi có thể làm phiền đến anh chứ?”

“Không sao, tôi lái xe tiện đường qua đó mà, cứ cho là tôi bù đắp một chút cho thái độ phục vụ chưa được hoàn hảo.” Anh mỉm cười, nụ cười có pha chút trêu chọc nhưng thần sắc ôn hòa, lộ ra vẻ thản nhiên, chân thành.

Sáu giờ chiều, Trần Hướng Viễn đến cổng tòa soạn và gọi điện bảo Vương Xán xuống lấy thẻ. Vương Xán cũng theo phép lịch sự mời anh đến quán café Lục Môn đối diện đợi cô: “Tôi sẽ qua đó ngay, mời anh uống một ly café coi như lời cảm ơn.”

Quán café Lục Môn được mở trên đường Hóa Thanh, gần trụ sở tòa soạn Văn báo nhiều năm nay. Cánh cửa kính hai bên được sơn những ô vuông màu xanh, bên trong rất rộng rãi và tinh mịch. Cửa sổ quán làm bằng kính trong suốt, sáng bóng, từ trần cho đến sàn đều được phối bằng tấm rèm màu trắng ngà, trên bàn phủ những tấm khăn có ô vuông màu xanh và một bình thủy tinh xinh xắn cắm một cành hoa hồng. Trên bục quán bày những chậu cây xanh mát, trong quán lúc này đang phát những bản nhạc dương cầm nhẹ nhàng, êm dịu. Cách bài trí đồ đạc khá đơn giản, nhưng lại không có cảm giác xa lạ như ở nhiều quán café khác, thay vào đó là không khí quen thuộc, thân thiết khiến người ta an tâm như đang ở nhà mình.

Vương Xán vào cửa, đúng lúc chạm mặt một người đàn ông có phong thái hiên ngang bước ra. Họ thỉnh thoảng gặp nhau ở đây, vốn chỉ là quen mặt mà thôi. Có một lần đi qua bàn Vương Xán, đúng lúc thấy cô đang cho thêm nhiều đường và sữa vào ly café, bỗng dừng anh ta dừng bước, hòa nhã nói: “Cô ơi, như thế sẽ làm mất hương vị vốn có của café đấy!”

Vương Xán mỉm cười, cắn một miếng bánh quy rồi nói: “Cứ kệ tôi đi, tôi yêu thích đồ ngọt không còn thuốc chữa nữa rồi.”

Anh ta cười: “Xin lỗi, tôi đã mạo muội rồi, cô cứ từ từ thưởng thức nhé!”

Sự can thiệp của anh ta không hề đường đột chút nào. Sự kiên quyết của Vương Xán cũng không hề gượng ngạo, hai người vì thế cũng mở đầu một mối giao tình. Nhưng họ lại hoàn toàn không có ý định tự giới thiệu về nhau, cô chỉ thấy nhân viên phục vụ gọi anh ta là anh Cao, rõ ràng anh ta là khách quen ở đây.

Anh Cao đó khi thấy Vương Xán thì cười nói: “Cô đến thật đúng lúc, nhân viên phục vụ lúc này vừa nói bánh gato Chiffon vừa ra lò.”

Vương Xán cười nói: “Cảm ơn anh, đúng lúc tôi cũng đang đói.”

Sau khi bước vào quán, cô thấy La Âm đang ngồi ở góc quán, đối diện là một người đàn ông trung niên. Cô biết đây là độc giả chương trình Thổ lộ tình cảm mà La Âm phải tiếp. Mặc dù tòa soạn đã thiết kế một phòng tiếp chuyện độc giả, nhưng La Âm lại thích không khí ở quán café Lục Môn này, ở đây dường như độc giả cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vì thế một tuần cũng có vài lần La Âm đến đây giao lưu và cũng có mối quan hệ rất tốt với bà chủ quán Tô San.

Vương Xán không đến chào hỏi, cô tránh làm ảnh hưởng đến công việc của La Âm. Bỗng theo hướng khác đến chỗ Trần Hương Viễn, cô ngồi đối diện anh. Trần Hương Viễn đưa thẻ trả cô rồi nói: “Xem ra cô là khách thường xuyên ở đây?”

“Thật xấu hổ, khách của Lục Môn chủ yếu là những người có sở thích uống café, nói đúng ra tôi chỉ thích ăn đồ nướng.”

Vương Xán gọi một cốc cappuccino và một miếng bánh gato Chiffon, Trần Hương Viễn chỉ gọi một ly café đen. Đợi nhân viên phục vụ mang đồ lên, anh không cho sữa, chỉ thêm một viên đường, thử một ngụm rồi gật đầu.

“Hương vị café ở đây đúng là rất đậm đà.”

“Xem ra anh rất thích uống café, nghe nói quán này có nhiều người đến mua hạt và bột café đấy. Nhưng nói nhỏ với anh, tôi thật sự có chút nghi ngờ, một số người đàn ông đến đây có khi lại giống đồng nghiệp Lý Tiến Hiên của tôi, thật ra đến chỉ vì ngưỡng mộ bà chủ quán xinh đẹp.”

“Có lẽ sau này tôi cũng thường xuyên đến đây uống café, hi vọng bà chủ quán quả là xinh đẹp như cô nói.”

“Tôi nói trước cũng tốt chứ sao, để lần sau nếu anh có dẫn vợ hay bạn gái đến, khi thấy bà chủ quán thì còn giữ được bình tĩnh, không đến nỗi quá ngạc nhiên.”

Trần Hương Viễn bị đùa, anh cười để lộ hàm răng đều và trắng sáng: “Cũng may tôi chưa kết hôn, lại chưa có bạn gái, cũng không đến nỗi gây nên cái hậu họa ấy.”

Vương Xán thấy có thể thăm khen những lời điều luyện vừa rồi của chính mình, rõ ràng là không mất chút công sức nào mà lại biết được chuyện muốn biết nhất.

Sau khi về nhà, trái tim Vương Xán thổn thức, giấc ngủ ngon thường lệ vì thế cũng chịu ảnh hưởng không ít. Lần trước có cảm giác này là đêm mà lần đầu tiên cô và Hoàng Hiểu Thành nắm tay nhau, nghĩ lại mối tình đầu đã xa, cô bỗng có chút muộn phiền. Ngày hôm sau, Vương Xán tranh thủ thời gian rảnh rỗi chạy đến nhờ La Âm chỉ giáo.

“Cậu nói tớ phải chủ động một chút sao?”

Ngay từ năm thứ hai đại học, Vương Xán đã đến tòa soạn thực tập, lúc đó cô luôn đi theo La Âm chạy tin tức xã hội. Cũng giống như các thực tập sinh khác, cô gọi La Âm là “cô giáo La”. Nhưng La Âm không bao giờ ra vẻ cô giáo, cô nói chuyện hóm hỉnh và thân thiện. La Âm dạy kĩ xảo phỏng vấn và nội dung chính một cách nghiêm túc, không hề che giấu bí quyết nên mau chóng có quan hệ rất tốt với họ. Sau đó Vương Xán thi vào tòa soạn và trở thành đồng nghiệp của La Âm, càng tiếp xúc càng thấy hợp nhau, thế rồi hai người trở thành bạn tốt của nhau.

La Âm nghe xong chuyện của Vương Xán thì bật cười, lên tiếng đầy hứng thú: “Như cậu kể thì gọi là tiếng sét ái tình nhỉ?”

“Tiếng sét ái tình? Không nghiêm trọng đến vậy chứ? Trông anh ấy rất chín chắn, rất cuốn hút. Cậu cũng biết là hàng ngày đi phỏng vấn, tớ gặp rất nhiều người, nhưng họ đa phần đều nhạt nhẽo. Đó là kiểu mà ngoài công việc ra, tớ không muốn có bất kì mối quan hệ nào khác.”

“Này, những lời đó phải do tớ nói mới đúng chứ.”

Vương Xán thừa nhận, đối tượng phỏng vấn của La Âm phần lớn là những người lòng đầy tâm sự, những câu chuyện họ kể ít khi mang màu sắc lạc quan, vui vẻ. “Thế nên mới nói, tố chất tâm lý của cậu đúng là hàng đầu. Nếu điều tớ đến bộ phận Thổ lộ tình cảm, tớ sẽ đem cảm xúc của mình vào những chuyện của người khác, nhất định sẽ khó có thể trung lập.”

“Cậu đừng có nịnh nọt mình.” La Âm nhớ lại người đàn ông mà cô nhìn thoáng qua tại quán café Lục Môn ngày hôm trước: “Nhìn anh ta rất chín chắn, có khí chất, lại nho nhã. Nếu cậu thích thì cứ thử nắm giữ cơ hội là được.”

Vương Xán có chút bối rối nói: “Nhưng tớ không biết mình có cuốn hút anh ấy không? Hôm qua từ Lục Môn đi ra, tớ nói phải về tòa soạn viết bài, anh ấy chào tạm biệt rồi lên xe đi ngay, không hề có ý muốn hẹn gặp lại tớ.”

“Nếu tớ nói cậu đợi cơ hội gặp mặt, cậu nhất định sẽ không nghe rồi!”

Vương Xán thẳng thắn lắc đầu. Cô biết tính cách của La Âm từ trước đến giờ luôn xử thế một cách lạc quan nhưng lại nhìn sự việc một cách bi quan, không hề đề xướng chủ động. “Ôm cây đợi thỏ không phải là phong cách của tớ.”

“Đôi tai thỏ này rốt cuộc là dài hay rất ngắn đây?” La Âm bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý.

“Anh ấy rất trầm lặng, còn có một chút... à... gọi là ủ rũ.”

Sự không tán thành trên khuôn mặt La Âm càng biểu lộ rõ rệt: “Cậu là một thiếu nữ tràn đầy năng lượng, sao lại đi thích một người đàn ông như vậy chứ?”

“Haizz, chỉ là cảm giác thôi, không nhất định là như vậy. Anh ta không hề nói nhiều, cực kì chín chắn và trầm lặng, quan trọng nhất là rất có khí chất, khiến người bên cạnh luôn có cảm giác an toàn. Tóm lại là tớ thích kiểu người như vậy. Lẽ nào cậu không tin chút nào về tình yêu sét đánh sao?”

La Âm có chút trầm tư: “Hồi học đại học, tớ cũng từng hỏi người khác về mẫu người họ thích. Nói chính xác là tớ đã từng hỏi rất nhiều người, có được rất nhiều đáp án. Nhưng tớ cảm thấy câu trả lời hay nhất là của một người bạn học khoa toán cùng trường. Cô ấy nói, cô ấy tin vào tất cả những kỳ tích chưa từng xảy ra với mình trong cuộc đời.”

“Đấy là cậu còn học văn giống mẹ mình đấy, chẳng có chút tế bào lãng mạn gì cả, xem đi, người ta nói hay biết mấy. Mẹ mình mà nghe được câu này chắc chắn sẽ khen ngợi hết lời.”

“Cậu đừng có lôi mẹ cậu ra để che giấu tâm trạng thiếu nữ đang dâng trào trong lòng nữa. Thực ra mình cảm thấy, người bạn học đó của mình chưa chắc đã tin vào mấy thứ kỳ diệu như tiếng sét ái tình, cô ấy chỉ muốn giữ cho cuộc sống một chút bí ẩn mà thôi.”

“Đừng đi quá xa như vậy, tớ làm sao mà trúng tiếng sét ái tình nghiêm trọng đến vậy chứ! Tớ chỉ muốn làm thế nào để hẹn gặp anh ấy lần nữa, hai bên hiểu nhau thêm một chút xem sao.”

“Được rồi, được rồi, tớ không dội nước lạnh vào mặt cậu nữa! Tớ đây cũng chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương gì cả, mơ mơ màng màng đã bị người ta tóm chặt, bây giờ sắp gả cho người ta rồi, cũng không dạy cậu được cao chiêu gì. Thế nhưng...” La Âm nhanh chóng đổi chủ đề: “Con gái chủ động theo đuổi đàn ông tưởng là dễ dàng, nhưng phần lớn đàn ông lại thích cảm giác chinh phục. Cậu phải nắm rõ điều này, đừng có chủ động thái quá. Ít nhất cũng cho anh ta một ảo giác, để anh ta tưởng rằng anh ta là người nắm bắt cục diện.”

Vương Xán nhún nhún gật đầu nghe La Âm, “Còn gì nữa không?”

“Còn chứ, nhưng điều này có thể sẽ làm cậu mất hứng.” La Âm bỗng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên trời: “Xin hãy nhớ kĩ, cảm giác đầu tiên về một người đàn ông quá nửa là không đáng tin cậy.”

Vương Xán suýt chút nữa ngã lún ra đất không đứng dậy được, cô lấy ngón tay chỉ về hướng La Âm hỏi: “Vậy ấn tượng đầu tiên của cậu về Trương Tân là gì?”

La Âm thành thật nói: “Lần đầu tiên thấy anh ấy, tớ có cảm giác anh ấy rất nhạt nhẽo, đúng là một tên béo đeo kính.”

Vương Xán không có lời nào để nói, theo cô, Trương Tân – bạn trai của La Âm mặc dù không đẹp trai, dáng người không cao lấm nhưng thân hình có thể coi là cường tráng chứ không béo, ăn mặc hợp mốt, cách nói chuyện cởi mở, hài hước, là một người khá thú vị.

“Mất cậu đúng là khát khe thật đấy!”

“Đúng thế, sau này tớ dần phát hiện ra mặt thú vị của anh ấy, haha. Tiện đây tớ cũng nói với cậu. Trước đây, anh ấy béo hơn bây giờ, dưới sự đốc thúc của tớ, hàng tuần phải đi đánh cầu lông vài lần, thân hình anh ấy mới khả quan hơn đấy.”

“Ý cậu muốn nói là, ấn tượng đầu tiên về người đàn ông tốt ngược lại sẽ khiến chúng ta thất vọng?”

“Tớ chỉ nói là cái nhìn về thẩm mỹ lâu dài sẽ làm chúng ta lạc đường, những gì chúng ta cảm nhận lúc đầu phần lớn là những thứ mà chúng ta hi vọng được thấy.”

Vương Xán bị một chuỗi những lời rắc rối đánh bại, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn trời.

La Âm cười: “Không sao, không sao đâu! Đi làm quen và tìm hiểu anh ấy đi, chúc cậu may mắn.”

Vương Xán tin rằng, vận mệnh của mình cuối cùng cũng không đến nỗi nào.

Vài ngày sau, Vương Xán gọi điện cho Trần Hướng Viễn thăm dò, cô nói quán café Lục Môn mới về một đợt café Etiopia. Đồng nghiệp Lý Tiến Hiền của cô là người yêu thích café, sau khi uống loại café này, anh ta hết lời ca ngợi nên cô hẹn anh đến thưởng thức. Trần Hướng Viễn dường như có chút bất ngờ, nhưng rồi anh cũng lập tức đồng ý.

Hai người một lần nữa lại gặp mặt ở quán café Lục Môn. Vừa bước vào, họ đã thấy bà chủ quán xinh đẹp Tô San đang đứng gọi điện sau quầy lễ tân. Cô ấy đúng là một mỹ nữ mười phần vẹn mười, dáng vẻ thực nữ, khuôn mặt xinh xắn nổi bật, làn da trắng như tuyết, vạt tóc đẹp như mây, đôi mắt vô cùng gợi cảm, cuốn hút. Thế nhưng Trần Hướng Viễn không hề ngạc nhiên, anh chỉ thẳng thắn thừa nhận, Vương Xán đúng là không khoa trương vẻ đẹp của cô chủ quán.

Biểu hiện bình thản đó của Trần Hướng Viễn làm Vương Xán rất hài lòng, họ nói chuyện thoải mái hơn lần trước rất nhiều.

Trần Hướng Viễn rõ ràng không phải mẫu người đàn ông nhiệt tình, nhưng cũng không thể nói anh có vẻ lạnh lùng. Hơn nữa, quan trọng nhất là anh ấy vô cùng lịch sự. Một tuần sau đó, Trần Hướng Viễn cũng mời Vương Xán đến uống café tại một quán nổi tiếng anh thường đến trong thành phố.

Qua một vài lần, hai người cũng được coi là quen biết nhau. Những lần sau đó, Trần Hướng Viễn bỗng hỏi cô trên MSN: “Cô Vương có thích âm nhạc không?”

Vương Xán thấy cách hỏi này có hơi trịnh trọng, nhưng vẫn không chút do dự trả lời: “Tất nhiên là có rồi!”

Trần Hướng Viễn nói: “Tôi có hai tấm vé hòa nhạc vào tối thứ bảy này, là buổi biểu diễn của một ban nhạc Hồng Kông. Tôi muốn mời cô đi cùng, không biết cô có thời gian không?”

Như thế cũng tạm coi là hẹn hò rồi, Vương Xán vui mừng đáp, “Được, tôi có thời gian.”

Nhà hát lớn thành phố Hán Giang vừa khánh thành năm ngoái, phong cách kiến trúc đơn giản mà hiện đại. Buổi tối dưới ánh đèn chói sáng, nó càng thêm huy hoàng, rực rỡ.

Hai người hẹn gặp tại cổng nhà hát lớn. Sau khi trang điểm tỉ mỉ, Vương Xán hài lòng ngắm mình với chiếc váy liền thân màu xanh đậm phối cùng giày cao gót, khá hợp với không khí của những buổi hẹn hò.

Cô nhân viên nhà hát hướng dẫn khán giả vào cửa theo thứ tự. Trần Hương Viễn tiện tay cầm hai tờ quảng cáo chương trình của lần biểu diễn sau. Anh đưa một tờ cho Vương Xán, “Tháng Mười còn có buổi biểu diễn piano của Phó Thông – một nghệ sĩ diễn tấu piano nổi tiếng, lão làng của Trung Quốc, thật là hiếm có.”

“Anh thích nhạc cổ điển à?”

“Đúng vậy, sở thích của tôi khá lỗi thời, tôi ít khi nghe nhạc đương đại.”

Vương Xán nói mình thích âm nhạc không phải là nói dối, chỉ có điều cô lại thích nhạc đương đại. Thường ngày, Vương Xán hay mở nhạc lúc viết bài, nghe MP3 trên xe bus, thỉnh thoảng cũng hát karaoke vào những dịp gặp gỡ bạn bè. Cô thẳng thắn thừa nhận: “Gu âm nhạc của tôi rất bình thường, đến nghe hòa nhạc như ngày hôm nay đúng là lần đầu tiên.”

Trần Hương Viễn mỉm cười nói: “Cô yên tâm, các bản nhạc hôm nay không sâu xa khó hiểu đâu. Ngoại trừ một bản nhạc của Bach[1], tất cả đều là nhạc thịnh hành.”

[1] Bach: Tên đầy đủ là Johana Sebastian Bach, sinh ngày 21 tháng 3 năm 1685, mất ngày 28 tháng 7 năm 1750, là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm và đàn harpsichord người Đức, thuộc thời kỳ Baroque (1600 – 1750).

“À, cuối năm còn có nhạc kịch nói của Mạnh Kinh Huy – “Quan điểm về cuộc sống của hai chú chó”, nghe bạn tôi nói nó rất hay, tôi phải ghi lại mới được.”

Buổi hòa nhạc vừa bắt đầu, Vương Xán và Trần Hương Viễn cùng tắt điện thoại. Cô nhận thấy, Trần Hương Viễn không có vẻ gì là học đòi làm sang mà đúng là một người có sở thích này. Ngay từ lúc bản nhạc đầu tiên vang lên, anh đã ngồi nghiêm trang, tập trung tinh thần, nghe một cách vô cùng nhập tâm.

Có nhiều bài Vương Xán nghe không hiểu, thế nhưng khi ban nhạc chơi đến bài “Thế giới tươi đẹp biết bao”, cô cảm thấy giai điệu có vẻ quen thuộc, dường như đã nghe Sarah Brighrmas hát ở đâu đó. Lúc này, các nhạc công trên sân khấu hòa tấu những âm thanh thuần khiết, gợi âm hưởng hoàn toàn khác biệt. Vương Xán không kìm được xúc cảm, thảo nào người ta nói âm nhạc làm “rung động tâm hồn”.

Kết thúc buổi hòa nhạc cũng không còn sớm, Trần Hương Viễn đưa Vương Xán về nhà. Anh lái chiếc xe Ford màu xám, dáng xe vuông và hơi hẹp, nhưng lại rất phù hợp với tính cách trầm lắng nội tâm của anh. Chỉ có điều, phía sau thùng xe lại dán một khẩu ngữ nhỏ. Vương Xán hiếu kỳ tiến sát lại xem, nhờ ánh đèn đường cô bắt gặp khi thệ dòng chữ: “Ngân hàng... – sự lựa chọn hàng đầu của bạn”. Cô không nhịn được cười, Trần Hương Viễn cũng cười. Anh giải thích: “Quy định trong ngành, phải dán dòng khẩu ngữ tuyên truyền này lên xe thì mới nhận được tiền trợ cấp xe.”

“Quả nhiên ngân hàng đều đã tính toán rất rõ ràng.”

Lúc lên xe, Vương Xán để ý thấy bên trong rất sạch sẽ, ngăn nắp, không hề có những đồ vật thừa thãi như nước hoa, gối tựa... Trần Hương Viễn mở một đĩa CD. Anh bật ca khúc tiếng Pháp được hát bởi một ca sĩ có chất giọng nhanh, nhẹ nhàng. Vương Xán tiện miệng hỏi: “Hay thật đấy, là ai hát vậy? Tên bài hát là gì vậy anh?”

“Tên ca sĩ là Najoua Belyzel, tên bài hát là Quand Revient L’e’té”” Anh phát âm tiếng Pháp trầm ấm dịu dàng, có cảm giác như đang gieo vần: “Dịch sang tiếng Trung nghĩ là ‘Khi nào mùa hè lại đến?’”

“Anh có hiểu tiếng Pháp không?”

Trần Hương Viễn im lặng trong khoảnh khắc, anh cười trả lời cô: “Chỉ học một chút, không thể nói là hiểu được.”

Vương Xán thấy hối hận vì đã nhiều lời, cô vội chuyển chủ đề, thế nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại hỏi: “Gần đây cái máy rút tiền mới ở chi nhánh ngân hàng anh thế nào rồi?”

Trần Hương Viễn hình như rất hứng thú với câu hỏi này, anh kể chuyện từ các ứng cử viên cho đến giám đốc, rồi nhắc tới những mảng đầu tư chú trọng. Mỗi tháng Vương Xán đều phải trả góp mua nhà, lại cộng thêm tiêu dùng hàng ngày nên cũng chẳng có nhiều tiền dư thừa. Thế nhưng trước kia, cô học ngành kinh tế, lại thường xuyên quản lý tài chính giúp bố mẹ nên thực sự khá hứng thú với chủ đề này. Cô đem mấy

vấn đề tự suy ngẫm về tài chính kể cho Trần Hương Viễn nghe, sau khi nhận được lời tán thưởng của anh, cô cảm thấy rất đắc ý.

Sau đó, trên suốt quãng đường, họ toàn nói về vấn đề này cho đến khi về đến nhà Vương Xán.

Vừa về đến nhà, cô đã bị bà Tiết Phượng Minh hỏi cung.

“Hôm nay con đi nghe hòa nhạc cùng người vừa đưa con về đó sao? Anh ta bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

Vương Xán bất ngờ: “Mẹ, không phải chứ? Lẽ nào mẹ đứng canh cửa sổ chờ con về sao?”

Bà Tiết Phượng Minh lắc đầu: “Không, mẹ ra ban công phơi quần áo, đúng lúc nhìn thấy thôi.”

Vương Xán thấy bố ngồi ngoài sô pha bỗnggây tò mò che mặt rồi cười, cô hiểu ngay cái cơ phơi quần áo của mẹ. Bà Tiết Phượng Minh mặc dù vô cùng bận rộn với vai trò vừa là giáo viên ngữ văn kiêm cô giáo chủ nhiệm một trường trung học trọng điểm, thế nhưng đối với chuyện tình yêu của con gái, bà cũng rất hiểu kì. Vương Xán đành cười gượng, vì thực ra cũng không có gì để nói cả.

Từ trên xe xuống, vẫy tay tạm biệt Trần Hương Viễn rồi bước vào phòng, cô bỗng có cảm giác rất lạ. Một buổi hẹn mỹ mãn, thế mà đã kết thúc nhanh như vậy sao, thật lòng cô có chút nuối tiếc. Nhớ đến những lời nói khi nãy, cô cũng không hiểu tại sao mình lại chuyển chủ đề sang vấn đề tiền quỹ, đã thế còn nói một cách nhiệt tình, không thể ngừng lại được.

Rõ ràng Vương Xán cũng có chút cảm nhận đối với buổi hòa nhạc, cô hoàn toàn có thể nói chuyện đó với Trần Hương Viễn để anh chỉ giáo. Cô không biết có phải tế bào não của mình đang gặp vấn đề không nữa. Sau khi nghe buổi hòa nhạc lãng mạn đó, tại sao lại bàn luận về tài chính ngân hàng với một người đàn ông yêu âm nhạc chứ? Thật đúng là...

Ông Vương Thao lại nghĩa hiệp cứu Vương Xán như mọi lần: “Bà ơi, đừng có truy vấn bằng được con nữa! Tiểu Xán tự biết phải làm gì, bà cứ hỏi như vậy, người theo đuổi con gái bà rồi cũng sợ mà chạy mất thôi.”

Vương Xán tắm xong nhưng không hề có ý định đi ngủ, cô mở máy tính ra, bỗng dưng nhớ đến tên bài hát mà Trần Hương Viễn vừa nhắc tới. Cô liền lên mạng tìm, tiếng hát ấy lại một lần nữa vang lên nhẹ nhàng trong căn phòng bé nhỏ. Cô đọc lời dịch bài hát trên mạng:

“Hỡi người em yêu, giây phút em tái sinh là lúc tháng năm vừa đến. Vết thương của em cuối cùng cũng biến mất rồi! Em đã chịu đủ những cơn gió đáng ghét. Hỡi người em yêu, anh khiến em yêu anh đến chết đi sống lại. Cũng giống như những người đàn ông có người phụ nữ yêu thương bên cạnh, anh hiểu rằng tình yêu là sự cho đi. Vì thế chúng ta hãy cùng khiêu vũ khi ngọn lửa tình trong anh đang rực cháy. Hãy ca tụng cuộc sống, hãy để em yêu anh đậm sâu. Anh mãi mãi là vật báu duy nhất của em. Cho dù trên khuôn mặt anh có thể hiện bao nhiêu cảm xúc đi chăng nữa, thì anh vẫn không thể đọc được tâm tư của người con gái đâu. Khi nào mùa hè lại đến?”

Đây rõ ràng là một bài hát đương đại, theo lời giới thiệu trên mạng thì Najoua Belyzel là nữ ca sĩ xinh đẹp nổi tiếng. Nghĩ lại câu nói của Trần Hương Viễn, anh rất ít khi nghe nhạc đương đại, cô bỗng thấy có chút khó hiểu. Nhưng rồi cô cũng nhắc nhở bản thân, không nên suy đoán về người khác như vậy.

Đúng vào trung tuần tháng năm, tiết trời ngày càng oi bức, mùa xuân đã đi qua và biến mất không để lại dấu tích. Nơi đây, mùa hè nổi tiếng kéo dài với cái nóng như thiêu đốt. Vương Xán cảm thấy bản thân dường như rơi vào trạng thái mơ hồ. Cô nghĩ, có lẽ hai năm không hẹn hò, suy nghĩ và khát vọng về tình yêu của cô đã được tích lũy lên một tầm ới.

3. Chương 03

Chương 3: Nói “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” chỉ là một kiểu thỏa hiệp

Kinh nghiệm yêu đương của Vương Xán đúng là có hạn, cô cũng không biết làm thế nào để đẩy mối quan hệ giữa mình và Trần Hưởng Viễn lên một bước mới. Theo bản năng, cô cho rằng, người đàn ông như Trần Hưởng Viễn sẽ không thích một người con gái quá chủ động. Hơn nữa, nền giáo dục mà cô được tiếp nhận bấy lâu nay không cho phép cô chủ động tấn công.

Về điểm này, suy tính thiệt hơn thì có cả nguy hiểm và ngọt ngào, nó giúp Vương Xán tìm lại cảm giác yêu đương sau quãng thời gian tốt nghiệp đại học gần ba năm. Cô nghĩ, hóa ra bản thân cũng có cơ hội thoát khỏi cuộc sống tẻ nhạt.

Vương Xán tải bài hát “Khi nào mùa hè lại đến?” vào MP3, trên đường đi làm và về nhà cô cứ nghe đi nghe lại bài hát đó. Nhưng cô cũng chỉ nghe hiểu một đoạn có mấy câu mở đầu bằng tiếng Anh, những ca từ tiếng Pháp lại không hề đem đến cho cô chút cảm giác nào.

Trần Hưởng Viễn lúc nào cũng bình đạm, anh không từ chối lời mời của Vương Xán nhưng cũng không có chút biểu hiện chủ động nào. Qua vài lần như thế, Vương Xán có chút buồn phiền vì cạn kiệt lý do hẹn gặp.

Từ trước đến giờ, Vương Xán không hề có kinh nghiệm theo đuổi đàn ông, bây giờ cố gắng nghĩ lại cảm giác khi được người khác theo đuổi, một bóng hình gần như đã mờ nhạt bỗng hiện lên trong đầu cô, nhưng chẳng có chút manh mối rõ ràng nào hết. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chỉ còn cách đi nhờ La Âm giúp đỡ.

Nghe Vương Xán kể xong bối rối của mình, La Âm ngừng gõ bàn phím, ngước lên nhìn trời nói: “Tớ khuyên cậu nên dừng lại đúng lúc.”

“Tại sao chứ? Tớ cần bản còn chưa có bắt đầu cơ mà, tại sao phải dừng lại?”

“Đàn ông không phải là tên ngốc, đặc biệt nhìn Trần Hưởng Viễn, anh ta cũng không phải là loại đàn ông qua loa đại khái. Cậu có chút tình cảm với anh ta, anh ta nhất định sẽ hiểu rõ hơn ai hết. Thế nhưng việc anh ta không từ chối, cũng không đồng ý đã chứng minh rất nhiều điều.”

“Tớ nghĩ chỉ là anh ấy diễm đạm, kín đáo thôi.”

La Âm bật cười khúc khích: “Hay cậu cứ trực tiếp nói anh ấy là người có nội tâm và bề ngoài khác biệt cho xong. Thừa tiểu thư, câu hỏi này vượt quá phạm vi kinh nghiệm của tớ, tớ chưa từng chủ động theo đuổi đàn ông chứ đừng nói đến đồ lại là người bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại ủ rũ như vậy.”

“Cậu chưa từng gặp một người khiến cậu động lòng trước sao?”

“À, thì có rồi!” La Âm chần chờ một lát rồi nói một cách nghiêm túc: “Nhưng tớ là người thà để tâm tư trong lòng chứ đừng hi vọng tớ chủ động đi tỏ tình. Cậu xem, thực ra tớ cũng là một người diễm đạm kín đáo, trong ngoài khác biệt mà, haha.”

Vương Xán cố bình ổn tâm trạng, không để bản thân nóng giận: “Nhưng cậu đã nghe rất nhiều những chuyện tình kỳ quặc, vậy mà lại không có chuyện tương tự nào kể cho tớ sao?”

“Nếu nói như vậy thì đúng là có không ít. Thế nhưng tớ thấy đa phần những câu chuyện đó đều có ý nghĩa phản diện, cậu sẽ không thích nghe đâu.”

Vương Xán không biết nói gì, chỉ đành ngao ngán ngẩng đầu lên trời. La Âm vỗ vỗ vào tay bạn an ủi: “Thời gian sẽ giúp cậu.”

“Nói vậy nghĩa là sao?”

“Hai người các cậu nếu cứ tiếp tục như vậy hoặc là lâu ngày anh ta sẽ nảy sinh tình cảm với cậu, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, hoặc là cậu không tìm được cảm giác mới mẻ ở anh ta. Cậu sẽ thấy kì lạ là tại sao lúc đầu lại nhiệt tình như vậy. Cậu thấy đấy, như vậy thì vấn đề sẽ được giải quyết thôi.”

“Xí, hai tình huống cậu vừa nói tớ đều không thích. Khó khăn lắm tớ mới gặp một người mà tớ có cảm tình.” Vương Xán nói với vẻ buồn rầu: “Hơn nữa, thứ gọi là “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” chỉ là một kiểu thỏa hiệp mà thôi, thật vô nghĩa. Cậu đừng nói với tớ cuộc sống chính là quá trình thỏa hiệp không ngừng, tớ vẫn chưa đến thời điểm phải như vậy đâu nhé!”

La Âm đành nhận thua: “Tớ sợ cậu rồi, có dũng khí lắm, rất đáng khen! Thế giới là của các cậu, đi đâm đầu vào tường đi! Tớ không cản cậu đâu, chúc phúc cậu một lần nữa.”

Lời chúc phúc của La Âm đã phát huy tác dụng, cơ hội cuối cùng cũng đến với Vương Xán.

Tuần san nhà đt gần đây liên tục nhận được điện thoại của độc giả, họ muốn được tư vấn về tính khả dụng khi chuyển từ tài khoản doanh nghiệp sang tài khoản công quỹ. Vương Xán báo cáo với chủ nhiệm Dương, nghĩ đến việc gần đây có khá nhiều người hỏi câu này, cô bèn thảo một kế hoạch viết bài.

Vì quen biết người trong nghề, Vương Xán lập tức gọi điện cho Trần Hướng Viễn, nhờ anh đưa ra một vài quan điểm về vấn đề này. Trần Hướng Viễn tỏ ra khó xử nhưng vẫn nói: “Ngân hàng có bộ phận chuyên phụ trách về tuyên truyền đối ngoại, nghiệp vụ cho cá nhân vay tiền mua nhà trả góp hay cho các doanh nghiệp vay tiền đều không nằm trong phạm vi tôi phụ trách, tôi không tiện nói gì cả.”

“Vậy anh có thể liên hệ giúp tôi một người phụ trách về vấn đề này được không?”

Trần Hướng Viễn im lặng một lát rồi cũng đồng ý. Một lát sau, anh gọi điện hẹn Vương Xán buổi chiều đến ngân hàng anh phỏng vấn.

Ngân hàng thành phố nơi Trần Hướng Viễn làm việc nằm bên khu kiến trúc phương Tây cũ cạnh bờ sông. Đi lên những bậc thềm, Vương Xán thấy không gian ở đây rất tĩnh mịch, đại sảnh cao kết hợp với mặt sàn cổ kính, nhìn có cảm giác trang trọng.

Trần Hướng Viễn từ trên lầu đi xuống đón Vương Xán. Anh vẫn như thường ngày, mặc một chiếc áo vest màu xanh đen kết hợp với sơ mi trắng và cavat màu xanh đậm. Thật ra tất cả đồng nghiệp của anh đều mặc đồng phục như vậy, thế nhưng Vương Xán không thể không thừa nhận, cho dù mang đồng phục thì anh vẫn mặc đẹp hơn những người khác. Đồng thời Vương Xán cũng tự chế giễu bản thân, cô không phải là không có tế bào đam mê yêu đương. Nhưng tế bào ấy phát huy tác dụng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Không biết vì có sự giới thiệu của Trần Hướng Viễn hay do ngân hàng quan tâm đến chuyên mục này của tòa soạn mà cuộc phỏng vấn được sắp xếp riêng tại phòng họp nhỏ của ngân hàng. Một phó giám đốc bộ phận đã giải thích tỉ mỉ những câu hỏi của độc giả. Anh thừa nhận những chính sách liên quan đã được công bố từ lâu, chỉ là trong quá trình thực hiện giữa các ngân hàng lại phát sinh những khó khăn về liên kết. Đồng thời anh ta cũng hứa sẽ coi trọng các yêu cầu của khách hàng, thông báo về ngân hàng của tỉnh, nghiên cứu cách giải quyết nhanh chóng vấn đề này.

Cuộc phỏng vấn kết thúc thuận lợi, Vương Xán cảm thấy rất vui. Cô đến văn phòng của Trần Hướng Viễn nói lời cảm ơn. Trần Hướng Viễn tiễn cô xuống, nhìn khuôn mặt tràn đầy niềm vui của cô cùng với đôi mắt dường như biết cười, trong lòng anh cũng có chút xúc cảm không thể gọi tên.

Trần Hướng Viễn tiễn Vương Xán đến cửa ngân hàng, nhìn ánh nắng chói chang, anh nói: “Tôi còn phải làm việc nên không thể đưa cô về tòa soạn được, cô đợi ở đây một lát. Tôi xuống gọi taxi giúp cô.”

“Không, không cần đâu!” Vương Xán xua tay: “Anh cứ làm việc đi, tôi đi bộ một lát. Tôi thích nhất là mùa này, mùa hè vừa bắt đầu, cũng không phải quá nóng.”

“Lần đầu tiên tôi nghe có người nói thích mùa hè đấy!”

“Vâng, từ bé tôi đã thích mùa hè rồi! Mùa hè được mặc váy đẹp, lại có thể ăn nhiều dưa hấu! Tôi rất thích ăn dưa hấu, có thể ăn hết nửa quả một lúc đấy.”

Khuôn mặt Trần Hướng Viễn như thoáng suy nghĩ điều gì, Vương Xán nghĩ: “Thôi toi, có lẽ lời tự bạch ăn nhiều của mình đã khiến người đàn ông tỉ mỉ mà coi trọng cuộc sống thanh nhàn này sợ chết khiếp. Thực đúng là đáng chết!” Thế nhưng Trần Hướng Viễn lại cười, ôn tồn nói: “Lý do thích mùa hè hay lắm! Vay nhé, hôm khác chúng ta gặp lại!”

“Tạm biệt!”

Vương Xán nhanh chân bước xuống bậc, khi đi trên đường Lâm Âm, cô vui vẻ nghĩ: “Ừ, đúng vậy, chúng ta hẹn hôm khác gặp.” Cô thấy trời xanh trong vô cùng, gió cũng phảng phất, từng tia nắng chiếu qua những tán cây tạo cảm giác rất dễ chịu. Cho đến khi về tòa soạn viết bài, niềm vui ấy vẫn hiện rõ trên khuôn mặt Vương Xán khiến chủ nhiệm Dương và đồng nghiệp của cô cũng thấy kinh ngạc.

Bài viết của Vương Xán được nộp lên, cô cảm ơn Trần Hướng Viễn qua MSN, anh chỉ trả lời lại một câu: “Đừng khách sáo” rồi không nói gì thêm nữa.

Vương Xán có thể hiểu anh rất bận rộn, bản thân cô cũng vậy, công việc hàng ngày cũng được xếp lịch dày đặc, ra ngoài phỏng vấn, tham gia hoạt động của các nhà đầu tư, quay về tòa soạn viết bài, hoàn thành chủ đề mà chủ nhiệm Dương đã giao.

Hiếm lắm mới có thời gian rảnh một chút, hai người chỉ nói chuyện vài câu. Tuy nhiên, ở trên mạng Trần Hương Viễn còn trầm lặng hơn cả bên ngoài, dường như anh không có chút nhã hứng nói chuyện phiếm hay tâm sự. Nhiều lúc, chỉ vừa chào hỏi xong, anh đã gửi cho cô một loạt tin tức ngân hàng, báo cáo tài chính, thậm chí là phân tích thị trường chứng khoán. Rõ ràng anh đã trực tiếp coi cô là loại người lúc nào cũng chỉ quan tâm đến tài chính.

Vương Xán để tay lên ngực nói với chính mình: Cũng đúng, mình thích tiền, nhưng không đến mức cả ngày ngồi nói chuyện về vấn đề này với người đàn ông có tình cảm.

Vương Xán nhìn chằm chằm vào máy tính, trong lòng rất buồn bực mà không có cách nào khác, chỉ hận không thể hét lên rằng: “Đừng tiếp tục gửi cho tôi đồng tài liệu này nữa.” Nhưng cô không kích động đến mức ấy, cuối cùng chỉ thấy La Âm lên mạng rồi nói chuyện với cô mà thôi.

La Âm gửi cho Vương Xán emoticon cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Chuyển tài liệu cho tớ, tớ đang cần.”

“Cậu cần thứ tài liệu này để làm gì? Trước đây bảo cậu bỏ vốn ra đầu tư thì cậu lại ngại phiền phức.”

La Âm trả lời: “Bây giờ khác rồi, tớ sắp kết hôn, sắp có gia đình, có người thân, rồi còn phải trả nợ mua nhà, tớ không quan tâm đến tài chính thì tài chính cũng không quan tâm đến tớ, nhất định tớ phải bổ sung kiến thức về mặt này.”

Vương Xán gửi tài liệu cho La Âm rồi âm ỉc gửi thêm một dòng: “Khoe khoang hạnh phúc với người không được như ý muốn là không có đạo đức và không nhân từ.”

La Âm đánh máy nhanh như bay, lập tức trả lời lại: “Trước hết cậu phải nhân từ với chính mình, nếu không sẽ có những ngày phải khóc đấy.”

Vương Xán trầm lặng suy nghĩ hồi lâu, quãng thời gian này cứ suy trước tính sau, đúng là đã giầy vò bản thân rồi. Điều quan trọng nhất chính là cô còn chẳng nắm chắc được một phần nào, vậy mà tâm tư đã bị chi phối quá nhiều vì người đàn ông này.

Nghĩ như vậy, đối với Vương Xán có chút không đáng, cũng có chút buồn cười, tâm trạng cô lại thoải mái hơn. Khi tiếp tục tán gẫu với Trần Hương Viễn, cô không cần cân nhắc từng câu từng chữ nữa.

Hai người lại gặp nhau trên MSN, Trần Hương Viễn gửi cho cô một thông báo phòng chống rủi ro ngân hàng, cô không khách sáo gửi lại một câu: “Không phải anh đang coi tôi là khách hàng cần chăm sóc đấy chứ, nếu như vậy thì vất vả quá!”

Từ trước đến giờ trên MSN, Trần Hương Viễn chỉ gửi chữ, không bao giờ có những emoticon sắc sỡ. “Không phải vậy, chỉ cần là bạn của tôi, tôi đều nhắc nhở như vậy, nhằm giảm tránh những tổn thất không đáng có.”

Vương Xán nghĩ, những tin tức vừa rồi là gửi cho tất cả danh sách bạn bè, cô kiểm chế bản thân không gửi đi một emoticon đang ối máu: “Cảm ơn anh đã coi tôi là bạn, tôi rất vinh hạnh. Nhưng chúng ta nói chuyện khách sáo như vậy làm tôi cảm thấy không giống trò chuyện với bạn bè, mà là đang chăm sóc khách hàng.”

Trần Hương Viễn lập tức gửi sang một lời xin lỗi.

Vương Xán cảm thấy mình nói hơi quá, có chút hối hận, cô cũng gửi lại một câu xin lỗi: “Cảm ơn tài liệu của anh, nó rất có ích, vừa rồi tôi hơi quá lời, phụ ý tốt của anh.”

Một lát sau Trần Hương Viễn mới trả lời cô: “Xin lỗi, tôi phải đi họp rồi, nói chuyện sau nhé!”

Khi Hương Viễn offline, Vương Xán nhún vai nghĩ: “Được thôi, nếu đã không có chuyện gì để nói, vậy thì tốt nhất nên từ bỏ sớm một chút.” Cô tắt MSN, đeo tai nghe, bật MP3 rồi bắt đầu viết bài. Khi MP3 chạy đến bài “Khi nào mùa hè lại đến?”, những ngón tay đang bận rộn trên bàn phím đột nhiên khựng lại.

“Hãy ca tụng cuộc sống, hãy để em yêu anh đậm sâu. Mỗi ngày anh đều tái sinh. Sự mất mát lớn nhất của anh, hoặc có thể đó là sự hối hận. Vĩnh biệt, tạm biệt...”

Vương Xán không hiểu tiếng Pháp, thế nhưng lời dịch của bài hát trên mạng cô đã thuộc lòng, giai điệu và ca từ của nó cứ hiện lên trong đầu cô.

Bà Tiết Phương Minh rõ ràng là người yêu thích thơ ca. Dù cô không được thừa hưởng những tế bào nghệ thuật từ mẹ nhưng cũng được bồi dưỡng về khả năng thưởng thức. Hồi còn là học trò, khi mấy bạn học cầm cuốn sổ tay ghi chép lời bài hát, cô luôn cảm thấy có chút nực cười. Nhưng đến bây giờ cô mới phát hiện ra rằng, những lời bài hát đơn giản đôi khi lại trực tiếp phản ánh những điều sâu xa khó nói nhất trong tâm hồn. Vương Xán không hay nghe nhạc nước ngoài, nhưng ngày hè trong bài hát đã thực sự làm rung động tâm hồn cô.

T của Vương Xán từng bắt đầu vào mùa hè và vào một mùa hè khác, cô lại mất đi tình yêu.

Vương Xán chợt đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, qua kẽ lá um tùm của cây ngô đồng Pháp bên đường cô có thể nhìn thấy dòng xe cộ qua lại, biển quảng cáo của Lục Môn lặng lẽ mà sáng rực. Thành phố chiều tối đầu hè, những cơn gió mát nhẹ lướt qua, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Vương Xán chỉ có thể buồn rầu nghĩ, bây giờ cô quyết tâm cao đến vậy mà vẫn không dám đi thổ lộ lòng mình, đành để mọi chuyện kết thúc không dấu vết. Có lẽ yêu sâu đậm một người là một loại năng lực trời phú mà cô không hề có.

Rời khỏi tòa soạn, tâm trạng Vương Xán không được tốt, lại thấy hơi đói bụng nên cô quyết định đến quán café Lục Môn ăn một chút đồ ngọt gọi là an ủi bản thân.

Nhân viên phục vụ nói điểm tâm của ngày hôm nay chỉ còn bánh quy. Cô khê gật đầu và gọi thêm một cốc cappuccino. Người đem bánh quy và cappuccino ra là bà chủ Tô San, Vương Xán có chút bất ngờ cười nói: “Làm sao tôi lại phiền đến cô thế này?”

Tô San cũng cười: “Vương Xán, Cao Tường ngồi đằng kia là khách quen của quán, cũng là bạn tốt của tôi. Nghe nói cô là phóng viên tin tức bất động sản, đúng lúc Cao Tường định mua nhà, anh ấy muốn nhờ cô tư vấn một chút có được không?”

Vương Xán nhìn theo hướng Tô San chỉ, liền thấy anh Cao mà cô thi thoảng vẫn bắt gặp tại đây. Cô có ấn tượng tốt với người đàn ông có khí chất nho nhã này, lại thường xuyên làm cố vấn nghiệp vụ cho người khác nên đương nhiên cô không hề phản đối: “Vậy mời anh Cao qua đây ngồi cũng được.”

Tô San mời Cao Tường tới chỗ Vương Xán, giới thiệu hai người với nhau rồi rời khỏi.

“Anh Cao đã ngắm được căn hộ ở đâu chưa?”

“Bán đảo Ca Lâm.”

Khu ngoại ô mà Cao Tường nói là khu biệt thự vừa được xây dựng. Vương Xán cũng đã từng phỏng vấn ở đó. “Khu đất đó ba mặt giáp hồ, quang cảnh rất đẹp, đúng là bán đảo sánh với tên thực, lại gần đường vành đai, giao thông thuận tiện, tương đối tốt.”

“Tôi nghe có tin đồn, hình như khu đất đó nằm trong vị trí của khu bảo tồn sinh thái, từ lúc lập dự án đến khi nhận đất đều đã tồn tại tranh chấp.”

“Đúng là có chuyện đó. Nhưng khu đất ấy nằm tại biên giới khu bảo tồn sinh thái, dự án đã được phê chuẩn trước khi khu bảo tồn được khánh thành, cứ cho là gặp may mắn về chính sách. Hơn nữa, tôi đã xem tài liệu của nhà đầu tư, tất cả thủ tục đều rất đầy đủ.”

Cao Tường không hề suy nghĩ được mất, là người đi mua nhà, nghe được tin tốt như vậy lẽ ra anh phải thấy nhẹ nhõm chứ. Thế nhưng thần thái vẫn không hề thay đổi, chỉ khê gật đầu: “Thế thì tốt.”

“Ở đây, các khu biệt thự khác chủ yếu thiết kế theo kiểu có hai, ba hoặc nhiều căn xếp liền nhau, chỉ có ở bán đảo Ca Lâm mới xây dựng kiểu chỉ có một tòa nhà. Có thể nói đây là khu biệt thự hiếm thấy. Nhìn về góc độ kiểu dáng thì không có điểm nào quá nổi bật, thiết kế căn hộ có thể nói là bình thường, chỉ có điều môi trường đúng là rất tốt, diện tích đất ven hồ rộng, nước hồ trong xanh không ô nhiễm, có những hàng

thông liễu rất đẹp mắt. Có lẽ nhà đầu tư đã quá tin tưởng vào môi trường mà không mất nhiều công sức vào việc quy hoạch và đồng bộ.”

“Tôi cũng vì thích môi trường ở đó.”

Vương Xán chau chừ một lát: “Nếu anh Cao có ý muốn mua, tôi có thể giới thiệu anh với nhà đầu tư bên đó, có lẽ phạm vi chọn nhà sẽ rộng hơn một chút, hơn nữa còn có một ít chiết khấu, cái danh của một phóng viên quen như tôi chỉ làm được vậy thôi.”

“Vậy cho tôi cảm ơn cô trước. Cô Vương có thể cho tôi một tấm danh thiếp được không, có vấn đề gì tôi sẽ liên hệ với cô.”

Cao Tường lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Vương Xán, bên trên viết tên một công ty thương mại do chính anh làm giám đốc. Sau khi cất tấm danh thiếp vừa nhận từ Vương Xán, Cao Tường định nói gì đó thì điện thoại đổ chuông. Anh nói xin lỗi rồi đứng dậy chạy ra chỗ khác nghe máy. Một lát sau, anh quay lại ngại quá, tôi có việc phải đi trước, cô Vương, không làm phiền cô nữa. Tạm biệt!”

Vương Xán ăn xong bánh quy, gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán. Tô San cười nói: “Cao Tường cảm ơn sự giúp đỡ của cô, anh ấy đã ghi nợ cốc café này rồi!”

“Như vậy làm sao được?”

Tô San xua xua tay: “Vậy tôi mời là được chứ gì, cũng không đến mức khách sáo với tôi đấy chứ?”

Vương Xán biết Tô San vô cùng cởi mở, cũng không từ chối nữa. Bước ra khỏi Lục Môn, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, trong lòng trống rỗng, Vương Xán bước đến bến xe. Bỗng điện thoại reo, cô lấy ra xem, ba chữ Trần Hướng Viễn hiện lên trước mặt.

“Chào anh!”

“Vương Xán, chào cô, tôi không làm phiền cô chứ?”

“Không sao, tôi đã tan làm rồi!”

“Tối thứ sáu cô có rảnh không? Vài người bạn của tôi hẹn đi hát karaoke thư giãn. Nếu cô không có kế hoạch gì, có thể đi cùng tôi chứ?”

Trần Hướng Viễn thường ngày rất ít khi mở lời, Vương Xán muốn nói chuyện cũng chẳng có cơ hội, cô không chút chần chừ nói mình rảnh.

“Tối lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

“Không cần đâu, thứ sáu tôi phải tham gia một hội nghị, đến lúc đó chúng ta trực tiếp gặp nhau ở địa điểm hát karaoke cũng được.”

Hai người hẹn thời gian, địa điểm gặp mặt. Trần Hướng Viễn tắt máy, Vương Xán vui đến mức nắm chặt điện thoại cười một mình. Khi nghe thấy tiếng còi xe, cô mới định thần lại, La Âm ngồi ở ghế lái phụ của chiếc xe Fukang màu trắng thò đầu ra ngoài nói:

“Cậu không ngốc đấy chứ, đứng dưới biển quảng cáo mà còn cười mơ hồ.”

Lúc này Vương Xán mới để ý, cô đang đứng cạnh cột đèn đường, phía trên dán chằng chịt những quảng cáo trị liệu, chữa bệnh, thông báo tuyển dụng... Cô đành gượng gạo giải thích: “Tớ đâu có cười, tớ chỉ dừng lại nghe điện thoại thôi mà.”

“Lên xe, tớ đưa về một đoạn.”

Vương Xán thường tiện đường đi ké xe của họ, cũng đã quen với Trương Tân từ lâu nên không khách sáo nhảy lên xe và ca thán: “Có một người đưa đón 24/24 thật tốt.”

Trương Tân cười: “Đây là đang khen anh hay chê anh đấy?”

“Tất nhiên là khen rồi! Em hâm mộ, em ghen tị, em thèm muốn, em ước ao.”

La Âm quay đầu nhìn, làm bộ thành khẩn: “Chỉ cần không nói tớ khoe khoang hạnh phúc, tớ đã vô cùng cảm kích rồi.”

Vương Xán cười lớn: “Cậu thù dai, như thế không tốt, không tốt đâu.”

4. Chương 04

Chương 4: Lời thổ lộ không chân thực

Đến ngày hẹn đi hát, Vương Xán về nhà ăn cơm tối, cô nhốt mình trong phòng thay quần áo, vắt vẻo vật lộn một hồi lâu mới quyết định mặc chiếc váy hoa nhí màu hồng nhạt hở vai kèm áo khoác lửng màu trắng. Khi cô trang điểm xong bước ra ngoài, bố mẹ đang xem phim liền quay ra nhìn, cô xoay một vòng, để chiếc váy xòe rộng ra: “Thế nào ạ?”

Ông Vương Thao xưa nay luôn tự tin trước tài mạo của con gái, cảm thấy dù cô có khoác bao tải cũng đẹp, liền cười tít mắt rồi gật đầu lia lịa. Bà Tiết Phụng Minh lại hơi chau mày: “Có phải chiếc váy hơi ngắn không, như thế có thiếu trang trọng không?”

Vương Xán cúi nhìn chiếc váy, rõ ràng là váy ở vị trí cao hơn đầu gối hai centimet, không thể nói là ngắn được. “Không ngắn đâu ạ, hơn nữa con đi hát karaoke chứ không phải đi kiểm duyệt, mặc trang trọng để làm gì chứ?”

“Con gái phải có phong thái thực nữ, người khác mới tôn trọng tâm hồn bên trong được.”

Vương Xán luôn bắt lực phản bác lý luận của mẹ, hơn nữa từ khi lên trung học cô đã bắt đầu từ bỏ việc tranh luận với mẹ rồi, chỉ đành lảng tránh: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng nghe lời khuyên của mẹ, sẽ cố gắng đi con đường của thực nữ.”

Bà Tiết Phụng Minh còn muốn nói tiếp nhưng ông Vương vội ngăn lại rồi nháy mắt với con gái: “Đi đi, đi rồi về sớm, chú ý an toàn con nhé!”

Vương Xán cười: “Bố mẹ ngủ sớm nhé, không cần đợi con đâu, con mang chìa khóa rồi!”

Khi Vương Xán đến phòng mà Trần Hướng Viễn đã đặt trước, bên trong mọi người đã bắt đầu hát. Trần Hướng Viễn lần lượt giới thiệu với cô: một người đàn ông cao to tên Vương Minh Vũ, là bạn học đại học của Trần Hướng Viễn, Vương Minh Vũ bổ sung: “Bọn anh cũng là anh em tốt của nhau.” Anh ta làm việc tại một công ty bảo hiểm tài sản trong tỉnh. Vợ của Vương Minh Vũ – Vu Lâm là nhân viên một công ty tài chính. Còn một người nữa có dáng người trung bình, anh ta là Lưu Hạo – đồng nghiệp của Trần Hướng Viễn, làm việc tại một chi nhánh ngân hàng dưới, cũng là bạn cùng câu lạc bộ xe hơi với anh. Bạn gái Lưu Hạo – Ngô Tranh đang học nghiên cứu sinh.

Mọi người đều sần sần tuổi, thế nên không có chút khoảng cách nào, họ nhanh chóng nói chuyện thoải mái với nhau. Vương Minh Vũ và vợ anh ta đặc biệt nhiệt tình với Vương Xán. Theo lời Vương Minh Vũ thì Vương Xán cứ như là em gái trong gia đình anh. Vu Lâm lại nói: “Cuối cùng cũng thấy bạn gái của Trần Hướng Viễn rồi, hôm nay đúng là đáng tiền đi hát.”

Vu Lâm là người Đông Bắc, dáng người cao, nói chuyện vui vẻ, hòa đồng. Trần Hướng Viễn dường như có chút bối rối nhưng không hề có ý phản bác. Vương Xán cũng cười thoải mái, mọi người lại bắt đầu hát.

Trên bàn đã bày bia, bóng ngô, hạt điều, Trần Hướng Viễn gọi phục vụ đến, gọi thêm một đĩa dưa hấu rồi quay sang nói với Vương Xán: “Cô thích ăn dưa hấu đúng không?”

Hóa ra anh ấy nhớ cả những điều nhỏ nhất cô từng nói, Vương Xán không giấu nổi nụ cười, dưới ánh đèn, đôi mắt cô càng thêm lấp lánh. Chút cảm giác ấm áp ngọt ngào lấp đầy trái tim khiến cô hát bài “Ấm áp” của Lương Tịnh rất say mê và nhận được sự cổ vũ của mọi người.

Trần Hường Viễn không hay hát, phần lớn thời gian anh ngồi nghe mọi người hoặc nói chuyện với Vương Minh Vũ. Vu Lâm và Ngô Tranh đều là những cây mic vàng, hát tương đối hay. Lưu Hạo đề nghị hát đôi những bài tình ca, mỗi đôi hát một bài. Vu Lâm và Ngô Tranh bận rộn chọn bài. Vương Xán ngoảnh mặt nhìn Trần Hường Viễn, anh có vẻ bị làm khó: “Minh Vũ, không phải là cậu không biết, tớ rất ít khi hát karaoke, nhiều bài các cậu hát, tớ còn chưa nghe bao giờ.”

Vương Minh Vũ cười nói: “Vậy thì hát bài “Tương tư trong gió mưa” đi, bài này cũng cũ rồi, nhưng thời đi học cậu cũng từng hợp xướng bài này. Vương Xán, cô biết hát bài này chứ?”

Vương Xán gật đầu cười.

Khi Vu Lâm và Vương Minh Vũ song ca bài hát “Quảng đảo chi duyên” điện thoại của Trần Hường Viễn đổ chuông, anh ra ngoài nghe máy, một lúc sau mới quay lại. Vương Minh Vũ đưa micro cho anh: “Đến lượt cậu rồi đấy, nhanh lên!”

Trần Hường Viễn không nhận micro, anh nói một cách khó xử: “Minh Vũ, tớ có chút việc phải đi trước.”

Vương Minh Vũ trừng mắt nhìn Trần Hường Viễn: “Chuyện gì mà vội thế?”

Lưu Hạo cũng nói: “Hường Viễn, đã nói hôm nay phải chơi thoải mái cơ mà, chuyện gì cũng mặc kệ.”

Trần Hường Viễn quay ra nhìn Vương Xán, Vương Xán có chút nghi hoặc, nhưng cũng không tiện nói, chỉ mỉm cười thể hiện cô không sao cả.

“Tiểu Na lái xe đâm vào người khác, bây giờ đang cãi lộn với người ta nữa”, Trần Hường Viễn nói nhỏ với Vương Minh Vũ, nhưng rõ ràng cái tên con gái vẫn lọt vào tai Vương Xán. “Tớ phải qua đó xem thế nào.”

Vương Minh Vũ hỏi: “Người không bị sao chứ?”

“Không sao, tớ đã hỏi rồi, người kia cũng không sao, chỉ là cãi lộn thôi, tớ sợ cô ấy sẽ chịu thiệt.”

Vương Minh Vũ đứng dậy: “Cậu ngoan ngoãn ngồi đây, tớ đi xem thế nào rồi đưa nha đầu đó về. Cãi nhau thì cậu không biết, còn nữa, ai làm ở công ty bảo hiểm chứ, là cậu hay là tớ? Xảy ra tai nạn giao thông, một là gọi cảnh sát giao thông, hai là gọi công ty bảo hiểm, cả hai cậu đều không thông thuộc, chạy đến đó thì giải quyết được gì?”

Vu Lâm cũng nói: “Đúng, cứ để Minh Vũ đi đi. Hường Viễn không được đi, nếu không, bỏ Vương Xán ở đây còn ra thể thống gì nữa?”

Vương Xán thấy bất ngờ khi mọi người nhắc đến tên, vội vàng nói: “Không sao, tôi không sao đâu.”

Nhưng Lưu Hạo và Ngô Tranh đều hòa vào, Trần Hường Viễn do dự một lát, gật đầu nói: “Ừ, Minh Vũ, cậu đi xem thế nào.”

Vương Minh Vũ cầm chìa khóa xe bước đi, Vu Lâm cầm bóng ngô đưa cho Vương Xán: “Không sao đâu, chúng ta tiếp tục hát, nha đầu Thẩm Tiểu Na đó, là bạn từ nhỏ cũng lớn lên với Trần Hường Viễn, coi anh ấy như anh trai, có chuyện lớn nhỏ gì cũng gọi anh ấy.”

Trần Hường Viễn vốn phong thái điềm tĩnh lúc này lại có chút ngượng ngùng: “Làm gì đến mức như em nói.”

Vu Lâm liếc nhìn Trần Hường Viễn, không cho anh nói thêm, đưa micro cho anh: “Hát đi! Hát đi!”

Vương Xán chỉ biết giữ nụ cười, hai người song ca bài “Tương tư trong gió mưa”. Giọng Trần Hường Viễn trầm ấm rất hay, nhưng rõ ràng hai người đều không có chút tâm trạng nào khiến cho bài hát tình ca trở nên nhạt nhẽo.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, cửa phòng karaoke bỗng mở, Vương Minh Vũ bước nhanh như gió dẫn một cô gái vào. Cô gái này có nước da màu lúa mạch khỏe mạnh, khuôn mặt rất có nét, trang điểm kỹ càng, dáng người cao, mái tóc sóng xoăn nhẹ buông dài ngang lưng. Cô mặc chiếc áo hai dây màu trắng, quần sooc siêu ngắn phía dưới còn có tua rua, chân đi một đôi tông màu đen.

Trần Hương Viễn vội đứng dậy bảo cô ấy ngồi xuống, đồng thời cũng giới thiệu Vương Xán: “Thẩm Tiểu Na, đây là Vương Xán.” Hai người lịch sự cúi đầu chào nhau. Vương Xán có chút nghi vấn hỏi: “Nhìn cô Thẩm có vẻ rất quen.”

Thẩm Tiểu Na dường như quen biết với những người còn lại, chào hỏi từng người rồi cười nói: “Có lẽ tôi có khuôn mặt đại chúng.” Nhưng ẩn ý sau lời nói đó lại hoàn toàn tương phản.

Vương Xán có bệnh nghề nghiệp là nhìn thoáng qua đã nhớ: “A, đúng rồi! Tháng trước tôi có cùng bạn đến khách sạn Shangrila tham dự lễ công bố bộ sưu tập áo cưới, cô Thẩm cũng có ở đó.”

Lễ công bố bộ sưu tập áo cưới đó là hoạt động do công ty đầu tư bất động sản Tín Hoa tài trợ. Sau khi nhận được thiệp mời, Vương Xán đã hẹn La Âm đi cùng. Lúc đó Thẩm Tiểu Na cũng có mặt, cô ấy nói chuyện với một người đàn ông điển trai, dáng người cao ráo, bộc lộ rõ biểu hiện cảm mến. Nhưng La Âm và người đàn ông đó lại quen nhau, thế là cô chạy đến hỏi thăm vài câu.

“Ồ, đúng rồi! Cô đến cùng với bạn gái La Âm của Trương Tân, Trương Tân lại là bạn thân của Đới Duy Phàm, tôi nhớ ra rồi!” Thẩm Tiểu Na khẩu khí dịu dàng hơn nhiều nói: “Cứ gọi tôi là Tiểu Na, tôi có thể gọi cô là Vương Xán chứ? Hôm đó là một hoạt động do công ty bố tôi tài trợ, ông ấy muốn phát triển đầu tư, đối tượng hướng tới trong tương lai là những người trẻ. Đúng là không biết ai lại gợi ý cho ông ấy chủ ý kì quái như vậy?”

Vương Xán là phóng viên bất động sản, tất nhiên ẽ quen biết ông chủ Thẩm Gia Hưng của công ty bất động sản Tín Hoa. Ông ấy kinh doanh bất động sản chưa lâu, thực lực không phải xuất chúng, nhưng tại cuộc đấu thầu đất đầu năm nay, ông ấy đã khiến người khác phải bái phục khi đưa ra giá thầu khu đất trong nội thành. Khuôn mặt Thẩm Tiểu Na rất giống bố cô ấy, khiến người khác chỉ cần liên tưởng một chút là có thể xác định quan hệ huyết thống giữa họ.

Vương Xán cười nói: “Tòa nhà đó Chủ tịch Thẩm chủ yếu xây dựng những căn hộ nhỏ, đánh vào đối tượng là những người trẻ, dùng ý tưởng về váy cưới để đẩy mạnh quảng cáo cũng hợp lý đấy chứ. Hơn nữa, những chiếc váy cưới đó đúng là rất đẹp.”

“Những chiếc váy đó thật ra không phải tác phẩm của các nhà thiết kế bên công ty mẹ tôi. Tôi chỉ đến để giúp bố sắp xếp một chút, tránh để ông ấy dùng con mắt thẩm mỹ của mình mà làm hỏng buổi công bố.”

“Trong mắt Tiểu Na, chúng ta đều là những người lạc hậu.” Vương Minh Vũ nói giọng trêu trọc: “Năm ngoái Tiểu Na đi du học từ Pháp về, cô ấy học thiết kế thời trang, bây giờ phụ trách thiết kế của công ty thời trang do mẹ cô ấy thành lập, thế nên thẩm mỹ quan khá cao.”

Trần Hương Viễn cười nói: “Minh Vũ, cậu đừng trêu cô ấy nữa.”

Tiểu Na lại tỏ ra không quan tâm: “Mẹ em cái gì cũng quản, con mắt thẩm mỹ của em cũng vô ích, Tổng giám sát thiết kế chỉ là cái danh mà thôi.”

Trần Hương Viễn ấn chuông gọi nhân viên phục vụ, gọi thêm một đĩa dưa hấu, Vương Xán vội nói: “Không cần đâu, tôi không ăn được nữa.”

Trần Hương Viễn thoáng có chút bối rối rồi nhỏ nhẹ nói: “Tiểu Na cũng thích ăn dưa hấu.”

Vương Xán thấy mặt mình nóng bừng, còn bối rối hơn cả Trần Hương Viễn. Vương Minh Vũ kịp cười lớn: “Hương Viễn, cậu còn sợ Tiểu Na chịu thiệt. Lúc tới đến đó, các cậu thử đoán xem, cô Thẩm đây tay chống cạnh sườn giống hình cái ấm trà cãi nhau nghe đã lắm!”

Trần Hương Viễn nhìn Tiểu Na trách móc: “Con gái con đứa, đứng giữa đường cãi nhau với người ta hay lắm sao?”

Vương Minh Vũ cũng nói: “Có chuyện gì to tát đâu, hai người đi cùng chiều không cần thận va chạm nhau, cả hai đều có trách nhiệm, người không sao, xe cũng không bị hỏng nặng, mang đến xưởng sửa chữa là được. Thế mà mặc kệ cảnh sát giao thông bên cạnh, cứ đứng đó cãi lộn. Em nhìn đôi dép của em xem, có thích hợp để lái xe không?”

Tiểu Na bĩu môi: “Em thất tình rồi, tâm trạng không vui, đang buồn chết đi được, ai mà biết lại gặp chuyện đen đủi như vậy chứ?”

Trần Hường Viễn liền sầm mặt lại, đang định nói gì đó thì Vương Minh Vũ toét miệng cười: “Đen đui à? Lúc này ngồi trên xe của anh, em đâu có nói với anh như vậy. Rõ ràng em yêu đơn phương người ta, tỏ tình bị người ta từ chối. Cái gì mà thất tình, đến bắt đầu còn không có.”

Vu Lâm vô tình nhìn Vương Xán, mặt cô pha lẫn nhiều cảm xúc mà miệng lại nói: “Không biết người đàn ông đó là thần thánh phương nào, nhất định phải có sức mạnh của Liễu Hạ Huệ[1] mới dám từ chối lời tỏ tình của Tiểu Na chứ?”

[1] Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN – 621 TCN), tên thật là Triễn Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Thẩm Tiểu Na cứng đầu nói: “Anh ấy chưa có bạn gái, em vẫn còn cơ hội.”

Lưu Hạo cũng cười, chuyển chủ đề: “Lúc này em gọi điện đến, anh còn nghĩ có anh lái xe nào không biết thương hoa tiếc ngọc mà đụng vào xe của em, lại còn cãi nhau với em nữa chứ?”

Vương Minh Vũ cười nói: “Đối phương là một bà chị, nói chuyện có vẻ chậm rãi, bề ngoài mềm mỏng nhưng trong lòng nham hiểm, lợi hại. Tiểu Na chỉ biết nói ầm ĩ, căn bản không phải là đối thủ.”

Tiểu Na không vui nhìn Trần Hường Viễn: “Mọi người chẳng ai an ủi em lấy một câu, lại còn mang em ra làm trò đùa nữa.”

Trần Hường Viễn nhìn Thẩm Tiểu Na trù mến nói: “Đồ ngốc, có chuyện gì to tát đâu, có gì đáng tức giận chứ? Ăn dưa hấu đi!”

Vương Xán giữ im lặng quan sát, trong lòng bỗng thấy ớn lạnh. Cô dần chuyển mắt đến màn hình, không nhìn họ nữa.

Ngô Tranh bảo Thẩm Tiểu Na chọn bài, cô lắc đầu: “Mấy năm nay đều nghe nhạc Pháp, những bài này em đều không biết hát. Mọi người hát đi, em ngồi nghe cũng được mà.”

Mọi người tiếp tục hát, Thẩm Tiểu Na và Trần Hường Viễn ngồi một bên to nhỏ với nhau. Người bên cạnh đều không nghe rõ họ nói gì, nhưng rõ ràng là vô cùng thân mật.

Nét mặt Vương Xán không hề thay đổi, sau khi từ nhà vệ sinh vào, cô ngồi sang một ghế sofa khác, cách xa họ một chút, vẫn chọn bài, vỗ tay, thỉnh thoảng cũng uống một ngụm bia nhỏ. Vu Lâm tỏ ra không để ý nhưng trong lòng lại thấy rất khâm phục.

Thời gian không còn sớm, Trần Hường Viễn gọi thanh toán, mọi người đứng dậy chuẩn bị ra về. Đến quầy thu ngân, Vương Xán dừng bước: “Tôi tự gọi xe về, tạm biệt mọi người.”

Trần Hường Viễn vội nói: “Để tôi đưa cô về.”

Thẩm Tiểu Na cũng nói: “Đúng vậy, gọi xe gì chứ, chúng tôi đưa cô về.”

Vu Lâm kéo tay Thẩm Tiểu Na, cười thân mật: “Em gái, hôm nay em phá đủ rồi đấy, chúng ta phải tỉnh ý một chút có được không? Lên xe đi, chị và Minh Vũ đưa em về. Để Trần Hường Viễn đưa Vương Xán về.”

Thẩm Tiểu Na tròn mắt nhìn Vương Xán, rồi lại nhìn Trần Hường Viễn. Vương Xán không tỏ ra bối rối, xua tay nói: “Không cần đâu.”

Thẩm Tiểu Na lúc này mới làm bộ dạng sức tỉnh: “À, em hiểu rồi! Em không làm kì đà cản mũi nữa.” Cô không nói gì nữa, lập tức leo lên xe của Vương Minh Vũ.

Vương Xán bối rối đến mức không biết nói gì. Trần Hường Viễn cười, mở cửa xe nói: “Đừng nghe nó nói linh tinh. Vương Xán, lên xe đi!”

Vương Xán nghĩ nếu cứ tiếp tục từ chối thì lại kiêu ngạo quá, dù sao tối nay cũng đủ ngượng lắm rồi, kết thúc thế nào cũng mặc kệ. Cô lần lượt vỗ tay tạm biệt Vương Minh Vũ và mọi người rồi lên xe Trần Hường Viễn.

Trần Hường Viễn khởi động xe, CD vẫn chạy một bài hát tiếng Pháp. Lần này Vương Xán hoàn toàn không có tâm trạng hồi tên bài hát. Yên lặng một lúc, Trần Hường Viễn mở lời: “Vương Xán, hôm nay biểu hiện của tôi rất kém phải không?”

Vương Xán không biết nên trả lời thế nào, liền nghĩ ngóay dây thắt an toàn, không nói một lời.

“Bố mẹ tôi và bố mẹ Tiểu Na là đồng nghiệp, cũng là bạn tốt, hai nhà còn từng là hàng xóm.” Trần Hường Viễn bình thản lái xe, mắt hướng về phía trước. “Bố mẹ cô ấy đã từ chức từ lâu và bắt đầu kinh doanh thời trang, một người ra Bắc vào Nam, một người phải trông cửa tiệm và lo kinh doanh nên thường xuyên gửi cô ấy ở nhà tôi. Mẹ tôi luôn mong có một đứa con gái, cũng thực sự yêu thương cô ấy như con cái trong nhà. Có thể nói, cô ấy cũng như em gái tôi, tôi đã chứng kiến cô ấy lớn lên.”

Vương Xán cảm thấy nếu tiếp tục yên lặng thì chỉ thể hiện mình rõ ràng là người hẹp hòi, cô liền cười nói: “Anh không cần giải thích, thanh mai trúc mã mà, nghĩ là tôi hiểu rồi.”

“Thanh mai trúc mã? Nếu nó có nghĩa là cùng nhau khôn lớn thì chúng tôi đúng là như vậy. Cô cũng là con gái duy nhất trong nhà, không biết hồi nhỏ có cảm giác cô đơn không? Bố mẹ đều đi làm, chìa khóa treo trên cổ. Nếu người lớn tăng ca, phải có một người ở nhà.”

Vương Xán lắc đầu: “Bố mẹ tôi đều là giáo viên. Hồi học tiểu học bố đưa tôi đi học, lên cấp ba thì mẹ tôi tiếp quản. Sau khi học xong tôi lại đến Văn báo làm việc nên chưa gặp những chuyện như vậy.”

“Vậy là cô khá hạnh phúc. Tôi từ nhỏ đã sống nội tâm, không giỏi biểu lộ cảm xúc nên không có nhiều bạn lắm. Tiểu Na lại hoàn toàn trái ngược, cô ấy luôn hoạt bát, sôi nổi. Từ lúc đầu tiên đón Tiểu Na ở trường mầm non, đến sau này đưa cô ấy đi học, tôi đều không để những đứa trẻ khác bắt nạt cô ấy. Nhìn bề ngoài là tôi đang chăm sóc cô ấy, nhưng thật ra tôi rất cảm động vì trong nhà có thêm người bầu bạn, để tôi không quá đơn độc, hướng nội. Cô ấy luôn coi tôi là anh trai nên nhiều khi cũng có chút dựa dẫm. Còn tôi thì từ trước đến giờ cũng quen với điều ấy.”

Khi Vương Xán sinh ra, chương trình kế hoạch hóa gia đình đã triển khai được vài năm. Những đứa trẻ thành phố đông trang lứa với cô hầu hết là con một. Anh chị em họ của cô lại ở nơi khác, một năm cũng khó mà gặp nhau đến một lần. Cô đã quen kiểu con một theo đúng nghĩa của nó. Hôm nay bỗng nhiên lại gặp kiểu thanh mai trúc mã sờ sờ trước mặt, đúng là không biết nên nói thế nào.

“Khi gặp rắc rối gì ở trường, phản ứng đầu tiên của Tiểu Na là đi tìm tôi, lần đầu tiên nhận được mảnh giấy từ bạn trai cũng lập tức đưa tôi xem.” Khóe miệng Trần Hường Viễn khẽ nở nụ cười: “Trong mắt cô ấy, hình như không có chút bí mật nào với tôi cả. Sau đó, bố mẹ Tiểu Na đưa cô ấy sang Pháp học, cuối năm ngoái mới trở về. Thế nhưng cô ấy vẫn không thay đổi thói quen cũ, có chuyện gì thì việc đầu tiên cũng gọi điện cho tôi.”

Vương Xán không hiểu Trần Hường Viễn rốt cuộc định nói gì, cô cũng thật sự không muốn nghe về hồi ức của anh. Nhưng cô nghĩ, chỉ là ngồi cùng xe một lát thôi, không nhất thiết phải bắt lịch sự cắt ngang lời anh. Thế là cô nhẫn nại nghe.

Trần Hường Viễn cũng phát hiện ra sự cố gắng im lặng của Vương Xán. Xe dừng lại trước vạch đèn đỏ, Trần Hường Viễn quay sang nhìn cô: “Tôi nói nhiều như vậy, chỉ muốn nói rõ ràng rằng, tôi và Tiểu Na đúng là không có quan hệ huyết thống nhưng chỉ là tình cảm anh em thôi. Nếu sau này cô ấy vẫn thể hiện thân mật với tôi như vậy, thì đó cũng chỉ là kiểu đứa em gái làm nũng với anh trai, cô không phật ý chứ?”

Máu toàn cơ thể Vương Xán dường như đổ hết về não bộ, cô có chút ngỡ ngàng quay ra nhìn Trần Hường Viễn, lúc này anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Lúc đó, đèn chuyển sang màu xanh, Hường Viễn khởi động lại xe. Sự ngỡ ngàng của Vương Xán hiện rõ trên khuôn mặt. Đêm mùa hè, đường phố rộng rãi, vắng người, thành phố không còn vẻ ồn ào của ban ngày nhưng trong tim cô loạn nhịp, chẳng khác nào đang đứng giữa phố chợ đông đúc, người qua kẻ lại tấp nập.

Điện thoại của Trần Hường Viễn hiển thị một tin nhắn đến, hai tiếng tí tí đã làm Vương Xán giật mình. Một tay anh giữ lái, một tay cầm điện thoại lên đọc.

“Xin lỗi, hình như đã làm cô giật mình.” Giọng của Trần Hường Viễn vẫn trầm ấm như vậy.

Xe dừng lại, Vương Xán bây giờ mới biết đã đến nhà mình, cô tháo dây an toàn, rồi quay đầu lại nói với Trần Hường Viễn:

“Cái đó, những lời nói vừa rồi của anh, có nghĩa là gì?” Vương Xán cảm thấy mình biểu hiện có vẻ hơi ngốc nghếch, nhưng cô không thể không hỏi: “Anh không cần phải nói với tôi những lời đó, ý tôi là, chuyện giữa anh em anh, tôi là người ngoài, không thể quản được.”

Một nửa khuôn mặt Trần Hương Viễn trong bóng tối nên không rõ biểu cảm thế nào, “Vương Xán, thật ra tôi muốn theo đuổi cô, tôi vốn muốn chậm chậm từng bước, không muốn đường đột như vậy. Nhưng tôi có thể thấy được qua việc tối nay, cô sẽ tránh xa tôi. Thế nên tôi đành phải giải thích rõ ràng với cô.”

Vương Xán không dám tin vào tai mình. Đây là lời tỏ tình mà cô đã mong đợi từ lâu, hơn nữa còn hơn cả sự tưởng tượng của cô, nhưng nó lại có chút gì đó không thực.

“Tôi thích em, thích cách em cởi mở, hòa nhã, lại có thể dung hòa tính cách hướng nội, do dự của tôi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ rất hợp nhau. Em không cần trả lời tôi ngay đâu, tôi đồng ý để em có thời gian suy nghĩ rõ ràng.”

Đến câu tạm biệt Vương Xán cũng quên không nói, cô không quay đầu lại, nhẹ nhàng bước lên lầu lấy chìa khóa mở cửa.

Bố mẹ đã ngủ, Vương Xán thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng ra ban công, Vương Xán thấy chiếc xe Ford màu xám quay đầu, cô ngẩn ngơ nhìn chiếc xe khuất dần trong đêm tối rồi quay về phòng thay quần áo ngủ. Gió đêm thổi qua khung cửa sổ, không khí trong phòng rất thoáng mát, dễ chịu nhưng đêm nay Vương Xán chắc chắn sẽ mất ngủ.

“Tôi thích em.” Ba chữ này cứ vang bên tai cô, rồi phảng phất không chịu rời, nhưng rõ ràng nó thiếu cảm giác chân thực. Tuy nhiên, lý do Trần Hương Viễn nói thích Vương Xán sau đó đã làm cô bất ngờ.

Tính cách cởi mở, hòa nhã, có lẽ là đúng – Vương Xán tự bình phẩm bản thân. Còn, có thể dung hòa? Không biết từ khi nào, từ lúc quen anh đến bây giờ, hình như cô đã dung hòa tính do dự và trầm lặng của anh ấy.

Còn về việc hai người liệu có hợp nhau không? Không có những lý do lãng mạn khiến cô ngẩn ngai, tình yêu mà cô hi vọng không phải là một cuộc gặp gỡ bình thường. Hơn nữa, sự tồn tại tất yếu của Thẩm Tiểu Na làm cô chần chừ không biết có nên bắt đầu cuộc tình này không? Cô không có cách nào cho bản thân một đáp án chính xác.

5. Chương 05

Chương 5: Cậu không muốn từ chối anh ấy

Một tuần mới bắt đầu, Vương Xán đi làm với hai quãng thâm trên mắt. Cô có những ngày nghỉ cuối tuần để suy nghĩ, thế nhưng lại hoàn toàn không thể nào tĩnh tâm được, làm việc bận rộn có khi sẽ khiến cô nhẹ nhõm hơn.

Vương Xán sợ sẽ nhận được điện thoại hỏi thăm của Trần Hương Viễn. Thế nhưng cô đã lo hơi nhiều, mấy ngày liền, anh không hề gọi điện hay nhắn tin cho cô. Trần Hương Viễn quả nhiên cực kỳ điềm đạm, nhắn nài chờ đợi Vương Xán “suy nghĩ kỹ càng”. Nhận thức được điều này, cô cũng có chút thất vọng không nói được thành lời.

Lấy xong tin tức, Vương Xán quay về tòa soạn viết bài, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lên MSN và ả nick, cũng không thấy có tin nhắn offline. Avatar của Trần Hương Viễn vẫn rất yên lặng. Đường như cuộc đối thoại trên xe hôm đó chỉ là cuộc nói chuyện lịch sự bình thường. Vương Xán thậm chí còn nghi ngờ tư lượng của mình quá thấp, uống một chai bia mà đã mơ một giấc hoang đường.

Trong lòng Vương Xán khá bất an, cô viết bài rồi gửi cho bộ phận biên tập. Sau khi ngồi ngây người trước máy tính một lúc, cô quyết định nhắn tin cho La Âm.

Một cái mặt chào hỏi được gửi đi, La Âm phản hồi lại rất nhanh: “Biết lặn rồi, còn chơi ả nick gì chứ?”

Vương Xán gửi một emoticon mím môi đau khổ.

“Tớ đang vội viết bài đây, về một bi kịch tình yêu, hiểu lầm nọ nối tiếp hiểu lầm kia, biến đổi bất ngờ, tình sâu duyên mỏng, có duyên không phận, chia tay trong đau khổ. Sau khi lên báo, cậu đọc nhất định sẽ rơi nước mắt. Thế nên, bây giờ đừng có kể khổ với tớ nữa, không thì tớ sẽ rối cả lên đây.”

Tốc độ đánh máy và viết bài của La Âm nổi tiếng là nhanh nhất tòa soạn. Vương Xán đành gửi lại một câu: “Ồ” rồi yên lặng.

Phải một lúc lâu sau, La Âm mới phản hồi lại: “Hôm nay lạ quá, lẽ nào cậu thực sự có chuyện đen đủi muốn kể cho tớ sao? Trời ạ! Cậu luôn là ánh mặt trời trong cuộc sống của tớ, Thượng đế không thể tàn nhẫn làm cậu buồn đấy chứ? Sau này ai chơi với tớ đây?”

Vương Xán cười không được mà khóc cũng không xong: “Bây giờ thì tớ biết rồi, cậu mới là người không có trái tim đồng cảm, uống cho các độc giả đã coi cậu là người thấu hiểu lòng người.”

“Tớ có lòng đồng cảm mà, hơn nữa còn rất rất nhiều là đằng khác, nhưng phần lớn là dành cho những độc giả của tớ. Tớ thích Châu Tinh Trì và cậu cũng như vậy đấy.” Cùng với dòng chữ này, La Âm còn gửi kèm một emoticon Châu Tinh Trì kinh điển đến.

“Yên tâm, mình không kêu khổ than sâu đâu. Chỉ là muốn hỏi cậu một chút thôi.”

“Ừ, ừ. Thế thì được, nửa tiếng nữa cậu qua bên này, tớ sắp viết xong rồi. Chúng mình sẽ nói chuyện trực tiếp. Ồi, các ngón tay đáng thương của tớ, tuần này nó sắp gãy ra mất rồi!”

Nửa tiếng sau, Vương Xán đến phòng làm việc của La Âm, phát hiện cô và đồng nghiệp Ngô Tĩnh đang nói chuyện. Ngô Tĩnh và La Âm cùng phụ trách chuyên mục lắng nghe tâm sự, chỉ có điều tính cách hai người có điểm không giống nhau. La Âm tương đối bình tĩnh, khách quan, còn Ngô Tĩnh lại đi theo con đường tình cảm sướng sướng, nên thỉnh thoảng họ cũng bất đồng quan điểm.

Ngô Tĩnh thấy Vương Xán bước vào, liền cười nói: “Vương Xán đến đúng lúc lắm, tớ và La Âm sắp không có tiếng nói chung rồi. Cô ấy bắt tớ phải xem mấy cái thiệp mời lấp đặt thiết bị này, lại còn bắt đóng góp ý kiến, đầu tớ đến điên lên mất thôi.”

“La Âm, cậu đúng là nhập vai nhanh lắm, trước đây cậu vốn không có chút hứng thú nào về nhà đất, đối với hôn nhân thì bị quan. Bây giờ thì tốt rồi, bắt đầu đi theo con đường hiền lương thực đức rồi.”

Ngô Tĩnh bĩu môi: “Ai nói không phải chứ?”

“Đã đam lao phải theo lao thôi, tớ đã nhận lời cầu hôn của Trương Tân thì tất nhiên phải có trách nhiệm với anh ấy. Với tương lai của bọn tớ, cái gì cần lo thì nhất định phải lo thôi.” La Âm đồng ý lên tiếng mà chẳng chút áy náy.

“Vương Xán, cậu nhìn môi trường làm việc của tớ xem. Một đồng nghiệp nam có vợ đang trong thời kì chờ sinh, cả ngày nói chuyện làm bố, thế cũng đủ đau đầu lắm rồi!” – Ngô Tĩnh đang nói về một phóng viên chuyên mục thổ lộ tình cảm khác là Mã Kiến Hoa, rồi cô lại chỉ về phía La Âm nói tiếp: “Một đồng nghiệp nữ sắp kết hôn, cứ có thời gian rảnh là lại tâm sự chuyện cô dâu. Cũng nhờ tớ tổ chức tâm lý tốt, với thân phận của một thanh niên căng tràn sức sống, trong một phòng làm việc tràn đầy hooc-môn nữ giới, nghe họ khoe khoang một cách không có đạo đức về các loại hạnh phúc mà vẫn giữ được bình tĩnh. Tớ phải nói chuyện với chủ nhiệm về chuyện trợ cấp đặc biệt.”

Vương Xán bị chọc cho cười, La Âm cũng cười nói: “Triệu chứng mà Mã Kiến Hoa nghiêm trọng hơn của tớ nhé, anh ta còn nói anh ta có phúc mang thai, những người mong có con nói chuyện với anh ta sẽ bị lây đấy.”

“Thế nên tớ mới tránh cái nhìn trực diện của Mã Kiến Hoa, hơn nữa còn nghiêm túc cảnh cáo anh ta, nếu muốn nói chuyện với tớ phải qua internet, nếu không thì tớ sẽ coi anh ta là không khí.”

La Âm đang uống nước, buồn cười đến nỗi suýt phun ra ngoài, “Nói chuyện với tớ không sao đâu nhé, cùng lắm thì tớ chỉ lấy truyền một chút tính khí đàn bà phiền phức thêm lấy chồng cho thôi.”

Ngô Tĩnh xua xua tay: “Tớ mà thêm lấy chồng à? Cẩm cậu không được ám thị tâm lý tớ. Vương Xán, tớ khuyên cậu cũng phải cố chịu đựng, hôm qua tớ vừa tiếp xúc với một cô gái thêm lấy chồng. Đáng sợ lắm! Giống như Hamlet đang do dự vấn đề “To be or not to be” vậy. Thật khiến tớ muốn ngất.”

“Lúc này cậu đang viết bài đấy à?” La Âm hỏi Ngô Tĩnh. “Thảo nào mà cái mặt cậu đau khổ như bị táo bón.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng xong rồi, nó làm tớ bị nội thương, tớ phải ra ngoài ăn gì đó để an ủi bản thân.” Ngô Tĩnh thu dọn đồ đạc trên bàn rồi tắt máy tính.

Vương Xán quay sang La Âm tò mò hỏi: “Rốt cuộc cô ấy phải đưa ra lựa chọn khó khăn gì?”

“Chỉ là cảm thấy bạn trai rất vô vị, ưu điểm không rõ ràng, không cuốn hút, lại còn là người nhu nhược, tiền đồ thì có nhưng không phải là rộng mở cho lắm. Yêu nhau hơn sáu năm, tình yêu dường đã biến thành tình thân, tiếp tục thì không cam lòng mà chia tay thì lại sợ đi qua thôn này không có cửa hàng khác, gặp gỡ người khác lại sợ không bằng anh này... Ôi, ôi... Cô ấy mới hai mươi bảy tuổi, đã nghĩ trước nghĩ sau như thế mà không thấy mệt mỏi sao? Tớ đây đã ba mươi tuổi rồi mà sao vẫn chưa lo lắng gì chuyện ấy. Tớ định quãng đời sau này trở thành Thánh đầu sĩ^[1] cũng không tùy tiện tìm bừa một người đàn ông, lẽ nào cấu trúc thần kinh của tớ và cô ấy không giống nhau?”

[1] Thánh đầu sĩ hay Saint Seiya, trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc chỉ một người con gái tôn thờ chủ nghĩa hoàn mỹ, không tìm được một nửa hoàn hảo, thà không tìm còn hơn là tìm bừa một người làm bạn trai. Saint Seiya là tên nhân vật chính trong bộ truyện tranh Nhật Bản “Thánh đầu sĩ tinh thủy”, tên tiếng Việt là “Áo giáp vàng”.

“Chưa chắc đã là như vậy. Nếu không thì cô ấy không cần tìm đến cậu nhờ tư vấn nữa rồi!”

“Nhờ câu khen ngợi này của cậu, tớ có chút tự hào về nghề nghiệp của mình rồi đấy.” Ngô Tĩnh cười ha ha: “Hai cậu nói chuyện đi nhé, tớ đi trước đây.”

La Âm tiếp tục xem những hình ảnh trên máy tính: “Lòng tự hào nghề nghiệp của tớ được cậu kích thích rồi đấy! Hoan nghênh đến với văn phòng của chị tri tâm, cô có tâm sự gì muốn thổ lộ cùng chị tri tâm nào?”

Vương Xán trợn mắt: “Này, cậu có nhớ anh chàng đẹp trai bị cậu khinh thường trong buổi công bố bộ sưu tập áo cưới ở khách sạn Shangrila không?”

La Âm suy nghĩ một lát: “Cậu nói đến lão Đới á? Anh ta là đối tác và cũng là bạn tốt của Trương Tân. Lúc đó cậu nói với tớ rằng anh ta giống một anh khóa trên cậu thậm chí hồi năm nhất đại học. Tớ nói cho cậu biết, cậu nhất định không được có ý gì với anh ta đâu nhé, anh ta nổi tiếng là sát thủ tình trường đấy.”

Vương Xán cười nói: “Cậu nghĩ đi đâu thế? Tình yêu đơn phương đầu tiên của tớ chỉ kéo dài có nửa học kì đầu, may mà anh ta trông cũng đẹp trai nên tớ mới nhớ đến tận hôm nay. Đàn ông đẹp trai quá không phải là khẩu vị của tớ.”

La Âm làm điệu bộ như trút được gánh nặng trong lòng rồi cười nói: “Vương Xán, thật không uống công tớ yêu quý cậu, cậu quả là thông minh, biết nắm giữ kịp thời mà cũng biết buông tay đúng lúc, những người si tình ôm chặt mối tình đơn phương tớ thấy nhiều rồi. Thật là ngán ngấm!”

“Cô gái đáng người cao cao, lúc đó nói chuyện với anh ta, mặc áo dây, có nước da khỏe mạnh, cậu còn nhớ không?”

“Thẩm Tiểu Na, tất nhiên là nhớ. Cô ấy là sinh viên khóa dưới của anh Đới ở Học viện Mỹ thuật. Theo như cô ấy nói thì cô ấy đã thầm yêu anh Đới từ rất lâu rồi, tiếc là anh Đới không thiếu gì bạn gái, không đến lượt cô ấy. Từ nước ngoài về, cô ấy lại tiếp tục, ngày nào cũng chạy đến công ty của Trương Tân và anh Đới. Theo lời Trương Tân thì giờ đây đã có thêm một cái bàn ở phòng họ rồi. Cứ tình hình này, cô ấy phải chinh phục được lão Đới thì mới dừng lại. Tớ rất khâm phục cô ấy, con gái thời nay, đúng là rất dũng cảm.”

“Xì, cậu hơn tớ có vài tuổi, đừng có nói như mẹ tớ thế.” Vương Xán không thể không thừa nhận Thẩm Tiểu Na rất dũng cảm, thế nhưng sự dũng cảm này chẳng liên quan gì đến tuổi tác cả. Tuổi của cô và Thẩm

Tiểu Na thật ra cũng sàn sàn nhau. Thế nhưng việc dũng cảm đứng trước mặt mọi người mà có thể lớn tiếng tuyên bố: “Tôi thất tình rồi!” thì làm sao mà cô làm được.

“Cậu hỏi cô ấy làm gì?”

Mặc dù vậy, trước mặt La Âm Vương Xán vẫn có chút khó nói: “Cái đó... à... Thẩm Tiểu Na và Trần Hường Viễn lớn lên cùng nhau.”

“Trần Hường Viễn? Nói như vậy thì anh ta và Thẩm Tiểu Na là thanh mai trúc mã.”

“Đúng vậy!”

Vương Xán nhẹ nhàng nói, La Âm cũng không bộc lộ cảm xúc gì. Cô quay người tiếp tục xem mấy bức ảnh: “Cậu xem này, người ta trang trí nhà thế này có phải là khủng khiếp lắm không?”

Vương Xán nhìn vào một tấm ảnh trên màn hình máy tính. Cô chạy tin tức bất động sản nên cũng có chút hiểu biết về trang trí nội thất: “Cửa sổ hình vòng cung, màu chủ đạo trắng xanh, sofa hoa, tủ bếp bằng gỗ. Đây là phong cách đương thời của Địa Trung Hải, nhà vườn kết hợp.”

“Tớ thấy có chút không hài hòa lắm, tớ vẫn thích phong cách trang trí đơn giản tinh tế hơn.” La Âm lắc đầu tắt cửa sổ trang web, rồi bỗng nhiên quay người nhìn chằm chằm vào Vương Xán: “Thẩm Tiểu Na và Trần Hường Viễn có gian tình sao?”

Vương Xán giật mình, nhất thời không thốt thành lời: “Cậu... cậu... cậu...”

La Âm nháy mắt cười: “Nếu không tại sao cậu lại quan tâm đến Thẩm Tiểu Na?”

“Đàn bà như cậu đúng là đáng sợ thật đấy!” Vương Xán đành cười theo: “Tớ khai, tớ khai hết là được chứ gì?”

Thật ra Vương Xán không bao giờ giữ bí mật với La Âm. La Âm phụ trách chuyên mục thổ lộ tình cảm nên đã nghe quá nhiều chuyện của người khác rồi, hơn nữa chưa từng có hứng thú nói chuyện phiếm, như lời cô ấy nói thì: “Ngoài lúc bắt buộc viết bài ra, tất cả các bí mật đều được xóa sạch trong não bộ, nếu không sẽ chẳng thể sống nổi.”

Vương Xán nói xong quay sang phía La Âm, “Biểu hiện của Trần Hường Viễn rất thần nhiên. Trước mặt tớ, anh ấy không ngần ngại tỏ ra quan tâm Thẩm Tiểu Na, anh ấy cũng nói rõ với tớ là Thẩm Tiểu Na dựa dẫm vào anh ấy như một người anh trai. Nếu tớ để bụng hoặc nghĩ nhiều quá thì có phải tớ là người hèn hạ, đa nghi không?”

“Mối quan hệ anh nuôi em nuôi thật ra rất khó nói rõ ràng. Không loại trừ khả năng người ta chỉ là tình cảm anh em trong sáng, cũng không thể khẳng định họ có tình cảm nam nữ. Nếu cậu để bụng thì trước tiên, đừng vội kiểm điểm bản thân.”

“Ánh mắt anh ấy nhìn Thẩm Tiểu Na rõ ràng rất trìu mến. Tớ không có anh trai, nếu anh trai nhìn em gái như vậy thì cũng không có gì là kì lạ.”

La Âm dường như có suy nghĩ gì đó trong đầu, nhưng lại không nói ra.

Vương Xán có chút do dự: “Thẩm Tiểu Na từng du học bên Pháp, trong xe của Trần Hường Viễn lại toàn mở nhạc Pháp. Thật ra anh ấy không phải là người thích nhạc đương đại. Điều này có phải do tớ nghĩ nhiều quá không?”

“Tớ được biết là tầng lớp trung lưu đang rất thích học tiếng Pháp, nghe nhạc Pháp. Tớ thấy anh Trần Hường Viễn của cậu đúng là rất có phong cách trung lưu. Đây không thể coi là bằng chứng được, đừng nghĩ nhiều như thế!”

“Tớ cũng không định nghĩ nhiều đến thế, nhưng Trần Hường Viễn nói muốn theo đuổi tớ.”

“Vậy rất hay, tớ đang hiếu kì xem người này còn muốn do dự đến bao giờ?”

“Hay cái gì chứ, cách anh ấy tỏ tình rất lạ lùng.” Vương Xán đã nói ra nguyên nhân chính làm cô băn khoăn: “Nguyên văn câu nói của anh ấy là ‘Tôi thích em, tính cách em cởi mở, hòa nhã, lại có thể dung hòa tính hướng nội, do dự của tôi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ rất hợp nhau’, cậu nói xem là ý gì chứ?”

La Âm nghe xong phá lên cười: “Đúng là một lời tỏ tình không mấy nhiệt tình và lãng mạn. Thế nhưng người ta đã sắp ba mươi tuổi rồi, lớn hơn cậu năm tuổi, lại làm việc ở ngân hàng, có lẽ anh ấy là một con người thực tế.”

Vương Xán cười gượng: “Nhưng tớ cần nhiệt tình, tớ cần lãng mạn. Tớ không muốn lấy chồng, cũng không muốn kết hôn sớm, nếu sau này có quyết định ở bên cạnh nhau, còn có một chuỗi ngày dài phải sống thực tế cơ mà, có nhất thiết vừa bắt đầu đã như vậy không?”

La Âm im lặng, đúng lúc đó chiếc điện thoại trên bàn báo có tin nhắn đến, cô cầm điện thoại lên đọc: “Cậu xong việc rồi chứ? Trương Tân đến rồi, chúng ta cùng đi nhé!”

Hai người ra khỏi tòa soạn rồi lên xe của Trương Tân, La Âm chậm rãi hỏi: “Dạo này anh Đới và cô em khóa dưới Thẩm Tiểu Na đó tiến triển đến đâu rồi?”

“Hôm nay em sao thế? Cứ nghe hai bọn anh nhắc đến cô ấy là em đã thấy phiền, còn châm chọc người ta nữa.” Trương Tân đùa: “Làm cho lão Đới bây giờ cứ nhìn thấy em là muốn trốn đi rồi.”

“Không có việc gì thì hỏi cho vui, xem lão Đới đổ chưa thôi.”

“Thẩm Tiểu Na đó rất là nhiệt tình, nhưng lão Đới chẳng có tâm trạng lãng mạn, nên chỉ nói vài câu qua loa đại khái với cô ấy cho xong. Lão Đới không thích kiểu con gái gợi cảm như cô ấy. Cậu ấy luôn nói, đối với cậu ấy, vẻ bề ngoài tốt không thiếu, quan trọng là nội tâm bên trong.”

“Thiếu cái gì muốn cái đó, điều này cũng có thể hiểu được.”

Với Trương Tân, trước những câu nói móc Đới Duy Phàm, anh chỉ biết cười.

“Thật ra em thấy anh ấy cứ được voi đòi tiên. Từ hàng ngàn bông hoa thơm, xuất hiện một con bướm xinh đẹp đang vui vẻ bay lượn, những người dễ dàng có được thứ gì đó lại luôn tỏ một thái độ coi thường, bất cần.”

“Nếu nói như vậy, Thẩm Tiểu Na không phải cũng vậy sao? Những người theo đuổi cô ta cũng không ít, thế mà cứ phải chạy theo một người không hiểu cô ta như Đới Duy Phàm.”

“Nói một cách công bằng, kiểu đề tiện này cũng có thể coi như một bản tính của con người, không phân biệt nam nữ, chỉ là ở lão Đới, nó được thể hiện rõ hơn thôi.”

“Âm Âm, em có thành kiến với lão Đới rồi, cậu ấy thực sự rất tốt đấy.”

La Âm cười không thiện ý, cô kéo dài tiếng: “Hiểu rồi, hiểu rồi... Vương Xán, cậu không biết Trương Tân và lão Đới lớn lên cùng nhau, cũng có thể coi là thanh mai trúc mã đấy. Tình cảm có thép cũng không xuyên thủng được, tớ mà tiếp tục nói xấu anh ta, Trương Tân chắc sẽ trở mặt với tớ mất.”

Trương Tân cười hì hì, hoàn toàn bó tay với La Âm.

Vương Xán nghe họ nói chuyện cũng hiểu được đại khái, chút tình cảm mà Thẩm Tiểu Na dành cho Đới Duy Phàm vẫn chưa đầu vào đâu cả. Cô biết là La Âm đang hỏi giúp mình, trong lòng vừa cảm kích vừa lo lắng, không biết có nên bước xuống một cái hồ nước không biết nông sâu thế nào không?

Vương Xán đã từng trải qua một cuộc tình, nhưng chỉ một chút tình tiết phức tạp lần này lại làm cô hoang mang đến vậy, nó khiến cô luôn nghi ngờ tình cảm thật sự của mình.

La Âm quay lại nhìn Vương Xán cười nói: “Đứa trẻ đáng thương, thấy bản thân bản khoản lắm phải không?”

Vương Xán thật thà gật đầu: “Ừ, tớ không biết nên trả lời anh ấy thế nào?”

“Cậu do dự là vì cậu không muốn từ chối anh ấy.”

Vương Xán im lặng.

La Âm lắc đầu: “Không còn cách nào khác, không ai có thể thay cậu quyết định. Nếu cậu bắt đầu tình yêu này thì hãy cứ tận hưởng nó, đừng nghĩ là được gì mất gì mà giày vò bản thân.”

Trương Tân không hề hỏi nhiều, chỉ chăm chăm nhìn về phía trước chăm chú lái xe, người đàn ông này đúng là luôn hiểu lúc nào nên im lặng. Vương Xán rất ngưỡng mộ sự ăn ý giữa họ.

Đang nói chuyện bỗng dừng điện thoại Vương Xán đổ chuông, là Trần Hường Viễn gọi tới. Nhìn cái tên đang sáng trên màn hình, Vương Xán có chút lưỡng lự, không biết khi nhắc cái nghe thì sẽ nói những gì. La Âm nhìn gương chiếu hậu, hiểu ngay vấn đề: “Trương Tân dừng xe, dù sao cũng sắp đến nhà Vương Xán rồi, mấy bước còn lại cậu tự đi đi.”

Trương Tân dừng xe bên lề đường, Vương Xán tạm biệt họ rồi bước xuống. Lúc đó điện thoại bỗng nhiên ngừng kêu, cô bối rối nhìn điện thoại, lưỡng lự không biết có nên gọi lại không. Suy nghĩ một lát, Vương Xán cất luôn điện thoại vào túi xách, cúi đầu chậm chậm về nhà. Bước đến dưới chân tòa nhà, cô bất ngờ phát hiện có một chiếc xe Ford màu xám đang đỗ ở đó, một người đàn ông đang đứng dựa vào cửa xe hút thuốc. Mặc dù đèn đường mờ tối, người đó lại quay lưng về phía cô, nhưng cô vẫn nhận ra anh, là Trần Hường Viễn.

Trần Hường Viễn quay đầu nhìn cô, mỉm cười nói: “Vương Xán, chào em.”

Vương Xán bỗng cảm thấy bình tĩnh, có lẽ do sự xuất hiện bất ngờ của Hường Viễn, cũng có thể vì nụ cười đầm ấm của anh ấy: “Chào anh, lúc này không kịp nghe điện thoại của anh.”

“Tôi cứ nghĩ là em đã cho tôi “out” rồi cơ, đang định hút xong điếu thuốc này sẽ gọi lại cho em. Nếu em vẫn không nghe, tôi sẽ ù xiu về nhà.”

“Sau đó quên tất cả mọi chuyện sao?”

Trần Hường Viễn lắc đầu cười: “Đây là một sự đả kích lớn, tôi nghĩ nhất thời cũng không thể quên được.”

Vương Xán có chút bất ngờ, cô luôn nghĩ Trần Hường Viễn là người nội tâm, không biết trêu đùa. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh như vậy. Đúng lúc đó có một người hàng xóm đi qua, cố ý quay đầu nhìn hai người. Vương Xán cũng bất giác nhìn lên ban công nhà mình. Cô sợ mẹ lại bỏ người ra nhìn xuống dưới.

Trần Hường Viễn cũng hướng theo ánh mắt của Vương Xán: “Cũng không còn sớm nữa, em đồng ý đi dạo cùng tôi chứ? Lát nữa tôi đưa em về nhà.”

Vương Xán gật đầu đồng ý. Cô sợ đứng ở đây sẽ gặp những người hàng xóm, rồi họ sẽ tò mò hỏi han này nọ. Trần Hường Viễn dập điếu thuốc ném vào thùng rác rồi cùng Vương Xán bước lên xe.

Bài hát “Khi nào mùa hè lại đến?” bỗng vang lên, chính là âm thanh mà Vương Xán đã quen thuộc từ lâu. Cô nghiêng đầu về phía cửa ô tô để cảm nhận gió đêm rồi lặng lẽ nghe nhạc.

“Hồi người em yêu, anh làm em yêu anh đến chết đi sống lại. Cũng giống như những người đàn ông có người phụ nữ trong lòng, anh hiểu rằng, tình yêu là sự cho đi. Vì thế chúng ta hãy cùng nhau khiêu vũ khi ngọn lửa tình yêu trong anh đang rực cháy. Hãy ca tụng cuộc sống, hãy để em yêu anh đậm sâu. Anh mãi mãi là vật báu duy nhất của em. Cho dù trên khuôn mặt anh có biểu hiện bao cảm xúc đi chăng nữa, thì anh vẫn không thể đọc được tâm tư của người con gái. Khi nào mùa hè lại đến?”

Trần Hường Viễn bỗng tắt nhạc, chuyển sang nghe đài radio. Một giọng nữ thanh trong đang thông báo tình hình thời tiết những ngày gần đây: “... Thời tiết có nhiều biến đổi, về đêm có thể có những trận mưa ngắn, nhưng ngày mai trời vẫn sẽ nắng, nhiệt độ dự báo sẽ tiếp tục tăng...”

Vương Xán nghiêng đầu về phía cửa sổ: “Khi nào mùa hè lại đến? Không phải mùa hè đã đến rồi sao?”

“Em vẫn nhớ bài hát đó ư?” Trần Hường Viễn nhìn sâu vào mắt Vương Xán.

Vương Xán chỉ khẽ cười, anh không biết rằng, cô còn thuộc cả lời dịch bài hát đó.

Trần Hường Viễn dừng xe. Họ đã đến quảng trường đài phun nước lớn nhất thành phố, xung quanh đài phun nước có rất nhiều người ngồi nói chuyện phiếm, bọn trẻ con trượt patin lướt qua lướt lại. Một cô bé chỉ khoảng hơn năm tuổi tiến về phía Vương Xán rồi ngã vào lòng cô. Vương Xán ôm chặt cô bé, cô bé cười khanh khách làm Vương Xán cũng cười theo: “Đứng vững chưa nào? Cô buông tay ra đấy nhé!” Cô bé gạt đầu, Vương Xán buông tay, cô bé lập tức quay người trượt đến chỗ khác.

Họ rời khỏi đám đông, bước đi dạo ven hồ cạnh quảng trường.

“Đã có ai từng nói với em, lúc em cười trông rất vui vẻ, rất có sức lan truyền chưa?”

Trần Hương Viễn không phải là người đầu tiên nói với Vương Xán như vậy. Cô không nhận được lại khe cười, Trần Hương Viễn quay sang nhìn Vương Xán rồi nói: “Em thấy không, chính là như vậy đấy, cười tươi đến nỗi niềm vui trong lòng đều không giấu được, đều bộc lộ hết ra ngoài rồi.”

“Rất nhiều người nói, tôi cười không biết trời đất gì.” Quả thật, Vương Xán sinh đã có cặp lông mày cong cong, lúc không cười cũng giống như đang cười, lúc cô cười thì đúng là vô cùng rạng rỡ, tựa như vô lo vô nghĩ.

“Người có thể vô tư cười là người hạnh phúc. Hy vọng em luôn giữ được niềm hạnh phúc ấy và tôi không chạm đến sự bình yên của em.”

“Lúc này anh gọi điện cho tôi chỉ để nói mấy lời này sao?”

“Thật ra tôi muốn hỏi em đã suy nghĩ xong chưa? Nhưng khi đứng trước em, tôi lại thấy mình thật ích kỉ, dựa vào chút thiện cảm của em với tôi mà đã tùy ý đưa ra yêu cầu này với em.”

“Đối với anh, có thể không phải chỉ là chút thiện cảm.” Vương Xán dừng bước, ngược lên nhìn Trần Hương Viễn: “... Nhưng thật sự tôi rất lưỡng lự.”

6. Chương 06

Chương 6: Thói quen của anh, em không quen

Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt Vương Xán vô cùng xinh đẹp, dịu dàng. Ánh mắt cô thần nhiên làm Trần Hương Viễn có chút bối rối.

“Là vì Thẩm Tiểu Na sao?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Nếu sau khi anh đã giải thích rõ ràng, hai người chỉ là anh em mà tôi vẫn còn nghi ngờ thì chỉ có thể nói, tôi là một người nhỏ nhen, nhưng...” Vương Xán nhìn thẳng vào mắt anh: “Hương Viễn, tôi chỉ là một cô gái bình thường, hoàn toàn không phải người có trái tim rộng mở, có thể dung hòa tất cả như anh nói. Tình yêu tôi mong đợi là duy nhất, là độc chiếm, anh có thể cho tôi không?”

Trần Hương Viễn ngẩn người, không nói được câu nào. Vương Xán bỗng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng nói ra được những băn khoăn trong lòng. Mặc dù không có được câu trả lời như ý nhưng cô sẽ không hối hận nữa.

“Không phải tôi muốn chiếm hết con người và trái tim anh, nhưng tôi không rộng lượng đến mức để bạn trai đem người con gái khác đặt ở vị trí ưu tiên, quan trọng hơn... Anh thấy đấy, có lẽ anh thấy tôi hiền lành thì đúng là anh chưa hiểu hết về tôi. Ít nhất về phương diện này, tôi rất ngang ngạnh.”

“Nhưng em rất thẳng thắn, tôi không thể không nói điều này.” Trần Hương Viễn cười gượng: “Tôi rất ngưỡng mộ tính cách đó của em.”

“Không phải lúc nào tôi cũng thẳng thắn, nhưng có thể vì một lý do nào đó, anh chọn tôi làm bạn gái vì nghĩ tôi là một người khoan dung. Tôi không muốn sau này, khi một ngày nào đó không chịu nổi mà nổi giận với anh, tôi sợ anh sẽ hối hận vì lúc trước không có mắt nhìn người.”

“Về điểm này thì xin em cứ tin tưởng tôi, tôi sẽ không bao giờ đưa ra đề nghị nào quá đáng! Tự coi Tiểu Na là em gái, rồi hy vọng bạn gái cũng suy nghĩ giống mình, tôi đúng là... không ra làm sao cả.”

“Tôi là con một, chỉ có hai anh họ ở tỉnh xa nên chưa bao giờ biết đến tình cảm anh em thân mật, càng không thể nhắc đến chuyện anh em không cùng huyết thống, có thể tôi không hiểu lắm về quan hệ hai người.”

“Điều này thì tôi hiểu.”

“Anh sẽ không để bụng nếu tôi hỏi một câu riêng tư chứ?”

“Câu hỏi gì?”

“Anh đã hai mươi chín tuổi rồi, nhất định là đã từng có bạn gái đúng không? Bạn gái trước của anh nghĩ thế nào về mối quan hệ giữa anh và cô Thẩm?”

Trần Hương Viễn hoàn toàn không nghĩ tới việc Vương Xán sẽ hỏi câu này, anh đứng ngẩn người.

“Thật ra tôi không có ý định thăm dò về quá khứ của anh, nhưng tôi không đủ độ lượng, tôi không thể hình dung được trong việc này người khác độ lượng đến mức nào.” Vương Xán nghiêng đầu cười: “Thế nên, lượng thứ cho tôi hèn nhát, mặc dù tôi thích anh, nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta là bạn bình thường thì tốt hơn, ít nhất thì cũng ít bị tổn thương hơn.”

Vương Xán mỉm cười nhưng mắt cô bắt giác lại ươn ướt, cô chỉ có thể cố gắng không chớp mắt, không để cảm xúc lộ ra ngoài. Trần Hương Viễn dường như cảm nhận được điều này, anh lưỡng lự một chút rồi nắm tay Vương Xán.

“Tôi không biết phải làm thế nào để em tin tưởng tôi, nhưng có một điều tôi nhất định phải nói với em. Vương Xán, em nghĩ chỉ vì thấy em có lòng khoan dung nên tôi mới theo đuổi em sao? Em không biết là nụ cười của em đã cuốn hút tôi như thế nào, nhìn em tôi cảm nhận được hóa ra trên thế giới này lại có vẻ đẹp thuần khiết đến vậy.”

Những lời khen bất ngờ này làm Vương Xán không biết nên nói gì.

“Em cảm thấy tôi vừa lạnh lùng vừa tự phụ phải không? Thật ra chỉ vì tôi không biết bày tỏ tình cảm và nghĩ liệu đây có phải là sự thật không? Một cô gái tốt lại cởi mở như em sao lại thích tôi chứ? Hôm đó, khi đưa em về tôi đã nghĩ, nếu cứ tiếp tục lưỡng lự tôi sẽ để mất em.”

Vương Xán bất ngờ đến ngẩn ngơ, cô hoàn toàn không nghĩ Trần Hương Viễn sẽ tỏ tình như vậy.

Trần Hương Viễn nhìn Vương Xán, tiếp tục nói: “Còn về Thẩm Tiểu Na, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào để em hiểu tình cảm của tôi đối với cô ấy. Từ trước đến nay, tôi luôn coi Tiểu Na là em gái, tôi đã quên mất là cô ấy cũng lớn rồi, cũng có cuộc sống riêng của mình. Tôi qua, Minh Vũ và Vu Lâm gọi tôi đến nhà, họ đã xạc cho tôi một trận. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, họ nói rất có lý. Sau này tôi sẽ coi cô ấy là người lớn, sẽ không để bạn gái phải lo lắng về chuyện này nữa.”

Vương Xán dường như không tin vào tai mình, cô vẫn ngẩn người nhìn Trần Hương Viễn. Một loạt suy nghĩ đang cuộn cuộn trong đầu nhưng cô lại không thể tìm được ý nào rõ ràng. Những giọt nước mắt bị kìm nén từ lâu đến thời khắc này bỗng tuôn trào. Khi Vương Xán đang bối rối định lau nước mắt thì một giọt nước không biết từ đâu bỗng rơi vào mặt cô. Hóa ra cơn mưa mùa hè đến bất ngờ.

Mưa ập xuống xối xả, mọi người xung quanh vội tìm chỗ trú ẩn. Trần Hương Viễn kéo tay Vương Xán chạy về chỗ đỗ xe. Khi hai người vào trong xe, quần áo đã đầm nước. Bên ngoài, mưa càng lúc càng to, rơi độp độp vào cửa kính ô tô, cả một khung trời mờ ảo mù mịt không hề cho thấy dấu hiệu ngớt.

Cơn mưa như trút vừa bắt đầu, cả quảng trường nhanh chóng vắng tanh không một bóng người. Không mở cửa sổ, không khí trong xe vô cùng nóng bức. Trần Hương Viễn bật điều hòa, gió lạnh hong khô quần áo dính mưa. Thấy Vương Xán hắt hơi, Trần Hương Viễn quay người ra phía sau với lấy chiếc áo vest màu xanh thẫm đưa cho cô: “Mau khoác áo lên đi, đừng hong khô nữa.”

Vương Xán khoác áo lên người, khi chưa kịp thắt dây an toàn, điện thoại cô bỗng đổ chuông. Thì ra, thấy con gái chưa về ông Vương hỏi cô đi đâu, ông cứ nhất quyết đòi mang ô đến tận nơi đón cô. Vương Xán giải thích cô đang trên xe về nhà. Điện thoại ngay lập tức bị bà Tiết Phượng Minh giật lấy, hỏi ai đưa cô về. Vương Xán khóc dở mếu dở với kiểu hiếu kỳ này của mẹ, đành nhỏ giọng: “Mẹ, con về nhà ngay đây, về nhà rồi nói chuyện nhé!”

Dập điện thoại, Vương Xán quay đầu sang liền thấy Trần Hương Viễn chăm chú lái xe, khóe môi thấp thoáng nụ cười.

“Bố mẹ rất thương em.”

“Đúng vậy, họ lúc nào cũng coi em như trẻ con, chuyện gì cũng lo lắng.”

Vương Xán bỗng nhớ lại cuộc nói chuyện giữa cô và Trần Hương Viễn về Thẩm Tiểu Na, bắt giác thấy nóng bừng mặt. Cô nghĩ, thật ra cô cũng luôn được người thân trong nhà chiều chuộng, chỉ là không có anh trai

mà thôi. Nếu suy nghĩ ở góc độ của Trần Hương Viễn, họ cùng nhau lớn lên, có lẽ hành động của anh ấy với Thẩm Tiểu Na cũng có phần hợp lý, chỉ là cô cứ làm nghiêm trọng lên mà thôi.

Xe đã về đến khu nhà Vương Xán. Cô tháo dây an toàn, khi đang định cởi áo vest ra thì Trần Hương Viễn nói: “Khoác lên đi, ngoài trời mưa to lắm đấy!”

Tay Vương Xán nắm lấy hai vạt áo, do dự một lát rồi quay đầu nhìn Trần Hương Viễn: “Hương Viễn, em...” Cô nhất thời không biết nói gì.

Trần Hương Viễn đưa tay vuốt những sợi tóc ướt của Vương Xán, dịu dàng nói: “Em mau lên thay quần áo đi, muốn từ chối anh thì đợi ngày mai có được không?”

Đội mưa chạy vào tòa nhà, Vương Xán nhìn theo chiếc xe Ford quay đầu rồi m lên nhà. Bà Tiết Phượng Minh ra mở cửa cho cô. Nhìn con gái khoác áo vest đàn ông, mặt ngay lập tức sầm lại: “Tiểu Xán, sao lại thế này?”

Vương Xán tìm chiếc mắc treo áo, cô lấy khăn lau những giọt nước mưa trên áo rồi cười nói: “Mẹ, mẹ lại nghĩ đi đâu rồi, người ta cho con mượn áo che mưa thôi mà.”

Bà Tiết Phượng Minh có chút ngượng ngùng. Bà luôn quản thúc con gái giống như học sinh trung học. Vương Xán đến tuổi trưởng thành cũng là thời kì mãn kinh của bà, hai người đôi lúc có nhiều mâu thuẫn. Điều này đã làm không khí gia đình không được hòa thuận như trước, chỉ tội nghiệp ông Vương phải ở giữa giằng hòa, lúc ấy đúng là vô cùng quần bách.

Cũng may tính cách Vương Xán lạc quan, ôn hòa. Cô mau chóng tìm được điệu pháp đối phó với mẹ, đó là không tranh luận, không phản kháng, lúc nào cũng cười, thế rồi cũng qua ngày.

Khi Vương Xán lên đại học, bà Tiết Phượng Minh đã đi qua thời kì đặc biệt của phụ nữ, tâm trạng cũng ổn định hơn. Nhưng có một chuyện bà nhất định không thay đổi quan niệm. Bà kiên trì dạy bảo con gái: Khi yêu nhất định phải giữ mình trong trắng, dành tất cả cho đêm tân hôn.

Lần đầu tiên Vương Xán nghe đến chuyện này là khi cô học năm nhất, cô ngẩn người một lát rồi nằm bò ra bàn, cười đến nổi suýt thì đứt hơi làm bà Tiết Phượng Minh giận đến phát khóc. Ông Vương Thao liên tục nháy mắt với con gái, cô mới ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Sau này, mỗi lần có người theo đuổi Vương Xán, bà đều lén tìm manh mối. Lần nào bà cũng dùng cách nói rất nghệ thuật để giáo dục con gái.

Chẳng hạn, bà có thể nói bằng một giọng rất dịu dàng: “Giữa hai người yêu nhau, nên có một chút gì đó chỉ thuộc về mình. Người đàn ông trọng tình cảm sẽ tin rằng, người phụ nữ lần đầu tiên tự nguyện trao thân sẽ mãi mãi ở lại trong kí ức của họ. Hồi ức sâu sắc ấy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm hai bên đến trọn đời.”

Cũng có lúc bà nghiêm túc nói: “Đánh mất cái quý giá nhất của người con gái, lúc đó có thể không hối hận. Nhưng đến khi hai người chia tay, có hối hận cũng đã muộn rồi. Con phải nhớ, dù cuộc sống bây giờ đã khác xưa, nhưng về chuyện này đàn ông vẫn rất bảo thủ, nếu dễ dãi với họ, người chịu thiệt bao giờ cũng là con gái.”

Vương Xán không cho là đúng. Mặc dù cô nhận được sự giáo dục nghiêm khắc, nhưng trong trường đại học mọi chuyện đã đến mức mẹ cô không thể tưởng tượng nổi. Nhưng không phải cô gái nào cũng phóng khoáng. Thế nhưng cho dù họ có bảo thủ đi chăng nữa thì trên phương diện này, cũng chẳng ai muốn tỏ ra mình như một trang giấy trắng cả. Nhờ có những cuộc bàn luận riêng tư về vấn đề giới tính với các bạn học, cùng một lượng lớn những cuốn tiểu thuyết, những bộ phim điện ảnh nên Vương Xán cũng không quá bảo thủ. Chỉ là cô không có tính chống đối, cũng không muốn kích động, phản đối mẹ.

Có lúc nhớ lại mối tình đầu, Vương Xán không thể không nghĩ, mình đã gần hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn là trinh nữ, có lẽ cô thực sự phải cảm ơn cách giáo dục không ngừng nghỉ của mẹ.

Tắm xong, Vương Xán về phòng nằm lên giường. Ánh mắt cô dừng lại nơi chiếc áo vest màu xanh đậm, cô tự tay treo nó lên mắc áo của mình, trong lòng vẫn còn chút cảm giác lâng lâng bay bổng. Cô lấy điện thoại soạn tin nhắn, xóa đi sửa lại vài lần, cuối cùng cũng gửi một tin đến Trần Hương Viễn: “Anh về đến nhà chưa? Ngủ sớm đi nhé!”

Trần Hương Viễn trả lời tin nhắn rất nhanh và đơn giản: “Em cũng thế nhé! Chúc em có giấc mơ đẹp!”

Đúng là Vương Xán có giấc mơ đẹp của ngày mai.

Thời gian tiếp theo, tâm trạng của Vương Xán rất tốt. Đôi mắt biết cười của cô đến bây giờ lại ánh lên niềm vui. Hàng ngày, dù vẫn làm công việc tương tự, phỏng vấn, tham gia hoạt động, viết bài, có bận rộn đến mấy cô cũng không hề phiền chán, cảm giác thật nhẹ nhàng, bay bổng.

Hôm nay, Vương Xán đến căng tin của tòa soạn ăn tối. La Âm bước vào, đặt đĩa xuống chỗ ngồi đối diện với cô nhưng lại không ngồi xuống, hai tay chống xuống bàn, cúi người nhìn chằm chằm vào Vương Xán.

Vương Xán bị nhìn cho dựng tóc gáy, đang định mở lời, La Âm cười: “Yêu rồi chứ gì? Đang trong thời kì nồng cháy hả?”

Mặt Vương Xán bỗng đỏ ửng, vội vàng nhìn xung quanh. Cũng may là đã qua giờ ăn tối, trong căng tin tòa soạn chỉ còn lác đác vài người.

“Chuyện là thế nào?” La Âm cố gắng tỏ ra nghiêm túc.

La Âm ngồi xuống, bối bối món trứng xào cà chua của mình, “Tớ chưa từng thấy ai miệng ắn nụ cười, khoe mắt tràn đầy tình yêu như cậu cả.”

Vương Xán kinh ngạc: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Tớ xin khẳng định với cậu, vô cùng rõ ràng.” La Âm cười bí hiểm.

Mặt Vương Xán càng đỏ hơn, “La Âm, tớ yêu rồi, chưa đến mức nồng cháy, nhưng...” Cô nhỏ giọng: “Cảm giác đúng là rất tuyệt vời.”

La Âm cười lớn: “Chúc mừng cậu, hãy tận hưởng đi.”

Thật ra Vương Xán còn chưa nói hết. Cô đúng là đang yêu, hơn nữa còn sắp đến giai đoạn nồng cháy rồi, chỉ là cô không tin rằng mình lại nhanh chóng bước vào giai đoạn này đến vậy.

Trong tâm trí Vương Xán, Trần Hương Viễn có lẽ là một người đàn ông nội tâm, làm việc ung dung, tự tại. Mặc dù không phải tuýp người chậm rãi, nhưng cô hy vọng được tận hưởng một tình yêu trọn vẹn, tức là từ theo đuổi, tỏ tình, lưỡng lự, chấp nhận, yêu rồi mới đến giai đoạn nồng cháy. Tốt nhất là không nên thiếu một giai đoạn nào.

Nhưng hình như sau lần Trần Hương Viễn đưa cô về trong đêm mưa, khi gặp nhau, hai người đã bước vào tình yêu một cách hết sức tự nhiên. Là bởi vì sự ân cần của anh ấy, anh nhớ những món ăn cô thích, những bộ phim cô xem, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy sự dịu dàng hay còn vì nguyên nhân nào khác nữa, cô cũng không hiểu được.

Vương Xán thích mỗi khi anh nắm tay cô, bàn tay anh thô mà vững chắc; cô thích cái cách anh cho thêm đường mỗi khi pha cà phê cho cô; thích lúc anh mua món điểm tâm mà cô muốn ăn; thích vẻ sạch sẽ trên áo sơ mi của anh, cho dù có mặc đồng phục vest của công ty anh cũng luôn là phẳng phiu. Cô thích anh không nói nhiều, lúc nào cũng mỉm cười nghe cô nói chuyện nhanh như gió; thích cái cách anh luôn để cô đi vào mé trong đường mỗi khi cùng đi dạo; cô thích anh không bao giờ cúp điện thoại trước... Những điều tưởng chừng rất nhỏ bé, nhưng khi tập hợp chúng lại, cũng đủ để cô cuốn vào chỉ trong một thời gian ngắn rồi.

Trần Hương Viễn đối xử với Vương Xán vô cùng ân cần và chu đáo. Cảm giác được một người đàn ông chín chắn chiều chuộng, che chở, Vương Xán chưa bao giờ có được.

Ở tình yêu đầu, bạn trai Hoàng Hiểu Thành cũng đối xử với cô rất tốt, nhưng hai người sà sà tuổi nhau, đều chỉ là những đứa trẻ chưa trưởng thành, những lúc ở bên nhau phần lớn là thảo luận xem chơi thể nào vui nhất, tranh thủ sắp xếp tất cả các việc trong khoảng thời gian có hạn khi ở bên cạnh nhau, rất ít khi có những khoảng riêng yên tĩnh.

Còn khi ở bên cạnh Trần Hương Viễn, mọi việc cứ chậm lại một cách tự nhiên, bất kể là làm gì dường như cũng ung dung, tự tại như đang được tận hưởng.

Cách đây một tuần, lúc nửa đêm khi Vương Xán và Trần Hường Viễn vờ xem xong một bộ phim. Hai người men theo con đường nhỏ đến bãi đỗ xe, cô như thường lệ vẫn véo von bình luận về bộ phim, còn anh vẫn mỉm cười lắng nghe. Đi đến một góc phố anh bỗng dừng lại, kéo lấy eo cô rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, rất dịu dàng. Sau đó, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô nghe được nhịp đập trái tim anh, đồng thời cũng biết rằng trái tim mình đang nhảy nhót. Cô có một chút bất an khó diễn đạt nhưng niềm hạnh phúc và hưng phấn lại nhiều hơn.

“Thẩm Tiểu Na không phải là vấn đề nữ chứ?”

Câu hỏi của La Âm đã kéo Vương Xán về với thực tại. Cô chợt dạ khi biết mình đang bước vào câu chuyện giả tưởng.

Thật ra những ngày gần đây Vương Xán rất ít khi nghĩ đến Thẩm Tiểu Na. Bởi vì sau đêm Trần Hường Viễn tỏ tình với cô, anh không hề nhắc đến hai từ “em gái”, cũng không bất ngờ nghe điện thoại những lúc ở bên cạnh cô. Cô chưa bao giờ là người lo trước lo sau, đa nghi như Tào Tháo cả. Cô cũng nghĩ rằng, có lẽ trong khoảng thời gian khởi đầu ngọt ngào này, không nhất thiết phải suy nghĩ nhiều.

“Có lẽ trước đây tớ đã nghĩ quá nhiều rồi! Nếu trong quan hệ hai người có người thứ ba xen vào thì chúng tớ nên ngồi xem xét xem, giữa chúng tớ tồn tại vấn đề gì không?”

Nụ cười trên mặt La Âm càng rõ ràng hơn, Vương Xán tròng mắt, “Tớ nói sai sao? Cùng lắm chỉ là trích dẫn câu nói của cậu thôi.”

Đây đúng là câu bình luận ngắn gọn của La Âm về một bài viết đau khổ của một người phụ nữ tổ chồng có người khác.

“Câu nói này làm tớ bị nhiều người ném gạch trên diễn đàn đấy.” La Âm đang nói đến diễn đàn bạn đọc do tòa soạn mở. Các phóng viên sẽ tranh thủ thời gian lên giao lưu với bạn đọc. “Cậu học thuộc hết các câu nói của tớ rồi, đúng là trẻ con dễ dạy bảo, haha, tương đối dễ dạy bảo.”

Vương Xán cũng cười.

Hai người đem đĩa đến khu rửa bát rồi bước ra khỏi căng tin, thông thả đến phòng làm việc. Chế độ làm việc và nghỉ ngơi của tòa soạn không giống các công ty khác. Bây giờ đang là thời điểm mọi người bận viết bài, giao bài, trên phòng làm việc điện vẫn sáng choang. Đứng dưới lầu, Vương Xán ngược nhìn lên, bầu trời thành phố về đêm vô cùng âm u, không thấy một ngôi sao nào cả.

Vương Xán nhớ đến bầu trời đầy sao ở ngoại ô mà cuối tuần trước Trần Hường Viễn đưa cô đi, trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào. Bỗng dưng cô hỏi La Âm: “Tình yêu có phải là một quá trình từ mãnh liệt đến nhạt dần không?”

“Có lẽ là vậy. Rất ít người được ông trời ưu ái để sự mãnh liệt kéo dài, ngày nào cũng nồng cháy rất hao tổn tâm huyết, thế nên sự nhạt nhẽo luôn kéo dài. Nhưng cậu đang trong giai đoạn mãnh liệt, có thể không cần để ý đến lời tớ nói, đỡ mất hứng.”

“Tớ hi vọng có được cả quá trình, niềm hạnh phúc từ mãnh liệt đến nhạt dần.”

La Âm giật mình, nhìn Vương Xán chằm chằm rồi lắc đầu cười lớn: “Không nói nữa, không nói nữa. Tớ còn phải giữ một chút tâm trạng bi ai để viết bài về một người có tâm tư bị giày vò. Nếu tiếp tục nghe cậu nói, tớ sẽ không viết được mất.”

Mặc dù Vương Xán quyết định không nghĩ đến Thẩm Tiểu Na nữa, nhưng một Thẩm Tiểu Na đang sống sờ sờ như vậy đâu phải cô không muốn nghĩ đến là sẽ biến mất.

Tối hôm đó, Vương Xán vội xử lý những công việc của mình rồi đến nhà hàng Trần Hường Viễn đã đặt trước. Khi đến nơi, cô bất ngờ thấy Thẩm Tiểu Na và Trần Hường Viễn đang cùng ngồi đợi mình. Hơn nữa, Thẩm Tiểu Na còn đang luôn miệng nói gì đó, thấy Vương Xán đến thì đột nhiên dừng lại. Lúc này Trần Hường Viễn cũng nhìn thấy cô, anh đứng dậy kéo ghế.

Thẩm Tiểu Na nhoẻn miệng mỉm cười ngây thơ vô tội, “Vương Xán, cô không phiền tôi đến đây ăn trực chứ. Tôi ăn xong sẽ lánh đi, ăn một mình chẳng thú vị gì cả.”

“Tất nhiên không phiền rồi.” Vương Xán cười.

Trần Hường Viễn gọi phục vụ đến. Anh không hề hỏi hai người muốn ăn gì, rõ ràng trong đầu đã biết khẩu vị của từng người rồi. Điện thoại của Thẩm Tiểu Na đổ chuông, nhạc chuông là bài hát mà Vương Xán từng nghe trên xe Trần Hường Viễn “Khi nào mùa hè lại đến?”, Vương Xán ngáy người. Thẩm Tiểu Na nhắc máy lên nghe, nói vài câu liền cúp máy.

Vương Xán nói vu vơ: “Nhạc chuông của cô rất hay!”

“À, lúc tôi mới sang Pháp, đất nước, con người không quen, ngôn ngữ không thông, lại không có bạn bè, nên rất cô đơn. Đường như ngày nào tôi cũng gọi điện về nói chuyện với anh Hường Viễn. Anh ấy cùng tôi học tiếng Pháp, khích lệ tôi nghe nhạc, xem phim. Bài hát “Khi nào mùa hè lại đến?” hồi đó đang rất thịnh hành. Khi về nước, ngồi trên xe anh ấy tôi vẫn thấy anh ấy giữ đĩa CD này, cảm giác ấy rất thân thiết nên tôi mới tải về làm nhạc chuông.”

Vương Xán khẽ gật đầu, không nói câu gì. Thẩm Tiểu Na ngẩng ngửa rồi đánh giá trang phục của Vương Xán: “Sao lúc nào cô cũng mặc kín đáo thế?”

Thẩm Tiểu Na mặc áo dây màu vàng tươi, quần dù năm phân, quai của đôi dép cao gót quấn chặt lấy bàn chân thon thả. Tướng mạo Tiểu Na thật ra cũng không phải xuất chúng, thể nhưng phần cổ thon dài, phần vai gọn gàng, bằng phẳng, xương quai xanh nhỏ nhắn, vóc người thuộc kiểu tiêu chuẩn. Hơn nữa, làn da nâu bóng láng khỏe khoắn của Tiểu Na rất phù hợp với kiểu trang điểm đậm. Cho dù ở bất kì đâu, trông cô cũng rất bắt mắt.

Vương Xán nhìn trang phục của mình, phong cách rất đơn giản, một chiếc áo sơ mi chiết eo màu trắng bình thường kết hợp với chân váy màu xanh đậm, giày đế cõ trung bình. So sánh với Thẩm Tiểu Na, cô rõ ràng là vô cùng đơn điệu. Thế nhưng Vương Xán cũng không để bụng sự coi thường của đối phương.

“Hôm nay tôi phải tham gia một hội nghị, hơn nữa cũng không viết về lĩnh vực giải trí. Nếu ăn mặc qua loa đại khái sẽ rất không chuyên nghiệp.”

Thẩm Tiểu Na tỏ vẻ không tán thành: “Phóng viên hoàn toàn có thể ăn mặc phong cách. Hay là hôm nào cô đến công ty chúng tôi, tôi sẽ giúp cô chọn đồ để phối hợp.”

Vương Xán không biết đáp lại sự nhiệt tình đó thế nào, cũng may có Trần Hường Viễn giúp cô giải vây: “Em thôi đi nào, Vương Xán không phù hợp với kiểu trang điểm của em. Hơn nữa, lúc này mẹ em cũng nói, em phản đối toàn bộ các mẫu mà các nhà thiết kế đưa ra, làm phong cách thời trang mùa thu năm sau của công ty thay đổi quá lớn, còn tranh luận gay gắt với tổng giám sát kinh doanh.”

Thẩm Tiểu Na bĩu môi: “Em với tư cách là tổng giám sát thiết kế, lẽ nào lại không có quyền phát ngôn về các mẫu đó sao? Thiết kế của họ vừa quê mùa vừa lạc hậu, sử dụng toàn nhân tố đã quá lỗi thời, thật đúng là nhìn không nổi.”

“Chính em cũng thừa nhận, tổng giám sát kinh doanh rất có năng lực. Hơn nữa mẹ em đã kinh doanh trên thị trường hơn mười năm rồi, bà ấy biết vị trí, mục tiêu kinh doanh. Em lúc nào cũng gay gắt với bà ấy. Cứ cho là sử dụng cách nghĩ của em thì em cũng phải nói trước cho bà ấy chứ. Đừng để mâu thuẫn gay gắt xảy ra ở công ty, nếu không nhân viên sẽ không phục đâu.”

Vương Xán không ngờ Trần Hường Viễn lại hiểu rõ về hoạt động công ty thời trang của nhà Thẩm Tiểu Na đến vậy. Chuyện này cô không thể tham gia, cũng không muốn nói suy nghĩ của mình. Cô mở điện thoại, lên mạng tìm tư liệu cho bài phỏng vấn, thế nhưng cô không ngờ, vấn đề này lại kéo cả cô vào.

“Anh Hường Viễn, căn bản là anh không hiểu vấn đề. Những kiểu dáng mà mẹ em chọn tương tự như trang phục của Vương Xán, toàn là kiểu của các bà già, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy đơn điệu không có chút thú vị nào cả, còn nói cái gì mà sẽ bán rất chạy. Được rồi, em thừa nhận hầu hết tất cả những người mua hàng đều không có style nào đáng nói, nhưng trách nhiệm của người thiết kế là đưa những chi tiết thời thượng vào trang phục, thu hút người mua chứ không phải là để người mua dốt mũi.”

Cuối cùng thì Thẩm Tiểu Na cũng ngừng thao thao bất tuyệt, trên bàn ăn là sự yên lặng ngượng ngùng. Vương Xán ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tiểu Na: “Đang lấy tôi làm ví dụ sao? Vinh dự thật đấy!”

“Xin lỗi, Vương Xán!”

Người xin lỗi Vương Xán không phải Thẩm Tiểu Na mà là Trần Hường Viễn.

Vương Xán vốn không mấy tức giận, lúc đó tuy hơi bực bội nhưng cô không hề có ý định nổi cáu, cũng không nhìn Trần Hường Viễn, giọng cô càng nhẹ nhàng hơn: “Đúng là không sai, tôi chính là một trong phần lớn những người mua như vậy. Từ nhỏ đến lớn gu thẩm mỹ của tôi đều rất bảo thủ. Bây giờ công việc của tôi khiến tôi chỉ có thể mặc những kiểu dáng kín đáo. Về điểm này, chỉ sợ là không có nhà thiết kế nào có thể làm tôi thay đổi được.”

“Xán Xán, em đừng để bụng. Tiểu Na nói năng bừa bãi, không có ác ý gì đâu.” Trần Hường Viễn quay người về phía Thẩm Tiểu Na: “Tiểu Na, mau xin lỗi Vương Xán đi!”

Thẩm Tiểu Na bĩu môi, Vương Xán lắc đầu nói, “Không cần đâu, cũng không có gì to tát, không nhất thiết phải như vậy.”

Cô cúi đầu, tiếp tục xem thông tin trên điện thoại.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, ba người ăn mà không hề có cảm giác ngon miệng. Lần đầu tiên Vương Xán thấy Trần Hường Viễn tìm các đề tài gợi chuyện. Anh nhắc tới bộ phim sắp chiếu nhưng Vương Xán không tiếp lời, toàn là anh và Thẩm Tiểu Na nói chuyện, từ diễn viên đến kịch bản khiến không khí càng trở nên kỳ lạ.

Ăn được một lúc, điện thoại của Thẩm Tiểu Na lại đổ chuông. Sau khi nhắc máy nói vài câu rồi như thể trút được gánh nặng, cô đứng dậy nói: “Em xin lỗi, có bạn tìm gặp em, em đi trước đây. Anh Hường Viễn, mọi người cứ thưởng thức nhé!”

Thẩm Tiểu Na chạy ra khỏi nhà hàng nhanh như một cơn gió, Vương Xán sững sờ nhìn theo. Trần Hường Viễn lấy giấy lau nhẹ vết dầu trên môi Vương Xán.

“Vương Xán, em đừng giận! Cũng đừng nói với anh là em không giận bởi vì anh biết em đang giận!”

Vương Xán dựa vào ghế: “Vậy anh biết nguyên nhân em giận chứ? Hường Viễn, em tức giận chỉ vì một cô gái nói năng thẳng tuột, đầu óc không suy nghĩ sao? Anh coi thường em quá rồi đấy!”

Trần Hường Viễn cười gượng: “Đại khái cũng là do anh, anh thay mặt cô ấy xin lỗi em. Hình như cô ấy có một thói quen là không bao giờ thừa nhận mình sai, vô cùng cứng đầu. Có lúc gây ra họa, trong lòng rõ ràng rất hối hận nhưng nhất định không nói ra.”

“Chỉ là một câu nói thôi mà, không cần phải nghiêm trọng đến mức hối hận đâu. Hơn nữa, em tin là bước ra khỏi nhà hàng này, cô ấy sẽ quên ngay lập tức, thế nhưng...” Vương Xán nhìn anh: “Thói quen của anh, em không quên.”

“Quả thật anh đã nói sau này sẽ coi nó như người lớn, nhưng đúng là thói quen lâu ngày rồi.” Trần Hường Viễn bỗng nắm tay Vương Xán, “Đừng giận nhé, Vương Xán, sau này sẽ không như vậy nữa đâu.”

Thật ra Vương Xán còn rất nhiều lời muốn nói nhưng Trần Hường Viễn thành khẩn nhận sai như vậy làm cô hoàn toàn không có cơ hội tiếp tục nữa. Cô cũng đành độ lượng cười cho qua.

7. Chương 07

Chương 7: Ký ức đã xa

Khi Vương Xán nhận được điện thoại của bạn trai cũ Hoàng Hiểu Thành là lúc cô vừa kết thúc buổi phỏng vấn, đang trên taxi trở về tòa soạn.

Bình thường Vương Xán đều bắt xe bus, nhưng hôm nay thời tiết thật quá nóng bức. Cô nhìn ánh mặt trời chói chang rồi quyết định nên yêu làn da của mình một chút, không nên tiếc tiền quá làm gì.

“Alo, Vương Xán à? Chào em, có nhận ra anh không?”

Nhìn dòng số lạ, Vương Xán hoàn toàn không nhận ra ai, đành vờ hỏi: “Xin lỗi, chỗ tôi ồn quá, tôi không nghe rõ, xin hỏi ai đấy ạ?”

Đầu dây bên kia nói tên, Vương Xán giật bản mình. Người bạn trai cũ hai năm không hề liên lạc bỗng dưng gọi điện thoại tất nhiên không phải là chuyện bình thường.

“Rất bất ngờ phải không?” Hoàng Hiểu Thành cười lớn nói: “Anh đến Hán Giang công tác. Công việc ngày hôm nay cũng xong rồi, anh chuẩn bị về Thượng Hải, từ giờ đến lúc máy bay cất cánh vẫn còn chút thời gian, tự nhiên anh rất muốn gặp em.”

Vương Xán trầm ngâm. Cô không phải là người nhớ lâu thù dai. Khi tiễn anh đi cô đã hiểu hết, tất nhiên không đến mức hai năm sau chia tay mà vẫn canh cánh trong lòng. Cô không mong chờ anh gặp anh lần nữa, nhưng cũng không có lý do nào để từ chối cả.

“Anh bây giờ đang ở đâu?”

“Anh đang ở dưới lầu tòa soạn của em.”

“Được rồi, đối diện tòa soạn có một quán café, anh nhìn thấy chứ? Có những ô cửa kính xanh đấy. Tên quán là Lục Môn. Anh ở đó đợi em, khoảng mười lăm phút nữa em sẽ đến.”

Vương Xán xuống xe đẩy cửa bước vào. Bức rèm quán buông xuống, che đi ánh nắng chói chang đến hoa mắt của mùa hè, khúc dương cầm du dương, không khí mát lạnh khiến người ta thấy thật thoải mái. Vừa bước vào cửa, người đầu tiên cô nhìn thấy vẫn là La Âm trong góc quán. La Âm ngồi nhìn ra cửa chính, đối diện cô là một cô gái đang chống tay lên trán nói gì đó. Đúng lúc đó La Âm ngẩng đầu lên, chào cô qua ánh mắt rồi ngay lập tức tập trung tinh thần vào cô gái đối diện.

Lúc đó, ở một góc khác, Hoàng Hiểu Thành đứng dậu. Vương Xán bước đến ngồi đối diện anh. Hai người không hẹn mà cùng quan sát đối phương. Đầu tóc Hoàng Hiểu Thành gọn gàng mát mẻ, anh mặc chiếc áo sơ mi PoLo màu xanh nước biển kết hợp với chiếc quần dài màu xám. So với hai năm trước, rõ ràng khuôn mặt tuần tú của anh đã chín chắn lên nhiều.

“Kiểu tóc này rất đẹp, rất hợp với em.” Hoàng Hiểu Thành nói một câu khen ngợi Vương Xán. Cô vừa cắt một kiểu tóc đang rất thịnh hành, những lọn tóc gọn gàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đúng là đã tôn lên đôi mắt sáng biết cười.

“Cảm ơn anh!”

“Em uống gì?”

Vương Xán gọi hai cốc café đá rồi buột miệng hỏi: “Hôm nay anh phải đi sao?”

“Nếu em bảo anh ở lại, anh sẽ lập tức đổi vé máy bay.” Hoàng Hiểu Thành nửa đùa nửa thật nói.

“Đừng đùa, ở Thượng Hải sẽ có một thiếu nữ đau lòng đấy!”

“Bây giờ anh chưa có bạn gái.”

Vương Xán cười: “Vậy sao? Không phải tiếp tục anh sẽ nói là từ khi chia tay em, anh chưa có bạn gái đấy chứ?”

“Nếu anh nói đúng thì em cũng sẽ không tin phải không?” Hoàng Hiểu Thành cũng cười. Anh có một chiếc răng khểnh, vẫn như xưa, mỗi lần cười trông có chút trẻ con. “Thật ra anh chưa có bạn gái, công việc bận rộn quá, thời gian rảnh còn phải ôn luyện chuẩn bị học nghiên cứu sinh. Hơn nữa, những người con gái anh gặp không phải là em.”

Giọng nói của anh nhanh và nhẹ, hình như có chút bông đùa, tất nhiên Vương Xán không coi đó là thật.

Khi mới chia tay, cô đã từng rất nhớ Hoàng Hiểu Thành. Thậm chí cô còn nghĩ là sẽ tranh thủ kì nghỉ, đến Thượng Hải xem cuộc sống của anh thế nào. Thế nhưng cùng với sự bận rộn của công việc và sự thay đổi

về thời gian, cô nhận ra rằng, có lẽ anh đã bỏ rơi cô, nếu không anh đã không dùng cách đó để chia tay, vàng không đến mức đến Thượng Hải mà không liên lạc gì với cô. Cô tùy tiện xuất hiện trước mặt anh, sẽ trở thành một việc bất ngờ nhưng không vui. Điều ngốc nghếch ấy, tốt nhất là không nên chạm phải.

Còn hôm nay, Hoàng Hiểu Thành cũng chỉ là tranh thủ thời gian đi công tác đến thăm cô mà thôi, cô không định cho anh cơ hội làm ấm tình cảm nên lập tức chuyển chủ đề.

“Anh định vừa học nghiên cứu sinh vừa đi làm sao? Như thế sẽ vất vả lắm đấy. Nhưng anh lúc nào cũng có chí tiến thủ hơn em, có thể chịu được vất vả.”

“Trình độ của anh ở công ty nước ngoài rất hạn chế, không học không được.”

Sau đó, Hoàng Hiểu Thành không nói những câu nửa đùa nửa thật nữa. Anh luôn biết cách gợi chuyện, hai người nhắc đến những người bạn học cũ, nói về công việc hiện tại của cả hai, cảm giác cũng không nặng nề lắm. Một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, cuộc nói chuyện của La Âm dường như cũng kết thúc rồi. Cô gái ngồi đối diện La Âm đã đứng dậy bắt tay tạm biệt chuẩn bị bước ra phía cửa chính. Vương Xán giật mình, đó chẳng phải là Vu Lâm – vợ của Vương Minh Vũ sao?

Những người đến tìm La Âm phần lớn có nỗi buồn chất chứa. Hơn nữa, họ thường không bao giờ lấy tên thật để kể câu chuyện của mình, càng không muốn chạm mặt người quen. Vương Xán không hiểu, người luôn sống cởi mở, tình cảm với chồng cũng rất tốt như Vu Lâm lại như vậy. Cô tất nhiên không ngốc đến mức ra chào hỏi, chỉ vội dùng cuốn tạp chí che nửa khuôn mặt. Thế nhưng Vu Lâm lại nhìn thấy Vương Xán, cô dừng bước, lộ rõ vẻ mặt bất ngờ.

Vương Xán chỉ đành ngượng ngịu mỉm cười. Lúc này, Vu Lâm đã trấn tĩnh trở lại, khẽ gật đầu với cô rồi bước thẳng ra cửa.

La Âm kí hóa đơn xong, thu dọn một số đồ trên bàn, nháy mắt với Vương Xán một cái rồi cũng quay về tòa soạn.

“Em có vẻ không tập trung, có phải anh đã khiến em hồi ức về những chuyện nhạt nhẽo đã qua không?”

“Không phải, em đang nghĩ đến một chuyện không liên quan. Đúng rồi, sao anh biết số điện thoại của em?” Sau khi chia tay, hai người không hề liên lạc, cắt đứt triệt để, hơn nữa sau khi đi làm, Vương Xán cũng thay số điện thoại.

“Hà Lệ Lệ cho anh đấy.”

Hà Lệ Lệ là bạn học cùng trường từ nhỏ đến lớn của Hoàng Hiểu Thành cũng là bạn đại học, bạn cùng phòng của Vương Xán. Nói cho cùng thì trước khi hai người quen biết nhau cũng là thông qua Hà Lệ Lệ. Hà Lệ Lệ tốt nghiệp xong cũng làm việc ở Thượng Hải, được Vương Xán cho vào nhóm bạn cùng trường nhưng hầu như không còn liên lạc với nhau nữa. Vương Xán nhớ lại chuyện cũ, không giấu được nụ cười buồn: “Mấy giờ máy bay cất cánh? Xem liệu có thể cùng ăn cơm tiễn anh không?”

Hoàng Hiểu Thành lắc đầu cười: “Chỉ sợ không đủ thời gian nữa, bây giờ anh phải ra sân bay rồi!”

Anh gọi phục vụ đến tính tiền, trong lúc chờ người phục vụ đi lấy tiền lẻ, bỗng dưng anh hỏi: “Vương Xán, có phải em đã có bạn trai rồi không?”

Vương Xán gật đầu không chút do dự. Ánh mắt Hoàng Hiểu Thành dường như tối đi nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, nửa đùa nửa thật làm bộ dạng đau buồn: “Anh cũng đoán ra từ lâu rồi, nhưng khi chính miệng em thừa nhận, anh lại rất đau khổ.”

“Đừng đùa nữa.” Vương Xán cười rồi đứng dậy: “Hai năm trước lúc chia tay, em đã chúc anh tiền đồ rộng mở, bây giờ vẫn là câu này.”

Hoàng Hiểu Thành lắc đầu thở dài, nhắc túi xách lên rồi kéo vali cùng cô bước ra ngoài. Bên ngoài mặt trời vẫn kiêu hãnh trên cao, hơi nóng phả vào mặt. Anh vừa gơ tay vẫy taxi vừa hỏi: “Vương Xán, em còn nhớ không? Chúng ta gặp nhau và chia tay đều vào mùa này.”

Mùa hè của lần đầu gặp nhau, mùa hè tốt nghiệp và chia tay ấy, cô làm sao có thể quên được. Vương Xán chỉ cười bối rối: “Giữ lại một chút hồi ức cũng tốt mà.”

“Mùa hè ở Thượng Hải và ở đây cũng nóng như nhau, với kiểu thời tiết này, anh luôn có một ảo giác là mình chưa từng rời xa thành phố này.”

Lúc đó một chiếc taxi dừng trước mặt, Hoàng Hiểu Thành cho vali vào cốp xe, quay đầu nhìn Vương Xán, bỗng đứng thu lại vẻ mặt nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Có những lúc, anh chỉ mong mình chưa rời xa thành phố này.”

Anh lên xe đi, Vương Xán đứng dưới ánh nắng thiêu đốt của chiều hè, ngẩng nhìn chiếc xe biến mất.

Về đến tòa soạn, Vương Xán mở máy tính bắt đầu viết vài, cô vẫn còn cảm giác choáng váng.

Được giữa chừng, cô không viết nổi nữa. Câu nói cuối cùng của Hoàng Hiểu Thành cứ vang bên tai cô, đây có gọi là tán tỉnh không? Hình như không giống. Hoàng Hiểu Thành mà cô biết tưởng chừng thiếu trách nhiệm nhưng thật ra với người khác và với công việc lại rất đúng mực. Khi hai người ở cùng nhau đều vô cùng thoải mái. Chia tay rồi Vương Xán ít nhất cũng không có gì oán hận nữa. Cô tình nguyện ở bên bố mẹ, vui vẻ sống, nhưng cô có thể hiểu được quy tắc đối nhân của người có gia cảnh bình thường như Hoàng Hiểu Thành – dù sao quy tắc đó không bao gồm cô.

Vương Xán không hề buồn rầu, cô không nghĩ là sau khi Hoàng Hiểu Thành đến một đô thị lớn để phấn đấu thì cuộc sống của cô sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng thật sự thì cô đã đau khổ trong một khoảng thời gian khá dài. Ban đầu họ đã có quãng thời gian ngọt ngào ngấn gối, thế mà khi chia tay người con trai ấy lại đưa ra quyết định tuyệt tình như thế, thậm chí còn không có ý nghĩ vì cô mà ở lại. Cho dù có rộng lượng đến mức nào thì cô cũng không thể có chút hoài nghi và cảm giác mất mát. Bây giờ anh lại nói anh ước chưa từng rời khỏi đây ít nhiều chạm đến hồi ức đã xa và những tâm tư giấu kín của cô.

Không biết ngần ngại được bao lâu, bỗng có người gõ bàn Vương Xán, gọi tên cô. Cô ngẩng đầu nhìn, là đồng nghiệp mảng kinh tế Lý Tiến Hiên.

Cô trừng mắt nhìn anh: “Làm tôi giật cả mình.”

“Lúc này rõ ràng cô đang mộng du giữa ban ngày, tôi gọi cô tỉnh lại, để chủ nhiệm Dương thấy thì cô phiền phức rồi!”

“Vây cảm ơn anh nhé!”

“Này, tôi tiết lộ cho cô một tin nhé, cô có muốn nghe không?”

Vương Xán tinh thần tỉnh táo, mọi người chạy các mảng khác nhau, thường sẽ vô tình biết một số tin tức không liên quan đến bài viết của mình nhưng đối với đồng nghiệp lại rất có giá trị thời sự. Hơn nữa, Lý Tiến Hiên lại viết bài sâu về mảng kinh tế, nổi tiếng là người thạo tin.

“Tất nhiên là muốn rồi, anh mau kể đi!”

“Công ty bất động sản Tín Hòa có khả năng sẽ gặp vấn đề về vốn.”

Vấn đề về vốn đối với những công ty bất động sản nhỏ không phải là lạ, nhưng dù sao giám đốc công ty Tín Hòa lại là bố của Thẩm Tiểu Na nên Vương Xán không thể không có đôi chút quan tâm, cô hỏi: “Đến mức nào?”

“Không lạc quan lắm! Thẩm Gia Hưng vừa ăn Tết xong đầu óc còn lằng lằng, không hài lòng với việc phát triển căn hộ nhỏ, đầu tư khắp nơi, ngoài nhà ở ra còn mua đất gần khu công nghiệp.”

Vương Xán vẫn nhớ chuyện này: “Đúng vậy, tin tức đó là do tôi viết. Hình như các doanh nhân trong ngành đều rất bất ngờ với cái giá ông ta đưa ra.”

“Ông ta vốn định kinh doanh thời trang nhưng kế hoạch lại mâu thuẫn lợi nhuận với ngành thời trang. Dự án này của Thẩm Gia Hưng chỉ e sẽ bị gác lại, vốn đầu tư không phải là con số nhỏ. Bây giờ nhà nước thắt chặt quỹ tín dụng bất động sản, ngân hàng không đánh giá cao quỹ tín dụng của ông ta, rất khó để tiếp tục vay vốn. Nghe nói ông ta đã bắt tay vào việc đi tìm giám đốc chuyên ngành này để cứu vãn. Trừ phi người ông ta tìm có thể bán được các căn hộ của Tín Hòa để thu hồi vốn, không thì ông ấy sẽ gặp khó khăn lớn rồi.”

Sau khi Lý Tiến Hiên đi khỏi, Vương Xán bất giác nghĩ, nếu đem chuyện này kể với Trần Hưởng Viễn, không biết anh sẽ phản ứng thế nào.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô cho rằng tốt nhất không nên nhắc đến chuyện này. Dựa vào mối quan hệ thân thiết giữa Trần Hưởng Viễn và Thẩm gia, đến hoạt động của công ty thời trang mẹ Thẩm Tiểu Na anh còn rõ như lòng bàn tay, thì tất nhiên anh hiểu hơn ai hết về tình hình quỹ tín dụng bất động sản rồi. Cứ cho là cô không phải là phóng viên thì chỉ e anh ấy cũng chẳng đem chuyện khó khăn Thẩm gia ra thảo luận với cô.

Cũng may, bài viết của cô không cần thiết phải cho tin về Thẩm gia vào. Mặc dù trong lòng cô cảm thấy may mắn nhưng nghĩ đến đó, cô thấy có chút không phải. Cô luôn không chủ động nhắc đến vấn đề liên quan đến Thẩm Tiểu Na, kiểu vẽ ra phạm vi này, có thể coi là thắng thắn không?

Lúc đó, trên MSN xuất hiện khung cửa sổ chat, là Trần Hưởng Viễn.

“Đang bận à?”

Vương Xán quả thực có chút chột dạ khó tả. Đầu tiên là câu nói của bạn trai cũ luẩn quẩn bên tai, sau lại là suy nghĩ về mối quan hệ giữa cô và Trần Hưởng Viễn. Cô vội vàng trả lời: “Em đang viết bài, còn anh?”

“Anh vừa họp xong, chuẩn bị phải ra ngoài có việc, hôm nay không đi ăn tối cùng em được rồi. Thời tiết nóng lắm, em bắt xe về nhà nhé!”

Cô ngoan ngoãn đồng ý, suy nghĩ một lát rồi nói thêm: “Anh lái xe cẩn thận.”

Vương Xán nộp bài viết rồi đi về nhà. Đây là lần hiếm hoi cô về nhà sớm. Về đến nhà thấy bố mẹ đang ngồi sofa xem ti vi, nhìn ánh mắt của mẹ, cô biết khó tránh khỏi một cuộc tâm sự rồi.

Quả nhiên đợi cô tắm và thay quần áo xong, bà Tiết Phượng Minh bưng một đĩa dưa hấu lạnh đi vào phòng. Vương Xán vừa vui vẻ ăn dưa hấu vừa liếc nhìn mẹ: “Mẹ muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

Bà Tiết Phượng Minh vốn chuẩn bị khéo léo mở màn, nhưng không ngờ con gái chủ động hỏi, đành vào thẳng chủ đề: “Bạn trai con làm nghề gì vậy?”

Vương Xán lần lượt kể: anh ấy làm ở ngân hàng, hai mươi chín tuổi, thạc sĩ, bề ngoài bình thường, không có thói quen xấu nào cả.

Lần báo cáo thắng thắn này của Vương Xán làm bà Tiết Phượng Minh không thể bắt bẻ gì thêm. Bà chủ trương tìm cho con gái một người có xuất thân trong sạch, đáng tin cậy, có công việc chân chính, nhưng con gái bà đã thể hiện một sự thành thật làm bà muốn hỏi tiếp cũng không biết bắt đầu từ đâu.

“Tình cảm của hai đứa đến mức nào rồi?”

“Mẹ, mới bắt đầu, chỉ mới bắt đầu thôi mà, mức nào cũng chưa đến.” Vương Xán cười nói: “Mẹ đừng lo, con nhất định sẽ kịp thời báo cáo tình hình tiến triển với mẹ.”

“Mẹ không tin, con mà báo cáo mới lạ đấy.” Mẹ cô biết kiểu xảo trá của con gái, nhưng cũng không biết nên làm thế nào. “Có một chuyện con phải nhớ, hai người ở bên nhau, nhất định phải giữ được lý trí, phải biết yêu thương tôn trọng nhau.”

Vương Xán cũng không biết nói thế nào, chỉ biết gật đầu: “Mẹ, lời dạy bảo của mẹ, con lúc nào cũng ghi lòng tạc dạ, hay là...” Cô đưa cánh tay phải ra, “Hay là mẹ cho con ít thủ cung sa[1] đi, mỗi lần con về nhà mẹ đều kiểm tra, đỡ phải lo con không giữ được mình.”

[1] “Thủ cung sa” là một khái niệm thật lạ trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung. Sách y học cổ Trung Quốc gọi bộ phận sinh dục của người phụ nữ là xuân cung bởi về mặt cấu tạo, chữ Xuân (9 nét) trong tự dạng Hán văn là tượng hình của bộ phận này. Sa là dấu vết một hạt châu đỏ nằm dưới da trên cánh tay của người phụ nữ. Thủ cung sa là dấu hạt châu đỏ trên cánh tay, có nhiệm vụ giữ gìn xuân cung của người phụ nữ, chứng minh người ấy vẫn còn trong trắng.

Bà Tiết Phượng Minh giận đến mức ấn ngón tay vào đầu cô: “Con là con gái, nho nhã, kín đáo chút đi, đừng có cả ngày mở miệng ra là nói những lời như vậy.”

Vương Xán cười, mẹ cô tất nhiên cũng không thể giận cô thật, cười nói: “Tiểu Xán, bố mẹ rất tin tưởng con, con đừng phụ lòng tin tưởng của bố mẹ là được rồi. Dưa hấu lạnh, ăn ít thôi không đau bụng đấy!”

Vương Xán nằm trên giường, cô không ngăn được tiếng thở dài, cô thấy mẹ đúng là đã nghĩ quá nhiều rồi.

Cho đến hôm nay, hành động thân mật nhất của cô và Trần Hường Viễn cũng chỉ là vài nụ hôn môi nhẹ và cái ôm. Biểu hiện của Trần Hường Viễn lại rất phù hợp với yêu cầu của mẹ cô: nho nhã, kín đáo, lý trí, điềm đạm. Nên thừa nhận rằng, anh đúng là người bạn trai rất ân cần chu đáo nhưng nói đến sự tiến triển trong tình cảm thì Vương Xán lại thấy rất mờ nhạt.

Hình như trong tiềm thức, cô nhớ đến người bạn trai cũ, người duy nhất mà cô nghiêm túc yêu – Hoàng Hiểu Thành.

Nếu khi học đại học không yêu đương, thì hình như đã bỏ phí quãng thời gian tuổi trẻ. Đây hầu như là việc mà mọi người đều công nhận. Nam sinh viên những năm cuối thường để ý đến những nữ sinh viên năm nhất, năm hai, còn những nữ sinh viên năm cuối lại trở thành mục tiêu của những nam nghiên cứu sinh.

Khi Vương Xán và Hoàng Hiểu Thành quen nhau, họ đều là sinh viên năm thứ ba. Kí túc xá mới của trường Vương Xán vừa được đưa vào sử dụng, bốn người một phòng, có điều hòa và nhà vệ sinh riêng. Những sinh viên nhà tương đối có điều kiện đều lũ lượt nộp đơn xin vào ở. Vương Xán và Hà Lệ Lệ ở cùng một phòng. Trước đó, họ chỉ cùng khoa nhưng không cùng chuyên ngành, cùng lắm chỉ có thể nói là quen mặt thôi.

Ngày chuyển phòng, kí túc xá vô cùng náo nhiệt. Hầu như mỗi nữ sinh đều có một nam sinh đến cùng. Thời tiết đã bắt đầu nóng lên, những nam sinh đó nóng đến mức mồ hôi túa ra, nhưng vì cơ hội hiếm khi quang minh chính đại đến phòng nữ sinh nên rất cam nguyện, luôn miệng pha trò vui vẻ.

Hoàng Hiểu Thành và Hà Lệ Lệ sống cùng thành phố, hiện anh đang học ở một trường kĩ thuật công nghệ. Anh đến hơi muộn, rõ ràng là không mấy hào hứng, cũng không hề nói chuyện nhiều, chỉ nhanh nhẹn đưa đồ cho Hà Lệ Lệ lên rồi giúp cô lắp đặt máy tính.

Vương Xán xuống lầu mua mấy hộp nước uống lạnh lên, thấy ai là cô lại đưa ột hộp. Khi đến chỗ Hoàng Hiểu Thành, anh vừa lắp xong máy tính, cô đưa nước cho anh, anh nhận lấy mà không thèm quay đầu lại nói: “Máy tính của bạn lúc khởi động có âm thanh lạ, là tiếng từ quạt gió phát ra, để tôi chỉnh một chút chắc là không vấn đề gì.”

Vương Xán cười nói: “Tôi cứ thấy có âm thanh lạ là đã một cái để giải quyết, rất có tác dụng.”

Hoàng Hiểu Thành kinh ngạc quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt long lanh biết cười của cô. Anh cũng cười: “Bạn bạo lực như vậy sao?”

Hà Lệ Lệ từ nhà vệ sinh đi ra, đưa khăn cho Hoàng Hiểu Thành lau mồ hôi. Ba người tự giới thiệu, thế là thành quen biết.

Vào đại học, Hà Lệ Lệ rất nhiệt tình tìm bạn cùng tham gia hội đồng hương hoặc rất nhiều các hoạt động đoàn thể khác nhau. Cứ như vậy, bạn học, bạn cùng phòng cô hầu hết đều quen người bạn Hoàng Hiểu Thành này. Sau khi ở cùng phòng với Hà Lệ Lệ, Vương Xán cũng bị lôi kéo đi tham gia hoạt động văn nghệ của trường kĩ thuật công nghệ, lại một lần nữa cô gặp Hoàng Hiểu Thành.

Hoàng Hiểu Thành tướng mạo tuấn tú, ăn nói có duyên, mang nụ cười có phần con trẻ và một chút tự phụ, rất được con gái chào đón. Trước đây có người còn mạnh dạn tỏ tình với anh, nhưng anh không hề trả lời. Thế mà hình như anh lại có chút ấn tượng với Vương Xán, còn trực tiếp tìm gặp cô xin số điện thoại.

Vương Xán không thể cưỡng lại sự theo đuổi của những nam sinh anh tuấn, vài lần hẹn gặp nhau, cảm giác cũng rất thú vị. Chỉ là quan hệ giữa cô và Hà Lệ Lệ bỗng chốc xa cách, làm cô có chút lưỡng lự. Lúc này cô mới lơ mơ phát hiện, thì ra Hà Lệ Lệ có tình cảm với Hoàng Hiểu Thành. Nếu không thì sao cô lại tham gia diễn đàn chẳng có chút thú vị gì của những tên một sách trường Kỹ thuật Công nghệ.

Vương Xán khổ não hỏi Hoàng Hiểu Thành có tình cảm với Hà Lệ Lệ không? Hoàng Hiểu Thành chỉ cười lớn: “Ngốc thật, em liệu có tình cảm với người đã quen biết từ hồi mặc quần yếm, học cùng từ mẫu giáo, tiểu học đến trung học, biết tất cả các chuyện chẳng ra sao của mình không?”

Vương Xán không có tình bạn lâu dài đến vậy: “Anh nói đến chuyện gì vậy? Kể em nghe đi!”

“Nghịch ngợm, đánh lộn, trò đùa quái đản, bị phạt, viết kiểm điểm, mời phụ huynh...”

Vương Xán tỏ ra chưa thỏa mãn: “Có gì đặc biệt đâu. Bố em trước đây là hiệu trưởng trường tiểu học, mẹ em là giáo viên, những học sinh nghịch ngợm em thấy nhiều rồi.”

“Em đã thấy có học sinh nào nghịch ngợm, đến lớp không nghe giảng, thường xuyên không làm bài tập mà bài kiểm tra nào cũng đứng nhất?”

Vương Xán đã lĩnh giáo được sự thông minh trong máu Hoàng Hiểu Thành, cô rất phục anh. Cô chuyển đề tài: “Thế thì anh và Hà Lệ Lệ không phải thanh mai trúc mã sao? Rất lãng mạn đấy chứ!”

“Mặc dù anh biết mình đẹp trai, được rất nhiều người yêu thầm.” Hoàng Hiểu Thành dương dương tự đắc nói: “Thế nhưng anh tự biết mình, còn lâu mới tu luyện đến giai đoạn sống chín ăn hết đầu nhé, anh cũng không bao giờ ăn cỏ gần hang.”

Vương Xán liếc nhìn anh một cái, trong lòng cảm giác thấy yên tâm. Cô không muốn mất đi tình bạn với Hà Lệ Lệ, nhưng lại nghĩ, họ thậm chí còn chưa bắt đầu, cho dù cô có rút lui thì cũng không thể cứu vãn được.

Kì nghỉ hè năm đó, Hà Lệ Lệ về nhà, Hoàng Hiểu Thành tham gia một chương trình thực nghiệm lớn ở trường kĩ thuật công nghệ nên ở lại trường. Vương Xán đến thực tập ở tòa soạn và thỉnh thoảng theo phóng viên đi phỏng vấn. Hai người có rất nhiều thời gian gặp nhau, thế là bắt đầu chính thức hẹn hò.

Bây giờ nghĩ lại quãng thời gian yêu đương ngắn ngủi thời sinh viên, Vương Xán vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Vương Xán còn nhớ cả những nụ hôn nồng cháy, những cái ôm siết chặt đến ngạt thở của Hoàng Hiểu Thành. Tình cảm của họ trắc trở nhưng cũng phát triển nhanh chóng, chỉ là những lời giáo huấn của mẹ lúc nào cũng văng vẳng bên tai cô ít nhiều làm cô nhớ rằng mình đang là sinh viên, không được buông thả. Hơn nữa họ mới yêu nhau chưa được một năm, hình như không kịp tiến xa hơn, tốt nghiệp cũng là lúc hai người chia tay.

Khi Hoàng Hiểu Thành mặt lạnh tanh từ biệt Vương Xán, cú sốc bất ngờ này làm cô vô cùng đau khổ. Nhưng đến khi tỉnh tâm lại, cô mới an ủi bản thân. Cô từng hỏi chính mình, nếu trong giai đoạn nồng cháy ấy, cô thật sự đã trao thân thì đối diện với thời khắc chia ly, cô sẽ như thế nào? Liệu có phải cô luôn giữ mình, nên trái tim chưa thể đến với nhau?

Những câu hỏi kiểu này luôn làm Vương Xán bối rối, nhưng cô không bao giờ rối trí. Cuối cùng chỉ đành bản khoán thừa nhận, có lẽ như vậy sẽ là tốt nhất cho cả hai.

Sự rộng lượng phần lớn chỉ để an ủi bản thân khi không có một cái kết tốt đẹp mà thôi. Cho dù vẫn còn một chút cảm giác bất lực thì cô cũng hoàn toàn nghĩ thông rồi. Khi đang miên man theo dòng ký ức, điện thoại bỗng có tin nhắn đến làm cô giật mình.

Vương Xán không phải là người thích lục lọi chuyện cũ và đây có lẽ là lần đầu tiên cô nghiêm túc nghĩ về tình yêu sau khi quyết định bỏ lại tất cả. Cô tưởng rằng mình đã quên hoàn toàn chuyện cũ nhưng hôm nay nghĩ lại, thì ra cô cũng đem theo một chút vết thương lòng. Cô nhấc điện thoại lên, là một số điện thoại lạ: “Anh về đến Thượng Hải rồi, anh rất vui khi gặp lại em. Tiểu Xán, em vẫn giống như trong kí ức của anh.”

Vẫn là Hoàng Hiểu Thành, Vương Xán ngơ ngẩn nhìn chiếc điện thoại. Tất nhiên câu nói này không hề mập mờ, anh trong kí ức của cô cũng không có gì khác biệt. Nhưng có lẽ không cần thiết phải trả lời lại. Cô xóa tin nhắn đó nhưng đồng thời cũng lưu lại số điện thoại của anh.

Ngày hôm sau, mặc dù là thứ bảy nhưng Vương Xán vẫn có hoạt động cần tham gia. Khi cô đang ở văn phòng chuẩn bị một số tài liệu bỗng trên QQ hiện ra một yêu cầu chat của một nick lạ. Cô nhấn vào xem, thì ra là Hà Lệ Lệ. Hai người cùng nhóm bạn học, nhưng không add vào nhóm bạn thân, bình thường Vương Xán cũng không hay nói chuyện trên nhóm.

“Chào người đẹp.” Hà Lệ Lệ gửi một mặt cười tỏa nắng.

Kiểu nhiệt tình lâu ngày không gặp này hình như làm Vương Xán có cảm giác vừa mừng vừa lo: “Lệ Lệ, chào cậu!”

Bên kia gửi yêu cầu add làm bạn thân, Vương Xán lập tức đồng ý. Một lát sau, Hà Lệ Lệ gửi đến một câu: “Gặp Hoàng Hiểu Thành rồi chứ?”

Vương Xán chỉ đành gửi một chữ: “Ừ!”

Hà Lệ Lệ im lặng một lúc lâu, Vương Xán có chút không nhẫn nại được: “Chúng tớ chỉ nói chuyện vài câu, anh ấy còn vội ra sân bay.”

“Anh ấy cố ý đi gặp cậu đấy!”

Vương Xán phản bác theo bản năng: “Anh ấy nói thường xuyên đi công tác, một năm đi thì hơn nửa là ở trên đường.”

“Nhưng khu vực Trung bộ luôn nằm ngoài phạm vi công tác của anh ấy.”

Vương Xán chỉ đành nói: “Tớ có bạn trai rồi, tớ cũng nói với Hiểu Thành rồi!”

“Tớ thật buồn cười phải không Vương Xán?”

“Đừng nói linh tinh, tình cảm của ai cũng không đáng cười.”

“Tớ thì thấy mình thật buồn cười. Trước đây ghen tị với cậu, bây giờ cũng vậy.”

Vương Xán không biết nên nói gì, đây là lần đầu tiên Hà Lệ Lệ nói ra tiếng lòng với cô. Nhưng cô nhận thức được, cô không hề có bản lĩnh tư vấn tâm lý cho người khác như La Âm, cô càng không muốn nhắc đến chuyện cũ.

“Tớ và anh ấy, đã kết thúc ba năm trước rồi!”

“Thế nhưng tớ và Hoàng Hiểu Thành hình như vĩnh viễn không có khả năng bắt đầu. Anh ấy luôn coi tớ như bạn bè tốt. Trước khi đi công tác, còn đến hỏi tớ số điện thoại của cậu như một điều tất nhiên. Trời ạ!”

Vương Xán không ngờ tình cảm của Hà Lệ Lệ đối với Hoàng Hiểu Thành lại sâu sắc đến vậy. Cô có chút chấn động: “Cậu... Hoàng Hiểu Thành có biết không? Ý tớ muốn nói là, cậu đã từng nói rõ với Hiểu Thành chưa?”

“Tớ phải nói thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn tớ đã tỏ ý rụt. Anh ấy luôn có thái độ phớt lờ.”

Vương Xán nhớ lại cách nói hồn nhiên của Hoàng Hiểu Thành về quan hệ thanh mai trúc mã của họ, chỉ đành im lặng không nói.

“Xin lỗi, Vương Xán, tớ biết là không liên quan đến cậu, luôn luôn là như vậy. Tớ nghĩ mình đã ngọt ngào đến sắp phát điên lên rồi, cậu đừng để bụng nhé!”

“Không sao, không sao!” Lưỡng lự một chút, Vương Xán nói thêm một câu: “Chúc cậu may mắn, dù sao thì hai người bây giờ cũng ở cùng một thành phố rồi!”

“Vô ích thôi!” Hà Lệ Lệ gửi một cái mặt đang đập đầu vào tường, “Thà cậu chúc tớ sớm chết để được giải thoát còn hơn. Hôm nay tớ phải làm thêm, giờ cũng phải đi làm đây. Vương Xán, tớ ngưỡng mộ cậu, cảm lên được thì cũng bỏ xuống được, tớ ước gì mình có thể làm được như vậy.”

Hà Lệ Lệ thoát QQ, Vương Xán nhìn màn hình cười đau khổ: “Cảm lên được, bỏ xuống được?” Đúng là không biết đây là lời khen ngợi hay là ám chỉ cô vô tâm. Tình yêu hơn một năm đó, chẳng lẽ đúng là do cô không trao trọn thể xác nên cô cũng toàn tâm rút lui, bắt đầu một cuộc sống mới như chưa hề có vết thương nào.

Không để Vương Xán kiểm điểm xong bản thân, Trần Hương Viễn đã gửi một tin nhắn đến: “Chào buổi sáng, hôm nay vẫn làm việc à?”

“Lát nữa em phải ra ngoài, giờ đang chuẩn bị tài liệu.” Vương Xán bỗng quyết định thăm dò vào vấn đề kiêng kỵ của hai người: “Nghe nói một số công ty đầu tư nhỏ ở khu vực đang đối diện với khó khăn về vốn, anh phụ trách khoản bất động sản, chắc là có tin tức gì chứ?”

Bên kia rất lâu không hồi đáp. Vương Xán nghĩ, rõ ràng biết anh ấy sẽ phản ứng như vậy mà cô vẫn không kìm được nói bóng gió, đúng là thiếu lý trí. Nhưng lúc nào cũng né tránh, cũng không thể coi là khôn khéo được. Luôn phải tự đánh giá hành động của chính mình làm Vương Xán cảm thấy thất vọng. Khi cô đang định tắt cửa sổ chat, đầu bên kia bỗng gửi một tin nhắn đến.

“Xán Xán, nếu em nghe thấy tin đồn về Tín Hòa, tốt nhất đừng đưa tin, dù sao thì vấn đề này không nghiêm trọng đến mức có thể đăng trên báo đâu.”

Vương Xán thừa nhận, lời Trần Hường Viễn vô cùng khách quan. Thế nhưng những câu đó, kèm theo lời giải thích này lại chọc vào tâm tư của cô. Cô cảm thấy hổ thẹn, nhưng lại có chút tức giận.

“Anh đi làm việc đây. Tạm biệt!”

Vương Xán không phản hồi.

8. Chương 08

Chương 8: Giữa chúng ta có quá nhiều điều xin lỗi

Avatar trên MSN của Vương Xán là đóa hoa hướng dương vàng rực rỡ, từ ngày Trần Hường Viễn add MSN cô, anh đã cảm thấy cái avatar này rất hợp với con người thật của cô. Lúc này thấy hình avatar đó vụt tắt trên màn hình máy tính, anh bất giác cười buồn, phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn.

Hôm qua, lúc anh đang làm việc thì nhận được điện thoại của mẹ Thẩm Tiểu Na – bà Lưu Ngọc Bình: “Hường Viễn, lâu lắm không gặp cháu rồi, cô còn có việc nhờ cháu.”

Thật ra Trần Hường Viễn biết bà Lưu Ngọc Bình tìm anh thường là để kể khổ. Bố của Thẩm Tiểu Na và bố anh là đồng nghiệp, đồng thời cũng là hàng xóm, họ cùng sống trong một khu tập thể, từ trước tới giờ, quan hệ đều rất tốt.

Vợ chồng Thẩm Gia Hưng – Lưu Ngọc Bình bắt đầu kinh doanh từ khi Thẩm Tiểu Na còn rất nhỏ. Lúc đầu là xuống phía Nam nhập hàng, kinh doanh thời trang. Về sau, khi đã tích lũy được một khoản tiền, họ bắt đầu mở xưởng may, đi lên từ hai bàn tay trắng nên cũng gặp nhiều khó khăn vất vả. Bận lo công việc, họ ít có thời gian chăm sóc Thẩm Tiểu Na, nhiều khi còn gửi cô ở nhà Trần Hường Viễn.

Bố mẹ Trần Hường Viễn luôn mong có một đứa con gái. Hai người đều làm trong doanh nghiệp nhà nước, vì chính sách nhà nước không thể sinh thêm con nên coi Thẩm Tiểu Na như con gái. Thẩm Tiểu Na vì thế thân thiết với gia đình Trần Hường Viễn còn hơn bố mẹ ruột của mình.

Khó khăn lắm doanh nghiệp nhà họ Thẩm mới có được quy mô lớn, cuộc sống ổn định. Nhưng vì muốn có thêm con nên dù Lưu Ngọc Bình đã gần bốn mươi tuổi vẫn cố sinh thêm một cậu con trai. Mãi mê công việc và bận lo cho con trai nhỏ nên họ vẫn không có thời gian chăm sóc con gái. Với tình trạng như vậy, tính cách Thẩm Tiểu Na không ngang ngược mới kì lạ.

Sau khi kinh tế Thẩm gia phát triển, họ đã chuyển nhà mấy lần, hiện tại họ ở khu nhà sang trọng ven sông. Sau khi làm việc xong, Trần Hường Viễn lái xe đến đó. Thẩm Tiểu Na lúc này vẫn chưa về nhà. Lưu Ngọc Bình gọi người giúp việc đem trà lên rồi bắt đầu kể khổ, từ việc con trai Thẩm Dư Tuệ đến trường không nghe lời, cứ hai ba ngày lại gây họa bắt bà đến giải quyết hậu quả; đến chuyện con gái Thẩm Tiểu Na lớn như vậy rồi mà còn làm bà lo lắng, cứ đi làm ngày một ngày hai rồi nghỉ như cơm bữa, hầu như không thấy bóng dáng đâu; hễ đến công ty là lại tranh luận mâu thuẫn với bà, tự động sửa kế hoạch, hoặc bỗng nhiên nghỉ ra một điểm mới là tranh luận đòi tiến hành mà nhất định không xem xét nó có khả thi hay không.

Phàn nàn về con gái xong, bà bắt đầu nói đến chuyện công ty, vẫn là những chuyện vụn vặt. Sau hai năm, tình hình bán hàng của công ty giảm sút nghiêm trọng, bà đã bỏ ra một số tiền lớn mời một tổng giám sát kinh doanh mới Diệp Tri Thu đến làm việc. Người này năng lực vô cùng xuất chúng, trong thời gian nửa năm, số lượng đặt hàng của công ty Tín Hòa đã đạt được doanh thu cao nhất trong vài năm gần đây. Bà

vui mừng nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng, bà sợ sau khi Diệp Tri Thu nắm được toàn bộ nguồn khách hàng rồi thì sau này sẽ rất khó khống chế cô ta.

Trần Hường Viễn không biết làm thế nào, mặc dù anh đã học đến Thạc sĩ, lại làm việc ở ngân hàng nhiều năm nay, kinh nghiệm cũng có thể coi là phong phú nhưng cũng hoàn toàn không hiểu sự kiêu ngạo, vừa yêu vừa ghét của các ông chủ doanh nghiệp tư nhân với giám sát chuyên ngành của họ. “Cô à, nếu đã mời được tổng giám sát kinh doanh đến rồi thì hãy quy định rõ phạm vi quyền hạn. Cô nên tin tưởng cô ta, lấy các chỉ tiêu kiểm tra, ràng buộc cụ thể mới đúng chứ!”

“Hường Viễn, cháu không biết tính đặc thù của ngành thời trang. Nguồn khách hàng là mạch máu của chúng ta, có ông chủ nào lại yên tâm đem toàn bộ nguồn khách hàng cho người khác chứ? Nói đúng ra thì tổng giám sát Diệp mới có hai mươi tám tuổi, cũng không lớn hơn Tiểu Na nhà ta mấy, nhìn thì chỉ thấy là một cô gái yếu ớt mong manh, nhưng thật sự vừa giỏi giang, chín chắn lại vừa...”

“Thế nên trong lòng, mẹ luôn coi cô ấy như con gái đúng không?” Thẩm Tiểu Na không biết về từ lúc nào, đứng ngoài cửa, nhìn họ không chút cảm xúc, lạnh lùng nói.

Trần Hường Viễn nhẹ nhàng nghiêm khắc: “Tiểu Na, sao em lại nói chuyện với cô như vậy?”

Nhưng anh biết, chỉ e Thẩm Tiểu Na nói trúng tim đen của mẹ cô, bởi vì bà Lưu Ngọc Bình chỉ thờ dài một tiếng rồi im lặng. Nhưng thái độ của Thẩm Tiểu Na lại càng lạnh lùng hơn: “Mẹ, mẹ không thử nghĩ xem. Diệp Tri Thu kiếm tiền dựa vào năng lực thực thụ, tự do tự tại. Mẹ phải bỏ ra hai mươi vạn mới kí được hợp đồng với chị ta mà vẫn còn lo chị ta đi mất. Làm sao chị ta có thể chọn làm con gái mẹ cơ chứ?”

“Tiểu Na.”

Thẩm Tiểu Na liếc nhìn Trần Hường Viễn một cái: “Anh Hường Viễn, anh cứ làm cái thùng rác của mẹ em mãi như thế mà không thấy phiền à? Tiếp theo, mẹ em sẽ trách bỏ em đấy. Anh nghĩ mẹ em chỉ đơn giản mời anh đến ăn cơm thôi sao?”

Bà Lưu Ngọc Bình tức giận đứng dậy: “Hường Viễn, cháu xem đấy, người ta nói con gái luôn có tình cảm với bố mẹ, chỉ có nhà cô, con gái coi bố mẹ như kẻ thù. Mẹ cũng không hiểu, bố mẹ đã có điểm nào không phải với con. Con nói con muốn học thiết kế thời trang, bố mẹ nhờ vả quan hệ cho con đến học Học viện Mỹ thuật, đến khi con tốt nghiệp rồi lại bỏ ra cả đồng tiền để con ra nước ngoài mở mang...”

“Tiền, tiền, tiền. Lúc nào bố mẹ cũng chỉ biết đến tiền thôi. “Thẩm Tiểu Na cũng tức giận không kém gì bà Lưu Ngọc Bình: “Đầu tiên là vì kiếm tiền mới không quan tâm đến con. Kiếm được một chút rồi lại lo không có ai hương khói, kế thừa tài sản nên vội sinh em trai, nhưng vẫn không quan tâm con. Sau đó, lại sợ con gây chuyện mất mặt bố mẹ nên lại dùng tiền đuổi con ra nước ngoài. Con đã chịu đủ rồi...”

Trần Hường Viễn quay người, đặt tay lên vai Thẩm Tiểu Na: “Tiểu Na, đừng nói những lời mà sau này phải hối hận.”

Hiện tại, cũng chỉ có Trần Hường Viễn mới có thể làm Thẩm Tiểu Na nguôi giận.

Bà Lưu Ngọc Bình nhiều năm kinh doanh, mặc dù nổi giận nhưng rất biết cách xuống nước, lập tức nhẹ giọng: “Tiểu Na, mẹ cũng vì tốt cho con, hai đứa đều là cốt nhục của bố mẹ, tài sản trong nhà sau này cũng là của con và em trai. Công ty bất động sản thì giao cho em trai, công ty thời trang này sẽ giao cho con. Mẹ tìm Hường Viễn đến, chỉ là hy vọng cậu ấy khuyên con chăm chỉ làm việc, hiện tại tranh thủ học hỏi giám sát Diệp. Điều này mới là quan trọng.”

“Mẹ tính kĩ quá rồi đấy!” Thẩm Tiểu Na hậm hực nói: “Vừa muốn Diệp Tri Thu toàn tâm toàn ý dốc sức ẹ, lại vừa đề phòng chị ta mọi lúc, mọi nơi. Mẹ bắt con đi làm nhưng lại không cho chút thực quyền nào cả. Con mất bao công sức để thảo ra kế hoạch thương hiệu cấp hai, mẹ cứ lần lữa không phê chuẩn. Trên danh nghĩa con là tổng giám sát thiết kế, nhưng mẹ nói xem, có ý tưởng thiết kế nào của con được chấp nhận không? Mẹ bảo con phải nghiêm túc làm việc như thế nào đây?”

“Tiểu Na, những việc này có thể từ từ thương lượng, đặc biệt là thương hiệu cấp hai liên quan đến vốn đầu tư. Con còn không biết, hiện tại bên bố con đang điều vốn của mẹ. Áp lực của mẹ thật sự quá lớn. Ít nhất con cứ học hỏi tổng giám sát Diệp trước đi, chuẩn bị đầy đủ không thừa đâu.”

Lúc đó, điện thoại của Thẩm Tiểu Na bỗng đổ chuông, cô nói vài câu rồi cườ hời: “Quán rượu bầu trời xanh? Được, biết rồi, đến ngay đây.”

Bà Lưu Ngọc Bình nói: “Lại đi à? Cơm đã làm xong rồi...”

Trần Hướg Viển cũng nói: “Tiểu Na, đừng có cả ngày chỉ biết đi chơi như thế.”

Tâm trạng của Thẩm Tiểu Na rõ ràng đã thay đổi: “Được rồi, được rồi! Con đảm bảo sau này sẽ đi làm đúng giờ, các thiết kế xuân thu cũng sẽ thương lượng với tổng giám sát Diệp. Anh Hướg Viển, có bạn tìm em, em không ăn cơm đâu. Em đi trước đây.”

Thẩm Tiểu Na chạy ra ngoài nhanh như một cơn gió. Bà Lưu Ngọc Bình nhìn theo bóng con gái rồi lắc đầu thở dài.

Trần Hướg Viển cười nói: “Cô đừng lo lắng. Tiểu Na chỉ là đứa trẻ ham chơi một chút. Em cũng đồng ý nghiêm túc làm việc rồi. Cháu sẽ cố gắng khuyên bảo em ấy.”

“Vây thì tốt, vậy thì tốt.”

Bà Lưu Ngọc Bình tiếp tục phàn nàn về vấn đề cạnh tranh ngày càng khốc liệt trong ngành thời trang. Chỉ có một mình bà quản lý công xưởng, lại không yên tâm giao quyền cho người khác nên thường có cảm giác lực bất tòng tâm. Công ty bất động sản của ông Thẩm Gia Hưng quy mô ngày càng lớn nhưng ông lại hoàn toàn không bàn bạc gì với bà. Hơn nữa, ông còn điều động một số vốn lớn làm ảnh hưởng đến hoạt động công ty thời trang của bà.

“Hướg Viển, cô không hiểu lắm về đầu tư bất động sản. Không phải ngành bất động sản đang rất nóng sao? Trước đây ông ấy cũng điều động vốn từ cô, nhưng chưa bao giờ thường xuyên như lúc này, hơn nữa càng lúc con số càng lớn. Tại sao không vay ngân hàng như trước kia nữa?”

Trần Hướg Viển hiểu những lo lắng của bà. Lúc đầu chỉ yên lặng ngồi nghe, nhưng đến đây anh có chút không yên.

Thẩm Gia Hưng rõ ràng chưa nói rõ với vợ những khó khăn về nguồn vốn của công ty Tín Hòa. Trần Hướg Viển không nghĩ rằng mình có thể thay ông ấy nói với bà, nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của bà, anh ít nhiều khó nhằn nại.

“Cô à, năm nay hầu hết các ngân hàng đều hoàn thành chỉ tiêu kế hoạch cả năm rồi, thế nên việc thẩm tra cho vay rất nghiêm ngặt.”

Bà Lưu Ngọc Bình nửa tin nửa ngờ gật đầu: “Hướg Viển, nghe cháu nói như vậy cô cũng yên tâm phần nào rồi. Cô cứ hỏi ông Thẩm là ông ấy lại nổi khùng lên. Cô chỉ có thể cố gắng điều vốn, xem có giúp được ông ấy không.”

Ông Thẩm Gia Hưng thường ít khi về nhà ăn cơm. Sau khi cùng bà Lưu Ngọc Bình và Thẩm Dư Tuệ ăn tối xong, Trần Hướg Viển đứng lên cáo từ. Lưu Ngọc Bình nhất định đòi tiễn anh xuống, đứng bên cạnh xe anh, bà tiếp tục căn dặn: “Bây giờ, cô hoàn toàn không quản được Tiểu Na. Nó nói sẽ dọn ra ngoài. Nếu không phải đến nhà cháu, cô làm sao có thể đồng ý cho nó đi được. Cháu giúp cô để ý nó một chút, đừng để nó giống như con ngựa hoang.”

Trần Hướg Viển khẽ gật đầu: “Cháu sẽ khuyên em nó chăm chỉ làm việc.”

“Hướg Viển, bây giờ chỉ có lời nói của cháu, Tiểu Na mới chịu nghe thôi. Haizz... chỉ có thể đợi đến khi hai đứa kết hôn, tính nó mới thay đổi được.”

Trần Hướg Viển không đợi bà phàn nàn xong, vội vàng nói: “Cô, Tiểu Na chưa nói với cô sao? Cháu đã có bạn gái rồi, Tiểu Na cũng từng gặp rồi!”

Bà Lưu Ngọc Bình bất ngờ, thẳng thốt nhìn Trần Hướg Viển: “Hướg Viển, có phải Tiểu Na đã gây chuyện làm cháu tổn thương không? Cháu phải biết, nó là đứa trẻ ham chơi, cháu nhất định không được thờ ơ, thật ra nó rất quan tâm đến cháu.”

“Tiểu Na xem cháu như một người anh trai, cháu cũng mãi mãi quan tâm Tiểu Na như một đứa em gái. Điều này xin cô cứ yên tâm.”

“Nhưng hai đứa...”

“Cô, không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi sớm đi! Cháu về đây.”

Trần Hướng Viễn lên xe, nhưng anh không đi thẳng về nhà mà dừng xe ở ven sông cách nhà không xa. Anh ngồi trên chiếc ghế dài, rút một điếu thuốc rồi châm lửa hút, nhìn làn thuốc dần bay lên cao. Mặc dù ngồi đối diện với dòng sông rộng lớn, anh cũng không thể không thừa nhận, trong lòng anh đang rất hỗn loạn.

Trần Hướng Viễn tất nhiên biết về khó khăn của công ty Tín Hòa. Một tháng trước, ông Thẩm Gia Hưng đã đến tìm anh, hi vọng có thể thông qua anh để lấy được vốn vay mới. Sau khi đã nghiên cứu tài liệu của Tín Hòa, anh vô cùng bất ngờ, chỉ dành thẳng thắn nói với ông Thẩm Gia Hưng, trong hoàn cảnh này, nếu không hoàn trả toàn bộ số vốn vay trước thì rất khó có thể tiếp tục nhận vốn vay. Thế nhưng, ông Thẩm Gia Hưng vẫn yêu cầu gấp cấp trên của anh để thương lượng.

Đúng như lời Trần Hướng Viễn nói, ngân hàng từ lâu đã nhận được thông báo về hiện tượng bong bóng bất động sản nên quyết định thu hẹp vốn cho vay và tỏ ra vô cùng cẩn trọng trước yêu cầu của công ty Tín Hòa.

Công ty bất động sản sẽ có hậu quả như thế nào nếu nguồn vốn luôn bị đứt mạch, anh hiểu rất rõ. Bố mẹ anh luôn coi Thẩm Tiểu Na như con gái, vợ chồng Thẩm gia cũng coi anh như con trai. Qua nhiều năm như vậy, tình cảm đã vô cùng thân thiết. Thế nhưng, nói cho cùng họ cũng không phải là người một nhà. Ở vào tình cảnh như hiện nay, chỉ e Vương Xán sẽ cảm thấy anh can thiệp vào quá sâu rồi.

Nghĩ đến Vương Xán, nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng Hướng Viễn bỗng như được giải tỏa, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Người con gái này giống như mỗi khi cô giải thích tên của mình vậy, tựa ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống cuộc sống của anh, đôi mắt cong cong biết cười yêu kiều nhìn anh, làm anh không thể không mở rộng lòng mình.

Thậm chí Thẩm Tiểu Na còn để ý thấy nụ cười của anh mỗi khi nhắc đến Vương Xán, nửa đùa nửa thật kèm theo giọng ghen tị nói: “Anh Hướng Viễn, bây giờ anh thích cô ấy hơn cả em sao?”

“Tiểu Na, không giống nhau mà.”

“Anh tất nhiên không được phép coi một người con gái khác giống em.” Thẩm Tiểu Na thật thà, không khách khí kéo tay Trần Hướng Viễn, cười hì hì nói: “Bởi vì, không có ười con trai nào giống anh trong trái tim em.”

Nhìn nụ cười ngây thơ đáng yêu của Thẩm Tiểu Na, Hướng Viễn chỉ cười rồi lắc đầu.

Trần Hướng Viễn ngồi bên sông, hút mấy điếu thuốc rồi mới trở về nhà. Hôm sau khi đi làm, vừa ngồi vào bàn làm việc, đang định hẹn Vương Xán tối nay đi ăn. Thế nhưng Vương Xán lại nhắc đến vấn đề khó khăn của những công ty bất động sản nhỏ, anh nghe xong thấy như có ám thị trong đó, cứ như đang bóng gió đến công ty Tín Hòa khiến anh lập tức cẩn trọng.

Sau khi Vương Xán thoát QQ, anh mới nhận ra rằng câu trả lời của mình thật gượng gạo. Vương Xán đọc xong chắc sẽ không vui.

Tất nhiên Vương Xán không phải là người ngang bướng, vô lý. Hơn nữa nói cho cùng, Vương Xán nhắc đến chuyện này ít nhiều cũng liên quan đến công việc của cô. Thế nhưng phản ứng của anh có vẻ hơi quá. Anh cũng không thể đối phó với cô giống như đối phó với Thẩm Tiểu Na, lấy đạo lý ra để cô ngoan ngoãn nhận sai.

Anh suy nghĩ một lát rồi cầm máy gọi điện cho Vương Xán.

“Xán Xán, vẫn đang bận à?”

“Em đang trên đường.”

“Lúc này khi nhắc đến công ty của bố Tiểu Na, thái độ của anh không tốt, anh xin lỗi.”

“Không sao đâu.”

Vương Xán vẫn nói ba từ đó. Lúc này thật ra cô không có tâm trạng nói chuyện, càng không muốn nhắc đến Thẩm Tiểu Na. Trần Hường Viễn vẫn như trước, nhanh chóng nói lời xin lỗi làm cô có cảm giác thất vọng.

“Bố mẹ cô ấy trước giờ luôn đối xử rất tốt với anh, nên...”

“Nên anh nghĩ là câu hỏi của em sẽ ảnh hưởng xấu đến lợi ích của họ phải không?”

“Là anh nghĩ quá nhiều rồi, anh xin lỗi.”

“Hường Viễn, có lẽ người nghĩ nhiều không phải chỉ có một mình anh. Em thấy giữa chúng ta có quá nhiều lời xin lỗi. Hơn nữa tất cả những chuyện đó đều liên quan đến Thẩm Tiểu Na.”

Trần Hường Viễn im lặng một lát: “Lời em nói là sự thật. Anh thừa nhận, anh đúng là không xứng đáng làm bạn trai em.”

Vương Xán thất vọng, cười gượng một tiếng: “Hình như anh đang nhắc em đừng kì vọng quá cao vào anh.”

“Không, nếu không được bạn gái kì vọng thì anh đúng là không cứu chữa được.”

Vương Xán thở dài một tiếng: “Em sắp đến nơi rồi. Chúng ta nói chuyện sau nhé!”

“Chết rồi! Anh áp ủ một bài nghiên cứu sâu, bây giờ mới viết được đoạn đầu.”

Câu tự châm chọc chính mình hiếm thấy này của Trần Hường Viễn đã truyền đến Vương Xán, cô rất khó để kiềm chế: “Thật không? Không được dưới hai nghìn từ, nhất định phải thật hay đấy!”

“Em phỏng vấn xong anh sẽ đến đón em, vừa pha café cho em vừa viết nghiên cứu cùng em rồi tối chúng ta ra ngoài ăn được không?”

Vương Xán hứng khởi: “Em thích món ăn Hồ Nam.”

“Được, lát gặp nhé!”

Vương Xán cảm thấy, cho dù có người nói cô vô lo vô nghĩ cũng không oan uổng, bởi tâm trạng của cô rất dễ thay đổi. Minh đúng là rất dễ dỗ dành, Vương Xán cười tự chế giễu mình đồng thời cũng tự biện hộ: Nhưng dễ dỗ không phải là một cái tội, đã vui vẻ lên rồi thì cần gì phải so đo nữa.

Vương Xán biết, nếu theo chuẩn mực của mẹ cô, yêu đương chưa được bao lâu mà đã đến nhà bạn trai là không thỏa đáng. Nhưng buổi chiều mặt trời chói chang, chỉ lên uống một cốc café thôi mà, cô nghĩ không cần đấu tranh tinh thần làm gì. Hoàn thành phỏng vấn xong, Trần Hường Viễn đến đón Vương Xán đến nhà anh ở một chung cư cao cấp mười sáu tầng trong trung tâm thành phố. Sau khi bước vào phòng, cô lập tức bị không gian gọn gàng sạch sẽ làm cho giật mình.

Vương Xán chạy tin tức bất động sản, đã thấy rất nhiều căn nhà kiểu mẫu, dù xa hoa hay thiết kế độc đáo đến mức nào cũng không th làm cô dễ dàng lộ vẻ xúc động. Trước mắt cô là căn nhà có hai phòng, diện tích không lớn lắm, thiết bị nội thất vô cùng đơn giản, tường màu trắng tinh, ghế sofa màu xám, sàn gỗ màu sậm, rèm cửa màu trắng sữa, không có chút sắc màu rực rỡ nào, bên cạnh tivi trong phòng khách là hai giá bày chỉ chút đĩa CD, nhìn qua cũng có thể thấy chủ nhà đã dày công sưu tập.

Điều khiến Vương Xán ngạc nhiên là căn nhà không vương một hạt bụi, tất cả đồ đạc đều được bày ngăn nắp gọn gàng, hoàn toàn không giống căn phòng của một người đàn ông độc thân. Tiếp tục đi đến phòng ăn nối liền với bếp, cũng như vậy, các đồ dùng làm bếp đều sáng loáng, không hề có dấu vết của lửa.

“Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

Vương Xán cảm thán: “Trời ạ! Gọn gàng quá!”

Trần Hường Viễn cười: “Đừng ngạc nhiên, mỗi tuần nhân viên tạp vụ đến dọn dẹp giúp anh một lần, cứ cho anh là người ưa sạch sẽ, cũng chỉ là trong phạm vi hợp lí thôi.”

Vương Xán cười nói: “Đã có ai nói căn nhà của anh giống như đang trong giai đoạn hoàn thành lắp đặt thiết bị, chuẩn bị lắp phần mềm thì bỗng nhiên bị dừng lại chưa?”

Trần Hương Viễn ngơ ngác rồi cười nói: “Anh chưa bao giờ nghe thấy lời bình phẩm nào như thế, nhưng Tiểu Na nói nhà anh chẳng có chút hơi người nào cả.” Anh chỉ vào hai chiếc gối hình quả bí ngô ngộ ngộ trên ghế sofa: “Cái này, nó nhất định đòi mua về đặt ở đây, nói là có thể trung hòa không gian. Nó còn bắt anh treo tranh vải, anh thực sự không chịu được, chỉ đành xin nó nường tay tha cho anh.”

Vương Xán không thể không thừa nhận, Thẩm Tiểu Na nói rất đúng. Căn nhà này không có đồ trang trí, nhìn có vẻ lạnh và sạch sẽ đến mức thiếu đi không khí cuộc sống. Hai chiếc gối đó không có tác dụng lắm trong việc trung hòa không gian mà còn chẳng ăn nhập gì đến toàn bộ không gian ở đây.

Trần Hương Viễn bật đầu DVD, mở một CD chỉ có nhạc dương cầm, đồng thời cũng xay xong bột café. Anh đang dùng máy pha café, nước trong bình siêu tốc phát ra những tiếng phì phì.

Động tác của anh rất nhanh nhẹn và thành thục, nhất cử nhất động đều rất tự nhiên. Vương Xán nhìn anh say mê. Anh quay đầu lại, cảm nhận được ánh mắt cô dường như có chút kì lạ: “Em sao vậy?”

Cô giấu ánh mắt nói: “Nhạc thật là hay!”

“Đây là Dạ khúc của Chopin, bản nhạc được chơi bởi Anton Rubinstein, so với bản của Phó Thông thì anh thích bản này hơn, ý cảnh sâu sắc, đọng đây cảm xúc, làm tâm tư con người cũng trở nên yên bình, nhẹ nhàng.”

Vương Xán nghĩ, trong lòng cô đúng là không thể nói là yên bình được. Cô chuyển chủ đề: “Phòng bếp này bài trí đúng là rất đầy đủ, anh có bao giờ vào bếp không?”

Trần Hương Viễn cười: “Xin lỗi, anh không biết nấu nướng. Bình thường nếu không phải tiếp khách thì anh về nhà bố mẹ ăn cơm. Họ sống cách đây không xa lắm. Như thế có phải là mất điểm lắm không?”

Vương Xán lắc đầu cười: “Nếu anh biết nấu ăn thì em sẽ tự ti lắm.”

“Điều quan trọng là hiệu quả cơ. Em có biết vì sao mà Lưu Hạo theo đuổi được Ngô Tĩnh không? Chính là nhờ vào tài năng nấu nướng đấy. Món tây món ta, món gì cậu ấy cũng là cao thủ. Ngô Tranh nói có một số món ăn chưa cần kể đến hương vị, quá trình nấu cũng đã phức tạp đến mức xa xỉ, làm cô ấy sau khi đưa vào miệng rồi, cảm giác không gì có thể đền đáp, chỉ đành lấy chính mình ra để trả.” Anh nửa đùa nửa thật nói: “Nghe cô ấy nói như vậy, chút nữa là anh đã đi báỉ Lưu Hạo làm sư phụ để học nấu ăn rồi.”

“Em cứ nghĩ, chỉ có mẹ em mới hay dặn dò con gái kiểu nguyên tắc thực nữ hiền thê như “Quản được dạ dày người đàn ông tức là đã giữ được trái tim họ”. Em phải về nhà kể lại sự tích của Lưu Hạo với mẹ mới được. Con trai thời nay giác ngộ đến mức này rồi, mẹ sẽ không bắt em xuống bếp cùng bà nữa.”

Anh nhìn cô cười: “Anh pha café cũng không tệ, có thể coi như một mở đầu tốt đẹp rồi nhỉ?”

Vương Xán không thể ngừng nghĩ về hàm ý sâu xa trong câu nói của anh, tim bỗng đập liên hồi. Nhưng Trần Hương Viễn lại dường như hoàn toàn không cảm nhận được nhịp đập vội vàng của trái tim cô, anh quay đầu, ấn vào nút điều chỉnh nhiệt độ trên ấm café, chăm chú đợi café chảy ra quá nửa ấm rồi tắt máy. Anh đổ café đã pha ra cốc, bột café màu nâu đỏ rất bắt mắt, hương thơm đậm đà.

“Uống đi em. Đây là bột café Colombia anh mua ở quán Lục Môn đấy, hương vị đúng là rất tuyệt.”

Hai người ngồi xuống bàn ăn, Vương Xán nhìn anh cho thêm sữa và đường vào cốc của cô, cười nói: “Đồng nghiệp Lý Tiến Hiền luôn cười em, anh ấy nói rằng theo cách cho đường và sữa của em thì tốt nhất nên đi uống ca cao nóng.”

Trần Hương Viễn mỉm cười: “Anh không nghĩ uống café mà lại có quy tắc kì quái như thế, thói quen của mỗi người là điều quan trọng hơn.”

Uống xong café, Trần Hương Viễn bước vào bếp rửa ấm pha và cốc, nhìn từng động tác ngăn nắp của anh, sự rung động trong lòng Vương Xán lúc trước lại trở dậy. Cô ngượng ngùng, không dám nhìn tiếp, bước ra phòng khách, đứng ở cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, ánh mặt trời như thiêu đốt, con đường phía dưới như ngày càng nóng hơn.

Vương Xán tựa đầu vào cửa kính cũng có thể cảm nhận được cái nắng gay gắt đó. Không biết bao lâu sau, Trần Hương Viễn bước tới sau lưng, hai tay ôm chặt lấy cô, cảm anh tì lên tóc cô. Vương Xán thu tầm mắt

lại, xoa những ngón tay thon dài của anh. Trần Hương Viễn nắm chặt tay cô, chạm đến môi cô rồi hôn say đắm, hơi nóng phả ra đầu ngón tay mang đến một cảm giác khó tả. Vương Xán không muốn tiếp tục tỏ ra thận trọng, cô quay người ôm lấy cổ anh, kiễng chân hôn lên môi anh.

Một không gian êm đềm và riêng tư như vậy đi kèm với tiếng dương cầm cảm động lòng người, nụ hôn này càng lúc càng nồng cháy, không giống với những lần động chạm nhẹ nhàng trước đây của hai người. Vương Xán ghì chặt lấy vai Trần Hương Viễn, ý thức mơ hồ đón nhận nụ hôn của anh.

Chưa từng có ai hôn cô sâu và dài như vậy, cô không thể tả được trong lòng mình đang lo lắng hay hưng phấn nữa, tiếng đập của trái tim cứ thốn thốn bên tai, không biết từ bao giờ người cô đã áp sát người Trần Hương Viễn.

Cửa bỗng mở ra, Vương Xán kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy vòng tay Hương Viễn ôm cô cứng đờ. Từ bờ vai của anh, cô chỉ nhìn thấy Thẩm Tiểu Na mở cửa, ôm một quả dưa hấu bước vào, tiện tay vứt chìa khóa ở cạnh cửa. Vương Xán và Thẩm Tiểu Na mặt đối mặt, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Vương Xán nảy sinh vô số ý nghĩ khác nhau. Cô khóc dở mếu dở phát hiện ra, điều đầu tiên cô nghĩ đến là mình vẫn còn may, nếu sự xuất hiện kì quặc của Thẩm Tiểu Na muộn thêm mấy phút nữa, với sự say đắm như vừa rồi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Kiểu bối rối đó đúng là làm cô không có chỗ để chui xuống.

Mặt Vương Xán nóng bừng nhưng lại hiểu được rằng, nếu thiếu sự che chắn của Trần Hương Viễn, cô sẽ không tránh được việc để lộ mình trước ánh mắt của Thẩm Tiểu Na, chỉ đành giữ nguyên trạng thái đó không cử động.

Thẩm Tiểu Na lấy lại được bình tĩnh trước, chỉ nheo mắt một cái, không có chút gì tỏ ra mình là người chen ngang, ung dung bỏ dép ra, chân không bước vào nhà đồng thời cũng chào hỏi: “Vương Xán, chào cô.”

Vương Xán miễn cưỡng trả lời lại: “Chào cô.”

“Sao em lại đến đây?” Trần Hương Viễn trầm tiếng.

“Không phải em cố ý đến đây làm phiền hai người đâu. Anh xem, quả dưa hấu này to quá, một mình em ăn không hết nên mới mang lên đây chia cho anh một nửa.” Thẩm Tiểu Na nhanh nhẹn giải thích, không có chút hàm ý gì khác. Cô đi qua chỗ anh đứng, bước vào bếp rồi tự nhiên lấy trên kệ ra một con dao chia quả dưa làm hai, một nửa cho vào túi giữ hoa quả, một nửa cho vào tủ lạnh, sau đó quay đầu, nhếch mép, rõ ràng có ý trêu đùa Vương Xán: “Cô có ăn dưa hấu không?”

Vương Xán cũng coi như đã tranh thủ lúc vừa rồi chỉnh lại quần áo, không có ý định nói chuyện khách sáo với ai. Cô đẩy Trần Hương Viễn ra, không thèm để ý đến Thẩm Tiểu Na rồi với lấy túi xách. Trần Hương Viễn chạy lên trước một bước: “Anh tiễn em!”

“Không cần đâu!” Cô giật lấy túi xách: “Tạm biệt!”

Trần Hương Viễn chạy theo cô ra ngoài: “Vương Xán, xin hãy nghe anh giải thích.”

“Về chuyện một mình không ăn hết cả một quả dưa sao? Cái này không khó nói lắm! Không cần đâu.” Thang máy dừng trước mặt Vương Xán, cô bước vào, quay người làm động tác ra hiệu anh: “Xin đừng bước.”

Giọng nói của cô không để anh nói được thêm câu nào. Bên trong thang máy có một phụ nữ dắt theo một em bé nhìn anh một cách kì lạ. Trần Hương Viễn chỉ đành dừng lại ở phía ngoài thang máy.

Vương Xán xuống đến tầng một, bước ra khỏi tòa nhà. Lúc này đã xế chiều, trời cũng bớt nóng hơn nhưng không khí oi bức vẫn bao trùm. Cô buồn rầu bước đi vài phút, trán toát mồ hôi mới nghĩ ra là phải gọi một chiếc taxi.

9. Chương 09

Chương 9: Ba chữ có ma lực

Vương Xán luôn biết hưởng thụ khi sống cùng bố mẹ, cô luôn nhận được tình yêu thương vô bờ bến của bố mẹ, không cần phải lo lắng bất kì điều gì trong cuộc sống thường ngày. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cô nhận ra, ở chung với bố mẹ cũng có điều không tiện, đó là phải tỏ ra không có chuyện gì trong khi lòng đang nặng trĩu tâm tư.

Không tìm được lý do, cô đành phải giải thích: “Điện thoại hết pin, con phải lên sạc đây.”

Khi bố mẹ quan tâm hỏi han tại sao sắc mặt lại kém thế kia, cô cũng chỉ biết nói: “Thời tiết thật quá nóng.”

Những lúc thẩn thờ, cô cũng phải nói: “Con đang nghĩ xem bài báo này nên viết thế nào?”

Vẫn phải miễn cưỡng ăn hết chỗ cơm chiều như hàng ngày vẫn ăn, đồng thời cô cũng phải khen món cá hoa vàng của mẹ hương vị vẫn thơm ngon như ngày nào.

Cô phải tham gia vào những câu chuyện trên bàn ăn. Khi lòng đang rối như tơ vò, trong đầu cứ xuất hiện hết suy nghĩ này đến suy nghĩ khác thì việc phải nói những câu khiến cả nhà vui vẻ đúng thật là một kiểu giày vò.

Đến khi đã thực sự bước vào phòng rồi, Vương Xán mới phát hiện ra, mình đã cười đến mức chua xót.

Vương Xán nằm trên giường một lát, cảm thấy nếu cứ nằm như thế này, cô vừa không thể ngủ, vừa không thể đẩy những việc ban chiều ra khỏi đầu, chỉ đành ngồi dậy, tiện tay mở máy tính. Cô định lên mạng lướt web, chat một lúc để giải sầu, đợi cơn buồn ngủ đến.

Tối thứ bảy, cũng chẳng có mấy ai online. Sau khi nói chuyện vài câu với mấy người bạn trong nhóm trường học, Vương Xán lướt qua trang diễn đàn BSS thường vào, trả lời vài câu hỏi, mở một bộ phim đã download về từ lâu mà chưa kịp xem. Ngồi yên lặng xem được một nửa nhưng cô chẳng hiểu gì, toàn bộ tình tiết trong phim đều như lần đầu tiên xuất hiện, không có câu nào lọt vào tai cô cả.

QQ đang để chế độ ẩn bỗng nhiên phát sáng, cô mở ra xem, là Hà Lệ Lệ: “Có ở đó không?”

Bây giờ cô không có chút tâm trạng để nói chuyện với Hà Lệ Lệ, liền tắt luôn cửa sổ chat. Không ngờ avatar của cô lại sáng, mở ra xem, vẫn là Hà Lệ Lệ: “Vương Xán, tớ biết cậu đang trên này, nói chuyện với tớ một lát đi.”

Vương Xán thấy thật hối hận vì hôm qua đã thêm cô ấy vào nhóm bạn thân, chỉ đành trả lời: “Ừ, tớ đây! Cậu nói đi!”

“Tớ bây giờ đang rất mâu thuẫn, không biết làm thế nào cho phải nữa.”

“Về việc gì?” Thật ra, Vương Xán biết Hà Lệ Lệ thấy mâu thuẫn không ngoài chuyện với Hoàng Hiểu Thành, nhưng cô không gọi mở.

“Còn chuyện gì nữa? Bố mẹ bắt tớ phải về nhà tìm một công việc ổn định.”

“Nếu cậu thích ở Thượng Hải, thì cậu cứ nói chuyện rõ ràng với họ.”

“Thật ra cũng không thể nói là thích Thượng Hải.”

Vương Xán chỉ đành gửi đi một từ “Ừ” nhạt nhẽo.

“Cứ về đến nhà là họ bắt tớ đi xem mặt.”

“Xem mặt cần gì vội chứ? Cậu cũng ngang tuổi tớ. Tớ luôn nghĩ phải qua hai tám tuổi mới nghĩ đến chuyện này.”

“Họ chỉ mong tớ kết hôn luôn bây giờ mới yên tâm.”

Vương Xán thương hại mà không giúp gì được, lại gửi một câu: “Vẫn phải nói chuyện với họ.”

“Tớ và Hoàng Hiểu Thành vừa ăn cơm xong, về đến nhà, anh ấy uống hơi nhiều.”

Vương Xán không nói gì, Hà Lệ Lệ bên kia cũng im lặng. Một lát sau, một dòng chữ được gửi đến: “Tớ quyết tâm rồi, hôm nay tớ sẽ nắm lấy cơ hội cuối cùng này.”

Lúc đầu Vương Xán không hiểu, tỏ tình với một người đàn ông đang say là một cơ hội khó khăn, Hà Lệ Lệ định làm thế nào nhỉ? Đúng là làm cô nghi ngờ. Thế rồi Vương Xán thấy kinh hãi khi hiểu ra ý của Hà Lệ Lệ, ngón tay cô dừng trên bàn phím, không biết nên ấn phím nào.

Hà Lệ Lệ bên kia lại gửi sang một dòng chữ: “Đừng cười tớ! Đừng nói tớ bị ối! Nếu... anh ấy vẫn không chấp nhận thì tớ sẽ từ bỏ hoàn toàn.”

Hoàng Hiểu Thành dù sao cũng từng là bạn trai Vương Xán, cô không thể xem như không có chuyện gì được. Hơn nữa, cô cũng không hiểu tại sao Hà Lệ Lệ lại tuyên bố hành động này với mình. Nhưng với khoảng cách ngàn dặm này, cô vừa không thể khích lệ, vừa không thể ngăn cản cô ấy. Nghĩ một lát, cô mới trả lời: “Mỗi người đều có trách nhiệm với hành động và quyết định của mình, tớ không tiện nói gì hết.”

Một lúc sau, bên kia không thấy động tĩnh gì. Vương Xán làm sao còn tâm trạng xem phim nữa. Cô tắt máy tính, bước đến cạnh cửa sổ, trong lòng bỗng trào dâng lòng thương cảm, cho chính mình và cho cả Hà Lệ Lệ.

Khuôn mặt của Hoàng Hiểu Thành hiện ra trong đầu Vương Xán, thế nhưng cô lại cảm thấy mình không thể lo lắng cho số phận của anh ấy. Dù vậy, cô lại tiếp tục tưởng tượng xem giữa Hà Lệ Lệ và anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Điều này khiến Vương Xán cảm thấy bản thân rất tầm thường.

Vương Xán có thói quen tựa đầu vào cửa sổ thờ dài, bỗng cô phát hiện dưới ánh đèn đường phía dưới tòa nhà có hình dáng chiếc xe Ford màu xám quen thuộc. Nhà cô ở tầng ba nên có thể nhìn thấy rõ, Hường Viễn đang đứng tựa vào thành xe hút thuốc, bóng của anh bị ánh đèn đường kéo dài tỏa ra bên đường, trông rất cô đơn, lẻ loi.

Vương Xán kéo rèm cửa xoẹt một cái. Lúc này cô không có ý định xuống lầu gặp Trần Hường Viễn, nhưng cũng không muốn để anh ấy đứng dưới nhà lâu. Cô không thích kiểu này. Suy nghĩ một lát, cô mở điện thoại, chuông báo tin nhắn liên tục kêu, quả nhiên là Trần Hường Viễn.

“Anh ở dưới nhà em, em hãy cho anh một cơ hội giải thích.”

“Tiểu Na không muốn ở cùng với bố mẹ cô ấy. Anh giúp Tiểu Na thuê một căn nhà cùng tòa nhà anh ở. Bọn anh đều có chìa khóa phòng của nhau, nhưng chỉ là để dự phòng. Chỉ có vậy thôi.”

“Anh đã lấy lại chìa khóa rồi! Xin em hãy trả lời tin nhắn của anh. Anh sẽ tiếp tục đợi dưới nhà em.”

Vương Xán đọc những tin nhắn đó, lưỡng lự một lúc rồi gọi lại cho anh. Chỉ sau một tiếng chuông anh đã nghe máy.

“Anh về đi, em không muốn mẹ nghi ngờ gì cả.”

Giọng Trần Hường Viễn mang chút thất vọng và nôn nóng: “Vương Xán, đừng hiểu lầm anh!”

“Em nghĩ là em không hiểu lầm anh. Cô ấy là em gái anh, có chìa khóa phòng anh, quen đi ra đi vào ở nhà anh cũng là chuyện bình thường mà.” Lần đầu tiên câu nói của Vương Xán mang chút chế giễu: “Tuyệt đối đừng bao giờ nói những lời kiểu như sau này sẽ nhắc cô ấy giữ chừng mực. Kiểu chừng mực của hai người em nghĩ mình không thể thích ứng được. Thế nên thôi vậy.”

Trần Hường Viễn không ngờ Vương Xán lại đoạn tuyệt như vậy, nhất thời im lặng, một lát sau anh nói: “Vương Xán, đừng đưa ra quyết định nhanh như vậy, hãy cho anh một cơ hội được không?”

“Em chưa bao giờ để người khác can dự vào cuộc sống của mình. Sự việc lần này, em chịu nổi. Thế nên em xin lỗi, em không dám cho anh cơ hội.”

“Anh bảo đảm với em, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa.”

“Vậy sao? Em lại nghĩ, nếu em với anh tiếp tục, tình trạng kiểu như thế này sợ rằng sẽ lặp đi lặp lại theo phương thức khác.”

Trần Hương Viễn im lặng, một lát sau, anh nói một cách khó khăn: “Xán Xán, em rất thông minh. Em biết anh không thể hứa sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Tiểu Na. Nhưng điều nhưng duy nhất anh có thể làm được là anh nhất định sẽ giữ khoảng cách hợp lý với cô ấy.”

“Hứa chỉ là một kiểu tôn trọng tự giác, em không có ý định yêu cầu ai phải hứa với em điều gì để rồi lại đi thất vọng vì người đó không giữ lời. Dù sao chưa có chuyện gì xảy ra cả, chúng ta vẫn có thể chịu trách nhiệm về quyết định trong cuộc sống của chính mình, chúng ta cứ như vậy nhé.” Không biết tại sao, tự dưng Vương Xán lại nói câu trả lời của cô với Hà Lệ Lệ khi này. Cô tắt điện thoại, không để mình có thời gian hối hận.

Một lúc sau, một tin nhắn gửi đến, chỉ là vài chữ ngắn ngủi.

“Là lỗi của anh, Xán Xán, anh yêu em!”

Vương Xán vẫn đi làm như mọi ngày, buổi sáng họp, chủ nhiệm Dương sắp xếp công việc cho cả tuần, buổi chiều đi phỏng vấn rồi lại vội quay về tòa soạn viết bài.

Trong lòng Vương Xán đúng là tâm sự chất chứa nhưng cô không để nó làm ảnh hưởng đến công việc. Lên xe bus sau khi đi phỏng vấn về, cô tìm một chiếc ghế để ngồi, lúc rút điện thoại ra, thấy tin nhắn này cô đã nhìn hồi lâu:

“Là lỗi của anh, Xán Xán, anh yêu em!”

Điện thoại đổ chuông, tim Vương Xán bất giác đập nhanh hơn. Thế nhưng số điện thoại gọi đến là một số lạ.

“Cô Vương, xin chào, tôi là Cao Tường.”

Không giấu nổi thất vọng, cô nói: “Anh Cao, chào anh.”

“Lần trước tôi có nói với cô về chuyện muốn mua biệt thự, không biết khi nào cô Vương rảnh có thể đưa tôi đi xem được không?”

Đây là chuyện của hơn một tháng trước. Khoảng thời gian vừa rồi, Cao Tường không liên lạc gì với cô, cũng không xuất hiện ở quán Lục Môn, Vương Xán suýt nữa quên mất chuyện này. Cô trầm tĩnh nói: “Bây giờ có tiện không? Vừa lúc tôi phỏng vấn xong, có một chút thời gian, hơn nữa ở đây cũng không xa bán đảo Ca Lâm lắm.”

Cao Tường nhanh chóng đồng ý, hẹn cô thời gian và địa điểm gặp mặt. Cô từ xe bus bước xuống rồi gọi điện cho nhà đầu tư khu biệt thự. Sau đó cô tìm một quán nhỏ, mua một chai nước lạnh rồi ngồi dưới chiếc ghế có bóng cây đợi Cao Tường đến.

Vương Xán lại rút điện thoại ra, vẫn đọc tin nhắn của Trần Hương Viễn.

Thật ra đây không phải là lời nhận lỗi lãng mạn gì. Thế nhưng Vương Xán quyết định tha lỗi cho chính mình vì đã tham lam và không thể cưỡng lại nó. Trước đây chưa từng cô như vậy. Hoàng Hiểu Thành khi ôm cô, hôn cô say đắm cũng chỉ nói câu: “Anh thích em.”

Lúc đó, chữ “thích” cũng đã đủ làm cô đỏ mặt, làm trái tim cô đập mạnh rồi. Có lẽ lúc đó vẫn chưa kịp có hi vọng thiên trường địa cửu, cô không hề để bụng chỉ là “thích” mà không phải “yêu”.

Nhưng lần này không giống như vậy. Vương Xán luôn thành thật với bản thân, cô không thể không thừa nhận, từ lâu đã luôn mong chờ ba chữ này. Hôm qua nếu không có Thẩm Tiểu Na chen ngang, cô không biết sẽ cùng Trần Hương Viễn đi đến giai đoạn nào nữa. Lúc đầu óc mê muội ấy, thật ra cô không nhớ lắm những lời giáo huấn của mẹ.

Mong muốn đó bắt đầu có từ bao giờ? Là bản năng của con người hay nó xuất hiện trong ba năm sống cô đơn sau khi kết thúc mối tình không kết quả, lại tiếp tục nếm trải ngọt ngào của tình yêu lần nữa? Cô thực sự không muốn quay lại cảm giác trống rỗng cô đơn lúc trước?

Ánh nắng buổi trưa chói chang chiếu lên những tán cây sum suê dày lá, chỉ còn để lại những vệt tròn nhỏ, vàng nắng trên mặt đất. Những tiếng ve râm ran vang lên không ngừng nghỉ từ những tán cây rậm rạp, lại càng khiến cho bách hóa nhỏ ngoại ô này càng thêm tĩnh lặng, im lìm. Giữa mùa hè, nắng vàng thanh vắng

xuất hiện ngay tại thành phố này khiến cô cảm thấy dường như đã từng thấy một cảnh tượng nào đó tựa như vậy, nhưng lại không thể nghĩ ra là vào lúc nào, cùng với ai, thế nên trong lòng trào dâng một nỗi buồn mênh mang khó tả.

Hai mươi phút sau, Cao Tường lái chiếc xe Jeep hoành tráng đến, anh bước ra khỏi xe gọi Vương Xán. Vương Xán có chút ngạc nhiên, cô chỉ thấy anh mặc sơ mi cộc tay màu sữa, đen sạm đi nhiều so với lần gặp trước. Khi đến gần, nước da màu đồng với mái tóc được cắt ngắn làm anh cũng có chút anh tuấn, nhìn có vẻ trẻ trung hơn nhiều, không giống một người đàn ông đứng tuổi hào hoa phong nhã trong tưởng tượng của cô.

“Đi Pháp và Tây Ban Nha gần một tháng, ngày nào cũng phơi nắng, về nước ai cũng bảo không nhận ra tôi nữa rồi!” Cao Tường dường như hiểu được tâm tư của Vương Xán, vừa mở cửa xe cho cô vừa giải thích.

Điều khiến Vương Xán càng ngạc nhiên hơn là chiếc xe của anh. Đây là lần đầu tiên cô thấy có người dùng chiếc xe thể thao đa dụng cỡ lớn vô cùng bắt mắt, nổi bật với những đường nét hào sảng, khỏe khoắn, lại có phần hướng cổ như vậy tại thành phố. Sau khi ngồi lên xe, cô đưa mắt nhìn không gian rộng rãi khác thường và ba hàng ghế có thể ngồi bảy người, rồi lại tiếp tục nhìn lên chiếc điều hòa với những chiếc đỉnh vít cố ý để lộ ra ngoài, bất giác nghĩ thầm, thú vui của đàn ông đúng là mỗi người một kiểu.

Cao Tường vừa lái xe vừa tiếp tục hỏi Vương Xán một cách khách sáo: “Thế này làm mất thời gian của cô Vương quá, thật là mạo muội rồi!”

“Không sao đâu, tôi thường xuyên giả mạo người trong ngành đưa bạn bè đi xem nhà mà.”

“Nhưng ấn tượng cô để lại trong tôi thì rõ ràng là người trong ngành. Những cô gái bình thường cứ nhắc chuyện nhà đất là toàn nói về hình dạng bên ngoài, còn cô lại nhìn về quy hoạch tổng thể.”

Vương Xán mỉm cười: “Đây là công việc của tôi, đến chút kiến thức chuyên ngành này mà còn không có thì tôi đúng là không thể làm việc nữa rồi.”

Hai người đến bản đảo Ca Lâm, nhà đầu tư sau khi nhận được điện thoại của Vương Xán đã nể mặt cử một giám đốc kinh doanh đến đó. Sau khi anh ta giới thiệu về những căn hộ có vị trí ưu việt nhất còn lại, Cao Tường lắc đầu: “Cái tôi muốn xem là căn hộ ở trung tâm hồ kia.”

Vị giám đốc kinh doanh sững người, Vương Xán thậm chí còn ngạc nhiên hơn. Cô đã từng phỏng vấn, nên tất nhiên biết căn biệt thự ở trung tâm hồ mà Cao Tường nói là một căn biệt thự đắt giá. Lúc đó cô còn thảo luận với nhà đầu tư xem căn biệt thự này phải bao lâu mới có thể bán đi được. Chính nhà đầu tư cũng không dám khẳng định, chỉ nói là đã chuẩn bị để căn biệt thự này lại vài năm, nếu cuối cùng vẫn không bán được, họ sẽ nghĩ cách sửa sang lại để các thương nghiệp sử dụng. Sau khi trở về, cô đã viết một bài tin tức về việc này, tuyên bố căn biệt thự đó trước mắt đắt nhất trong khu vực. Bài viết còn được truyền tải rộng rãi, cộng đồng mạng bàn tán sôi nổi suốt thời gian dài.

“Giá của nó...” Rốt cuộc Vương Xán cũng không bình tĩnh được, bèn hỏi: “Anh Cao có biết không?”

Cao Tường cười: “Tôi đã từng đọc bài báo cô viết.”

Vị giám đốc kinh doanh đã vui mừng đến mức hai mắt sáng lên, ngay lập tức nói: “Vậy để tôi đưa hai vị đi xem luôn.”

Căn biệt thự này nói là trung tâm hồ, thật ra nó ở đoạn đầu phía Nam của bán đảo Ca Lâm, độc nhất vô nhị, hầu như bốn mặt là hồ, chỉ có một con đường nhỏ nối với bên ngoài. Căn hộ kiến trúc ba tầng, nội thất trong nhà trang bị xa hoa, có cả thang máy, tổng thể kiến trúc có diện tích trên 1300 mét vuông, dưới nhà còn có hồ bơi, bể bơi, bên ngoài biệt thự còn có bến đậu du thuyền, sân bay cá nhân, và cả một sân đánh golf đạt chuẩn.

Lần trước Vương Xán đến phỏng vấn đã bị choáng ngợp trước môi trường và thiết kế xa xỉ của căn biệt thự này, bây giờ nhìn lại cô vẫn thấy rất khó để trấn tĩnh.

Tổng giám đốc Hồ của công ty du lịch sau khi nhận được điện thoại đã vội vàng chạy đến, đích thân dẫn bọn họ đi xem nhà. Giám đốc kinh doanh thao thao bất tuyệt giới thiệu nhưng Cao Tường xem một cách hời hợt, không hề tỏ ra một biểu hiện gì khác thường. Khi nghe thấy tổng giám đốc Hồ nói cho dù bất kỳ

phòng nào của căn biệt thự cũng có thể ngắm được phong cảnh hồ, Cao Tường mỉm cười hỏi Vương Xán: “Cô Vương thấy phong cảnh hồ thế nào?”

Vương Xán tự hiểu nên đặt mình ở vị trí người giới thiệu, vừa không cùng công ty đầu tư khen lấy khen để, cũng không thay mặt Cao Tường đặt câu hỏi. Cô không ngờ Cao Tường lại hỏi ý kiến mình. Thật ra ý kiến của cô trước giờ chưa từng thay đổi, cô chỉ cảm thấy phong cảnh trước mắt rất đẹp, biệt thự rất hoa lệ. Thế nhưng cả ngày đều đối diện với hồ núi tĩnh lặng, sợ rằng chỉ có tâm hồn ẩn sĩ mới thấy phù hợp, ít nhất cô thả chọn một căn hộ trong thành phố còn hơn.

Tất nhiên cô sẽ không nói những lời thật lòng kiểu như vậy với những người không có tình giao hảo gì lắm, chỉ đành cười nói: “Phong cảnh hồ ở khu vực này đúng là không còn lời nào để nói.”

Cao Tường không tiếp tục hỏi nữa, yêu cầu đi xem hầm rượu. Đây lại là nơi Cao Tường xem xét kĩ càng nhất. Anh ta kiểm tra cẩn thận điều hòa nhiệt độ và hệ thống chiếu sáng rồi chau mày hỏi: “Đây là thiết kế của ai vậy? Thiết kế hầm rượu có quá nhiều hoa văn, rõ ràng không chuyên nghiệp.”

Đại diện nhà đầu tư nghe lời phê bình như vậy, có chút ngạc nhiên: “Nhà thiết kế trong này rất có danh tiếng, đã từng đoạt giải thưởng lớn, ông ta nói hầm rượu này là không gian thiết kế xa xỉ nhất từng làm, để bao nhiêu rượu cũng đủ.”

“Không phải vấn đề về không gian, khu vực này thời tiết phức tạp, bốn mùa rõ rệt, đặc biệt là mùa hè dài, nhiệt độ rất cao, môi trường tự nhiên đơn thuần không có cách nào để giữ tính ổn định của rượu. Yêu cầu thiết kế hầm rượu lại rất cao, đòi hỏi phải chống nước, trừ ẩm, giữ nhiệt, phải có chuyên môn sắp xếp lỗ thông hơi. Hầm rượu này dán giấy dán tường, trải sàn nhà, phân chia không gian quá tốn kém, lắp đặt thiết bị đẹp nhưng không thực tế, không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi, e là phải tiến hành cải tạo.”

“Nếu ông Cao có thể chấp nhận giá của biệt thự này, chuyện cải tạo hầm rượu cũng dễ thương lượng thôi.” Giám đốc kinh doanh kịp thời nói.

“Tôi có thể đặt cọc trước, sau đó sẽ gọi luật sư đem yêu cầu đến kí hợp đồng cụ thể.”

Sau khi đến phòng kinh doanh quét thẻ giao tiền đặt cọc, Cao Tường lái xe đưa Vương Xán về tòa soạn. Vương Xán lúc này vẫn còn có chút ngạc nhiên. Mặc dù hàng ngày giao lưu với nhiều người trong ngành giàu có, nhưng tận mắt nhìn thấy một người ném tiền mua biệt thự giá trên trời mà lại tỏ ra rất ung dung, cô vẫn cảm thấy choáng váng.

“Cô Vương, cảm ơn cô hôm nay đã dành thời gian đưa tôi đi xem nhà.”

“Thật ra tôi không giúp gì được cho anh, dù anh đến một mình, chỉ cần nói muốn xem căn biệt thự đó tổng giám đốc Hồ sẽ đích thân đưa anh tới, cần bản không cần tôi giới thiệu.”

Cao Tường cười: “Tôi là tuýp người cổ hủ, không thích tùy tiện đến, có người giới thiệu, mọi người biết nhau rồi thì tốt hơn.”

“Nhưng tôi cũng chỉ biết anh mở công ty thương mại, còn không biết kinh doanh ngành gì mà vung tay hào phóng như thế?”

“Yên tâm đi, công ty tôi là công ty đại diện nhập khẩu rượu nho, tuyệt đối làm ăn chân chính hợp pháp. Đợi lần sau có thời gian rảnh mời cô Vương đến thưởng thức rượu.”

“Tôi không phải là có ý đó.” Vương Xán có chút khó xử với kiểu vòng vo của mình: “Nhưng tôi muốn viết một đoạn tin tức tuyên bố căn biệt thự đó đã được bán thành công, anh Cao không có ý kiến gì chứ?”

“Chỉ cần không tiết lộ các tư liệu về tôi thì không sao cả. Tôi mua nó, cũng không có ý định ở đó, chỉ chuẩn bị thành lập một xưởng rượu kiểu câu lạc bộ.”

“Vậy anh Cao tạm thời không nhận lời phỏng vấn của bất kỳ đơn vị báo chí nào khác phải không?”

“Bên nhà đầu tư, tôi sẽ dặn bọn họ không truyền tin tức ra ngoài.”

Vương Xán không ngờ chỉ đơn thuần đưa đi xem nhà lại có thể tìm được nguồn tin độc quyền, luôn miệng nói cảm ơn. Cao Tường cảm thấy buồn cười: “Đúng là một cô bé, rất dễ vui vẻ.”

Vương Xán không hiểu quay sang nhìn Cao Tường, anh ta chỉ cười nói: “Lúc này đến đây, thấy cô ngồi ngẩn ngơ vâng vâng chai nước, bộ dạng đúng là đầy tâm sự. Tôi không tiện hỏi cô, buồn rầu trên cả đoạn đường đi, đỡ dành con gái không phải sở trường của tôi.”

“Không có tâm sự gì đâu.” Vương Xán đỏ mặt: “Chắc do thời tiết nóng quá nên ỉu xìu thôi.”

Vương Xán trở về tòa soạn viết bài, tâm trạng không được vui bèn ra căng tin ăn tối. Cô ngồi đối diện với La Âm, La Âm bị viêm dạ dày mãn tính nên cũng không muốn ăn uống gì. Cô bẽn lẽn hỏi Vương Xán: “Cậu sao thế?”

“La Âm, nếu tớ nói tớ đã thất tình rú, cậu có thông cảm với tớ không?”

“Nhìn bộ mặt này của cậu đúng là gần giống bộ dạng thất tình. Cậu nói xem, nhanh như vậy mà Trần Hướng Viễn đã bị cậu đá rồi sao?”

“Tiếc là không phải như vậy.” Vương Xán có chút lưỡng lự, nói: “Thật ra, tối qua anh ấy vừa nói với tớ là ‘Anh yêu em’.”

La Âm sững người, nhìn Vương Xán cười: “Sao cậu lại có bộ mặt thế này chứ? Rất giống với kiểu bị một người đàn ông không thích lừa bịp vậy.”

“Tớ sợ câu ‘Anh yêu em’ là do chính tớ đi lừa. Quá... thiếu chân thực!”

“Lấy gì ra lừa? Thế xác hay linh hồn?” La Âm không nhịn được cười lớn.

Nhắc đến thể xác, Vương Xán không thể không chế được cảm giác run rẩy, cô chỉ đành thở dài.

“Nghe tớ nói, tớ gặp rất nhiều người đến tâm sự về quá khứ đau khổ của họ, cũng nghe nhiều chuyện tình ly kỳ rồi, ba chữ thần kì đó không thể thoát ra từ một người không có ý nghĩ đó cả. Thế nên đừng dễ dàng nghi ngờ thành ý của người khác.”

“Có lẽ, cách nhìn của tớ và anh ấy về ba từ này không giống nhau, có lẽ anh ấy chỉ muốn giảng hòa với tớ nên mới nói vậy thôi.”

“Vương Xán, anh ta là tên gốc mới không yêu cậu.”

Lời nói cắt ngang thẳng thừng làm Vương Xán không thể không cười: “La Âm, cậu thiên vị tớ, nhưng thật ra tớ rất thích kiểu thiên vị này của cậu.”

“Tớ thích điểm này của cậu, không so đo nhiều với chính mình.” La Âm không cười nữa, nghiêm túc nói: “Giận dữ không phải là trạng thái tốt, những người đang yêu IQ xuống thấp cũng là chuyện bình thường, nhưng cậu tuyệt đối không được tự phủ nhận mình một cách đầy tính triết học như vậy.”

Vương Xán nhụt chí vứt thìa xuống, cô không muốn ăn nữa, “Tớ không chắc chắn.”

“Tớ thì lại thấy điều này mới chính là điểm thú vị của tình yêu. Cái gì chắc chắn rồi thì chỉ có hai con đường hoặc là kết hôn hoặc là chia tay.”

Vương Xán về tòa soạn viết bài rồi chán nản ra về. Bước khỏi tòa soạn cũng đã gần chín giờ tối, thấy Trần Hướng Viễn đỗ xe ở ngoài cửa tòa soạn, cô lại không có cảm giác bất ngờ, cũng không có ý định tránh mặt, bước thẳng đến chỗ anh. Trần Hướng Viễn mở cửa sau xe, trên ghế là một bó hoa bách hợp rất lớn.

“Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa, cứ nghĩ cầm bó hoa đến thẳng văn phòng tặng em sẽ tốt hơn, nhưng thật ra anh không có mặt mũi làm thế.” Trần Hướng Viễn tự biện hộ ỉn: “Vương Xán, anh xin lỗi.”

Vương Xán không hề mong chờ hư vinh được nhận hoa trước mặt bàn dân thiên hạ, cô cúi người ngửi hương thơm của hoa rồi lại ngẩng đầu nhìn Trần Hướng Viễn.

Lần đầu tiên trên khuôn mặt luôn ẩn nấp nụ cười của Trần Hướng Viễn lại lộ vẻ phức tạp sâu não, trong lòng tỉnh lại, nhất thời Vương Xán không biết nên nói gì.

Vương Xán chỉ tay về quán café Lục Môn: “Chúng ta qua đó ngồi đi!”

Hai người bước vào quán Lục Môn, tìm chỗ ngồi, gọi café, dường như không biết nói gì với nhau.

Trong quán, đĩa nhạc dương cầm quay tròn, một không gian yên bình, khác biệt hoàn toàn với không khí nóng bức ngoài kia. Vương Xán vu vơ nghịch chiếc khăn trải bàn có những ô màu xanh. Trần Hường Viễn bỗng nắm chặt bàn tay Vương Xán.

“Anh nói lời xin lỗi với em nhiều rồi nên lần này không biết nói gì. Em luôn độ lượng với anh, độ lượng đến mức làm anh thấy hổ thẹn.”

“Vậy sao?” Vương Xán cười tự chế nhạo: “Sao em có thể để ấn tượng này với anh chứ? Em không có ý định làm Thánh mẫu. Thật ra em vô cùng nhỏ nhen, em yêu nhất vẫn là bản thân mình.”

Trần Hường Viễn nhìn cô, giọng nói có vẻ đau khổ: “Về chuyện của Tiểu Na, anh không biết phải nói như thế nào. Mặc dù anh rất thương Tiểu Na, nhưng lại không thể thay thế được bố mẹ nó, từ nhỏ nó đã là đứa trẻ rất bướng bỉnh, ngang ngược.”

Wương Xán rút tay lại, lạnh lùng nói: “Những điều này anh đều đã từng nói rồi. Xin lỗi, em không có hứng thú nghe đi nghe lại quá khứ của cô ấy.”

“Nghe anh nói hết đã có được không?”

Wương Xán chỉ đành buông tầm mắt.

“Việc kinh doanh của bố mẹ Tiểu Na về sau cũng dần đi vào quỹ đạo, khi cuộc sống ổn định hơn Tiểu Na mới về nhà. Thế nhưng chưa được bao lâu, mẹ Tiểu Na lại sinh một em trai kém nó mười một tuổi, khó tránh khỏi việc dành nhiều thời gian cho đứa trẻ đó hơn. Có một lần bố Tiểu Na đi công tác, mẹ và cô bảo mẫu đưa em trai đi bệnh viện, khi đi học về thì cửa khóa ngoài nên Tiểu Na không vào nhà được, nó giận dữ nhất định không đến nhà anh. Lúc ấy lại đúng vào mùa đông lạnh, đợi đến lúc mẹ Tiểu Na chợt nhớ ra rồi gọi điện đến nhà anh, anh đến tìm thì nó đã bị lạnh cóng rồi cuộn tròn thành một khối ở đó. Đêm ấy Tiểu Na bắt đầu phát sốt, khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói nó bị viêm phổi cấp tính, buộc phải nằm viện. Từ đó trở đi, anh đã đưa một chiếc chìa khóa nhà anh cho nó giữ.”

Wương Xán im lặng không nói gì, từ nhỏ đến lớn cô đã có tình yêu trọn vẹn của bố mẹ, những chuyện như thế này nếu rơi vào trường hợp của cô, cô không thể nào không thông cảm. Thế nhưng bây giờ cô không biết nói gì.

“Thật ra, khi Tiểu Na lớn lên, nó hoàn toàn không cần anh chăm sóc. Nhưng nó quen rồi, vừa về nước là nhất định đòi giữ chìa khóa nhà anh. Sau khi chuyển đến khu nhà anh ở, nó cũng để chìa khóa nhà nó ở chỗ anh. Anh cảm thấy, nó làm như vậy chỉ là một kiểu phản ứng của người không có cảm giác an toàn mà thôi. Nó rất mong mỗi người khác quan tâm đến bản thân nhưng có những lúc lại thể hiện một cách ngang ngược.”

Lí do này, Vương Xán khó lòng chấp nhận.

“Từ trước đến giờ anh luôn nuông chiều nó. Anh thừa nhận, anh đã quen để nó dựa dẫm cho đến khi gặp được em.” Trần Hường Viễn nhẹ nhàng bình tĩnh.

Cái mà Vương Xán muốn nghe không phải những điều này, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hường Viễn, em đã nói rồi. Lẽ nào vẫn phải nói lại sao? Được rồi, em không muốn tỏ ra quá lạnh lùng, thế nhưng anh đừng bắt em phải hiểu tình cảm anh em sâu đậm đó nữa. Em đã cố gắng thử rồi, đại khái có thể hiểu được nhưng thật sự không thể chấp nhận. Có lẽ là bạn bè bình thường, em sẽ trân trọng tấm lòng bác ái của anh, sẽ ghi nhận sự tốt bụng của anh. Nhưng là bạn gái anh, em không thể không nói, em không muốn miễn cưỡng chia sẻ tình yêu với người khác, em không muốn khi yêu mà phải giữ cảnh giác, lúc nào cũng sẵn sàng tâm lý bị làm phiền.”

“Anh nói những điều này không phải để bắt em chấp nhận chuyện gì cả, cũng không bắt em phải chia sẻ với ai. Đây không phải là cùng một loại tình cảm. Vương Xán, xin em hãy tin anh, anh không phải kẻ tùy tiện nói câu “anh yêu em” với bất kỳ người con gái nào.”

Ba chữ “Anh yêu em” phát ra từ miệng anh bỗng chốc làm trái tim Vương Xán mềm nhũn, cô cúi đầu, tay tiếp tục vô thức vẽ lên tấm trải bàn ô xanh.

“Anh đã lấy lại chìa khóa rồi, cũng trả Tiểu Na chìa khóa. Chuyện như ngày hôm qua, anh bảo đảm không bao giờ xảy ra nữa.”

Giọng nói của Trần Hương Viễn hơi mệt mỏi. Vương Xán nghe mà có chút thương cảm. Cô đoán quá trình lấy và trả lại chìa khóa có lẽ không hề dễ dàng: “Hương Viễn, em không muốn vì anh thích em mà bắt anh phải thay đổi bản thân. Những chuyện như vậy em cảm thấy không có chút ý nghĩa nào cả. Nhưng em cũng không muốn vì thích anh mà hạ thấp giới hạn được, như vậy em sẽ coi thường chính mình.”

Trần Hương Viễn lại nắm tay Vương Xán: Vương Xán, anh hiểu, anh hiểu tất cả.”

Wương Xán ôm bó hoa bách hợp về nhà. Mắt bà Tiết Phượng Minh sáng lên, bà vội đi tìm bình hoa: “Lần trước được nhận hoa, cũng là Tiểu Xán tặng hoa cắm chướng vào ngày của mẹ.”

“Sao mẹ lại nói vậy chứ? Con đoán trước đây khi bố theo đuổi mẹ nhất định đã tặng hoa ẹ rồi.”

“Bố mẹ thời đó không thể nói là theo đuổi hay không theo đuổi được, chỉ cần người khác giới thiệu là có thể hẹn hò như lẽ thường.” Bà Tiết Phượng Minh lắc đầu thở dài: “Lần duy nhất ông ấy tặng mẹ hoa là hoa hồng cắt trộm của bà nội con, lấy giấy báo cũ gói chặt, tặng mẹ mà cứ như đi ăn trộm, mẹ mở ra nhìn, toàn bộ cánh hoa đã bị nát hết rồi.”

Wương Xán bất giác nhớ lại lần đầu tiên cô được nhận hoa. Đó là khi cô và Hoàng Hiểu Thành lần đầu tiên cũng là lần duy nhất đón ngày lễ tình nhân. Hoàng Hiểu Thành đưa bó hoa cho cô. Lúc đó, cô vui như mở cờ trong bụng. Nghĩ đến đây, cô không giấu được nỗi buồn.

“Bà xã, năm đó tôi đem hoa tặng bà đã là rất giỏi rồi đấy.”

“Đúng vậy, tôi thấy thế là đủ rồi.”

Ông Vương Thao đã quen các kiểu nũng nịu của vợ, cười nói: “Được, mai tôi sẽ làm theo, đi mua một bó hoa, mặc kệ chuyện có mất mặt hay không, đem đến trường tặng bà, để xem đồng nghiệp của bà nói gì.”

Bà Tiết Phượng Minh trừng mắt quở trách: “Ông tặng á? Ông dám tặng thì tôi cũng dám nhận.”

Ông Vương Thao không thể không gơ tay đầu hàng: “Bà xã, nhìn bà vẫn rất trẻ, vẫn còn duyên dáng lắm, nhận một bó hoa vốn cũng chỉ là chuyện bình thường thôi mà. Nhưng chồng bà đầu hai thứ tóc, cái bụng phì ra rồi mà còn cầm hoa đi trên phố, nhất định sẽ bị người ta nói không đứng đắn, thế thì thật là mất mặt.”

Wương Xán mặc dù lòng đầy tâm sự cũng không nhịn được cười. Bà Tiết Phượng Minh cầm hoa xong, quay người hỏi Vương Xán: “Các con tiến triển đến bước nào rồi?”

Mặc dù hiểu ý mẹ nhưng Vương Xán vẫn cứng lưỡi cứng miệng, nhất thời không nói được câu nào. Ông Vương Thao vội vàng giải vây: “Được rồi, được rồi. Đến lúc cần thiết con gái tự khắc sẽ nói, bây giờ chỉ là nhận một bó hoa thôi mà đã hỏi đến bước nào rồi. Tiểu Xán nhà chúng ta đâu có dễ theo đuổi như vậy chứ?”

Wương Xán quay về phòng tắm giặt. Sau khi đặt mình lên giường, những suy nghĩ cứ ùn ùn kéo đến, trong lúc mơ hồ cô vẫn băn khoăn: “Đã tiến triển đến mức nào rồi?”

Có thể nói là đến bước nào chứ? Vương Xán không biết. Hòa giải nhanh như vậy khiến cô rất hoang mang về giai đoạn phát triển tiếp theo.

Cô không chắc chắn về bản thân, càng không chắc chắn về tình cảm của Trần Hương Viễn. La Âm nói: “Không chắc chắn mới là điểm thú vị của tình yêu.” Vậy sự hoang mang và không chắc chắn giữa họ có phải là điểm thú vị không? Có lẽ vậy, một cái ôm chặt và nồng ấm như vậy, những câu nói thầm thì bên tai dịu dàng như vậy, những cử chỉ âu yếm nhẹ nhàng như vậy... Cô không nỡ vứt bỏ.

Điều quan trọng hơn là, anh ấy đã nói ba từ “anh yêu em”, đúng là giống như trong truyền thuyết, nó mang theo một mê lực nào đó làm cô nghiện rồi.

Nếu đã quyết định tiếp tục, vậy thì cô hãy cứ cảm nhận tình yêu này đi.

10. Chương 10

Chương 10: Nếu tình yêu này cần phải đong đếm

Sau khi Vương Xán viết bài về căn biệt thự đắt giá nhất thành phố, đã làm xôn xao không ít người trong ngành và được lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Vương Xán không kìm nén được vội vàng lên MSN thông báo với Trần Hường Viễn: “Chủ nhiệm Dương vừa biểu dương em đã nắm được tin tức độc quyền.”

Câu trả lời của Trần Hường Viễn luôn rất ngắn gọn súc tích: “Chúc mừng.”

Không vừa lòng với câu trả lời đó, cô nhấn lại: “Khẩu khí của anh bình thản quá. Anh xem, chủ nhiệm của em nhiệt tình thế nào kìa.”

Trần Hường Viễn trả lời: “Tối anh sẽ mời em đi ăn món tôm cay mà em thích nhất, sau đó đi xem phim. Như vậy đã đủ thành ý hơn lời biểu dương suông của chủ nhiệm rồi chứ?”

Miệng Vương Xán không giấu được nụ cười.

Sau khi tan làm, Vương Xán đang chuẩn bị đi ăn cùng Trần Hường Viễn thì bỗng nhận được điện thoại của Tổng giám đốc Hồ của bán đảo Ca Lâm nói muốn gặp mặt. Cô cứ nghĩ lại có nguồn tin nào nữa nên vội vàng bắt xe đến văn phòng của ông. Không ngờ khi vừa gặp mặt, Tổng giám đốc Hồ đưa cho cô phong bì lớn, bên trong được nhét đầy cộp.

“Cô Vương, cảm ơn cô đã góp công để giao dịch của chúng tôi thành công. Trong này có năm vạn tiền mặt, cứ coi như đây là chút thành ý của chúng tôi.”

Vương Xán sững người. Khi phóng viên tham gia các hoạt động viết bài có tính chất tuyên truyền cũng nhận được một chút thù lao, đây là một thông lệ trong ngành, thường thì không quá vài trăm tệ, mọi người đều biết mà không công khai, đồng nghiệp không ai nói ra, cấp trên cũng không truy cứu. Nhưng một “chút thành ý” lớn như vậy, đến nghe cô cũng chưa từng nghe thấy.

“Đừng, đừng, tổng giám đốc Hồ.” Vương Xán dùng tay đẩy chiếc phong bì lớn về bàn làm việc của ông rồi lắp bắp nói: “Cái này, số tiền quá lớn, tôi không nhận được đâu.”

Tổng giám đốc Hồ cười ha ha: “Đừng! Cô Vương giới thiệu mua bán nhà đất thành công cũng có hoa hồng, đây cũng là quy định trong ngành của chúng tôi. Cô viết tin tức bắt động sản, nhất định đã từng nghe nói rồi. Hơn nữa, ông Cao cũng đã nói với chúng tôi, nhờ đọc bài viết của cô và cũng qua cô giới thiệu nên ông ấy mới tìm đến căn biệt thự của chúng tôi. Chúng tôi đã tính toán kỹ lưỡng rồi, xin cô nhận cho.”

Cái gọi là hoa hồng tất nhiên cô cũng đã từng nghe. Ngành này đa dạng chủng loại, không phải chỉ có một, công ty bất động sản ngoài lương cố định cho nhân viên kinh doanh, có lúc còn chia phần trăm cho người giao dịch mua bán thành công để khích lệ. Cô chỉ viết một bài báo phân tích những chính sách thúc đẩy kinh doanh của các công ty bất động sản, để người mua nhà có thể dễ dàng thảo luận về giá cả nhà đất. Thế nhưng có mơ hồ cô cũng không nghĩ được rằng, cái được gọi là hoa hồng này lại rơi vào tay mình.

Tác phong có chút giang hồ của Tổng giám đốc Hồ không cho cô cơ hội trình bày, anh ta cầm phong bì đưa cho cô: “Đừng chê ít, cô Vương, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác. Bây giờ tôi phải đi tiếp khách, không tiễn cô được.”

Vương Xán choáng váng bước ra ngoài, ngồi trên taxi, cô bất giác ôm chặt túi xách. Đây là lần đầu tiên cầm nhiều tiền mặt đến thế, cô có cảm giác không yên tâm.

Khi đến nhà hàng đã hẹn trước với Trần Hường Viễn, anh đã gọi sẵn những món cô thích. Nhìn tinh thần cô có vẻ bất an, anh cười: “Em vẫn thấy phấn chấn vì lời biểu dương của chủ nhiệm sao?”

Vương Xán nhất thời hoang mang rồi cười gượng, cô đem chuyện vừa xảy ra kể với Trần Hường Viễn, anh suy nghĩ điều gì đó: “Em định lấy số tiền này rồi làm gì?”

“Em nghĩ đi nghĩ lại, mặc dù nói đây là hoa hồng em nhận được khi họ giao dịch thành công, nhưng dù sao em chỉ là phóng viên viết tin tức bất động sản, thiên hạ không có chuyện gì giấu được mãi, con số này quá lớn, em nhận không hay lắm.” Vương Xán thật thà trả lời: “Em đang không biết nên đưa số tiền này cho tòa soạn hay tổng giám đốc Hồ, đưa cho tòa soạn thì không thỏa đáng lắm, tòa soạn không thiếu số tiền như vậy, đồng nghiệp lại cho rằng em có ý làm khác người. Tổng giám đốc Hồ có lẽ sẽ không chịu nhận lại. Ông ta là người thô lỗ, em thật không muốn dây dưa với ông ta.”

Trần Hường Viễn nghĩ ra một cách: “Hay là đem số tiền này cho anh Cao đó giải quyết, đồng thời cũng nói rõ với Tổng giám đốc Hồ về số tiền này. Anh Cao đó là doanh nghiệp lớn, ông Hồ sẽ không có ý kiến gì đâu.”

Mặt Vương Xán sáng lên, gật đầu đồng ý: “Anh nói không sai. Ông Hồ đưa tiền cho em, thật ra cũng là vì nể anh ta.”

Cô lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Cao Tường, chỉ nói có việc cần gấp, “Thật ngại quá, anh Cao, chuyện có hơi gấp một chút, nếu tiện có thể gặp anh luôn tối nay được không?”

Cao Tường đồng ý: “Được, vậy gặp ở quán Lục Môn, tôi vừa đi công tác về, cũng muốn qua đó uống café.”

Vương Xán như trút được lo lắng, ngồi ăn rất vui vẻ.

Trần Hường Viễn vừa bóc tôm cho cô vừa nói: “Người bình thường thấy bộ dạng em lúc này, đúng là không thể nghĩ em vừa quyết định đi trả một khoản tiền lớn.”

“Em không có số phát tài, cả đoạn đường tới đây trong lòng thấp thỏm bất an. Quyết định đưa số tiền này cho anh Cao, mặc dù có hơi tiếc nhưng trong lòng lại thấy thoải mái hơn nhiều.”

Vương Xán lấy khăn giấy lau miệng, vừa ngẩng đầu lên, cô thấy ánh mắt Trần Hường Viễn nhìn cô đong đầy nụ cười: “Biểu hiện này của em thật là cổ quái!”

“Anh nhớ lại lúc mới quen em, em nói chuyện về tài chính cứ thao thao...”

“Biểu hiện rất tham vật chất, rất yêu tiền đúng không?”

Trần Hường Viễn lắc đầu cười: “Không, từ lúc đó, anh đã thấy đầu óc em rất tỉnh táo, em hoàn toàn biết được nên sống thế nào cho đúng.”

“Nghe điều này không giống như đang khen lắm thì phải. Hường Viễn, con gái thường thích nghe nhất là: mặc dù em ngốc nghếch và có nhược điểm thế này thế kia, thế nhưng em thật sự rất đáng yêu, anh rất say mê em.”

“Làm gì có cái “mặc dù” kia, nửa câu sau cũng chính là điều anh muốn nói.”

Mặt Vương Xán bỗng chốc đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Trần Hường Viễn lái xe đưa Vương Xán đến quán Lục Môn: “Anh đợi em trên xe nhé!”

Vương Xán gật gù đầu bước vào. Cao Tường đang ngồi uống café bên bàn cạnh cửa sổ. Cô bước thẳng đến chỗ anh chào hỏi.

Cao Tường đứng dậy, kéo ghế giúp cô: “Có cần gọi bánh mì nướng vừa ra lò không?”

“Cảm ơn anh, ti vừa ăn cơm xong, không thể ăn nổi nữa rồi.”

Vương Xán lấy chiếc phong bì ra để trên bàn rồi đẩy về phía Cao Tường, nói rõ nguyên do: “Ý tốt của Tổng giám đốc Hồ tôi không thể từ chối, nghĩ đi nghĩ lại, năm vạn tệ này vẫn cứ đưa cho anh Cao xử lý, coi như là chiết khấu khi mua nhà đi.”

Cao Tường thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên: “Cô Vương, luật sư của tôi đã thương lượng được phần chiết khấu khá tốt. Lợi nhuận lần này của ông Hồ rất khả quan, tôi thật ra cũng là thông qua cô giới thiệu nên mới quyết định mua căn biệt thự đó, số tiền này cô hoàn toàn có thể nhận lấy.”

Vương Xán nhẹ nói: “Tôi đã theo nghề phóng viên, hơn nữa nếu muốn tiếp tục làm việc, những nguyên tắc cơ bản vẫn nên tuân thủ. Tôi biết với khả năng của mình, anh hoàn toàn không để ý đến số tiền này, nhưng đối với tôi mà nói, con số đó không nhỏ. Tôi thật sự không tiện nhận cho lắm.”

Cao Tường nhìn chiếc phong bì trên bàn, rồi lại nhìn cô, miệng khẽ cử động rồi bỗng nhiên cười nói: “Vương Xán, cô đúng là rất đáng yêu.”

Vương Xán giật bản mình, tròn mắt nhìn Cao Tường. Bộ dạng này của cô hình như càng làm Cao Tường không nhịn được, anh cười lớn: “Đừng sợ, chỉ là tôi đang nghĩ đến một cô gái trước kia đã từng quen. Tất cả các điểm của cô đều rất giống cô ấy. Xin hãy tin tôi, người đàn ông trung tuổi tầm thường như tôi sẽ rất vui khi thấy một cô gái trẻ có lý tưởng, có giới hạn và lòng kiên trì.”

Vương Xán thở phào nhẹ nhõm, ngại ngần nói: “Anh Cao, cứ quyết định như vậy nhé! Bạn tôi vẫn đợi ở ngoài, tôi xin phép đi trước.”

Vương Xán lên xe, vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Coi như có thể thoải mái hơn rồi.”

“Cuối tuần sau, câu lạc bộ xe hơi tổ chức đi cắm trại ngoài trời ở một địa điểm mới xây dựng trong tỉnh. Tối thứ sáu đi, tối chủ nhật về, em đồng ý đi chứ?”

“Tất nhiên là đồng ý rồi!” Vương Xán vui vẻ nói: “Hay quá, em chưa bao giờ được ngủ ở lều cả.”

“Thật ra không thú vị như em nghĩ đâu, nhưng thỉnh thoảng tham gia cũng rất hay.”

Trần Hướng Viễn đang định khởi động xe thì điện thoại đổ chuông. Anh lấy điện thoại ra xem số, nhận ra cáichau mày của anh, Vương Xán đoán người gọi đến là Thẩm Tiểu Na.

Quả nhiên, Trần Hướng Viễn nói: “Xin lỗi, Tiểu Na, anh đang ở ngoài, có chuyện gì ngày mai nói được không?”

Ngừng một lát, anh không biết phải nói sao: “Đừng nói như vậy, anh không thích khẩu khí đó của em. Không, đừng đi đến quán rượu, càng không được uống say mèm nữa. Con gái một mình như vậy rất nguy hiểm.”

Lại một khoảng im lặng, anh nói: “Được rồi, về nhà anh sẽ gọi điện cho em.”

Anh tháo tai nghe ra, giải thích: “Tiểu Na nói, nó thất tình, tâm trạng không vui.”

Vương Xán nghĩ thầm trong bụng, cô đại tiểu thư này thất tình một lần mà kêu than từ đầu hè đến giờ, thời gian tiếp theo sẽ khó tránh khỏi như vậy, nhưng cô không ngại nói những lời thật lòng. Vương Xán lưỡng lự một lát rồi nói: “Vậy anh... về an ủi cô ấy đi, thất tình chắc là rất khó chịu.”

Trần Hướng Viễn lắc đầu cười gượng: “Không có gì, tính nó trẻ con thôi mà. Mỗi lần thất tình đều đòi người khác uống rượu cùng, qua rồi thì nó còn nhanh quên hơn người khác.”

Nói thì nói như vậy nhưng Vương Xán nhận thấy rõ ràng anh không yên tâm. Vương Xán nghĩ Trần Hướng Viễn đang cố gắng thể hiện thành ý thực hiện lời hứa với mình. Dường như không cần thiết lúc nào cô cũng phải theo sát anh, không cho anh tự do. “Hôm nay mệt quá, hơn nữa còn phải chuẩn bị xem phim nữa đâu. Anh đưa em về đi.”

Trần Hướng Viễn đang định nói gì đó thì Vương Xán bỗng giơ ngón tay lên cảnh cáo: “Không được nói câu cảm ơn với em. Có lẽ em không phải người hào phóng, nhưng cũng không phải là người nhỏ nhen.”

Trần Hướng Viễn quay người nắm lấy ngón tay ấy, kéo đến môi, vừa hôn lên đó vừa nhìn cô đắm đuối. Ngón tay cô cảm nhận rõ hơi thở nóng ấm của anh, lòng như mặt hồ được gió thổi qua, cứ nhẹ nhàng dập dờn mãi.

Nhận được nụ hôn từ Trần Hướng Viễn, Vương Xán phát hiện ra, cô không thể nào không chế bản thân chuyển từ hào phóng xuống nhỏ nhen, tự hỏi anh sẽ an ủi Thẩm Tiểu Na như thế nào?

Anh sẽ cùng cô ấy uống rượu, nghe cô ấy trút bầu tâm sự hay là ôm cô ấy, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy, cho cô ấy mượn bờ vai? Tưởng tượng này làm Vương Xán có chút hối hận, lệnh cho bản thân nhanh chóng dừng lại.

Cô chỉ có thể an ủi bản thân bằng cách nghĩ: đây không phải lần đầu tiên Trần Hương Viễn an ủi Tiểu Na, tình cảm của họ đã bắt đầu từ thời thơ ấu kéo dài đến tận bây giờ, nếu giữa họ có chuyện gì thì đã có từ lâu rồi chứ không phải đợi đến bây giờ.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng khi về đến nhà, Vương Xán vẫn có cảm giác âm ỉ không vui, đọc sách không vào, cô bật dậy mở máy tính, lên QQ, vào mạng lướt web.

Đúng lúc trong nhóm bạn học có người đăng ảnh mặc áo cưới, cô cũng nhảy vào tham gia bình luận sôi nổi. Đang say mê nói chuyện với mọi người, Hà Lệ Lệ lại gửi riêng cho cô một tin nhắn.

“Vương Xán, dạo này có khỏe không?”

Từ khi Hà Lệ Lệ tuyên bố hành động kì quặc đó, họ không hề nói chuyện: “Cũng tốt, cậu thì sao?”

“Ngày kia Hiểu Thành đi Hán Giang công tác.”

“Tớ không biết. Từ sau lần gặp mặt đó, chúng tớ không liên lạc.”

“Lúc này tớ thấy anh ấy bỏ quà mua tặng cậu khi đi công tác ở Ấn Độ vào vali. Sau khi đến đó, nhất định sẽ liên lạc với cậu.”

Kiểu quan sát nhất cử nhất động Hoàng Hiểu Thành của Hà Lệ Lệ Vương Xán sợ hãi: “Lệ Lệ, tớ không chơi trò nổi lại tình cảm với anh ấy. Anh ấy muốn làm gì, không liên quan đến tớ.”

“Tớ biết, dạo này tâm trạng tớ không vui nên thần kinh hơi có vấn đề một chút.”

“Cùng bạn bè đi hát, đến quán bar giải sầu, đừng có buồn bực một mình thế.”

“Đi hát, đi bar mà có thể giải tỏa tâm sự, thì nó căn bản không phải là tâm sự rồi.”

Vương Xán không có lời nào để nói.

“Tớ muốn nhờ cậu giúp một việc, Vương Xán, cậu đừng chê tớ mặt dày.”

Vương Xán không kiên nhẫn nữa, lại có chút hiếu kì muốn biết rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì bèn nhắn lại: “Chuyện gì?”

“Tớ muốn nhờ cậu sau khi gặp Hoàng Hiểu Thành, khuyên anh ấy đừng xin điều chuyển sang công ty mà họ chuẩn bị thành lập ở Trung bộ.”

Vương Xán cười thầm vì đã không có tin tức mà mình muốn biết: “Nhưng tớ vốn không biết là Hoàng Hiểu Thành có ý định xin điều chuyển công tác. Hơn nữa, chuyện của tớ và anh ấy đã qua lâu rồi, tớ làm sao có thể can thiệp vào cuộc sống của anh ấy, thay đổi quyết định của anh ấy chứ?”

“Nhưng cách nghĩ của anh ấy liên quan đến cậu. Lần trước đi Hán Giang về, tâm trạng anh ấy luôn không yên. Anh ấy đã là nhân viên kĩ thuật cốt cán của công ty, nghiệp vụ rất vững, lại giỏi tiếng anh, rất có khả năng sẽ được cử sang nước ngoài làm việc. Đến tên gốc cũng nhận ra rằng làm việc ở công ty có tiền đồ hơn.”

“Tớ đã nói rồi, tớ đã có bạn trai, ngoài lần gặp duy nhất đó, đã hai năm rồi bọn tớ không hề liên lạc.”

“Cũng chính vì bây giờ cậu đã có bạn trai rồi nên càng phải nói rõ với anh ấy, đừng để anh ấy làm chuyện ngốc nghếch.”

Cuối cùng kiểu nói chuyện thế này cũng làm Vương Xán ngán ngẩm: “Có lẽ cậu cho rằng cậu có trách nhiệm với anh ấy nhưng tớ thì không.”

Hà Lệ Lệ im lặng. Vương Xán đợi một lát rồi bật dậy đi tắm. Khi cô sấy khô tóc rồi bước đến trước màn hình máy tính thì thấy Hà Lệ Lệ gửi liên tiếp mấy đoạn đến:

“Cậu chưa bao giờ trải qua cảm giác, yêu một người đến mức không nhìn tâm nhìn người ta chịu bất kỳ tổn thương nào. Vậy thì chúc mừng cậu, Vương Xán, định mệnh đã cho cậu có cuộc sống vui vẻ hơn tớ.”

“Tất cả những thứ gọi là đạo lý tớ đều hiểu. Đoạn đường dài cùng anh ấy từ mẫu giáo đến trung học cũng không thể làm anh ấy nảy sinh tình cảm vượt qua thứ tình cảm bạn bè với tớ. Đã cùng nhau học tại một

thành phố trong bốn năm rồi lại làm việc ở cùng một thành phố khác trong hai năm, thế mà anh ấy chỉ coi đó là bạn bình thường. Lẽ ra tớ nên từ bỏ từ lâu rồi mới phải.”

“Thế nhưng tớ đã thử đi thử lại rồi. Thậm chí có lần cũng xin nghỉ phép về nhà hai tháng nhưng vẫn không thể buông tay.”

“Bây giờ yêu anh ấy bằng cách này còn không đau khổ bằng việc không yêu nữa. Thế nên tớ chấp nhận số phận.”

Vương Xán nhìn chăm chăm vào màn hình, cô đã bị tấm chân tình của Hà Lệ Lệ làm cho cảm động sâu sắc. Tình cảm mà cô trải qua hình như chưa bao giờ sâu đậm đến mức này.

Trước đây, tình yêu của Vương Xán và Hoàng Hiểu Thành đến rất tự nhiên, ít nhất trong quãng thời gian qua lại không có những khó khăn và ngoại lực tác động. Sau khi chia tay, dù có buồn thế nào thì cô cũng hiểu được lựa chọn của Hoàng Hiểu Thành, cũng không có sự căm hận đặc biệt nào, nỗi nhớ cứ từng chút từng chút một được nén lại, đến cuối cùng, hình bóng anh ấy trong trái tim cô cũng dần phai nhạt.

Còn về tình yêu với Trần Hướng Viễn, hiện tại thì vẫn đang tiến triển. Cô có thể khẳng định mình yêu anh ấy, nhưng cô không biết có thể yêu anh ấy đến nỗi quên cả chính mình như Hà Lệ Lệ không?”

Vương Xán cố gắng tưởng tượng, nă đặt ở vị trí của Hà Lệ Lệ cô sẽ làm thế nào? Nhưng cô phát hiện bản thân không thể giống Hà Lệ Lệ, gốc gác chờ đợi vô vọng trong quãng thời gian dài như thế.

Vậy là, chỉ có thời gian mới chứng minh được tình cảm. Thế nhưng cô và Hoàng Hiểu Thành chỉ hẹn hò được một năm ngắn ngủi, còn với Trần Hướng Viễn mới chỉ bắt đầu mà thôi. Cô nói như vậy với chính mình nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ: E rằng không chỉ là vấn đề thời gian.

“Xin lỗi, Lệ Lệ. Vừa rồi tớ không ngồi máy tính. Tớ thật sự không nghĩ mình lại có ảnh hưởng đến quyết định của Hiểu Thành. Cậu nên biết rằng, trước đây anh ấy cũng không hề thương lượng gì với tớ mà đã quyết định đến Thượng Hải làm việc.”

“Cậu đừng trách anh ấy, anh ấy có nỗi khổ riêng.”

Vương Xán lập tức hỏi ngay: “Nỗi khổ riêng gì vậy?”

Thế nhưng phía Hà Lệ Lệ hồi lâu vẫn không trả lời. Cô bình tĩnh suy nghĩ, trước kia Hoàng Hiểu Thành không thể giải thích rõ ràng trước mặt cô, bây giờ đi truy vấn Hà Lệ Lệ – người yêu đơn phương anh thì còn ý nghĩa gì nữa?

“Thôi được rồi, coi như tớ chưa hỏi, đều qua cả rồi. Lệ Lệ, giữa hai người...”

Hà Lệ Lệ tất nhiên hiểu ý Vương Xán muốn hỏi gì, nhanh chóng trả lời: “Hôm đó không xảy ra chuyện gì cả. Tớ đã đấu tranh rất lâu. Tớ không muốn sau khi anh ấy tỉnh lại, hận tớ đã dùng cách này để bám chặt anh ấy.”

Vương Xán không biết được là nên thở phào thay Hà Lệ Lệ hay cảm thấy buồn cho cô ấy nữa.

“Vương Xán, xin lỗi cậu. Tớ thật sự không nên làm phiền cậu như vậy. Xin cậu tuyệt đối đừng nói tình cảm của tớ cho anh ấy biết. Cậu chỉ cần nói rõ với anh ấy là cậu đã có bạn trai rồi, tình cảm rất tốt đẹp. Thế là đủ rồi. Tớ không muốn anh ấy ôm hi vọng chuyển đến đó rồi tình cảm không được như ý, sự nghiệp cũng bị tổn hại.”

“Tự nhiên nói chuyện này với anh ấy thì không hay lắm!” Vương Xán do dự một lát.

“Đợi anh ấy kể chuyện điều chuyển thì cũng muộn rồi.”

Vương Xán cũng hết cách từ chối: “Được rồi! Tớ hứa với cậu, nếu Hoàng Hiểu Thành liên lạc với tớ, tớ sẽ nói rõ với anh ấy tình hình hiện tại của tớ.”

“Vương Xán, cảm ơn cậu.”

Vương Xán tắt máy tính, trong lòng có chút gì đó buồn bực. Trong đầu cô bỗng xuất hiện một ý nghĩ, khoảng thời gian quen biết giữa Trần Hướng Viễn và Thẩm Tiểu Na cũng dài tương đương với Hà Lệ Lệ và

Hoàng Hiểu Thành. Nhưng điều quan trọng là nếu giữa họ có tình cảm thì sẽ dễ dàng tương tác hơn cả Hà Lệ Lệ.

Liệu cô có chiến thắng được tình cảm đã vun đắp lâu dài giữa họ không? Rất rõ ràng, Trần Hường Viễn không thể không quan tâm Thẩm Tiểu Na, và với tính cách tự do phóng khoáng, chưa chín chắn, Thẩm Tiểu Na chắc chắn sẽ không thể không dựa dẫm vào Trần Hường Viễn. Nếu cô và Trần Hường Viễn tiếp tục, sợ rằng nhất định sẽ phải đối diện với sự thật này.

Sáng suốt tỏ ra một phong thái rộng lượng, đối với Vương Xán mà nói không hề khó khăn. Thế nhưng cô biết rất rõ, với tính cách của mình, nói chung là trong tất cả mọi vấn đề cô không thể cư xử với Hoàng Hiểu Thành như Hà Lệ Lệ được, không thể coi cảm xúc của mình chỉ là thứ yếu, ưu tiên nghĩ đến cảm xúc của Trần Hường Viễn được.

Đây có thể gọi là yêu chưa đủ sâu sắc. Thế nhưng anh yêu cô đến độ nào? Nếu tình cảm này cần mang ra đong đếm thì làm sao có thể gọi là chân thành được.

Khi Trần Hường Viễn gọi điện thoại đến cũng sắp nửa đêm rồi.

“Sao em vẫn chưa ngủ?”

Vương Xán buồn bã trả lời: “Em không ngủ được.”

“Không phải em vẫn hào hứng vì viết được tin độc quyền đấy chứ?”

“Có phải em vừa mới đi làm đâu, làm gì đến mức hào hứng thế.” Vương Xán trách móc. Lường lự giây lát, cô tiếp tục: “Em tâm sự với một bạn học đang làm việc ở Thượng Hải, có một chút xúc động. Từ nhỏ cô ấy đã yêu một anh bạn, yêu rất lâu rồi, nhưng anh ấy lại chưa từng có tình cảm với cô ấy. Cô ấy rất đau khổ. Em không biết nên khuyên cô ấy thế nào.”

“Chuyện tình cảm cần chính bản thân tỉnh ngộ, cắt đứt, người xung quanh có khuyên thế nào cũng chỉ là đàn gảy tai trâu, không thiết thực đâu.”

“Đúng thế. La Âm cũng nói như vậy. Cô ấy nói, lúc đầu khi nghe các độc giả thổ lộ tâm sự, cô ấy thường có cảm giác bất lực, sau đó mới tìm đúng hướng giải quyết, chỉ ghi chép lại, không phán xét về mặt đạo đức, càng không dám soi đèn chỉ đường cho họ.”

Trần Hường Viễn cười nhẹ: “Điều này đúng, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình.”

“Vậy chuyện anh luôn tự nguyện chịu trách nhiệm về cuộc đời của Thẩm Tiểu Na thì nói sao đây?” Nghĩ như vậy nhưng Vương Xán lại hỏi: “Rốt cuộc là Tiểu Na sao vậy?”

“Gần đây, Tổng giám sát của Tín Hòa đột nhiên xin nghỉ việc, các khâu bán hàng và nghiên cứu sản phẩm mới xuất hiện rất nhiều vấn đề. Mẹ Tiểu Na và cô ấy bận tới mất tối mũi. Bố mẹ cô ấy lại vì vấn đề tiền vốn mà mâu thuẫn lớn với nhau khiến không khí gia đình luôn căng thẳng. Tiểu Na trước giờ luôn ham chơi, bây giờ vừa chuẩn bị nghiêm túc làm việc lại gặp phải tình trạng này. Đúng là rất khó khăn với cô ấy.”

“À!” Nghe thì đúng là tình hình có vẻ phức tạp, Vương Xán không biết nên nói gì.

“Hơn nữa người mà Tiểu Na thích lại thẳng thừng từ chối cô ấy, lại còn nói đã có bạn gái rồi!” Trần Hường Viễn thở dài: “Về mặt tình cảm, cô ấy đúng là rất tùy tiện, chưa bao giờ học cách chấp nhận khó khăn, biết bản thân thất tình nên tâm trạng vô cùng ảm đạm. Đúng là rất khó khuyên giải.”

“Vậy anh có đồng ý đợi cô ấy tỉnh ngộ rồi cắt đứt quan hệ không?” Vương Xán kèm giọng châm chọc.

Trần Hường Viễn im lặng. Vương Xán cảm thấy mình hơi khắt khe, liền nhận lỗi: “Em xin lỗi, có lẽ em... em hơi ghen.”

“Vương Xán, anh hy vọng cô ấy mau trưởng thành, có thể hiểu chuyện như em thì tốt.”

“Thế nhưng em hi vọng người đàn ông của em quan tâm em một cách vô điều kiện, chứ không phải do em hiểu chuyện.” – Câu nói này, Vương Xán không có cách nào nói ra được. Cô cũng thở dài: “Anh đi khuyên bảo cô ấy đi! Đừng có lúc nào cũng giáo huấn cô ấy. Có lẽ lúc này thứ cô ấy cần là an ủi chứ không phải thuyết giáo. Mùi vị của thất tình, đúng là không hề dễ chịu.”

“Tiểu Na uống nhiều rồi, lại nhất định không chịu về nhà bố mẹ. Anh không yên tâm để cô ấy một mình trong tình trạng này nên đưa cô ấy về nhà anh, hiện đang ngủ ở phòng khách rồi.”

“Vâng.”

“Cảm ơn em đã hiểu anh, Vương Xán.”

Vương Xán nói có chút buồn bã: “Không biết nếu em thất tình muốn uống rượu thì nên tìm ai đây?”

“Đừng nói linh tinh.”

“Đúng thế, em chưa từng thử uống say. Cô ngượng ngùng nói: “Chắc là chỉ ở nhà liếm vết thương thôi.”

“Có phải anh không cho em đủ cảm giác an toàn không?”

Cô thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Hương Viễn, em làm nũng rất tệ đúng không?”

“Anh hi vọng mình có thể làm tốt hơn, Vương Xán, để em không bao giờ nghĩ đến những chuyện này nữa.”

“Hương Viễn, anh có yêu em không?”

Trần Hương Viễn im lặng giây lát rồi thì thầm: “Anh sao có thể không yêu em chứ?”

Tâm hồn Vương Xán xao động, buồn vui lẫn lộn, một câu nói cứ vang lên trong đáy lòng cô nhưng không có cách nào nói ra được. “Yêu em nhiều hơn một chút, được không?”

Tình yêu không thể đến theo ý muốn được, Vương Xán đã tự nhủ bản thân như vậy.

11. Chương 11

Chương 11: Em cứ coi anh là thằng ngốc thật đi

Đúng như Hà Lệ Lệ dự báo, Hoàng Hiểu Thành tiếp tục đến Hán Giang. Khi anh gợn đến, Vương Xán có chút do dự. Cô nói chuyện phiếm với anh một lát rồi dường như luôn tìm cơ để không phải gặp mặt anh, nhưng lại nghĩ đến lời hứa với Hà Lệ Lệ, cô đành nói: “Được, vậy bốn giờ chiều gặp anh ở quán Lục Môn.”

Giờ này quán Lục Môn cũng không có mấy khách, không khí rất yên tĩnh, im lìm. Hoàng Hiểu Thành nhìn Vương Xán do dự gọi đồ điểm tâm, không nhận được cười nói: “Em vẫn thích ăn đồ ngọt như ngày xưa.”

“Con người không dễ có những sở thích lâu bền.” Vương Xán đấu tranh tư tưởng một lát rồi lưu luyến bỏ qua loại bánh ngọt có hàm lượng calo cao hơn để gọi bánh cookie.

“Mấy ngày trước anh đi công tác ở Hàng Châu, đối tác mời anh đi uống trà ven Hồ Tây, gọi rất nhiều đồ điểm tâm. Anh chợt nghĩ nếu em ở đó chắc sẽ vui lắm.”

Vương Xán mơ hồ nói: “Uống trà ven Hồ Tây thật là thú vị, phong cảnh có lẽ rất đẹp.”

“Chỉ ngồi ngắm hồ, ngắm hoa sen, không có gì đặc biệt đâu.”

“Thế mà anh còn nói không có gì đặc biệt sao? Anh đúng là có quá nhiều cơ hội đi công tác, nên ngắm chán rồi.”

“Anh không có sở thích ngắm phong cảnh lắm. Nhưng cuộc sống của người dân Hàng Châu đúng là rất tốt. Đối tác đó của anh là một kiểu mẫu điển hình. Vẫn chưa đến mùa hè mà anh ta đã nói với anh là đợi đến mùa thu sẽ dẫn anh đến Mãn Giác Long ngắm hoa uống trà. Đến lúc đó anh mới biết thế nào là thưởng thức. Thật ra uống trà ở đâu chẳng qua cũng chỉ là một cốc trà, ăn cơm ở đâu cũng là một bát cơm thôi mà.”

Vương Xán không đồng ý nói: “Làm sao có thể nói chúng giống nhau được. Ở những địa điểm khác nhau, với những người khác nhau đều có những cảm nhận không giống nhau.”

Hoàng Hiểu Thành hình như nghĩ ra điều gì đó, cười nói: “Rất có lý! Thảo nào anh luôn nhớ đến quán mì ống đối diện trường em.”

Vương Xán lúc đầu cũng ngỡ người nhưng rồi cũng hiểu anh muốn nói gì. Hai người trước đây đều là sinh viên, tiền cũng không dư dả lắm. Cô phải chiều theo khẩu vị của Hoàng Hiểu Thành, địa điểm cô thường xuyên ăn cùng Hoàng Hiểu Thành là món mì ống ở quán của người Lán Châu, mở đối diện cổng số hai trường cô.

Vương Xán vội chuyển chủ đề: “Nghe nói mùa hè ở Hàng Châu cũng rất nóng.”

“Ồ đó không nóng bằng một phần của Ấn Độ, nếu em từng trải qua mùa hè ở đó thì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Vương Xán nói một cách ngưỡng mộ: “Có cơ hội ra nước ngoài công tác, anh giỏi thật đấy! Ở toà soạn em chỉ có phóng viên thể thao mới có nhiều cơ hội. Em đi làm hơn hai năm rồi, chỉ đi công tác ở mấy thành phố trong tỉnh mà thôi.”

Hoàng Hiểu Thành cười nói: “Bọn anh đi công tác đều là đến hiện trường kiểm tra tiến độ công trình, giải quyết những vấn đề kỹ thuật. Có lúc bận đến nỗi không có thời gian uống nước, đi đi về về đều vội vàng, cũng không có thời gian thăm quan. À, đúng rồi. Anh có mua quà cho em đấy.”

Hoàng Hiểu Thành lấy ra một chiếc hộp rất đẹp, mở ra rồi đưa cho Vương Xán. Bên trong là một chiếc dây chuyền Lục tung thạch được làm thủ công, nhìn có vẻ rất tinh xảo và đặc biệt. Mặc dù đã đc Hà Lệ Lệ nói từ trước nhưng Vương Xán nhất thời vẫn không biết nên nói gì.

“Thứ này không hề đắt đâu.” Hoàng Hiểu Thành vô tư nói: “Anh đem từ Ấn Độ xa xôi về cho em đeo chơi, tuyệt đối không được từ chối đâu đấy.”

“Thật là phiền quá.” Vương Xán nhớ ra nhiệm vụ của mình, cô hỏi anh: “Xem ra công việc của anh rất bận, phần lớn thời gian đều đi công tác.”

“Đúng vậy, hôm nay anh đến đây, chiều lại phải về Thượng Hải. Cả ngày cứ bay qua bay lại, người mệt nhoài. Thật ra anh định thay đổi một chút.”

“Thay đổi về mặt nào?”

“Tiểu Xán, thế là em vẫn quan tâm anh sao? Anh vui quá.” Hiểu Thành nhìn sắc mặt của Vương Xán, giọng tay giả động tác đầu hàng: “Đừng giận, anh không nói đùa nữa. Hiện tại công ty phát triển rất nhanh. Sang năm có thể sẽ mở thêm văn phòng ở Trung bộ, địa điểm không phải Hán Giang mà là thành phố bên cạnh. Anh định xin điều chuyển về đó.”

Anh chủ động nhắc đến chuyện này, Vương Xán cũng nhanh chóng tiếp lời: “Nếu làm việc với công ty nước ngoài, ở lại tổng công ty không phải sẽ có nhiều cơ hội phát triển hơn sao?”

Hoàng Hiểu Thành không nhịn được cười: “Chắc em đã nói chuyện với Hà Lệ Lệ phải không? Những lời này chính xác là cô ấy khuyên anh.”

Vương Xán lúng túng. Cô thầm nghĩ đã hứa với Hà Lệ Lệ là sẽ không nhắc chuyện của cô ấy với Hoàng Hiểu Thành, nhưng Hoàng Hiểu Thành vẫn như ngày xưa, nhìn có vẻ thờ ơ, nhưng thật ra lại vô cùng nhạy cảm. Cô có muốn vòng vo với anh thì đúng là không dễ.

“Hà Lệ Lệ trước giờ rất thích anh.” Vương Xán quyết định nói hết: “Đừng nói với em là anh không biết gì. Cô ấy nhất định đã từng tỏ tình với anh.”

Hoàng Hiểu Thành cười ngược ngạo: “Làm gì đến mức khoa trương đến vậy chứ? Trước đây cô ấy chưa từng nói với anh. Đúng là anh không biết. Anh nói với em từ lâu rồi mà, anh và Hà Lệ Lệ chỉ là hàng xóm, là bạn học từ mẫu giáo, ngủ thì cùng lăm là ngủ ở hai chiếc giường nhỏ cạnh nhau, khủng khiếp hơn thì là lúc đó đi chung một nhà vệ sinh. Thế đã đủ triệt để xóa đi tất cả những ý nghĩ tốt đẹp trong anh rồi.”

Vương Xán nghĩ lại những nhà vệ sinh không phân biệt giới tính hồi học mẫu giáo, cũng không nhịn được cười, lém lỉnh hỏi anh: “Hai người đã từng nhìn trộm của nhau chưa?”

Hoàng Hiểu Thành vốn không bị làm cho khó xử: “Có vẻ em đã nhìn trộm của nhiều bạn khác rồi?”

“Này anh, hiểu kì nhìn những người có cấu tạo không giống mình là chuyện bình thường mà.”

“Anh chịu thua em, đến chuyện nhìn trộm của người khác mà em cũng đem ra nói một cách lý trực khí tráng (có lý chẳng sợ) như vậy.”

“Thế gọi là quang minh lỗi lạc nhé.” Vừa nói dứt lời, Vương Xán phát hiện vừa rồi cô cười nói hơi quá thân mật, có gì đó rất giống với hai năm trước khi hai người còn bên nhau. Cô vội kéo câu chuyện vào chủ đề trước: “Em luôn cảm thấy rằng, một người không thể không cảm nhận được tình cảm của một người khác, trừ khi cố ý không để ý.”

“Anh thật sự không có tình cảm gì đặc biệt với cô ấy. Sống không xa chỗ cô ấy, lại là bạn học từ lâu nhưng rất ít khi qua lại. Anh chỉ nhớ là hồi nhỏ cô ấy rất được cô giáo quý mến, luôn là cán bộ lớp, rất đanh đá, nói đúng ra lên cấp hai, cô ấy vẫn được coi là một cô gái đanh đá. Lên cấp ba sau khi học phân ban, bọn anh không học cùng lớp nữa, cảm giác cô ấy hiền dịu đi nhiều.”

“Anh chưa từng nghĩ một cô gái vô duyên vô cớ, luôn tỏ ra đanh đá với mình là vì có nguyên nhân khác sao?”

Hoàng Hiểu Thành buồn cười: “Thích ai là bắt nạt người ấy, em muốn nói điều này sao? Chiêu này không linh nghiệm với anh rồi. Hồi nhỏ anh rất bạo lực, không có chút phong độ nào cả, ai mà ghê gớm với anh, anh còn ghê hơn cả người ấy. Theo như những lời cô ấy tố cáo thì anh cũng đã từng bắt nạt cô ấy. Không chỉ riêng cô ấy, mà còn bắt nạt rất nhiều bạn. Nhưng anh thật sự không có ấn tượng gì hết.”

“Sau này cô ấy hiền dịu, nhất định là đã nhận thức ra điều này. Một người chủ động thay đổi bản thân, tất nhiên không phải vô duyên vô cớ.”

“Tiểu Xán, em đang muốn thuyết phục anh đón nhận tình cảm của Hà Lệ Lệ đấy à?”

Vương Xán yên lặng, tự giải thích: “Có phải em giống một bà cô lắm chuyện đúng không? Xin lỗi, Hiểu Thành, em không hề có ý định can thiệp vào cuộc sống tình cảm của anh đâu. Em chỉ cảm thấy, tình cảm của Lệ Lệ đối với anh rất sâu sắc, nếu chỉ vì vẫn chưa nói rõ ràng mà bị anh thờ ơ sẽ khó tránh khỏi đáng tiếc.”

“Không đến mức nghiêm trọng như em nói đâu. Thật ra cô ấy đã từng nói với anh, chỉ một lần sau khi đón Tết ở nhà lên Thượng Hải. Hôm đó cô ấy hơi say, nói rằng, dù sao anh vẫn chưa có bạn gái, cô ấy cũng chưa có bạn trai, lại cùng cô đơn ở Thượng Hải, hay là thử hẹn hò xem sao?”

Kiểu tỏ tình dừng cảm này làm Vương Xán có một cái nhìn khác về Hà Lệ Lệ: “Vậy anh trả lời cô ấy thế nào?”

“Rõ ràng là những lời trong khi say của cô ấy, anh không cho là thật. Anh chỉ nói là cảm giác đó sẽ rất kì quặc, nếu giữa nam nữ chỉ có ý định chơi bời thì tốt nhất đừng tìm bạn mình, không thì sau này sẽ rất khó xử, làm anh em sẽ lâu dài hơn.”

Vương Xán tròn mắt nhìn anh: “Đây là kiểu tư duy điển hình của đàn ông, có cô gái bình thường nào lại đi tìm đàn ông để xây dựng tình cảm anh em chứ?”

“Câu nói này không phải bao giờ cũng đúng. Lẽ nào giữa nam nữ không có tình cảm đơn thuần.”

Vương Xán không biết nói gì, lập tức nghĩ đến Trần Hướng Viễn và Thẩm Tiểu Na, bất giác cười buồn: “Nhất định có tình cảm, ví dụ như tình thân. Nhưng ý của em là, Lệ Lệ rõ ràng rất thích anh, luôn sợ anh từ chối nên mới mượn rượu để nói. Anh trả lời cô ấy như vậy, nhất định cô ấy sẽ rất đau lòng.”

Hoàng Hiểu Thành không cho là đúng: “Lúc đó cô ấy chỉ cười lớn. Dù sao từ đó trở đi cô ấy cũng không hề nhắc đến chuyện này nữa, biểu hiện bây giờ rất thần nhiên. Em đừng nghĩ nhiều nữa.”

Vương Xán tròn mắt nhìn anh: “Trong chuyện tình cảm, anh đúng là động vật đơn bào.”

“Vốn chỉ là một chuyện rất đơn giản, có cần thiết phải làm phức tạp lên như vậy không? Quan hệ giữa anh và Hà Lệ Lệ chỉ là bạn, bạn học cũ, và còn là bạn cùng thuê chung một nhà mà thôi.”

Vương Xán kinh ngạc: “Anh và Hà Lệ Lệ... sống chung sao?”

“Bọn anh thuê nhà chung được một năm rồi, cô ấy không nói với em sao?” Hoàng Hiểu Thành thản nhiên uống một ngụm trà. Anh thấy vẻ mặt Vương Xán ít nhiều có chút kì quặc vội vàng nói: “À, ở Thượng Hải rất nhiều người thuê cùng nhau như vậy. Nhà có ba phòng, còn có một người bạn đồng nghiệp của anh sống cùng với bạn gái anh ấy. Bọn anh đều là bạn cùng nhà, không có gì khác.”

“Rốt cuộc là anh gốc thật hay là giả vờ gốc thế?” Vương Xán nói không khách khí.

Hoàng Hiểu Thành im lặng một lát: “Được rồi, em cứ coi anh gốc thật đi.”

Vương Xán không biết nói câu gì nữa. Sao cô không biết Hoàng Hiểu Thành luôn là người thông minh tuyệt đỉnh, trong mắt anh ấy chính cô mới là kẻ gốc. Trước đây anh hay có một động tác thân mật đó là vuốt ve tóc cô và gọi cô là cô gái gốc.

“Cô ấy tốt với anh, tất nhiên là anh biết. Nhưng rất tiếc, hai người phải cùng có cảm giác với nhau mới có khả năng tiến triển. Anh và cô ấy, ngay từ đầu đã không có cảm giác gì rồi, không thể có khả năng tiến tới tình yêu được.”

“Vậy anh nên nói rõ ràng với cô ấy.”

Hoàng Hiểu Thành đặt cốc trà xuống nhìn thẳng vào mắt Vương Xán, ánh mắt sắc bén: “Tiểu Xán, em nghĩ anh là người đàn ông thích chơi đùa không buông tha người khác sao?”

Vương Xán im lặng, Hoàng Hiểu Thành mà cô biết không phải là loại người thích lấy tình cảm ra làm trò đùa. Hơn nữa cô thật không biết tại sao cô phải bênh vực Hà Lệ Lệ, chuyện giữa họ cô hiểu được bao nhiêu chứ?

“Từ trước đến giờ, thái độ của anh luôn rất rõ ràng.” Hoàng Hiểu Thành bỗng nhiên chậm rãi nói: “Anh thích cô ấy, nhưng cô ấy là bạn bè tốt của anh. Anh và cô ấy không thể có cảm giác khác.”

“Nếu anh thật sự nghĩ như vậy thì anh đã không cùng thuê nhà với cô ấy.” Vương Xán bắt lực thở dài: “Tránh xa cô ấy một chút, để cô ấy tự bước ra.”

“Khoảng một năm trước, một người cùng thuê chuyển đi. Anh đang chuẩn bị tìm bạn thuê chung nhà. Cô ấy đột nhiên xách mấy túi hành lí chạy thẳng đến, nói chủ nhà hủy hợp đồng đòi lại phòng và đuổi cô ấy ra ngoài, cô ấy không có chỗ nào để đi. Em nói anh phải làm thế nào?”

“Hiểu Thành, anh không quan tâm đến cô ấy dù chỉ là một chút thôi đúng không?”

“Phải nói thế nào nhỉ? Tất nhiên anh quan tâm cô ấy, có thể giúp gì cô ấy anh sẽ tận tâm giúp đỡ.”

Vương Xán do dự một lát: “Sau khi tốt nghiệp em và cô ấy không thường xuyên liên lạc lắm. Nhưng những người trong nhóm bạn cùng trường hầu hết đều biết, điều kiện gia đình cô ấy rất tốt, học xong thì đến Thượng Hải làm việc, bố mẹ cô ấy còn mua cho cô ấy một căn nhà nhỏ trang bị đầy đủ ở một vị trí đẹp. Lúc đó cô ấy còn vui vẻ đăng ảnh lên ọi người xem, nhiều người còn rất ghen tỵ với cô ấy. Cô ấy căn bản không cần thiết phải đi thuê nhà, sao có thể bị chủ nhà đuổi đi chứ?”

Hoàng Hiểu Thành vô cùng ngỡ ngàng: “Cô ấy chưa bao giờ nói với anh chuyện này, thật sự anh không biết.”

Vương Xán thở dài. Cô không tưởng tượng nổi, phải yêu một người đến mức nào mới nín nhịn, tận tâm, kiên trì được như Hà Lệ Lệ.

“Cảm ơn em đã nhắc nhở anh, sau khi trở về, anh sẽ tìm một căn nhà khác rồi chuyển đi.”

“Anh tuyệt đối không được nhiều lời đấy nhé.” Vương Xán nghĩ đến việc Hoàng Hiểu Thành chuyển đi, không cùng thuê nhà với Hà Lệ Lệ nữa thì e rằng Hà Lệ Lệ sẽ chuyển tức giận sang cô mà cảm thấy phiền não, cô cười gượng gạo nói: “Em cũng không biết như vậy có tốt với cô ấy không?”

“Yên tâm, em làm như vậy rất đúng. Nếu đã muốn tốt cho cô ấy thì nên tránh để cô ấy ngộ nhận, cũng là tốt cho anh, anh sẽ cố gắng không để cô ấy hiểu lầm nữa.”

“Bây giờ anh đã biết cô ấy đối tốt với anh như thế nào rồi, anh có nghĩ sẽ không đến bên cạnh cô ấy không?”

Hoàng Hiểu Thành nghiêm mặt nói: “Tiểu Xán, chuyện tình cảm, căn bản không cần người khác thuyết phục.”

Vương Xán chỉ đành thừa nhận, anh nói đúng. Cô làm gì có quyền đi sắp xếp chuyện tình cảm của người khác.

“Đã nhiều lời như vậy rồi, em hỏi anh một chuyện nữa được không?”

Hoàng Hiểu Thành cười: “Anh hoan nghênh bất kì câu hỏi nào của em.”

“Em hi vọng anh đừng nghĩ em nhiều chuyện. Hiểu Thành, anh chuẩn bị xin điều chuyển, chắc là... không liên quan gì đến em chứ?”

Trong mắt Hoàng Hiểu Thành như có tia sáng, Vương Xán nghĩ rằng anh sẽ vẫn đùa như ngày trước. Nhưng cô chỉ nghe thấy anh nói một cách rành mạch rõ ràng rằng: “Có một chút liên quan nhất định. Tiểu Xán, anh hi vọng được ở gần em hơn một chút.”

Vương Xán không chuẩn bị tinh thần, nghe câu nói thản nhiên như vậy, cô ngạc nhiên đến mức đẩy lưng dựa sát vào thành ghế, sững sờ nhìn Hoàng Hiểu Thành, miệng há hốc, một lát sau vẫn không khép lại được.

“Em ngạc nhiên đến vậy sao?”

“Hiểu Thành, lần trước em đã nói với anh, em có bạn trai rồi.”

“Tình cảm của hai người đến mức nào rồi? Em có định kết hôn với anh ta không?”

“Cái này chưa nói đến, hơn nữa không liên quan gì đến anh...”

Hoàng Hiểu Thành hoàn toàn không để ý: “Rất tốt, anh cũng cảm thấy em không nên quyết định cuộc sống của mình ở tuổi hai mươi.”

Vương Xán có chút tức giận không thể gọi tên: “Khi ở bên cạnh em, anh luôn nghĩ như vậy phải không? Khi cuộc sống chưa thực sự bắt đầu mà đã từ bỏ quyền chọn lựa tương lai thì thật không đáng.”

Hoàng Hiểu Thành nhìn cô, trong khoảnh khắc đó, từng đường gân trên mặt gương mặt tuấn tú của anh co chặt lại, không còn một chút nụ cười ẩn giấu nào nữa. Vương Xán chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc nặng nề như vậy trên khuôn mặt anh. Cô có chút sợ hãi, lại có chút hối hận: “Xin lỗi, em không nên nhắc lại chuyện đã qua.”

“Không phải như em nghĩ đâu, Tiểu Xán. Anh nợ em một lời giải thích, lại không có cách nào cho em một chỗ dựa vững chắc.”

“Từ lâu em đã không quan tâm đến việc tha thứ hay không tha thứ rồi. Anh không cần giải thích với em, em có thể hiểu được sự lựa chọn của anh. Tình yêu sinh viên qua đi không kết quả, ít nhất chúng ta không thành kẻ thù, vẫn có thể ngồi uống café, nói chuyện với nhau đã rất tốt rồi. Anh đừng nhắc lại chuyện xưa nữa, có được không?”

Hoàng Hiểu Thành trầm mặc. Vương Xán không ngờ trong chốc lát không khí giữa hai người lại trở nên ngột ngạt như vậy. Gần như đến mức cô hối hận khi đã đến gặp anh, cô nghĩ có tiếp tục gặp cũng vẫn là bạn, đó là một trạng thái lý tưởng. Ở nhiều tình huống, chỉ e là tương kiến không bằng hoài niệm.

Lúc này điện thoại của Vương Xán đổ chuông, là Trần Hướng Viễn gọi điện đến. Cô nói lời xin lỗi, đứng dậy ra một chỗ nghe điện. Đến khi quay lại, Hoàng Hiểu Thành dường như đã lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Là bạn trai gọi đến phải không?”

“Sao anh biết?”

“Nhìn vẻ mặt của em là anh biết rồi.”

Vương Xán xoa mặt: “Rõ ràng như vậy sao?”

Nhất cử nhất động đều rất nhanh nhẹn, nụ cười trong mắt muốn giấu mà không được.”

“Xem ra em không thể tỏ ra kín đáo được.”

“Tỏ ra kín đáo là kém thú vị nhất đấy.” Hoàng Hiểu Thành thở dài không ra tiếng: “Chuyện anh xin điều chuyển, em đừng để trong lòng. Hiện tại vẫn là giai đoạn chuẩn bị, dù sao đến chi nhánh công ty cũng sẽ có cơ hội một mình gánh vác công việc, rất có lợi cho việc phát triển trong tương lai.”

Vương Xán vui vẻ chấp nhận cách nói có lý của anh: “Vậy thì tốt, em biết anh luôn có kế hoạch cho tiền đồ của mình. Thật ra em đã lo lắng vô ích rồi.”

“Không vô ích đâu, Tiểu Xán, anh rất vui vì em vẫn còn quan tâm đến anh.”

Nụ cười trên khuôn mặt anh khiến Vương Xán không có cách nào đành nghiêm mặt nói anh ấy đừng đùa nữa: “Thật ra người quan tâm đến anh nhất, cuối cùng vẫn là Hà Lệ Lệ.”

“Nếu em muốn anh cảm thấy có lỗi với cô ấy, thì anh sợ rằng càng có lí do rời xa Thượng Hải.”

Vương Xán chỉ đành nhận thua, nhắc cốc trà lên uống một ngụm: “Em sẽ không đóng góp ý kiến về tình cảm của người khác nữa, cứ thật thà ngồi một bên mà hóng mát.”

12. Chương 12

Chương 12: Tình huống không nằm trong dự định

Vương Xán chuẩn bị đi thăm quan cùng Trần Hướng Viễn.

Chiều thứ sáu, lễ ra vẫn phải tham gia buổi báo cáo hoạt động xây dựng mới nhưng Vương Xán đã nói trước với chủ nhiệm Dương tìm đồng nghiệp khác thay thế nên hoàn toàn không có vấn đề gì. Chỉ là cô không biết xin phép mẹ như thế nào, điều này làm cô rất đau đầu.

Vương Xán chưa bao giờ có thói quen nói dối, giấu giếm bố mẹ điều gì. Nhưng cô có thể tưởng tượng được, mẹ sẽ không dễ dàng phê chuẩn cho cô đi chơi rồi ngủ bên ngoài cùng với bạn trai vừa qua lại chưa được bao lâu.

Cô chọn phương pháp xin phép rất có sách lược: “Người ta nói là đi thăm quan, phải ngủ ở ngoài một đêm, nhưng không nói là cắm trại ngoài trời.”

Bà Tiết Phượng Minh trầm ngâm nhìn Vương Xán. Cô chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

“Lại còn qua đêm ở ngoài sao?”

“Có rất nhiều người, đó là hoạt động của hội xe hơi. Con ở chung với các bạn nữa mà.”

“Đến tối chủ nhật mới về à?”

“Tất nhiên ạ, sáng thứ hai con vẫn phải đi làm mà.”

Bà Tiết Phượng Minh không muốn vòng vo với con gái, cuối cùng cũng nói đến điểm quan trọng: “Tiểu Xán, thanh niên ra ngoài chơi cũng không sao, nhưng con phải biết giữ mình.”

“Ai da... mẹ, con biết, con biết mà. Con bảo đảm sẽ không quan hệ trai gái, cũng không bỏ nhà theo trai. Mẹ có cần con viết một tờ giấy cam kết không?”

Những lời này làm bà Tiết Phượng Minh lo lắng: “Con là con gái, sao lại nói năng chẳng giữ ý giữ tứ gì thế? Ra ngoài mà như thế này, người ta sẽ bảo con không gia giáo đấy.”

Vương Xán hối hận, ngay lập tức nhận sai: “Mẹ, ở nhà nên con mới hư một chút, chứ ra ngoài tuyệt đối không nói chuyện như vậy đâu.”

“Nhà chúng ta tuy không phải gia thế quan chức gì, bố mẹ con dù sao cũng là thành phần trí thức. Mẹ luôn hi vọng con ưu tú dùi dũa...”

Vương Xán không dám pha trò trêu mẹ nữa, chỉ đành cúi đầu nghe bà dạy. Bà Tiết Phượng Minh vẫn muốn tiếp tục nói, ông Vương Thao chạy đến giải cứu cho con gái: “Được rồi, được rồi. Con gái chúng ta có chừng mực mà. Tiểu Xán, đi chơi vui vẻ nhưng chú ý an toàn nhé!”

Vương Xán vội vàng gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý: “Con cảm ơn bố. Con sẽ chú ý.”

Sáng sớm thứ bảy, Vương Xán xách một ba lô thể thao, nhẹ nhàng bước ra khỏi nhà rồi lên xe Trần Hướng Viễn đến đón.

Trần Hướng Viễn quay đầu nhìn Vương Xán, không nhịn được cười rồi ngó lại mình.

“Có gì không hợp lý sao?”. Vương Xán mặc một chiếc T-shirt và quần sooc ngắn, đi giày thể thao Converse, đeo thêm một cái kính mát màu trà. Từ khi bắt đầu đi làm, cô luôn cố gắng ăn mặc trông thật chín chắn, đúng là rất ít khi mặc như thế này.

Trần Hướng Viễn cười nói: “Lần đầu tiên thấy em ăn mặc như thế này, nhìn em cứ như một em học sinh ấy. À, đây là đồ ăn sáng của em, em ăn đi cho nóng.”

Trần Hướng Viễn luôn rất cẩn thận. Anh biết Vương Xán sẽ để bụng đói ra ngoài. Vương Xán ăn bánh bao, uống sữa bò, tâm trạng thoải mái và hài lòng.

Thăm quan cắm trại là hoạt động do các bạn trong câu lạc bộ xe hơi tổ chức, họ đến một địa điểm vừa khai trương trong tỉnh. Gần hai mươi chiếc xe Ford các loại hẹn nhau tập trung tại cây xăng Ôtước trạm thu phí ngoài thành phố, sau đó xếp thành từng đoàn xuất phát. Trong số đó có cả Lưu Hạo và Ngô Tranh trước đây đã từng đi hát karaoke cùng. Vu Lâm lái xe đến một mình, cô nói, Vương Minh Vũ đã đi công tác ở một thành phố khác rồi.

Trần Hướng Viễn nhìn sắc mặt Vu Lâm có vẻ hốc hác liền nói: “Hay là cậu để xe ở đây đi. Ngồi xe của tớ rồi nghỉ ngơi một chút.”

Vu Lâm lắc đầu: “Tớ không muốn làm kì đà cản mũi cậu và Vương Xán đâu.”

Vương Xán sau khi gặp Vu Lâm và La Âm ngồi nói chuyện trong quán Lục Môn lần trước, lần này ít nhiều sợ cô không tự nhiên, nên vội vàng nói: “Chị Vu Lâm, lúc lái xe Hướng Viễn không thích nói chuyện, chúng ta cùng ngồi tâm sự nhé!”

Vu Lâm cười nhưng vẫn lắc đầu: “Tôi thích lái xe, cảm giác lái xe tốc độ cao vô cùng tự do. Trên xe có bộ đàm đấy, cô buồn có thể tìm tôi nói chuyện.”

Vu Lâm đã nói như vậy, Trần Hướng Viễn và Vương Xán cũng chẳng biết nói gì. Mọi người tập trung đông đủ, chia đội xong rồi bắt đầu xuất phát.

Mỗi xe đều lắp một bộ đàm. Trên đường đi có người nói chuyện có người hát. Vương Xán lần đầu tham gia một hoạt động thể này, rất nhanh chóng nói chuyện vui vẻ với họ. Trần Hướng Viễn vừa lái xe, vừa nghe Vương Xán không chút ngại ngùng cầm bộ đàm hát bài hát “Yêu giang sơn yêu cả mỹ nhân”, một nụ cười nhẹ nhàng hé nở trên môi anh.

Phong cảnh ven đường rất thú vị, hành trình năm giờ đồng hồ ngồi xe không hề đơn điệu. Sau khi đến nơi, họ đi ăn các món làm từ nông sản ở một thị trấn nhỏ rồi vội vàng đi cắm trại. Lúc này đã là mùa thăm quan du lịch giữa mùa hè, hơn nữa khu du lịch này mới khai trương, vẫn chưa mở rộng quảng cáo, cơ sở vật chất chưa hoàn thiện. Mặc dù vào cuối tuần nhưng cũng không có mấy khách, nơi đây vô cùng tĩnh mịch và đẹp đẽ.

Địa điểm cắm trại phải đi qua một dòng sông nhỏ, do mức chênh lệch so với mặt nước biển nên đoạn đầu nước chảy khá xiết. Vương Xán cũng biết bơi chút ít, mặc dù đã mặc áo phao nhưng cô vẫn sợ mình không cẩn thận ngã xuống nước. Cô bám chặt cánh tay Trần Hướng Viễn liên tục hét lớn. Sau đó Trần Hướng Viễn để cô ngồi lên ía trước mình rồi ôm chặt lấy cô. Sóng nước bắn tung tóe. Mặc dù trước khi lên tàu họ đã mặc áo mưa, nhưng người và đầu tóc họ vẫn ướt nhẹp.

Đến đoạn giữa, dòng nước ôn hòa hơn, không còn nguy hiểm nữa, kéo dài hai bên bờ sông rồi là những cây hoa dại. Màu xanh biếc của lá cây dong làm nước có màu trong xanh tự nhiên. Phong cảnh khiến con người

ta như vui tươi hơn. Ngồi trên xuồng cao su xuôi dòng, gió nhẹ thổi trên mặt nước, mọi người ai cũng cảm thấy thanh thản, nhẹ nhõm.

Vương Xán vẫn ngồi trong lòng Trần Hương Viễn. Cô mong rằng dòng sông nhỏ này cứ dài mãi. Nếu cứ lên đèn như thế này đến già, không có những chuyện vặt vãnh làm đau đầu, không có phiền muộn nơi trần thế, thì có lẽ đó chính là cảnh trong lời bài hát “Hận không thể bạc đầu trong một đêm” mà cô từng hát. Nỗi thương cảm đến bất ngờ như vậy làm cô có chút sợ hãi nhưng lại có chút tự chế nhạo. Vương Xán nhẹ nhàng quay đầu, Trần Hương Viễn đang nhìn về nơi xa xăm, dường như hoàn toàn không cảm nhận được sự xao động trong lòng cô. Thế nhưng cánh tay anh ôm cô rất chặt, ngực anh áp sát vào lưng cô, làm cô có cảm giác an toàn và lưu luyến.

Sau khi lên bờ, họ thay quần áo đã ướt tại một địa điểm cuối thị trấn nhỏ, ăn cơm làm từ nông sản rồi trở lại khu vực đã dự định cắm trại. Mọi người đều lấy lều bạt ra dựng lên.

Trần Hương Viễn và một người đàn ông nữa giúp Vu Lâm dựng lều trước. Vương Xán muốn giúp họ nhưng lại chẳng đến lượt nên đành ngồi một chỗ nhìn. Cũng giống như lúc pha cà phê, anh ung dung thong thả, động tác nhịp nhàng tự nhiên, dường như không có một động tác thừa nào.

“Hương Viễn luôn rất cẩn thận.” Cô đang nhìn anh say mê, Vu Lâm không biết từ đâu bước tới ngồi cạnh cô: “Làm bạn gái anh ấy có lẽ là một sự tận hưởng tuyệt vời.”

Vương Xán có chút bối rối vì cái nhìn ngẩn ngơ của mình với Trần Hương Viễn: “Đi chơi thế này vui thật đấy, tôi ghét nhất là đi thăm quan với đoàn du lịch.”

“Những người có cùng sở thích ở câu lạc bộ không ít, đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi đi chơi như thế này. Trong câu lạc bộ xe hơi mỗi người có một sở thích, hầu hết mọi người thích ra ngoài đem theo lều bạt, đèn pin... kiểu như thế này, thế nhưng tôi lại không nằm trong số đó. Nếu đem ra so sánh, thật ra tôi vẫn thích cảm giác được lái xe trên đường.”

Lúc này họ đã dựng lều xong, đang tiếp tục dựng sang chiếc lều khác.

Vu Lâm đột nhiên nói: “Vương Xán, cảm ơn cô.”

Vương Xán không hiểu nói: “Chị Vu Lâm, tôi có giúp được gì cho chị đâu, đều là Hương Viễn giúp chị đấy chứ.”

“Cảm ơn cô đã không nói chuyện tôi đi tìm La Âm tâm sự với bất kì ai.”

“À, điều này...” Vương Xán bất an nói: “Đừng khách sáo.”

Vu Lâm lặng nhìn về phía trước: “Hôm đó gặp cô ở quán Lục Môn. Tôi giật mình nghĩ ra rằng cô cũng là phóng viên ở tòa soạn đó. Sau khi bước ra, tôi lập tức gọi điện cho La Âm, cô ấy nói cô là bạn thân của cô ấy, nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không tiết lộ. Cô ấy cũng đảm bảo cô sẽ không tò mò tìm hiểu những chuyện riêng tư của người khác.”

“Nếu đã lên báo, tôi sẽ xem, có lúc sẽ thảo luận với La Âm. Nhưng nếu chưa lên báo thì cô ấy sẽ không tiết lộ với bất cứ ai, tôi cũng không bao giờ đi nghe ngóng.”

Vu Lâm cười gượng gạo: “Tôi vốn... gặp một chuyện đau đầu, muốn giấu tên kể một câu chuyện, nhưng sau khi nhận ra cô, tôi cảm thấy suy nghĩ của bản thân thật hoang đường. Chỉ cần là người quen thì đều có thể đoán ra đó là tôi. Tôi vẫn chưa đến mức phải dùng cách này để kêu oan với cả thế giới. La Âm rất khoan dung, rất hiểu người khác. Bài đã viết gần xong rồi, tôi nói muốn thay đổi ý kiến, cô ấy lập tức đồng ý không đăng nữa. Lãng phí thời gian và tâm sức của cô ấy, tôi thật sự rất xin lỗi.”

Vương Xán an ủi Vu Lâm nói: “Đừng nghĩ những về chuyện này nữa. Quy định của chuyên mục thổ lộ tâm sự là tôn trọng sự riêng tư và quyền quyết định của người kể. Tôi nhớ La Âm từng nói với tôi, những người gặp cô ấy đến sau cùng có tới một phần năm số người thay đổi ý kiến, không muốn để tâm sự của mình được đăng báo. Cô ấy đã quen từ lâu rồi.”

“Cho dù thế nào cũng cảm ơn cô đã không đi dò hỏi La Âm, cũng không kể chuyện này với Hương Viễn.” Vu Lâm đứng dậy: “Tôi đến ven sông đi dạo một chút. Lát gặp lại nhé!”

Hơn hai mươi chiếc lều đã được dựng xong. Thành viên trong câu lạc bộ xe hơi hầu hết đi theo từng cặp. Người đến ven sông tản bộ, người tụ tập lại uống bia nói chuyện. Trần Hương Viễn đi bàn bạc với một người khác về lịch trình của ngày hôm sau. Vương Xán có chút mệt mỏi. Hơn nữa cô cũng không quen biết những người khác, chỉ một mình nằm trên tấm đệm trong lều, hai tay kê dưới đầu ngắm nhìn bầu trời sao.

Đêm mùa hè không mây ở miền núi, nước chảy róc rách, gió hiu hiu thổi mang theo không khí trong lành lẫn mùi cỏ và hương hoa. Trong khu rừng sâu thẳm và tĩnh mịch vô số những ngôi sao hiện lên rõ trên nền trời, trăng đầu tháng hình lưỡi liềm, khiến cho người ta cảm thấy hoang hốt không hiểu đêm nay là đêm nào.

Không biết sau bao lâu, Trần Hương Viễn bước đến ngồi cạnh Vương Xán, tay anh vuốt nhẹ phần vai hở ra của cô. Cô giật thót mình co rúm lại, Trần Hương Viễn thấy vậy liền cười nhẹ.

“Đừng động đây!” Vương Xán quay người lại mới thấy trong tay anh đang cầm một chiếc lọ, đang đổ từ trong lọ ra một dung dịch gì đó, tiếp tục xoa lên vai cô: “Là thuốc chống muỗi. Nếu không thoa thuốc muỗi sẽ đốt, lát nữa chúng ta còn tụ tập lại dùng bữa đây.”

Mặt Vương Xán đỏ đến mức nóng bừng. Cũng may bây giờ là buổi tối tĩnh mịch, có lẽ anh không nhìn thấy. Anh tiếp tục thoa thuốc cho cô, ngón tay cảm miếng bông mỏng nhẹ đưa qua cổ, cánh tay rồi đến chân cô. Vương Xán chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức như có chút gì đó không thể chống đỡ được. Miệng lưỡi cô khô cứng, muốn nói gì đó, nhưng lại hoàn toàn không biết nói từ đâu.

Lúc đó Trần Hương Viễn ra hiệu cho cô lật người, cô cúi người nằm sấp xuống đệm, anh thoa thuốc chống muỗi dịu mát lên những vùng da lộ ra ở phần lưng cô.

Vương Xán đưa hai tay ôm lấy mặt, cố gắng trấn tĩnh lại. Không ngờ Trần Hương Viễn bỗng chốc bế cô lên rồi đặt cô vào lòng. Vương Xán nép chặt vào trước ngực anh, ngẩn ngại mở mắt ra, đôi mắt Trần Hương Viễn đang nhìn cô say đắm. Đôi mắt thường ngày vẫn trầm tĩnh lúc này bỗng bừng lên một ánh nhìn thân mật. Mọi anh nhanh chóng chạm đến môi cô, nụ hôn say đắm cho đến khi Vương Xán thở nhẹ.

Lúc này bỗng vang lên tiếng ghita ở chiếc lều phía trước, Trần Hương Viễn từ từ buông Vương Xán ra, hít thở sâu. Vương Xán hình như muốn đứng dậy, anh vẫn ôm lấy cô, thăm thì nói: “Đừng động đây!” Thế là Vương Xán nhẹ nhàng nép vào lòng anh, hai người cùng nghe tiếng hát trầm của một người đàn ông:

“Anh là cây cao su em ngồi trước cửa sổ nhìn ra

Anh là quyển sách trên tay em khi em lần đầu rơi lệ

Anh là cây nến em chăm chú nhìn trong đêm xuân

Anh là bộ quần áo chỉnh tề em mặc vào ngày thu

Anh muốn em mở cánh cửa sổ đã khép vào mùa hè

Anh muốn em nắm tay anh thông thả đi dạo vào buổi chiều

Anh muốn em chăm chú nhìn vào đôi mắt anh đang nhìn em đắm đuối

Lặng lẽ nói với anh buồn vui của mối tình đầu.”

...

Đây là bài hát đã từ rất lâu của Cao Hiểu Tùng – “Mô phỏng thư tình”, Vương Xán đã từng nghe bài hát này khi còn đi học. Lúc đó cô không hề có cảm xúc gì đặc biệt. Lúc này tiếng ghita êm ả cứ vang vọng bên tai, từng lời từng lời của bài hát cứ len lỏi vào đáy tim cô, bỗng nhiên tạo ra một cảm giác lý lạ. Trần Hương Viễn đưa tay m lấy cô, hai người cùng lặng lẽ lắng nghe.

...

“Thành phố này đã phân chia em vào bản đồ cô đơn

Anh làm sao tìm thấy nơi em đứng đợi anh

Anh cũng giống những đứa trẻ đang yêu

Lớn lên cô đơn trên con đường lớn, giữa tiếng đàn

Anh cũng giống những đứa trẻ đang yêu

Lớn lên cô đơn trên con đường lớn, giữa tiếng đàn

...

Hai người ngồi dựa vào nhau, mặt Trần Hường Viễn áp vào tóc Vương Xán. Hơi thở của anh theo điệu nhạc lướt qua tai cô. Hai trái tim đập liên hồi dần dần chậm trở lại. Cô say, cảm giác này không phải những kích động vừa rồi mà như có chút men rượu. Khung cảnh trước mắt rõ ràng như vậy mà lại không chân thực, tựa hồ những một giấc mơ, toàn thân cô như nhẹ tênh đến không còn sức lực, trái tim như đang lơ lửng trên mây.

“Trước đây khi tham gia cuộc thi hát dân ca ở trường, Minh Vũ đã hát bài này và đạt giải nhất, rất nhiều cô gái đã chết mê cậu ấy, không ngờ lại được nghe lại bài hát này ở đây.”

“Vương Minh Vũ nhìn có vẻ rất rộng rãi hào phóng, không ngờ lại biết hát dân ca.”

“Trước đây Minh Vũ rất nghệ sĩ, Vu Lâm nói cô ấy đã bị bộ dạng ôm đàn ghita của cậu ấy làm cho cảm động.”

“Tình yêu sinh viên của họ có kết quả tốt đẹp phải không? Đúng là không dễ.”

“Đúng vậy, Vu Lâm là sinh viên khóa dưới bọn anh. Nhà cô ấy ở Đông Bắc, lại là con một trong nhà. Bố mẹ Vu Lâm đều mong cô ấy trở về, nhưng cô ấy vừa tốt nghiệp, vẫn kiên quyết ở lại đây xây dựng gia đình cùng Minh Vũ, đúng là đã trả giá rất nhiều.”

Vương Xán ít nhiều có cảm giác khác lạ, cũng không dám suy đoán lung tung hoặc nói về tâm sự mà Vu Lâm rõ ràng không muốn người quen biết. Cô chuyển đề tài: “Trước đây khi đi học anh có theo đuổi các bạn nữ không?”

Trần Hường Viễn cười: “Đây gọi là đang chĩ vấn về tình sử trước đây của anh à? Nói chung là đã làm em thất vọng rồi. Anh rất trầm tính, lại không biết hát hò, cũng không biết bắt chuyện, còn kém xa danh tiếng của Minh Vũ ở trường.”

Ngoài kia khi bài hát kết thúc lại vang lên vài tiếng huýt sáo, một giai điệu khác vang lên, là giọng nữ hát bài “Ý nghĩa chuyến du lịch” của Trần Khởi Trinh.

Vương Xán thiết nghĩ, những người này khi đi cắm trại ngoài trời không quên đem theo đàn ghita, rõ ràng còn nghệ sĩ hơn cả cô. Thế nhưng từ nghệ sĩ đặt trong trường hợp này không hề có ý nghĩa trêu chọc hay hạ thấp như bình thường. Dù sao cô cũng đã chìm đắm vào nó, được thưởng thức nó. Cô thừa nhận không khí như thế này cũng có lúc khiến cuộc sống có những xúc cảm khác lạ.

Vương Xán không nhớ được là khi nghe đến bài hát nào, cô đã nằm ngủ ngon lành trong vòng tay Trần Hường Viễn.

Vương Xán dù sao cũng không phải là người đẹp ngủ trong rừng. Trong lúc mông lung cô vẫn cảm nhận được Trần Hường Viễn bế cô dậy, cô giật mình tỉnh lại. Nhưng ma lực của nụ hôn trước khi cô chìm vào giấc ngủ vẫn còn đó, để không mất đi sự thú vị, cô không hề cố gắng đứng dậy tự bước vào mà để anh bế vào lều. Anh đặt cô vào túi ngủ, khom lưng ngồi xuống cạnh bên cô. Cô nín thở, tim đập càng lúc càng nhanh, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Hình như cô mong đợi một nụ hôn khác nhưng đồng thời cũng nhớ đến lời hứa với mẹ. Thế nhưng Trần Hường Viễn chỉ cẩn thận chỉnh lại quần áo ngủ cho cô rồi bước ra ngoài.

Vương Xán không hề thất vọng mà thậm chí cảm thấy an tâm. Ngọn lửa bên ngoài mờ ảo in lên tấm bạt lều, từng đoạn nhạc được truyền tới. Ngoài những ngày lòng chất chứa tâm sự ra thì Vương Xán luôn ngủ rất ngon, cô trở mình rồi nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

Lúc nửa đêm, Vương Xán bỗng bị tiếng chim đêm gọi nhau làm cho thức giấc, nhất thời có chút hoảng loạn, qua một vài giây cô mới biết âm thanh đó phát ra từ đâu và nhận ra mình đang ở nơi nào. Đôi mắt cô chuyển từ đỉnh lều thấp thấp sang túi ngủ của Trần Hường Viễn. Anh ngủ rất ngon, hơi thở rất dài và sâu.

Vương Xán bình tĩnh trở lại, gối đầu lên hai tay nhìn lên đỉnh lều và nhận ra hai điều: tối qua cô còn không kịp suy nghĩ xem ở cùng một lều với Trần Hường Viễn có hợp lý hay không mà đã ngủ say rồi; đây là lần đầu tiên cô đi dã ngoại và ngủ ngoài trời, lần đầu tiên nằm bên cạnh một người đàn ông. Dù cho người đó lại chính là bạn trai mà cô vẫn ngủ một cách an tâm đến vậy. Cô đúng là rất khâm phục chính mình.

Có lẽ cô đã quá tin tưởng người đàn ông này rồi. Mà người đàn ông ấy lại vô cùng biết cách làm cô yên lòng. Lần đầu tiên cô nghĩ, nếu cô và anh tiếp tục thì sẽ có rất nhiều, rất nhiều ngày được nhìn anh như vậy.

Cô luôn sợ cuộc sống nếu không biết rõ tương lai. Nhưng nếu sau này cũng ngọt ngào ấm áp như vậy thì tất nhiên rất đáng để mong đợi.

Ngày hôm sau, Vương Xán vẫn tỉnh trong tiếng chim kêu, nhưng tiếng chim buổi sớm trong trẻo, sống động chứ không có chút cảm giác thê lương như lúc nửa đêm. Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh, chiếc túi ngủ đã được mở ra nhưng Trần Hường Viễn không có ở đó.

Vương Xán bước ra khỏi lều. Trời vừa rạng sáng nhưng bầu trời u ám, mây trôi cuộn cuộn, nhìn ra xa thì không thấy trong xanh như hôm qua. Trần Hường Viễn bước ra từ nhà vệ sinh công cộng sơ sài, trên vai vắt một chiếc khăn, vừa dùng máy cạo râu vừa nói chuyện cùng Lưu Hạo. Nhìn thấy Vương Xán bước qua, anh mỉm cười hỏi: “Em ngủ ngon không?”

Vương Xán cảm thấy nụ cười ấy ít nhiều có hàm ý trêu đùa, mặt cô đỏ ửng: “À, em ngủ ngon ạ. Em đi rửa mặt trước đây.”

Khi Vương Xán rửa mặt xong quay lại, Trần Hường Viễn và những người khác đã dỡ xong trại, cuộn gọn túi ngủ rồi cất tất cả vào sau xe. Động tác bận rộn của anh rất ung dung và đơn giản nhưng hiệu quả rất cao, Vương Xán hoàn toàn không giúp được gì. Cô, Vu Lâm và Ngô Tranh chỉ biết dọn sạch rác, đưa tất cả trở về trạng thái ban đầu.

Họ tiếp tục sắp xếp lịch trình đi leo núi. Nơi đây mới được khai thác nên vẫn giữ được vẻ hoang sơ. Sơn thế không hề cheo leo hiểm trở, phong cảnh cũng rất thu hút. Nhưng leo được một nửa đường, họ đã lĩnh giáo được sự biến đổi thất thường của không khí trên núi cao. Đầu đã chạm đến những đám mây. Mưa lúc đầu chỉ lất phất, sau đó nặng hạt hơn. Họ đành dừng lại ở một lán nghỉ chân trú mưa rách nát trên lưng chừng núi. Trần Hường Viễn rút trong ba lô ra một chiếc khăn lau tóc cho Vương Xán. Lưu Hạo cuống quýt cởi áo mưa nhưng không phải khoác lên người bạn gái Ngô Tranh mà để bọc chiếc máy ảnh giá trị không nhỏ của anh rồi cẩn thận cho vào ba lô chng thấm nước.

Ngô Tranh nhìn mà vừa tức giận vừa thấy buồn cười, cô lấy tay vắt nước ở mái tóc dài, cười nói với Vương Xán: “Cuối cùng thì chỉ có Hường Viễn cẩn thận, cô đã thấy Lưu Hạo nhà tôi chưa? Ở bên ngoài thì máy ảnh quý giá nhất, còn ở nhà thì là dàn loa. Cho dù là ở đâu thì cùng lắm tôi cũng chỉ xếp thứ hai mà thôi.”

Vương Xán cười vui vẻ, Lưu Hạo tự ngụy biện ỉnh: “Đàn ông luôn có sở thích mới không nhạt nhẽo. Nếu đem so sánh, nó còn tốt hơn là uống rượu cờ bạc ý chứ.”

Họ ngồi ở đó ăn đồ khô. Mưa càng lúc càng lớn kèm theo cả tiếng sấm chớp, rợp trời kín đất, không có dấu hiệu ngừng lại. Họ liên lạc với ban quản lý khu thăm quan, bên đó đề nghị họ lập tức xuống núi tránh trường hợp trơn trượt hoặc lở đất. Họ bàn bạc một chút rồi đành đội mưa leo xuống.

Đoạn đường xa, đi trong mưa còn khó khăn hơn lúc leo lên, mưa lớn làm tầm nhìn mờ ảo, đường núi lầy lội, nước mưa chảy thành từng vũng chỉ còn cách lội nước để đi. Nếu không cẩn thận, bị té ngã là điều không tránh khỏi. Vương Xán không có kinh nghiệm dã ngoại, đi đôi giày thể thao Converse cũng không phù hợp với con đường này, bị ngã vô cùng thảm hại. Nhưng bản tính cô vốn lạc quan, lại thấy đây là một trải nghiệm hiếm có. Sau khi Trần Hường Viễn nâng cô dậy, mặc dù người đầy bùn đất nhưng vẫn cười ha ha. Những người khác hình như được cô lấy truyện cảm xúc, cũng đều cười nói trên cả đoạn đường.

Xuống chân núi, họ lập tức về xe của mình thay quần áo.

Vương Xán nghĩ chỉ là ngủ ở ngoài một đêm mà thôi nên không hề đem theo nhiều đồ. Không khí vùng núi rất ẩm ướt, quần áo tối qua thay ra vẫn chưa khô. Buổi sáng chỉ đành thu lại rồi cất vào ba lô, bây giờ lôi ra vẫn rất ẩm. Cô chuẩn bị mặc tạm, dù sao cũng còn tốt hơn bộ quần áo ướt sũng.

Trần Hường Viễn bỗng đưa cho Vương Xán một chiếc T-shirt cổ tròn và chiếc quần thể thao: “Mặc bộ này đi em.”

“Vậy anh thì sao?”

“Anh vẫn còn quần áo khô mà.”

Trần Hường Viễn xuống xe, cúi người chui qua cửa xe đứng dưới mưa. Vương Xán vô cùng cảm động, nhanh chóng thay quần áo. Sau đó, cô mở cửa xe gọi anh lên.

Trần Hường Viễn lên ghế sau, lấy khăn lau nước mưa: “Mưa to lắm, em đừng xuống xe, nhắm mắt lại đi.”

Vương Xán nghe lời nhắm mắt lại. Một lúc sau, cô không nén được sự tình nghịch, lặng lẽ mở mắt tí hí nhìn gương chiếu hậu ở phía trước xe, tất nhiên cũng không nhìn thấy gì hết. Cô nhẹ nhàng đưa tay ra, khó khăn lắm mới có thể điều chỉnh được góc độ của gương chiếu hậu. Bỗng nhiên ánh nhìn của cô lại gặp ánh mắt Trần Hường Viễn trên gương, chỉ thấy miệng anh ẩn giấu nụ cười, rõ ràng anh đã chú ý từng động tác nhỏ của cô từ lâu rồi.

“Nhìn trộm, rất là hư.”

Mặt Vương Xán đỏ lừ, Trần Hường Viễn ngồi phía dưới cười lớn. Anh đã thay xong quần áo, nhanh chóng chạy xuống xe rồi nhảy lên ghế lái. Lúc này Vương Xán mới phát hiện, bộ quần áo anh đang mặc là bộ hôm qua vẫn còn ẩm.

“Anh mặc như thế sẽ bị cảm đấy.”

“Không sao, bất điều hòa một chút là khô ngay. Đi dã ngoại ngoài trời thường xuyên gặp thường xuyên gặp trường hợp như vậy. Đây là lần đầu tiên em đi mà không sợ hãi chút nào, thế là rất tốt.”

“Ở bên cạnh anh, em có gì phải sợ chứ?”

Trần Hường Viễn ôm lấy cô, mỉm cười: “Vậy thì tốt, sau này anh sẽ thường xuyên dẫn em ra ngoài chơi.”

Người tổ chức câu lạc bộ xe lão Đặng đã vui vẻ kêu gọi trên bộ đàm: “Các vị đã thay quần áo chưa? Hay là nói, đã ăn đủ đậu phụ chưa?”

Tất cả mọi người đều cười lớn, một cô gái cười mắng: “Lão Đặng, anh là một tên lưu manh.”

“Tôi không giữ khách, khách tự lo liệu, mau mau tập hợp thành đoàn, đi theo người dẫn đoàn, chúng ta về thôi.”

Cả đoàn xe lên đường trở về. Lúc đầu, trời vẫn mưa lớn, thỉnh thoảng có tiếng sấm vang lên. Nhưng sau khi đi được khoảng mười kilomet, trời tạnh mưa, đường rất khô ráo, bầu trời chỉ thấy có chút âm u.

Trên đường về mọi người đều hơi mệt mỏi, không còn hứng thú như lúc đầu, chỉ những người lái xe vẫn giữ trạng thái, thỉnh thoảng trao đổi với nhau về đường đi. Vương Xán đã ngủ say, đến khi cô tỉnh lại thì xe đã vào đến thành phố. Cô nhìn xung quanh phát hiện đoàn xe đã tách nhau, rồi cô lại nhìn Trần Hường Viễn, mặt anh đang nở nụ cười.

“Từ nhỏ em đã rất giỏi ngủ rồi.” Vương Xán kéo lại cổ áo T-shirt bị lệch sang một bên, nghĩ đến trạng thái ngủ vừa rồi của mình chắc là chẳng ra sao, cô bất giác đỏ mặt, cố gắng trấn tĩnh giải thích.

“Anh biết rồi. Em đói không?”

Vương Xán nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ chiều rồi. “Em cũng hơi đói.”

“Chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi, ăn xong anh đưa em về nhà.”

“Thấy bộ dạng em như thế này, về nhà mẹ em nhất định sẽ tra hỏi.” Vương Xán lo lắng nhìn bộ quần áo con trai rộng thùng thình trên người: “Tốt nhất là tìm một cửa hàng có phòng thay đồ rồi mặc quần áo của em vào mới được về nhà.”

Trần Hường Viễn trầm ngâm một lát: “Thế này đi, đến chỗ anh, máy giặt nhà anh có chế độ làm khô, đợi quần áo khô rồi em thay ra, ăn xong bữa tối anh sẽ đưa em về.”

Sau khi đến tòa nhà Trần Hương Viễn đang ở, anh bảo Vương Xán lấy quần áo ra để anh đi sấy khô. Nhưng cô không tùy tiện đến mức đưa cả quần áo lót cho anh, vội vàng nói: “Để tự em làm.”

Trần Hương Viễn dẫn Vương Xán đến nhà vệ sinh, ở đó đặt một chiếc máy giặt có chế độ làm khô, giúp cô đóng cửa rồi bước ra ngoài.

Wương Xán bỏ quần áo vào trong, sau khi đặt thời gian cô bước ra ngoài. Phía bên phải là phòng ngủ của Trần Hương Viễn, cánh cửa hé mở. Trần Hương Viễn cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần dài đứng trước tủ quần áo gọi điện thoại.

“Minh Vũ, tớ cảm thấy tâm trạng của Vu Lâm có điều gì đó, hình như đang có tâm sự. Rốt cuộc là các cậu sao vậy?”

Không biết Vương Minh Vũ giải thích như thế nào mà Trần Hương Viễn ngồi im lắng nghe. Thân hình anh nhìn có vẻ hơi gầy, nhưng nhìn từ phía sau lại rất tiêu chuẩn, bờ vai rộng làm nổi bật phần eo nhỏ. Vương Xán bỗng nhiên nhớ lại khi nói chuyện với các bạn nữ cùng phòng, nghe họ mạnh dạn tranh luận về đàn ông khi lộ da thịt, trái tim bỗng đập rất nhanh.

Trần Hương Viễn tiếp tục nói: “Thế này đi, đợi cậu đi công tác về, chúng ta gặp nhau từ từ nói chuyện. Bây giờ cậu gọi điện ngay cho Vu Lâm, cô ấy bị mưa ướt hết rồi. Cậu dặn cô ấy uống thuốc chống cảm đi.”

Trần Hương Viễn vừa nói chuyện vừa quay người lại. Vương Xán không kịp tránh, chỉ đành tỏ ra không có chuyện gì, chuyển vị trí ánh mắt ngắm nhìn căn phòng. Phong cách ở đây tương tự như bên ngoài, thiết kế rất đơn giản, không hề có bất cứ vật trang trí nào, cạnh cửa sổ có một chiếc ghế tựa gần giống phong cách văn phòng làm việc, trên thêm cửa sổ có một chồng sách, rõ ràng đây là chỗ đọc sách buổi tối của Trần Hương Viễn. Ngoài tủ quần áo, trong phòng ngủ chỉ đặt hai chiếc tủ nhỏ, một chiếc giường có kích thước tiêu chuẩn và trải ga với hai gam màu xám trắng và café, đầu giường là một bộ quần áo ngủ màu xanh nước biển.

Trần Hương Viễn bỏ điện thoại xuống, mở tủ quần áo lấy ra một chiếc áo T-shirt mặc lên người, cười nói: “Được rồi, cuối cùng anh cũng bị em nhìn trộm rồi.”

Cô cố nhịn cười bước vào, đứng cạnh cửa sổ: “Anh rất sợ em nhìn thấy à?”

“Anh phải khai nhận với em một chuyện. Lúc em ngủ trên xe, anh đã nhìn trộm em.” Giọng anh nhỏ lại.

Mặt Vương Xán bỗng chốc đỏ ửng. Để che giấu sự luống cuống của mình, cô tiện tay cầm một cuốn sách trên thêm cửa sổ, là sách “Kinh tế học” của Paul Samuelson. Có thể nhận ra, nó đã được xem nhiều đến cỡ nào rồi: “Không phải là có phòng đọc sách sao? Anh đọc sách ở đây à?”

“Trong phòng đọc chỉ có giá sách, ngồi đó không thoải mái.” Trần Hương Viễn cũng bước tới: “Cuốn sách này anh đã đọc hồi còn là nghiên cứu sinh, bây giờ đọc lại lần nữa mới phát hiện ngày trước mình đọc qua loa quá.”

Wương Xán học chuyên ngành kinh tế, cũng đọc qua quyển này. Nhưng cô lắc đầu lè lưỡi thừa nhận, phải cố gắng lắm cô mới đọc hết cuốn sách dài sáu trăm trang này, cũng bỏ qua một số chỗ và không có dũng khí để đọc lại lần nữa.

Trần Hương Viễn đưa tay vuốt nhẹ tóc của Vương Xán: “Em thế này, đúng là rất giống cô gái ngốc nghếch.” Tay anh cứ nhẹ nhàng vuốt tóc cô từ trên xuống dưới rồi dừng lại ở cổ cô, bàn tay anh tỏa ra sức nóng. Vương Xán lo lắng bất an ngẩng đầu lên, rồi hoảng hốt bởi ánh mắt rất lạ lẫm của anh.

Ánh mặt trời phía tây chiếu qua cửa sổ, một vệt nắng dài hắt vào giữa họ, tựa hồ như có vô số những dòng điện đang chạy nhảy cùng những hạt bụi. Vương Xán há hốc miệng mà không biết nên nói gì. Chính thời khắc đó bỗng nhiên có một mê lực nào đó vô cùng đặc biệt, ánh mắt họ nhìn nhau đắm đuối, tay anh chậm chạp và mạnh mẽ kéo cô lại, một tay ôm chặt lấy cô rồi hôn lên môi cô.

Nụ hôn của Trần Hương Viễn càng lúc càng đắm đuối, từ từ chạm đến nơi anh chưa bao giờ chạm đến – bầu vú và xương quai xanh cô, rồi tiếp tục xuống dưới, càng lúc càng mãnh liệt, nhẹ nhàng rồi mạnh mẽ, nhanh rồi chậm. Vương Xán thì chặt vào vai Trần Hương Viễn, tiềm thức mơ hồ đáp lại. Lúc này cô không nhớ đến

bất cứ lời giáo huấn nào của mẹ, toàn bộ trái tim và thể xác bỗng dưng chỉ biết dùng tình yêu và sự nồng nhiệt đáp lại người đàn ông trước mặt.

Trần Hương Viễn chiếc áo T-shirt rộng rãi của Vương Xán lên, ngón tay thon dài vuốt ve từng đường cong trên cơ thể cô, lớp cơ bụng cọ xát vào làn da mỏng manh của cô. Vương Xán vì lo lắng và xấu hổ nên toàn thân cứng đờ rồi tự nhiên nảy sinh một niềm hưng phấn, giống như một tia lửa nhỏ dưới đáy tim bỗng được đốt cháy, sức nóng của nó được phả ra rồi bay lên cao.

Lúc này, Trần Hương Viễn bỗng nhiên dừng lại không hôn cô nữa, cô không hiểu mở mắt nhìn anh. Làn môi nóng bỏng của anh đặt trên đôi mắt cô, nhẹ nhàng hôn rồi thì thầm hỏi: “Vương Xán, có được không?”

Vương Xán hiểu câu nói này có nghĩa là gì. Cô không trả lời, chỉ nhắm nghiền mắt lại, càng nép chặt mình vào người Trần Hương Viễn, để mặc cho anh bế cô lên giường.

Vương Xán không hề lưỡng lự trước là bản thân lại cho đi lần đầu tiên nhanh đến vậy. Không phải vì những lời giáo huấn của mẹ mà cô vốn định ung dung thả cảm nhận tình yêu, đợi đến khi tình đã cảm sâu sắc rồi, cô sẽ tự nguyện trải nghiệm thứ cảm xúc đó mà không có chút miễn cưỡng nào.

Thế nhưng Vương Xán đã quên rằng, thế giới này có rất nhiều việc không nằm trong dự định. Dục vọng và tình cảm lại đúng là một tình huống không nằm trong số đó.

Khi Trần Hương Viễn tiến sâu vào trong Vương Xán, cô cảm thấy rất đau nhưng không phản ứng quá gay gắt. Thế nhưng cô không đẩy anh ra bởi cảm xúc từ những cử chỉ âu yếm và nụ hôn của anh rất mãnh liệt.

Vương Xán biết rõ rằng, đã không thể dừng lại được nữa rồi.

13. Chương 13

Chương 13: Chuyện tình yêu

Vương Xán bị tiếng chuông điện thoại ở phòng khách làm cho tỉnh giấc. Trời đã tối rồi, phải mất chút thời gian cô mới thích ứng với không gian mờ tối của căn phòng, mơ hồ nhìn lên tấm trần nhà lờ mờ rồi tỉnh lại. Cô mâu thuẫn phân vân, xúc cảm lạ lẫm, lo lắng, cơ thể đau nhức, mệt mỏi không chút sức lực nên đã ngủ quên mất. Cô đang định rướn người lên thì bỗng phát hiện trên người mình không mặc gì.

Trần Hương Viễn ấn nhẹ người cô xuống rồi nói: “Để anh.”

Anh bước xuống giường lấy quần áo mặc lên người rồi lại nhặt quần áo của Vương Xán đặt cạnh gối cô. Vương Xán không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ thấy mặt cô nóng bừng bừng. Tiếng chuông điện thoại của cô vẫn không ngừng vang lên ngoài phòng khách. Trần Hương Viễn nói: “Để anh đi lấy cho em, chắc là ở trong ba lô của anh.”

Trần Hương Viễn vừa bước ra khỏi phòng ngủ, Vương Xán vội mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất. Khi anh bước vào, chiếc điện thoại của cô vẫn đang đổ chuông. Vương Xán nhìn dây số, quả nhiên là số điện thoại ở nhà. Cô vội nghe máy, giọng mẹ vừa lo lắng vừa tức giận: “Sao con không nghe điện thoại? Mẹ và bố con sắp lo lắng đến chết đây.”

“Con xin lỗi mẹ, con ngủ quên mất, không nghe thấy. Vâng, con không sao.” Vương Xán mơ hồ trả lời: “Sắp đến nhà rồi, vâng. Con về nhà ăn tối.”

Vương Xán căn bản không dám nhìn Trần Hương Viễn, luống cuống chạy ra ngoài sắp xếp lại ba lô. Điện thoại bị rơi xuống đất, cô cúi người nhặt. Chiếc ba lô chưa kéo khóa nghiêng đi, tất cả đồ đạc trong ba lô đều rơi hết ra ngoài. Trần Hương Viễn quỳ xuống nhặt từng đồ vật vào ba lô, sau đó đứng lên ôm chặt Vương Xán đang chân tay lóng ngóng. Cô vội vàng nói: “Em phải nhanh chóng về nhà.”

Anh không buông cô ra. Vương Xán ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh, cô lại lúng túng đỏ mặt. Anh vẫn im lặng ôm chặt cô, cái ôm mạnh mẽ này làm cô bình tĩnh trở lại.

Vương Xán tự nói với chính mình, chuyện dù sao đã xảy ra rồi, cũng không cần phải hối tiếc nữa.

Điều duy nhất làm cô lo lắng là chuyện này có khả năng sẽ dẫn đến những hậu quả khó lường. Tất nhiên, cô hiểu những kiến thức sinh lý cần thiết, cô biết mình đang ở trong thời kì an toàn, mà Trần Hường Viễn đã có những biện pháp ngăn ngừa khả năng lớn nhất, nhưng trong lòng vẫn lo sợ bất an.

Trần Hường Viễn dường như cảm nhận được Vương Xán đang nghĩ gì: “Xin lỗi, Xán Xán. Hôm nay anh đã quá kích động rồi. Anh sẽ có trách nhiệm với em.”

“Cái em cần không phải là chịu trách nhiệm.” Cô dụi đầu vào lòng anh, buồn bã nói: “Em không phải là đứa con gái không biết gì, bản thân em có thể tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình.”

“Anh không có ý đó. Anh vốn định thông thả đến với em, thế nhưng...” Anh quay mặt cô lại, nhìn cô đắm đuối: “Em đã làm anh mất kiểm soát rồi!”

“Anh có hối hận không?”

“Hoàn toàn không hối hận. Anh chỉ hi vọng mình có thể làm em không hối hận.” Trần Hường Viễn cười, hôn nhẹ lên môi cô: “Xán Xán, anh yêu em.”

Nghe được câu nói của anh, Vương Xán rất vui, ôm chặt lấy anh hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Đưa em về nhà đi.”

Về đến nhà, Vương Xán không tránh khỏi cảm giác trống rỗng. Những lời giáo huấn thường ngày của mẹ bỗng nhiên đồng loạt xuất hiện trong đầu khiến cô có cảm giác tội lỗi. Cô né tránh cái nhìn của mẹ một cách bản năng, vội có xe ngồi xe nửa ngày trời nên đi tắm trước.

Vương Xán tắm rất lâu mới bước ra ngoài. Bà Tiết Phượng Minh đã làm xong bữa tối từ lâu. Ba người ngồi trước bàn ăn, bố mẹ hào hứng hỏi cô đi chi thế nào, cô cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lấy tinh thần kể cho họ nghe về chuyến dã ngoại, về phong cảnh trên đường đi.

Ăn tối xong, cô lắc eo nũng nịu nói: “Mệt rồi, mệt rồi! Con đi ngủ trước đây, mai còn phải đi làm nữa.”

Tất nhiên, cho dù là nằm trên giường nhưng Vương Xán không dễ đi vào giấc ngủ. Bây giờ cô đã có thể hiểu được những kinh nghiệm được nói ra từ miệng người khác, từ những quyển sách và trải nghiệm thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trong ánh sáng ảm đạm và êm dịu, dường như đã sinh ra một xúc cảm như những luồng điện vô hình từ ngón tay của anh đến cổ cô. Cái ôm chặt và nóng bỏng ấy dường như làm cô nghẹt thở; những lời nói thì thầm nhỏ nhẹ bên tai là những lời mà cô không tưởng tượng được do Trần Hường Viễn nói; những cái vuốt ve âu yếm, sự giao hòa thân thể làm cô run rẩy...

Vương Xán có không ít lý thuyết và những hiểu biết được truyền thụ gián tiếp. Cô được biết, thông thường lần đầu tiên sẽ có cảm giác sung sướng đến nỗi thấy mình như sắp lìa cõi đời. Những điều ấy cô biết qua ngôn tình của Đài Loan hoặc tiểu thuyết lãng mạn phương Tây. Trong cuộc sống hiện thực thì xác suất ấy dường như là con số không. Lần đầu tiên của cô cũng như vậy, nhưng hoảng loạn nhiều hơn xúc cảm, đau đớn nhiều hơn khoái cảm. Tuy nhiên, cảm giác hai trong một đó lại vô cùng chân thực và mạnh mẽ.

Nghĩ đến câu nói nổi tiếng của Trương Ái Linh về suy nghĩ trong lòng của người con gái, cô bỗng đỏ mặt rồi có chút tự trách mình. Cô nghĩ, đứng trước một người đàn ông, cho dù có cảm động đến đâu thì cũng nên giữ lại tất cả. Chỉ là cô không thể ngờ được rằng, đắm chìm vào tình yêu thể xác còn khó cường hơn cả động lòng.

Tại sao có người lại thản nhiên cảm nhận khoái cảm của xác thịt mà vẫn giữ được tự chủ. Còn cô, dường như giống một người con gái truyền thống, để trái tim đi cùng với cảm xúc về thể xác.

Hồi còn đi học, môn logic Vương Xán học không đến nỗi nào. Nhưng những suy nghĩ này lại làm cô hỗn loạn. Cô nghĩ, có lẽ muốn phân tích tình yêu thì chính cô đã uống công rồi. Không ai biết rằng cô đã lặng lẽ bước vào giai đoạn vô cùng quan trọng trong cuộc đời. Mặc dù mẹ cô là người luôn luôn theo dõi quan sát từng hành động nhỏ của con gái nhưng hàng ngày vẫn là một cô giáo sớm tối ở trường.

Đây là lần đầu tiên Vương Xán có một bí mật chỉ thuộc về riêng mình. Cô nghĩ, thật ra con người ta muốn có một chút bí mật cũng không phải là khó khăn lắm. Nhưng chút bí mật này của cô so với những tin tức nóng hổi mang tính thời sự ở tòa soạn, thì bí mật đó chỉ là chuyện vặt.

Vương Xán đi phỏng vấn về, vừa ngồi xuống ghế chuẩn bị viết bài thì Lý Tiến Hiên bước thẳng đến chỗ cô ngồi nói rằng đồng nghiệp của họ, phóng viên chuyên mục thổ lộ tình cảm – Ngô Tĩnh đang gấp rút đính hôn và nộp đơn xin thôi việc.

Vương Xán thường xuyên đến chỗ La Âm, tất nhiên quen biết Ngô Tĩnh.

“Á, mới qua một cuối tuần thôi mà trên thế giới đã đổi mặt trăng mặt trời rồi sao? Trước đây tôi chưa từng nghe cô ấy nói có bạn trai. Hơn một tháng trước, hình như trong lúc tôi và La Âm trao đổi về lắp đặt thiết bị trong nhà, cô ấy còn nói với tôi, cô ấy không vội kết hôn, chuẩn bị biến mình thành Thánh đấu sĩ, tuyệt đối không đồng ý kết hôn mà. Sao tự dưng lại đính hôn vậy?”

Lý Tiến Hiên cười thành tiếng: “Tiến sĩ đại học Harvard, phó tổng tài phụ trách các công ty công nghệ cao lên sàn tại khu vực Châu Á của sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ (NASDAQ: viết tắt của National Association of Securities Dealers Automated, sàn giao dịch lớn nhất thế giới). Tôi đã đọc qua tài liệu, tính sơ sơ, tài sản nhà anh ta cũng phải hơn chục tỉ. Một người đàn ông như vậy cầu hôn với cô ấy, cô ấy gật đầu đồng ý luôn, không được sao?”

“Oa...” Nghe được những chuyện xảy ra xung quanh mình, tinh thần Vương Xán hào hứng hơn: “Thật không? Sao anh biết rõ như vậy?”

“Cái này giấu được tôi sao? Sau khi biết tên, tôi lên mạng tra là ra tất cả.”

“Không biết Ngô Tĩnh có tổ chức hôn lễ ở bên này không? Đến lúc đó chúng ta có thể nhìn xem chú rể trông như thế nào?”

“Cô ấy âm thầm làm xong hộ chiếu, giờ bay đến Bắc Kinh đợi visa rồi, sau đó đến Mỹ nghỉ tuần trăng mật. Nhưng trên mạng có thể tìm thấy ảnh của chú rể. Nếu cô hiểu kì, lát nữa tôi gửi link trang web cho cô xem.”

Vương Xán có chút thất vọng: “Ra ngoài chơi một chuyến mà lại bỏ qua tin hot này.”

“Yên tâm, nghe nói chú rể có dự án đầu tư ở đây. Cô dâu nói với chúng tôi rồi, sau khi quay về sẽ mở đại tiệc rượu.” Lý Tiến Hiên cười: “Rồi cô sẽ nhìn thấy người thật.”

Lý Tiến Hiên đã kể rất đầy đủ rồi mà Vương Xán vẫn có cảm giác không thể tin nổi: “Tôi chưa từng nghe La Âm nhắc đến chuyện này. Hai người họ cùng Mỹ phòng, lại ngồi ở hai bàn đối diện nhau. Đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Cô đừng trách mà oan uổng cho La Âm, hai ngày nay cô ấy đã bị mọi người hỏi nhiều lắm rồi.” Điện thoại Lý Tiến Hiên đổ chuông, sau khi nghe máy anh vội vàng đi ra ngoài, “Cô tự đi hỏi cô ấy đi. Hai người quan hệ tốt, có lẽ sẽ nghe ngóng được chút tin tức độc quyền đấy.”

Vương Xán giải quyết hết công việc trước mắt rồi lập tức chạy đến văn phòng của La Âm, thò đầu vào thăm dò, Ngô Tĩnh không có ở đó. Cô kéo một chiếc ghế ngồi trước mặt La Âm, mắt chớp chớp ở tư thế sẵn sàng nghe chuyện. La Âm lập tức bị làm cho tức cười.

“Được rồi, không cần cậu tra khảo. Tôi sẽ nói tất cả những gì tôi biết. Tôi chỉ là biết trước một ngày so với những người khác trong tòa soạn thôi. Ngày đầu tiên Ngô Tĩnh nộp đơn xin từ chức lên tòa soạn, cô ấy hẹn gặp tôi ở quán Lục Môn, tâm sự đến khi quán đóng cửa. Cô ấy nói với tôi, chồng chưa cưới của cô ấy là độc giả đã gọi điện đến tòa soạn thổ lộ tâm sự.”

Vương Xán tự nâng cằm mình lên, thừa nhận dự báo của Lý Tiến Hiên quả nhiên không sai.

“Chính xác là cách đây một thng, có một người đàn ông gọi điện đến đường dây nóng của chuyên mục thổ lộ tâm sự. Lúc đầu anh ta gọi đến số điện thoại của tôi. Người đó nói vừa từ Mỹ trở về để đầu tư một dự án, vô tình đọc được tờ báo của chúng ta, muốn kể chuyện tình duyên trắc trở của mình. Hôm đó lại đúng vào hôm tôi bị cảm cúm, muốn về nhà nghỉ ngơi nên giới thiệu Ngô Tĩnh đi tiếp anh ta. Anh ta hẹn gặp Ngô Tĩnh tại khách sạn Minh Châu ở ven sông. Cậu cũng biết đấy, chúng ta gặp gỡ độc giả, một là ở phòng họp có thiết kế đặc biệt của tòa soạn, hai là ở quán cà phê Lục Môn đối diện bên kia, chứ không có ý định đến

chỗ khác. Lúc đó tớ còn nhớ Ngô Tĩnh thông minh một chút, cẩn thận gặp phải một người không trả tiền nước uống, một ly café ở đó có giá không hề nhỏ.”

Vương Xán hào hứng truy vấn: “Kết quả hai người đó trúng tiếng sét ái tình sao?”

“Trúng hay không trúng thì tớ không rõ.” La Âm đặt tay xuống: “Tất cả những gì tớ biết là, sau khi Ngô Tĩnh quay về đã viết một bài về câu chuyện tình duyên của một người đàn ông độc thân giàu có từ nước ngoài trở về. Tớ đã khen cô ấy viết rất hay và có cảm xúc, lời lẽ rất sâu sắc. Sau khi đăng lên đã thu hút rất nhiều cô thiếu nữ gọi điện đến tòa soạn muốn biết phương thức liên hệ với anh ta. Nhiều ngày liền, điện thoại của bọn tớ đã trở thành đường dây nóng kết bạn rồi. Tớ chỉ có thể giải thích đi giải thích lại, không thể tiết lộ thông tin độc giả, kết quả là rất nhiều người mắng bọn tớ tự bịa chuyện, rồi đi lừa gạt. Giờ cậu thấy đấy, chuyên mục của bọn tớ làm rất thực tế, phải nói là vô cùng chân thực, đến người già trẻ nhỏ cũng không hề lừa gạt.”

Nói như vậy Vương Xán đúng là có chút ẩn tượng về bài báo này: “Tớ nhớ ra rồi, người đàn ông đó gốc người thành phố, tốt nghiệp trung học xong thì đỗ học bổng du học. Mối tình đầu của anh ta là bạn học, đã qua đời vì tai nạn giao thông. Anh ta từng kết hôn một lần sau đó ly hôn, có đúng không?”

“Không sai, một người đàn ông bốn mươi tuổi, ưu tú, có khí chất, chín chắn, nho nhã; có một cậu con trai tám tuổi; một gia đình bề thế, một tiền đồ tươi sáng và một trái tim tan nát cần được an ủi.”

Vương Xán bị chọc cho cười ha ha: “Cậu nghĩ xem, nếu là cậu đi nghe anh ta tâm sự thì kết quả như thế nào nhỉ?”

“Cậu đúng là không phải người đầu tiên hỏi tớ câu này.” La Âm cũng cười. “Hết hy vọng rồi, tớ luôn trả lời họ một cách nghiêm túc, tôi là hoa đã có chủ, quyết không có người thứ hai. Tớ không sợ nói thật với cậu, tớ luôn không phải là người đào hoa. Ngô Tĩnh nói với tớ, cô ấy đã bị cảm động mạnh mẽ về những trải nghiệm của anh ta. Chỉ e rằng, sau này khi nhiều năm nghe những tâm sự của độc giả, những câu chuyện dù có trắc trở cảm động đến đâu tớ cũng cho rằng đó là cuộc sống của người khác, không thể nào nảy sinh tình cảm được.”

“Đây cũng được coi là kì tích nhỉ?”

Hai người đều yên lặng. Tất nhiên Ngô Tĩnh cùng lắm cũng chỉ nói được là tương mạo thanh tú, gia cảnh bình thường. Nếu nhìn bằng con mắt thực tế hiện nay, thì một cô gái hơn ba mươi tuổi như cô ấy rõ ràng đã trúng số độc đắc. La Âm thở dài: “Ngày đầu tiên Ngô Tĩnh nộp đơn xin từ chức đã tâm sự với tớ, chính cô ấy cũng nói, đây là định mệnh mà cô ấy tuyệt đối không có cách nào dự tính được.”

Đến lượt Vương Xán thở dài: “Đúng là không ngờ được, kì tích lại xảy ra xung quanh chúng ta.”

La Âm mỉm cười: “Ai nói không phải chứ?”

Vương Xán đã được thỏa mãn lòng hiếu kì, về văn phòng tiếp tục làm việc, so với những đồng nghiệp đang ồn ào bàn tán, cô tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Đúng như La Âm nói, cho dù có mang màu sắc kì tích như thế nào thì rốt cuộc nó vẫn là cuộc sống của người khác. Bây giờ trái tim và thể xác của cô đã bị tình yêu chiếm trọn rồi.

Mặc dù đã bước vào tháng chín nhưng chẳng có cảm giác của đầu mùa thu. Khoảng thời gian nóng bức nhất cũng đã qua đi, thành phố này lại bắt đầu bước vào thời điểm khiến con người ta dễ chịu. Không khí sáng sớm và buổi tối cũng mát mẻ hơn, khiến những cảm xúc nồng nực bị tích tụ lại trong suốt mùa hè cũng dịu lại, dòng người đi trên đường phố dường như cũng thông thả hơn nhiều.

Tình cảm của Vương Xán và Trần Hướng Viễn cũng bước vào thời kì nồng nhiệt. Chỉ cần có thời gian, hàng ngày sau khi tan sở họ đều ở bên cạnh nhau. Ngoài những việc bình thường như đi ăn, xem phim, ra ngoài ô dạo mát, lái xe đi hóng gió ra, cũng có lúc anh đưa cô về nhà, pha cho cô một ly café, cùng nhau nghe nhạc hoặc xem phim. Tất nhiên không tránh khỏi những lúc động chạm thân thể.

Vương Xán dần dần cảm nhận được sự vui sướng trong tình yêu. Những người đàn ông bình thường lạnh lùng nhạt nhẽo, bỗng dưng lại sôi nổi nhiệt tình dường như làm người khác vô cùng mê đắm. Sự va chạm giao hòa thể xác như vậy, từng tác da thịt như dán vào nhau, toàn bộ cảm quan được kích thích. Thậm chí

từng tế bào đều cảm nhận được những tác động nhỏ của sự đi vào và đón nhận, trải nghiệm sự nhịp nhàng, tựa như nhờ vào sự hỗ trợ của một phương thức thần bí được nghi thức hóa, tiến sâu hơn nữa vào trái tim và linh hồn của đối phương. Nếu là trước đây, Vương Xán sẽ cười chế giễu, nghi ngờ cách nói hư ảo này, nhưng bây giờ, đây lại là cảm giác thật của cô.

Bởi vì đã có những kinh nghiệm như thế nên mỗi lần hẹn hò đều ngọt ngào như mật. Đến mức sau khi kết thúc cuộc hẹn hò, anh đưa cô về nhà mà cô vẫn lưu luyến không rời, chỉ hi vọng thời gian ở bên anh được kéo dài thêm nữa.

Vương Xán nghĩ, yêu một người và được một người yêu, trái tim và thể xác lại được thỏa mãn đến thế, thảo nào có nhiều người lại khát khao được đắm chìm vào tình yêu đến vậy.

Hôm nay, khi Vương Xán nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào nhà đã gần mười hai giờ đêm, nằm ngoài dự đoán của cô, bà Tiết Phụng Minh vẫn chưa đi ngủ. Bà đang cầm một cuốn sách ngồi trên sofa đọc, rõ ràng là đang đợi cô về.

Vương Xán vừa thăm kêu vừa cười nói: “Mẹ, mai còn phải đi làm, sao mẹ vẫn chưa ngủ?”

“Con cũng biết ngày mai phải đi làm à?” Bà Tiết Phụng Minh nói bằng giọng quở trách, vỗ vỗ ghế ra hiệu cô ngồi xuống.

Vương Xán ngoan ngoãn bước tới: “Mẹ, hôm nay bộ phim dài quá nên con về hơi muộn. Lần sau con sẽ cố gắng về sớm, mẹ không phải đợi con đâu.”

“Tiểu Xán, mẹ biết chuyện yêu đương là như thế nào, nhưng hai đứa qua lại với nhau chưa lâu, còn phải tìm hiểu kỹ về nhau, không thể quá... nồng nhiệt như vậy được, sẽ có những ảnh hưởng không tốt.”

Mặt Vương Xán đỏ ửng lên, cô biết mẹ đã nhìn thấy nụ hôn tạm biệt của cô và Trần Hường Viễn từ trên lầu, chỉ đành thật thà nói: “Vâng, sau này con sẽ chú ý.”

“Con đã trưởng thành rồi, mẹ không định cả ngày canh giữ con. Mẹ chỉ có thể khuyên bảo con, hai người giữ khoảng cách hợp lý mới giữ được những bí mật cần thiết.”

“Mẹ, con hiểu rồi!”

“Quan hệ của hai đứa đến mức nào rồi?”

Câu hỏi này đúng là không có cách nào để trả lời. Vương Xán nín áo mẹ, mặt dày cười tươi, cô gắng chối cãi: “Mẹ, lúc này mẹ cũng nói rồi, không phải là mẹ không biết chuyện yêu đương là như thế nào, sao mẹ còn hỏi con làm gì?”

Bà Tiết Phụng Minh rõ ràng là không có ý định cho qua dễ dàng như thế: “Xán Xán, mẹ đã nói với con không biết bao nhiêu lần rồi, nên có nói thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Chuyện yêu đương tuyệt đối không thể tùy tiện buông thả được. Chuyện tình cảm nhất định phải từng chút từng chút một mới có thể lâu bền. Con phải hiểu mọi mặt về anh ta, đừng chỉ có chú ý đến ưu điểm bên ngoài. Con cần biết, không khó để yêu những mặt tốt của đối phương, nhưng nếu con biết được cả những mặt xấu của đối phương mà vẫn đón nhận thì hai người mới có thể tiếp tục ở bên cạnh nhau.”

Vương Xán gật đầu nghe giáo huấn: “Mẹ, những lời này mẹ nói rất đúng.”

“Có lời nào mẹ nói không đúng không?”

“Hi hi, câu nào cũng có lý ạ. Những lời khuyên vàng ngọc này, con nhất định sẽ tạc sâu trong lòng.”

“Con đừng có ba hoa với mẹ.” Cuối cùng bà Tiết Phụng Minh cũng không thể chống lại những lời nói bùi tai của con gái, không ngăn được nụ cười nhưng vẫn nói: “Còn một chuyện nữa. Hai đứa đừng có cả ngày dính lấy nhau, như thế rất dễ bị cuốn vào, đặc biệt là đàn ông, một khi đã bị kích động là sẽ phát sinh nhu cầu. Con nhất định phải lý trí, giữ khoảng cách bảo vệ chính mình, không được dễ dãi để xảy ra... những chuyện không nên. Con gái một khi biểu hiện dễ dãi, buông thả, sẽ không có được sự tôn trọng của đối phương. Và quan trọng hơn, nếu hai bên phát hiện tính cách không hợp nhau, quan hệ yêu đương không thể tiếp tục được nữa, lúc đó có hối hận cũng không kịp nữa rồi.”

Miệng Vương Xán nhất thời khô cứng, tim cô bỗng đập có chút không theo quy tắc nào. Cô mở miệng mà không biết nên nói gì. Bà Tiết Phụng Minh nhìn chăm chăm vào cô: “Xán Xán, con có đang nghe mẹ nói không đấy?”

“Con đang nghe, đang nghe.” Cô liền thoáng trả lời: “Con biết là mẹ muốn tốt cho con.”

Thái độ ngoan ngoãn nghe theo của Vương Xán làm bà Tiết Phụng Minh rất hài lòng: “Thật ra mẹ và bố rất tin tưởng con. Nếu tình cảm của con và Tiểu Trần tốt đẹp, qua một thời gian nữa, con có thể dẫn cậu ấy về nhà ăn cơm, để bố mẹ giúp con chấm điểm.”

“Vâng, chuyện này nói sau nhé mẹ.” Vương Xán không nghĩ nhanh như vậy mà đã đưa Trần Hường Viễn về nhà để nhận sự xét duyệt của gia đình, sau đó quan hệ của hai người sẽ tiến triển dưới con mắt quan sát triệt để của bố mẹ. “Mẹ, không còn sớm nữa, mẹ cũng nghỉ ngơi đi.”

Vương Xán về phòng, nằm vật ra giường, không thể không có chút cảm giác tội lỗi. Cô không phải là con thỏ trắng nhỏ có chuyện gì cũng báo cáo với mẹ. Nhưng cô cũng không quen nói dối mẹ một cách thần nhiên như thế.

Điều quan trọng hơn là, cô không chắc chắn giữa cô và Trần Hường Viễn có phải là đã đi quá nhanh rồi không. Dù sao cũng chỉ quen nhau vào cuối mùa xuân, bây giờ mới chỉ là cuối hè đầu thu. Cho dù mùa hè ở nơi đây có dài như thế nào thì cũng chỉ là một mùa mà tình yêu của họ đã không còn là tình yêu trong sáng đơn thuần nữa rồi. Nó đã phá vỡ lời khuyên ân cần của mẹ là phải duy trì khoảng cách.

Đây có phải là bị kích động không? Nhưng Trần Hường Viễn không phải là người dễ bị cảm xúc khống chế và cô tự nhận mình không phải là người kích động. Hơn nữa, thật ra từ khi hai người bắt đầu qua lại, mọi chuyện đã không hề thuận lợi.

Không biết từ ngày nào, cô đã bỏ hết sự lưỡng lự, phân vân, chỉ muốn đắm chìm vào không gian thân mật bên cạnh anh, quay đầu lại là điều không thể. Hơn nữa dư vị đụng chạm thân thể như vậy, mỗi lần nghĩ đến, trái tim cô vẫn còn xao động, làm sao có thể từ bỏ được chứ?

14. Chương 14

Chương 14: Lo lắng của tôi rất thực tế

Sáng hôm sau, Vương Xán đang chuẩn bị đến Cục nhà đất viết một bài phỏng vấn về công việc thường ngày. Cô ung dung ngồi trên xe bus nghe những bài hát trong MP3, vừa lật giở cuốn ghi chép để chuẩn bị câu hỏi phỏng vấn. Nhưng tâm trạng vui vẻ của cô ngay lập tức bị đứt đoạn khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm Dương.

Chủ nhiệm Dương nói với cô là anh ta vừa nhận được nguồn tin, tại hiện trường tòa nhà “Thanh niên của tương lai” đang có rất nhiều người mua nhà phần nợ tự tập, phần đối nhà đầu tư tự động thay đổi kế hoạch thiết kế, anh ta bảo cô lập tức qua đó phỏng vấn.

Trong lòng Vương Xán có chút hồi hộp. Tòa “Thanh niên của tương lai” là tòa nhà được đầu tư bởi công ty Tín Hòa của ông Thẩm Gia Hưng – bố Thẩm Tiểu Na. Cô không kịp suy nghĩ nhiều, xuống xe ở trạm gần nhất, bắt taxi rồi vội đến thẳng đó.

Tòa nhà “Thanh niên của tương lai” nằm trong khu vực giao thông kéo dài ở rìa thành phố. Tình hình hiện tại nghiêm trọng hơn những gì Vương Xán nghĩ. Một tấm băng rôn lớn treo trên tấm biển quảng cáo viết dòng chữ dài: “Kịch liệt phản đối gian thương bất lương lừa gạt người mua”. Hàng loạt người mua nhà đứng kín phòng kinh doanh, vây xung quanh nhân viên bán nhà, phần nợ chất vắn, có người kích động, thậm chí còn giơ tay đẩy đổ chiếc sa bàn mô hình ở giữa, lực lượng bảo vệ đã lên ngăn cản, hai bên xô đẩy làm cho tình hình càng thêm hỗn loạn.

Vương Xán đứng ngoài cửa quan sát một lát, xác định thấy một nam thanh niên biểu hiện hoạt bát, biểu hiện giống như người dẫn đầu. Cô bước đến rút thẻ phóng viên. Vượt qua dự đoán của cô, không đợi người đó nói, một đám người đã đến vây lấy cô, miệng nói không ngớt.

Có người kích động: “Cuối cùng cũng có phóng viên đến rồi!” Có người phản đối: “Phóng viên Văn báo không cần quan tâm, tốt nhất là gọi phóng viên đài truyền hình đến đây!” Có người khẩn cầu: “Cô ơi, cô nhất định phải giúp chúng tôi vạch trần kiểu gian thương này.” Có người hét lớn: “Tòa nhà này căn bản không phù hợp tiêu chuẩn giao nhà.”

Vương Xán nghe đến hoa mày chóng mặt, chỉ đành giơ tay nói: “Các vị, các vị, xin hãy bình tĩnh nghe tôi nói. Tôi có thể hiểu tâm trạng cấp thiết của các vị, nhưng trước tiên tôi cần hiểu về toàn bộ sự việc. Mời anh Hàn đây cùng với hai vị đại diện các chủ sở hữu nhà tiếp nhận phỏng vấn của tôi, những vấn đề khác sẽ nói sau.”

Ba vị đại diện các chủ sở hữu nhà rất trẻ, hơn nữa rõ ràng là đã có chuẩn bị. Họ lúc đầu liên lạc qua internet, thu thập được một lượng lớn thông tin. Hơn nữa bản thân anh Hàn vốn là một luật sư, mặc dù vào nghề chưa lâu, kinh nghiệm chưa nhiều nhưng khẩu khí và sự logic thì rất quả quyết, lại thông thạo về luật pháp có liên quan, rành mạch giải thích rõ ràng từng vấn đề: Thời hạn bàn giao nhà bị kéo dài hai lần, đến hôm nay vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn bàn giao lại thông báo tiến hành cưỡng chế bàn giao nhà, kiến trúc tòa nhà giai đoạn hai đang xây dựng đột nhiên chuyển sang xây hơn mười tầng mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn và không gian của tòa nhà hàng xóm trong giai đoạn một; diện tích vườn hoa khu trung tâm trong quy hoạch ngày càng bị thu hẹp, trở thành một luống hoa rất nhỏ; vị trí đất đỗ xe ven phố bị thay đổi, xây dựng thành các gian hàng buôn bán và bắt đầu đi vào hoạt động.

Có thể nói, trong tình hình nền bất động sản tốt xấu lẫn lộn hiện nay, vấn đề của tòa nhà “Thanh niên của tương lai” thật ra đã xuất hiện ở rất nhiều tòa nhà. Nhưng chuyện nhiều người tụ tập phản đối như vậy làm Vương Xán có chút kinh ngạc.

Cô tiếp tục tìm nhân viên bán nhà tại hiện trường. Người này luôn miệng nói chủ tịch hội đồng quản trị đi công tác, giám đốc kinh doanh xin nghỉ phép, tạm thời chỉ có phó giám đốc kinh doanh chịu trách nhiệm. Đến khi Vương Xán hỏi về vấn đề phản ứng của những người chủ sở hữu nhà, thì họ nói không rõ ràng, tất cả các câu trả lời đều mập mờ không rõ.

Vương Xán lưu lại cách thức liên lạc với chủ sở hữu nhà. Sau khi bước ra khỏi tòa nhà cô gọi điện trực tiếp cho Chủ tịch hội đồng quản trị của Tín Hòa – ông Thẩm Gia Hưng. Điện thoại ở chế độ tắt máy. Cô tiếp tục gọi đến máy cố định ở công ty, nói với thư ký của ông ấy, nhấn ông ta nhất định phải hồi đáp lại cô.

Từ tòa nhà “Thanh niên của tương lai” bước ra, Vương Xán đến thẳng Cục quy hoạch, chứng thực việc công ty Tín Hòa có nộp đơn xin thay đổi quy hoạch, nhưng vẫn nằm trong giai đoạn phê duyệt. Người phụ trách bộ phận có liên quan nói với cô, nếu theo đúng quy trình, sau khi cục quy hoạch tiến hành xét duyệt xong, sẽ để nhà đầu tư công bố và giải thích rõ việc thay đổi quy hoạch tại chính tòa nhà. Nếu trong thời gian công bố, những người có quyền lợi liên quan (ví dụ những người đã mua nhà bị ảnh hưởng) tỏ ra không đồng ý, cục quy hoạch sẽ không phê duyệt yêu cầu xin thay đổi thiết kế của nhà đầu tư. Có thể nói cách làm của công ty bất động sản Tín Hòa là sai phạm.

Sau khi về đến tòa soạn, Vương Xán lên mạng liên lạc với những luật sư quen biết, sau khi tìm hiểu về các vấn đề luật pháp liên quan, cô nhanh chóng viết bài rồi tiếp tục liên hệ với văn phòng công ty Tín Hòa. Bên đó vẫn chưa hồi đáp cô. Nhìn đồng hồ cũng đã đến thời hạn cuối cùng để nộp bài viết, Vương Xán do dự một lát rồi trực tiếp nộp bài cho chủ nhiệm Dương.

Chủ nhiệm Dương xem xong bài viết, đối chiếu lại thông tin với Vương Xán rồi đưa cho người phụ trách biên tập. Lúc đó đã là bảy giờ tối, Vương Xán thu dọn bàn làm việc, bước ra khỏi sân tòa soạn, nhìn thấy Hướng Viễn đã đỗ xe ở phía đối diện, bàn chân cô bắt giắc dừng lại.

Nên nói chuyện này với anh ấy như thế nào? Tất nhiên cô không chút hoài nghi bản thân có trách nhiệm trong công việc, không có chút tình cảm cá nhân nào, lập trường phỏng vấn cũng không nghiêng về phía nào, viết bài vô cùng khách quan. Hơn nữa còn dành thời gian để công ty Tín Hòa giải thích, chỉ là họ không hồi đáp cô. Nhưng với mối quan hệ của Trần Hướng Viễn và Thẩm Gia Hưng, nghe đến chuyện này, e rằng anh ấy sẽ không thể vui được.

Lúc này đồng nghiệp Lý Tiến Hiên của Vương Xán cũng vội vàng đi ra, làm hiệu chào hỏi cô rồi bước về quán café đối diện. Cô gọi anh ta lại: “Đợi chút, tôi hỏi anh một chuyện.”

“Cứ nói.”

“Nếu có người cung cấp nguồn tin, nói café của Lục Môn có vấn đề, chủ nhiệm Dương giao cho anh viết bài, anh sẽ làm thế nào?”

Lý Tiến Hiên trợn mắt nhìn Vương Xán: “Cô một ngày không cười tôi yêu thầm Tô San thì sẽ chết à?”

“Này, tôi hỏi anh nghiêm túc đấy.”

Anh ta cảnh giác: “Lẽ nào cô nghe ngóng được tin tức gì nói bột café cô ấy bán có vấn đề sao?”

“Anh đừng có nhạy cảm quá!” Vương Xán khóc dở mếu dở: “Nếu, tôi nói là nếu cơ mà.”

Lý Tiến Hiên thở phào nhẹ nhàng “xí” lên một tiếng: “Cứ cho là cô không học chuyên ngành viết tin tức thì cũng làm phóng viên ba năm rồi, cái này vẫn cần tôi phải dạy sao?”

“Tất nhiên không cần anh phải dạy tôi viết như thế nào, ý tôi là, nếu xuất hiện tình huống như vậy, trước khi anh viết anh có đấu tranh tư tưởng rằng khi viết xong rồi sẽ đối diện với Tô San như thế nào không?”

Lý Tiến Hiên tỏ ra đang suy nghĩ, sau một lúc mới nói: “Cô có nhất định phải lấy một giả thiết kiểu trời đấu tranh với người để kiểm tra tố chất nghề nghiệp của tôi không? Vậy cô thử nói xem, một quán café có thể xảy ra chuyện gì khiến tôi phải khó khăn quyết định giữa hai lựa chọn?”

Vương Xán cười trách mắng: “Anh đúng là chả ra sao, đến một cái giả thiết mà cũng không dám trả lời.”

“Tôi lại chưa từng nghĩ một chuyện như vậy lại khiến cô ấy và tôi liên hệ với nhau. Trước mắt như vậy là tốt rồi. Cô ấy mở quán café, tôi đến đó uống café viết bài. Cuộc sống của hai người đều rất tốt, tại sao phải giả thiết một tai họa để chứng minh cái gì chứ?”

Vương Xán không biết làm thế nào, biết người khác không thể cho cô một đáp án bèn khẽ lắc đầu: “Được rồi, tôi không làm lỡ việc tiếp tục yêu thầm vĩ đại và có tiền đồ này của anh. Đi may mắn nhé!”

Vương Xán nhìn Lý Tiến Hiên bước vào quán Lục Môn, cô gọi điện cho Trần Hướng Viễn, anh nhanh chóng bước ra. Sau khi lên xe, anh lấy trong hộp đựng đồ trong xe một hộp nước hoa màu xanh nhạt đưa cho cô: “Tiểu Na vừa đi Hồng Kông về, có mua tặng em một lọ nước hoa. Cô ấy nói mùi nước hoa này có lẽ rất hợp với em, hi vọng em sẽ thích.”

Vương Xán đón nhận, cảm thấy vô cùng áy náy, nhất thời không biết nên nói thế nào. Một lúc sau cô mới đáp lời anh: “Cô ấy thật có lòng, thay em cảm ơn cô ấy nhé!”

Trần Hướng Viễn đưa Vương Xán đi ăn. Mặc dù ăn những món hải sản tươi ngon cô thích, nhưng cô lại có vẻ bất an. Anh luôn chu đáo ân cần, tất nhiên là đã nhận ra: “Hình như em có tâm sự gì đó?”

“Không có gì đâu, Hướng Viễn, công ty Tín Hòa dạo này thế nào?”

“Bên công ty thời trang mặc dù đã bổ nhiệm tổng giám sát mới nhưng năng lực vẫn thua xa người tiền nhiệm. Tình hình hiện tại cũng không mấy khả quan. Tiểu Na và cô Lưu đang rất bận. Nhưng cuối cùng Tiểu Na làm việc cũng nghiêm túc hơn trước rồi. Về công ty bất động sản...” Anh trầm ngâm một chút, “Thẳng thắn mà nói, vấn đề tiền vốn lần trước em hỏi anh vẫn còn tồn tại. Chú Thẩm đã đến Thâm Quyển, định mời một vị giám đốc chuyên ngành nổi tiếng về làm phó tổng với hi vọng dựa vào năng lực của anh ta thúc đẩy kế hoạch bán căn hộ giai đoạn thứ nhất và vượt qua cửa ải khó khăn này. Nếu không, khi nguồn vốn bị đứt đoạn, đừng nói là công ty bất động sản gặp khó khăn lớn mà thậm chí còn kéo theo khó khăn trong hoạt động của công ty thời trang.”

Hóa ra đúng là ông Thẩm Gia Hưng đi công tác, thảo nào mà ông ta tắt điện thoại, không hồi đáp các cuộc gọi của cô. Hóa ra tình hình tiền vốn của công ty bất động sản Tín Hòa còn nghiêm trọng hơn tin đồn người ta vẫn nói. Ngày mai bài viết được đăng báo rồi, e rằng tình hình bán căn hộ sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ... các kiểu dự đoán bồng chốc quay tròn trong đầu cô.

“Bình thường tốc độ bóc tôm của anh hoàn toàn không kịp với tốc độ ăn của em. Hôm nay em không muốn ăn hay là có chỗ nào không khỏe?”

Nhìn ánh mắt quan tâm ẩn chứa nụ cười của anh, Vương Xán hoàn toàn mất đi dũng khí.

Cô tự an ủi mình nghĩ, báo cáo đã đưa cho chủ nhiệm Dương xem qua. Thời điểm này, có lẽ bộ phận biên tập cũng sắp xếp vị trí đăng báo rồi, có nói ra cũng không giải quyết được gì. Dù sao Văn báo luôn đi theo con đường của người dân thành phố, phong cách không hề sắc cạnh, bài báo của cô khá khách quan, không đem sắc thái bình luận, không hề có thêm bất cứ tình cảm chủ quan nào. Bây giờ một khi giải thích, có khi lại có chút khó nói, chi bằng đợi ngày mai lên báo rồi hẵng hay.

Có tâm tư trong lòng nên Vương Xán cũng không còn tâm trạng đến nhà Trần Hường Viễn. Cô nói thấy người hơi mệt nên muốn về nhà sớm.

Vương Xán tất nhiên hiểu rằng cô thật sự rất trân trọng tình cảm ngọt ngào vừa bắt đầu giữa mình và Trần Hường Viễn. Thế là cô trốn chạy khả năng xung đột một cách bản năng. Thế nhưng cách trốn chạy này quả thật có chút buồn cười, cô luôn có một nỗi bất an khó có thể trở lại bình thường, thế nên giấc ngủ cũng bị ảnh hưởng lớn.

Sáng hôm sau, Vương Xán dậy rất sớm, cô vội vàng chạy đến tòa soạn. Cầm tờ báo ra ngày hôm nay, lật đến mặt đăng tin tức kinh tế. Cô phát hiện bài viết của mình chiếm một vị trí nổi bật trong tờ báo, bài viết đăng lên về cơ bản không xóa bỏ chi tiết nào. Cô đọc lại một lần nữa, tin tưởng rằng bản thân viết vô cùng cẩn thận, không hề có một vấn đề nào phát sinh. Thế nhưng đối với công ty Tín Hòa mà nói, đây tất nhiên là một bài báo không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Thẩm Gia Hưng xem xong, nhất định sẽ rất tức giận. Còn Trần Hường Viễn có phản ứng như thế nào thì thật sự cô không thể tưởng tượng ra được.

Vương Xán ngồi thừ ra một lúc, miễn cưỡng gửi cho Trần Hường Viễn một tin nhắn để anh đọc tin của Văn báo.

Khoảng nửa tiếng sau, Trần Hường Viễn gọi điện cho cô: “Xán Xán, sao em không đợi chú Thẩm quay về, phỏng vấn chú ấy xong có thể tiếp tục viết bài này mà.”

Giọng của Trần Hường Viễn rất điềm tĩnh, Vương Xán lại nghe trong đó có chút trách móc: “Em đã cố gắng liên lạc với ông ấy nhưng ông ấy luôn tắt điện thoại. Sau đó, em cũng gọi cho thư ký của ông ấy nói rõ tình hình. Ông ấy vẫn không hồi đáp cho em. Công ty Tín Hòa cũng không có bất kỳ một vị lãnh đạo nào chủ động liên lạc với em.”

“Tối qua khi em hỏi về tình hình của Tín Hòa, bài báo này đã viết xong rồi phải không?”

“Vâng.”

Sau một hồi im lặng, Trần Hường Viễn nói: “Xán Xán, về bài báo này, anh không có gì để nói. Nhưng em đã biết từ lâu, anh cũng nói rõ với em rồi, tình hình của Tín Hòa hiện tại rất khó khăn, bài báo này của em đúng là dầu đổ thêm lửa. Anh nhận thấy em hoàn toàn có thể đưa ra phương pháp giải quyết dựa trên lợi ích của khách hàng. Dù sao em cũng nên nói trước với anh, anh sẽ đi nhắc nhở Tín Hòa tiến hành phương pháp hợp lý. Cách này tốt hơn việc em trực tiếp viết bài báo này.”

Anh phê bình trực tiếp như vậy đấy. Vương Xán dường như có chút ngạc nhiên: “Nhưng Hường Viễn, anh không phải nhân viên của Tín Hòa, hơn nữa em lại là một phóng viên chuyên về tin tức bất động sản. Em chỉ là làm công việc được giao của mình. Bài báo này nếu không phải em viết thì nhất định cũng do phóng viên khác viết. Anh đi nhắc nhở Tín Hòa, có khi để họ đến tòa soạn thương lượng, ép bài viết xuống. Nói thẳng thắn, khả năng thành công như vậy rất thấp, hơn nữa sẽ chỉ làm cho sự việc càng thêm rắc rối mà thôi.”

Trần Hường Viễn nói với giọng lạnh nhạt: “Quan hệ giữa anh và Thẩm gia em hiểu rất rõ. Anh cứ nghĩ, trước khi viết bài em sẽ nói trước với anh một tiếng. Chuyện này không hề mâu thuẫn với nguyên tắc và lập trường của em. Xin lỗi, anh còn có chút việc. Anh cúp máy trước đây. Tạm biệt!”

Một lát sau Vương Xán vẫn chưa định thần được. Phản ứng của Trần Hường Viễn quá mãnh liệt, thật sự vượt qua sức tưởng tượng của cô. Cuộc nói chuyện vừa rồi không giống cuộc tranh luận của các đôi tình

nhân. Nó lại giống một cuộc tranh luận gay gắt của hai người không thân thiết lắm về một chuyện gì đó. Cảm giác xa cách sinh ra với tốc độ nhanh như vậy làm cô bị chấn động rất lớn.

Cho dù tâm trạng có xấu đến thế nào thì vẫn phải tiếp tục làm việc. Vương Xán theo kế hoạch từ đầu vẫn đến cục bất động sản phỏng vấn rồi lại về tòa soạn viết bài. Avatar trên MSN của Trần Hướng Viễn vẫn tối đen, cũng không gọi điện cho cô. Có vài người mua nhà lưu số điện thoại của cô bao gồm cả luật sư Lưu cũng đã gọi điện cảm ơn cô đã cung cấp tin tức và khi có diễn biến gì vẫn hi vọng cô tiếp tục theo dõi. Nhưng công ty bất động sản Tín Hòa hoàn toàn không có chút tin tức nào.

Vương Xán vô cùng bức bối. Theo kinh nghiệm những bài viết có tính phê bình trước đây của cô, các công ty bất động sản lớn sẽ có bộ phận quan hệ xã hội đến giải quyết, những công ty nhỏ thì thậm chí là ông chủ đích thân đến, hoặc là trực tiếp thương lượng, hoặc là đi đường vòng tìm các nhân vật có mối quan hệ trên các lĩnh vực để điều đình. Mặc dù không thể xóa bỏ hoàn toàn ảnh hưởng của bài báo, cũng cố gắng để bài báo giải quyết nhẹ nhàng hơn. Thế nhưng công ty Tín Hòa hoàn toàn không làm như vậy, thể hiện thái độ không giải thích, không giao tiếp, không quan tâm, đúng là tương đối hiếm gặp.

Chủ nhiệm Dương cũng chú ý đến điểm này và nói chuyện với cô, giọng điệu có chút không đồng ý. Anh ta nhắc đến chuyên mục kinh tế có viết bài về vụ bê bối của một công ty bất động sản nhờ vào các mối quan hệ mà lên sàn chứng khoán trước đây: “Họ có quan hệ rộng, trong khi trực tiếp liên hệ với quan chức thành phố ép bài của chúng ta xuống thì bộ phận quảng cáo cũng đăng quảng cáo của họ trong vòng một năm, tiến hành tạo áp lực trên tất cả các mặt. Chỉ tiếc là loạt báo của Lý Tiến Hiên liên tiếp bị ép xuống, không thể đi đến kết thúc. Cuối cùng vẫn là do Lý Tiến Hiên tìm một người bạn học là phóng viên một tạp chí kinh tế viết bài thì chuyện này mới coi như được làm rõ triệt để. Công ty Tín Hòa rốt cuộc cũng chỉ là một công ty nhỏ, kinh doanh bất động sản chưa lâu, có lẽ cũng không có kinh nghiệm quan hệ xã hội gì. Cô cứ tiếp tục theo dõi, có tin gì lập tức báo lại cho tôi.”

Vương Xán hiểu rằng, tất cả các tin không ngoài việc công ty bất động sản Tín Hòa tiếp tục có thái độ không thi hành với kháng nghị của những người mua nhà, dẫn đến việc họ có những hành động tiếp theo, thậm chí có thể dẫn đến tình trạng đông loạt yêu cầu trả lại nhà hoặc sẽ tố tụng. Nếu thật sự xảy ra tình huống đó, đoán chắc Trần Hướng Viễn sẽ quy lỗi cho cô.

Vương Xán không thể hiểu được một người lý tính như Trần Hướng Viễn tại sao lại có thể thiên lệch rõ ràng như vậy. Có lẽ trong lòng anh ấy, lợi ích của nhà họ Thẩm còn quan trọng hơn cả sự tồn tại của cô – ý nghĩ này bỗng dưng xuất hiện làm cô có chút lo lắng. Cô tự nhắc nhở mình, không được suy đoán bừa bãi như vậy.

Cho đến lúc tan sở, Trần Hướng Viễn vẫn không xuất hiện trên MSN, cũng không gọi điện cho cô. La Âm đang bận trang trí nội thất cho ngôi nhà mới, Vương Xán cũng ngại không dám đem tâm sự của mình ra làm phiền cô ấy. Cô thu dọn bàn làm việc rồi uể oải bước ra cửa tòa soạn nhưng lại không muốn về nhà quá sớm. Cô sang đường vào Lục Môn ngồi một lúc, một tay chống đầu, một tay buồn bã khuấy ly café.

“Uống café phải uống lúc nóng mới ngon.” Một giọng trầm vang lên trên đỉnh đầu Vương Xán. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Cao Tường.

“Anh Cao, chào anh.”

“Nghe nói khi tâm trạng không tốt nên ăn một chút đồ ngọt. Giờ này chắc bánh ngọt của họ cũng nướng xong rồi, cô có muốn gọi một phần không?”

Vương Xán trầm nghĩ, xem ra những lúc tâm trạng không vui có lẽ tốt nhất nên chọn một chỗ không có ai quen biết để ngồi mới được. Nhưng tất nhiên cô không thể để lộ ý nghĩ này, chỉ lắc lắc đầu: “Cảm ơn, không cần đâu, hôm nay tôi không muốn ăn.”

Cao Tường ngồi xuống, gọi phục vụ bưng lên một ly café. Vương Xán để ý thấy anh ta cũng giống Trần Hướng Viễn, uống café đen không thêm đường và sữa. Anh thông thả nâng ly café lên rồi nhấp một ngụm: “Cô Vương, cô có tin không, khi thấy những người trẻ tuổi phiền muộn, có lúc tôi lại rất ngưỡng mộ.”

“Không cần an ủi tôi như vậy đâu. Tôi nghĩ, anh sẽ cảm thấy những muộn phiền này nhỏ nhặt và nực cười.”

“Tất nhiên không nực cười. Chỉ có những cô gái trẻ như cô mới có thừa sức lực để phiền não vì một lý do không thực tế.”

Vương Xán cười bối rối: “Chỉ e là tôi đã qua cái tuổi phiền muộn vì những lý do không đâu rồi. Những lo lắng của tôi rất thực tế.”

“Khi tôi còn trẻ cũng đã từng phiền muộn vì những lý do không thực tế. Tin tôi đi, cô Vương, phiền muộn vì một lý do thực tế với những lý do không thực tế có điểm khác biệt đấy. Nhưng nếu tiếp tục nói thì sẽ trở thành một ông già nhiều chuyện.” Cao Tường bỗng chuyển chủ đề: “Cô Vương, gần đây tôi có làm đại diện cho vài nhãn hiệu rượu nho của Tây Ban Nha. Cuối tuần này tôi tổ chức một bữa tiệc thử rượu ở quán bar Fly. Tôi muốn mời cô tham gia.”

“Tôi viết bài về tin tức bất động sản nhưng có thể giúp anh mời phóng viên về mảng này, không biết anh Cao muốn đăng bài viết trên chuyên mục kinh tế hay chuyên mục cuộc sống hiện đại?”

“Về vấn đề phóng viên liên quan tôi đã hẹn xong rồi.” Cao Tường cười, làn da đen vì rám nắng làm cho hàm răng anh càng trắng hơn: “Cô Vương, tôi có thể mời cô đến với tư cách một người bạn được không? Đến đó thưởng thức rượu, nghe nhạc, không yêu cầu phải viết bài.”

“Ồ, vậy à? Vương Xán cười gượng nói: “Nhưng tôi không hiểu gì về rượu nho, cũng không hiểu về cách thử rượu.”

“Điều này không cần lo lắng, chúng tôi vốn không có truyền thống uống rượu nho lắm. Nói là bữa tiệc thử rượu chứ thật ra là những người kinh doanh học đòi làm sang, ngoài việc liên lạc những khách hàng cũ, tiện thể cũng thay người tiêu dùng giới thiệu mà thôi.” Cao Tường lấy ra một phong bao đựng thiệp mời đưa cho Vương Xán, phía trên có một dòng chữ nắn nót: “Thân mời cô Vương mở thiệp” rồi nói: “Tôi vốn định nhờ Tô San giúp tôi chuyển cho cô, đúng lúc gặp cô ở đây, cô nhất định phải đến đấy.”

Vương Xán đồng ý rồi nhận thiệp mời: “Tôi cảm thấy việc thử rượu vẫn là một việc thần bí, lắt lắt, ngử ngử rồi thử mà đã có thể biết được rượu ngâm bao nhiêu năm, khí hậu lúc đó thế nào, loại nho nào. Hơn nữa còn có thể miêu tả hương vị của rượu bằng những từ ngữ rất lạ: mê hoặc, rực rỡ, tinh tế, cổ xưa... Tóm lại, tôi không thể tưởng tượng được rằng những từ này có thể lấy ra để nói về rượu.”

Cao Tường cười: “Chắc là cô đã xem bộ phim “Ly rượu cuộc đời” đúng không?”

Vương Xán gật đầu thừa nhận: “Đúng vHôm đó, khi nghe anh Cao nói sẽ mua biệt thự làm câu lạc bộ rượu, tôi viết bài cần tài liệu nên đồng nghiệp đã giới thiệu tôi xem bộ phim này, coi như là bổ sung kiến thức. Không biết anh Cao kinh doanh về rượu là đơn thuần coi nó những một nghề, hay chỉ là một sở thích bên ngoài?”

“Có chút giống như đang phỏng vấn rồi!”

Mặc dù anh không yêu cầu viết bài, nhưng đó là bệnh nghề nghiệp của phóng viên, luôn muốn hiểu hơn một chút về bối cảnh. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ dùng đến nó.”

“Đúng là tôn trọng nghề nghiệp, rất đáng biểu dương. Suy nghĩ của người kinh doanh thật ra rất tầm thường. Thị trường rượu nho trong nước mới nổi nhưng rất có tiềm năng, rất đáng để đầu tư. Nhưng tôi thừa nhận...” Cao Tường nhún vai: “Tôi rất thích uống rượu vang.”

“Nếu thống nhất được sở thích và kinh doanh thì thật tốt.”

“Có lúc chúng ta thích những thứ giống nhau, không tránh khỏi việc vô tình hay hữu ý thần thánh hóa nó. Cho dù là uống café hay uống rượu vang, nghiên cứu các sản phẩm, bất động sản, nghiên cứu vị giác, thậm chí còn phải hiểu rõ nguồn gốc lịch sử của nó, có lẽ không hề có ma lực. Một khi biến sở thích thành kinh doanh thì sở thích sẽ không còn đơn thuần nữa.”

Cao Tường bỗng dừng nói chuyện rất sâu sắc, Vương Xán nhất thời có chút ngỡ ngàng. Cao Tường lại cười, uống hết ly café rồi đứng dậy: “Cô Vương, tôi đi trước đây. Cô về nhà ngủ một giấc ngon lành, có thể tất cả những phiền muộn sẽ không làm cô lo lắng nữa. Hẹn gặp cô vào thứ bảy.”

Vương Xán không nghĩ là cô về nhà mơ một giấc mơ đẹp là có thể quên hết phiền muộn. Ngày mai cho dù bắt đầu một ngày mới nhưng những mâu thuẫn lại không thể tự dừng biến mất. Cô suy nghĩ rồi nhắc điện thoại gọi cho Trần Hương Viễn. Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng không có người nghe.

Trần Hương Viễn từng nói với cô, cuộc sống của anh luôn rất đơn giản. Trước khi yêu cô, sau khi tan sở nếu không đi tiếp khách ở đâu đó, anh thường về nhà bố mẹ ăn cơm, sau đó trở về nhà pha một ly café, vừa nghe nhạc vừa đọc sách, đến chín giờ tối sẽ đến tập thể thao ở một phòng tập gần đó. Bây giờ vẫn chưa đến bảy rưỡi, có lẽ là thời điểm anh ấy đang ở nhà. Nếu nói anh giận cô đến mức không nghe điện thoại thì đúng là nằm ngoài tưởng tượng của cô.

Một lúc sau, Vương Xán tiếp tục gọi cho Trần Hương Viễn. Lần này đổ hai hồi chuông lin có người nhắc máy, cô nghe được giọng của Thẩm Tiểu Na ở đầu bên kia: “Vương Xán, chào cô.”

Vương Xán hoàn toàn không nghĩ được rằng điện thoại của Trần Hương Viễn lại ở trong tay Thẩm Tiểu Na, lưỡng lự một lúc, cô nói: “Tiểu Na, chào cô. Xin hỏi Trần Hương Viễn có ở đó không?”

“Anh ấy đang nói chuyện với bố tôi.”

“Vậy lát nữa tôi gọi lại...”

“Đợi một lát, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Cô cứ nói.”

Thẩm Tiểu Na lạnh lùng: “Cô viết bài báo nhằm thẳng vào công ty của bố tôi thì tôi không nói, nhưng cô lại kéo cả anh Hương Viễn vào. Tôi muốn hỏi cô, rốt cuộc cô có ý đồ gì?”

Vương Xán vô cùng kinh ngạc: “Tiểu Na, bài báo đó không hề nhằm vào bất kì ai, chỉ là phản ánh sự thật về ý kiến của người mua nhà, hơn nữa tôi nhắc đến Trần Hương Viễn ở chỗ nào chứ?”

“Anh ấy giới thiệu bố tôi thương lượng với giám đốc chi nhánh anh ấy về kế hoạch thế chấp vay vốn mới, đã đi đến giai đoạn thẩm duyệt rồi. Bài báo của cô đăng lên, ngân hàng trả lời rõ ràng là hủy cho vay. Bố tôi không nhận được vốn vay thì cũng đành nhưng anh Hương Viễn đang trong thời kì quan trọng để được thăng chức. Cô nghĩ xem, ban lãnh đạo ngân hàng sẽ đánh giá anh ấy thế nào?”

Vương Xán sững người một lúc, miễn cưỡng nói: “Tôi không biết chuyện này.”

Thẩm Tiểu Na “hừ” lên một tiếng: “Cô căn bản không quan tâm đến anh Hương Viễn, còn đem cả lòng đố kỵ của cô với tôi vào bài báo, cô đúng là quá khắc nghiệt, quá vô lý.”

Thẩm Tiểu Na cúp điện thoại, Vương Xán cứng đờ người.

Lý do mà Thẩm Tiểu Na gán cho cô quả thực quá hoang đường. Cho dù cô có tức giận đến thế nào chẳng nữa cũng chỉ có thể an ủi bản thân: đó chỉ là những lời nói của một người con gái không biết suy nghĩ mà thôi, không đáng để bận tâm. Thế nhưng có liên quan đến Trần Hương Viễn thì cô không thể tĩnh tâm được.

Trần Hương Viễn mặc dù biết rõ tình hình tiền vốn của Thẩm Gia Hưng rất khó khăn, không đủ điều kiện để vay vậy mà vẫn cố gắng giúp ông ta thế chấp vốn mới. Có thể thấy Trần Hương Viễn vô cùng tận tâm với nhà họ Thẩm.

Trần Hương Viễn làm việc trong ngân hàng nhà nước với tư cách là quản lý nội bộ, ấn tượng của lãnh đạo về anh ấy có thể nói là đặc biệt quan trọng. Bài báo của cô đã ảnh hưởng đến anh như thế nào, cô thật sự không thể suy đoán được.

15. Chương 15

Chương 15: Nhược điểm duy nhất

Khi Trần Hướng Viễn gọi điện cho Vương Xán cũng đã hơn mười một giờ đêm rồi. Vương Xán đang nằm trên giường mãi suy nghĩ.

“Xán Xán, em gọi điện cho anh à?”

Giọng anh vẫn bình ổn như thường lệ. Vương Xán tất nhiên không thể giữ được bình tĩnh như anh, vội vàng hỏi: “Hướng Viễn, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Anh vừa nói chuyện với chú Thẩm xong, đang chuẩn bị lái xe về nhà.”

“Em muốn gặp anh.”

Trần Hướng Viễn có chút lưỡng lự: “Đã rất muộn rồi!”

“Nhưng có một số chuyện chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng.”

“Anh phải đưa Tiểu Na về trước.”

Wương Xán buồn rầu, “Anh đưa cô ấy về rồi lái xe đến nhà em, gọi điện cho em rồi em sẽ xuống ngay, được không?”

“Được.”

Khoảng hơn nửa tiếng sau, điện thoại Vương Xán đổ chuông. Cô vội khoác thêm chiếc áo dài, cầm chìa khóa nhẹ nhàng bước ra khỏi nhà. Cô kéo cửa xe rồi ngồi lên ghế lái phụ. Mặc dù Trần Hướng Viễn mở cửa ô tô để hút thuốc lá nhưng cô vẫn ngửi được mùi nước hoa của Thẩm Tiểu Na.

“Hướng Viễn, sao anh không nói với em là anh đang cố gắng giúp Thẩm gia vay vốn?”

Trong xe chỉ có những ánh đường mờ ảo hắt vào nhưng Vương Xán vẫn cảm nhận được cái nheo mày của Trần Hướng Viễn: “Là Tiểu Na nói với em phải không? Anh đã nói với nó từ lâu rồi, không được tùy tiện nghe điện thoại của anh.”

Wương Xán không thể bình tĩnh được nữa: “Cũng may là cô ấy nghe điện thoại của anh. Nếu không em sẽ không bao giờ biết tại sao anh lại giận em như vậy?”

“Lúc sáng gọi điện cho em, thái độ của anh không được tốt lắm. Anh xin lỗi, em đừng để bụng.”

Trần Hướng Viễn lánh nặng tìm nhẹ như vậy quả thật làm Vương Xán có chút ngạc nhiên: “Hướng Viễn, em vội vã tìm anh hoàn toàn không dự tính bất anh phải xin lỗi. Em chỉ muốn hiểu rõ, anh can thiệp vào Tín Hòa sâu đến mức độ nào? Bài báo của em sẽ ảnh hưởng đến anh như thế nào?”

Trần Hướng Viễn dập diêm thuốc, trầm ngâm một lát: “Trong chuyện này, chịu ảnh hưởng lớn nhất là công ty Tín Hòa. Tất nhiên, em lại không hề có quan hệ gì với Thẩm gia, anh không thể yêu cầu em quan tâm đến Tín Hòa giống anh. Còn về anh thì không có gì đâu, em không cần lo lắng.”

Lòng Vương Xán vô cùng hỗn loạn, ngơ ngẩn thất thần nhìn về phía trước. Trần Hướng Viễn đưa tay vuốt tóc cô: “Chú Thẩm đã mời được vị giám đốc họ Nhiếp ở Quảng Đông rồi, ngày mai sẽ ngay lập tức nhậm chức. Hôm nay, chú Thẩm và anh bàn bạc về tình hình hiện tại mà Tín Hòa phải đối diện. Chú ấy nói giám đốc Nhiếp này rất có kinh nghiệm giải quyết những trường hợp tương tự, có lẽ sắp tới sẽ hẹn gặp em về việc viết báo hồi đáp.”

“Vâng, chủ nhiệm Dương đã yêu cầu em viết bài tiếp theo rồi, tất nhiên hoan nghênh anh ta đến hồi đáp.”

“Nếu có thể, Xán Xán, anh hi vọng...” Anh dừng lại giây lát dường như đang suy nghĩ, “Em có thể viết một bài về mặt tích cực, xóa bỏ toàn bộ ảnh hưởng của bài báo trước không?”

Wương Xán quay đầu nhìn anh, trong không gian nhỏ hẹp của anh, mặt anh chỉ cách cô vài chục centimet mà lại như có một khoảng cách vô hình.

Sau vài giây chần chừ, Vương Xán cười gượng, “Hướng Viễn, em rất muốn đồng ý anh ngay, nhưng em chỉ có thể nói, em hy vọng giám đốc Nhiếp mà chủ tịch Thẩm mời về có đủ kinh nghiệm để giải quyết tình hình, có thể đưa ra những phương án hợp lý cho những chủ sở hữu nhà, giảm đi sự phẫn nộ của họ, cố gắng để họ không tiến hành tố tụng. Nếu chỉ cho em những giải thích hoàn mỹ, sợ rằng cho dù em vi phạm đạo đức

nghe nghiệp viết một bài báo trái ngược hoàn toàn với bài báo trước cũng không thể giải quyết được vấn đề, nói đúng ra, vấn đề tiền vốn mới là khó khăn căn bản Tín Hòa đang phải đối diện.”

Trong xe bỗng bao trùm một khoảng không yên lặng. Một lúc sau, Trần Hương Viễn mới lên tiếng: “Là do anh quá quan tâm, nghĩ đi nghĩ lại, anh vốn không định nói với em nhưng anh không thể kìm được.” Anh lắc lắc đầu: “Em đúng, anh xin lỗi, anh không nên yêu cầu em như vậy, coi như anh chưa nói gì.”

“Hương Viễn, anh quan tâm đến Tín Hòa thậm chí còn hơn cả tiền đồ sự nghiệp của anh sao?”

“Đối với anh mà nói, chỉ là khả năng thăng chức bị kéo dài ra mà thôi. Nhưng đối với Tín Hòa mà nói, thì đó là tài sản xương máu cả đời của vợ chồng chú Thẩm. Điều này làm sao mà đem ra so sánh được chứ?”

Vương Xán sững sờ nhìn anh: “Công việc của anh là về vấn đề tài chính, không thể không biết những tin tức mà em thu thập được. Tháng trước ngân hàng nhà nước và ban thanh tra ngân hàng đã cùng đưa ra thông báo về việc hạn chế cho các công ty bất động sản vay vốn để tránh bất động sản phát triển quá nóng. Với tình hình của Tín Hòa, nếu tiếp tục vay vốn, đại khái là quay vòng vốn, mức thế chấp tiền vốn sẽ vượt qua mức giá trị vật thế chấp bình quân 70%, không phù hợp với quy định mới, nguy cơ tiền vốn chắc anh hiểu rõ hơn em. Thế mà anh vẫn ra tay giúp chủ tịch Thẩm tiếp tục làm hồ sơ thế chấp mới. Nếu Tín Hòa hoạt động không tốt, khoản tiền vốn này không phát huy hiệu quả, không những chỉ ảnh hưởng đến việc thăng tiến của anh. Anh có bao giờ nghĩ rằng nó sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp cả cuộc đời của mình không?”

Trần Hương Viễn tiếp tục trầm ngâm.

Vương Xán cố gắng dụ giọng: “Không phải em chỉ trích anh, Hương Viễn. Nhưng em cảm thấy, cho dù là giúp bạn bè thì cũng nên có lập trường và nguyên tắc của chính mình.”

“Anh đã xem xét kỹ rồi, kết luận được rút ra là tiền vốn vẫn nằm trong phạm vi không chế được.” Trần Hương Viễn nói một cách tế nhị, “Anh giúp chú Thẩm vay khoản tiền này không hề nhiều như ông ấy yêu cầu, chỉ có thể miễn cưỡng giúp Tín Hòa vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt để giảm áp lực bên công ty thời trang. Tiểu Na vừa hạ quyết tâm sẽ nghiêm túc làm việc, đưa ra kế hoạch phát triển nhân hiệu mới. Họ thật sự rất cần vốn, bây giờ nếu giải quyết không tốt, e rằng tất cả sẽ biến thành bong bóng.”

Từ sâu trong lòng Vương Xán cảm thấy ớn lạnh: “Anh vì những điều này mà trách em à?”

“Em đừng suy nghĩ nhiều, bài báo chỉ là kíp nổ mà thôi, chủ yếu là vì chú Thẩm sai lầm trong việc phán đoán tình hình, quá vội vàng, tạo nên cục diện như hiện nay.” Giọng anh mệt mỏi: “Không còn sớm nữa, ngày mai còn phải đi làm, em lên nhà nghỉ ngơi đi.”

Vương Xán kéo cửa ô tô bước ra ngoài, khi đến cửa chống trộm cô quay đầu lại, Trần Hương Viễn đã khởi động máy, đèn xe rọi vào tòa nhà. Vương Xán đứng lại trong bóng tối.

Cô bỗng nhận ra rằng, đây là lần đầu tiên khi họ yêu nhau mà lại có cảm giác xa vời khi chia tay đến vậy. Bình thường khi anh đưa cô về, hai người sẽ có nụ hôn tạm biệt, thậm chí có một lần còn hôn say đắm, bị mẹ từ trên lầu nhìn thấy và giáo huấn ột trận.

Tuy biểu hiện của anh vô cùng lý tính, vừa không nghi ngờ động cơ của cô như Thẩm Tiểu Na, vừa không đổ tất cả hậu quả cho cô, thế nhưng điều này lại không thể an ủi cô một chút nào. Anh tất nhiên là sẽ trách cô rồi, nhưng điều làm cô thất vọng hơn là, anh thậm chí còn không vì bản thân mà vì việc kinh doanh của Thẩm gia trách cứ cô.

Vương Xán lê những bước chân khó nhọc lên lầu, nhẹ nhàng mở cửa về phòng, cũng không bật đèn, nằm lên giường trong bóng tối. Từ khi làm việc, đây đúng là lần đầu tiên cô phải đối diện với trường hợp như thế này.

Tất nhiên, so với các phóng viên khác, khó khăn này không hề nguy hiểm, kích động, ngược lại vô cùng cá nhân hóa. Cô chỉ là viết một bài báo hết sức bình thường, cũng không thể nói là vén một bức màn sâu sắc nào mà lại ảnh hưởng xấu đến tình cảm của bản thân. Cô buộc phải nghi ngờ, rốt cuộc tình yêu vốn dĩ đã là thứ mong manh dễ vỡ, hay là quan hệ tình yêu giữa cô và Trần Hương Viễn nhìn thì tưởng nồng nhiệt, cháy bỏng, nhưng lại hoàn toàn không vững chắc, kiên định.

Ít nhất trong mắt Trần Hương Viễn, sự ưu tiên hàng đầu cho Thẩm gia, đặc biệt là Thẩm Tiểu Na đều hiển hiện trước mắt cô. Và lúc cô từ chối yêu cầu của Trần Hương Viễn cũng không hề có chút lưỡng lự nào. Lý do của cô đầy đủ và lý trí, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào về chuyện tình cảm.

Họ có thể được coi như yêu đương bình thường không?

Hai ngày sau, Vương Xán nhận được điện thoại của giám đốc Nhiếp vừa nhậm chức, nói cuối tuần này hẹn vài vị chủ sở hữu nhà đến phòng họp của Tín Hòa để tiến hành trao đổi và muốn mời cô tham gia. Cô lập tức đồng ý.

Tín Hòa mời mười vị chủ sở hữu nhà đến tham gia cuộc trao đổi, luật sư Hàn hôm trước nói chuyện với Vương Xán cũng có mặt ở đó. Ông Thẩm Gia Hưng căn bản không lộ diện. Giám đốc Nhiếp cùng luật sư và vài nhân viên của Tín Hòa đến cuộc họp đúng giờ.

Mặc dù Vương Xán đã lên mạng tìm hiểu thông tin về Nhiếp Khiêm, cô biết anh ta là giám đốc nổi tiếng trong giới bất động sản, nhưng sau khi gặp anh ta cô vẫn có chút bất ngờ. Nhiếp Khiêm trông có vẻ rất trẻ, hơn nữa còn có một khuôn mặt anh tuấn khác thường.

Nhưng khi Nhiếp Khiêm mở lời thì khiến người ta cảm thấy, anh ta đã có nhiều kinh nghiệm trong ngành. Thái độ bình tĩnh, khả năng nắm bắt vấn đề vô cùng nhanh nhạy. Anh giới thiệu đơn giản về mình, không hề có những lời khách sáo thừa thãi không cần thiết, đi thẳng vào vấn đề là hôm nay anh và giám đốc phụ trách dịch vụ cùng nghe những yêu cầu của chủ sở hữu nhà, mời các chủ sở hữu nhà thoải mái bày tỏ quan điểm.

Nhiếp Khiêm vừa nói dứt lời, vài vị chủ sở hữu nhà tranh nhau phát biểu. Tâm trạng của họ vẫn vô cùng kích động như tại hiện trường tòa nhà, khi phát biểu không có thứ tự rõ ràng, không nói lên được phần trọng điểm, nhất định không bỏ qua cơ hội này, tranh nhau nói đủ các kiểu. Có lúc thậm chí còn phản biện cho nhau, trong phòng họp có những lúc ồn ào đến nỗi chẳng hiểu ai đang nói gì. Nhưng Nhiếp Khiêm dường như không tỏ ra có bất kì biểu hiện mất bình tĩnh nào, thỉnh thoảng chỉ viết vài chữ lên cuốn sổ ghi chép, để mặc cho họ nói hết vấn đề này sang vấn đề khác.

Vương Xán tất nhiên không tiện xen ngang, chỉ có thể giữ tâm thế đứng ngoài, lặng lẽ lắng nghe.

Luật sư Hàn cũng ít nhiều nhận thức được điều này, đợi những người khác nói một rồi, anh mới đứng dậy, tự nhận mình sẽ tổng kết ý kiến của mọi người nêu ra rồi nhờ giám đốc Nhiếp thỉnh giáo.

Anh phát biểu rành mạch và có lý hơn nhiều. Đặc biệt là nắm được trọng tâm là phương án sửa đổi quy hoạch của công ty Tín Hòa chưa được phê duyệt và hy vọng công ty Tín Hòa có thể đưa ra giải thích rõ ràng. Nếu không họ sẽ nhờ đến pháp luật, yêu cầu dừng thi công, tiến hành sửa đổi. Các chủ sở hữu nhà khác xôn xao phụ theo, luôn miệng nói: “Chúng tôi không sợ đi kiện, cùng lắm là chúng tôi góp tiền vào, khiếu kiện tập thể, viện kiểm sát không thể không công bằng được.” “Đúng thế, ở bài báo đăng lần trước, công ty thiết kế vườn đã ra phán quyết đền bù cho các chủ sở hữu nhà hai trăm vạn rồi. Luật sư Hàn đã từng phụ trách vụ kiện này nên rất có kinh nghiệm, đúng không?”

Nhiếp Khiêm đợi không khí yên lặng hơn một chút, mỉm cười nói: “Những điểm luật sư Hàn nói tôi đã ghi lại hết rồi, các vị còn gì cần bổ sung nữa không?”

Không ai có ý kiến gì, anh bình tĩnh nói: “Những lời sáo rỗng tôi sẽ không nói nữa. Các vị mua nhà tại tòa “Thanh niên của tương lai”, cũng giống như nhà đầu tư, các vị đã xem xét kĩ tương lai khu vực này. Khi quỹ đạo giao thông được xây dựng, giá nhà đất của các vị vô hình chung sẽ được tăng giá trị. Là một nhà đầu tư, trong tình hình đang bán nhà giai đoạn hai, về phương diện công hay tư tôi đều có trách nhiệm giao cho quý vị một căn nhà như mong đợi. Quý vị nhắc đến những vấn đề này, có những chi tiết nhỏ, giám đốc phụ trách dịch vụ sẽ ghi lại toàn bộ, đốc thúc thi công tiến hành cải tiến. Có một số vấn đề, các bộ phận liên quan sẽ tiến hành tiếp nhận ý kiến, sẽ có câu trả lời sớm nhất để thỏa mãn các vị.”

Một chủ sở hữu nhà đứng bật dậy, hầm hầm nói: “Kế hoạch này của giám đốc Nhiếp không được hay cho lắm. Chúng tôi là đứa trẻ lên ba sao? Trên danh nghĩa dụ chúng tôi quay về, việc các anh giao nhà thì vẫn cứ giao, các anh vẫn thi công theo quy hoạch thay đổi, đến khi xong xuôi hết rồi, cuối cùng ép chúng tôi không thể không chấp nhận.”

Thái độ của giám đốc Nhiếp không thay đổi: “Về vấn đề giao nhà, tôi có thể cho các vị chủ sở hữu nhà giai đoạn một một câu trả lời rõ ràng, nếu các vị không hài lòng, hoàn toàn có thể nhận nhà sau khi chúng tôi hoàn thành kế hoạch thay đổi, thời gian giao nhà kéo dài trong giai đoạn giữa do Tín Hòa chịu trách nhiệm.

Vài vị chủ sở hữu nhà nhìn nhau, không nói thêm lời nào nữa. Không đợi luật sư Hàn nói, Nhiếp Khiêm tiếp tục nói: “Còn về quy hoạch giai đoạn hai, các vị đã phản ánh lên cục quy hoạch rồi. Tín Hòa cũng đã viết báo cáo chi tiết nộp lên, cứ cho là câu trả lời của chúng tôi không thể làm các vị phục thì các vị hãy tin là sẽ có cơ quan liên quan tiến hành giải quyết.”

Các chủ sở hữu nhà thì thầm bàn bạc, luật sư Hàn vẫn trầm ngâm, hình như đang suy nghĩ điều gì đó. Vương Xán cơ bản cũng đã hiểu đối sách của Tín Hòa.

Đây không phải là lần đầu Vương Xán gặp trường hợp này. Hai năm làm nghề báo, cô đã thấy đủ các kiểu giải quyết khiếu kiện của các nhà đầu tư. Biết các chủ sở hữu nhà kích động phần nộ, số lượng người đông, thường thì chỉ có thể kết hợp thành một tập thể rồi rạc, mỗi người đều có một suy nghĩ, mỗi người có một yêu cầu tố tụng. Thật ra rất dễ bị nhà đầu tư thao túng, làm tan rã. Đặc biệt là những lời nói mất bình tĩnh không có chuẩn bị như thế này, e rằng sẽ không có được một lợi ích thực chất nào từ nhà đầu tư.

Quan trọng hơn là đại đa số các chủ sở hữu nhà ở tòa nhà “Thanh niên của tương lai” đều mua nhà để kết hôn. Lần trước khi cô đi phỏng vấn ở hiện trường đã phát hiện ra, cho dù giai đoạn một còn tồn tại nhiều vấn đề như vậy, nhưng gần một nửa các chủ sở hữu nhà vẫn ký hợp đồng bàn giao nhà. Còn về sự ảnh hưởng lớn khi thay đổi quy hoạch của giai đoạn hai đã gây ra rất nhiều sự phẫn nộ, nhưng không có bất kì chủ sở hữu nào dám công bố trả lại nhà.

Nguyên nhân không nằm ngoài từ trước khi bán căn hộ thuộc tòa nhà thanh niên đến nay, giá nhà đất liên tục tăng mạnh, cứ cho là chủ sở hữu trả lại nhà, lấy lại khoản tiền đặt cọc trước đó thì cũng không thể mua được căn hộ có diện tích như hiện tại. Đây là còn chưa tính đến tổn thất về lãi suất.

Đây là điểm mà các chủ sở hữu và nhà đầu tư đều hiểu rõ. Và nó cũng chính là nguyên nhân Tín Hòa chưa được cục quy hoạch phê duyệt kế hoạch sửa đổi thiết kế mà đã tiến hành thi công. Và vị giám đốc Nhiếp này dường như đã biết phải giải quyết khó khăn này như thế nào rồi.

Sau khi cuộc trao đổi kết thúc, Nhiếp Khiêm mời Vương Xán ở lại. Trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ. Nhiếp Khiêm ra hiệu cho thư kí pha trà bưng lên: “Cô Vương thấy thế nào về kết quả cuộc trao đổi ngày hôm nay?”

Vương Xán mỉm cười: “Tôi sẽ tiếp tục phỏng vấn các đơn vị liên quan, sau khi tổng kết phản ứng của các chủ sở hữu nhà mới viết bài tiếp theo. Nhưng theo suy nghĩ của cá nhân tôi, e rằng cả quý công ty và các chủ sở hữu nhà đều sẽ không hài lòng lắm về bài viết này.”

Nhiếp Khiêm cười: “Phản ứng hôm nay của các chủ sở hữu nhà cô Vương cũng thấy rồi, tôi tin là cô sẽ phán đoán cho riêng mình. Tôi đã đọc qua bài báo lần trước của cô, thấy bài viết của cô rất khách quan. Chúng tôi cũng không cần một bài báo có giọng văn hoàn toàn thay đổi, xóa sạch như vậy chỉ càng thu hút iều lời đồn đoán. Xin cô Vương cứ giữ thái độ như vậy là được rồi.”

Vương Xán không thể không thừa nhận Nhiếp Khiêm vô cùng nhạy bén, “Giám đốc Nhiếp, tôi có thể đưa ra vài câu hỏi không?”

“Hoan nghênh cô.”

“Theo dự đoán của tôi, hai ngày qua Tín Hòa đã tiến hành bổ sung những thủ tục đề nghị thay đổi thiết kế, chỉ chờ phúc đáp nữa thôi. Thế nên anh đã có dự tính trong đầu, không hề lo sợ các chủ sở hữu dựa vào điều này mà đi kiện, đúng không?”

Thiết kế cơ bản vẫn phải lấy hồ sơ phúc đáp của cục quy hoạch làm chuẩn. Nhưng tôi vẫn nghĩ rằng, trong ngành của tôi các chủ sở hữu nhà là nền tảng phát triển. Chúng tôi không hi vọng đến tòa án cùng các vị chủ sở hữu nhà vì bất kì lý do gì. Như vậy cả hai bên đều tổn thất, không có lợi cho ai cả.”

“Nhìn vào lí lịch của giám đốc Nhiếp, lựa chọn đến công ty Tín Hòa là một lựa chọn khiến người ta bất ngờ. Xin hỏi vì lý do gì giám đốc Nhiếp lại tiếp nhận lời mời của chủ tịch Thẩm?”

“Cái quan trọng hơn hết với giám đốc điều hành là thử thách. Tín Hòa đúng lúc cho tôi đủ hào hứng để có cơ hội đương đầu với thử thách.”

“Nghe lời đồn đại, chủ tịch Thẩm đã dùng một số tiền đáng kinh ngạc để mời giám đốc Nhiếp về. Xin hỏi giám đốc Nhiếp có phản ứng như thế nào về những lời đồn đại này?”

“Lời đồn đại thì cuối cùng cũng chỉ là những lời đồn đại. Giá trị của con người tất nhiên không thể lấy một con số ra để làm thước đo được.”

“Câu trả lời này rất hay, rất hoàn hảo.” Vương Xán cười: “Xin hỏi hiện tại giám đốc Nhiếp đã hiểu rõ hoàn toàn về tình hình của ba tòa nhà đang bán của Tín Hòa và đưa ra chính sách kinh doanh mới chưa?”

“Tôi và chủ tịch Thẩm đã có cuộc nói chuyện rất thẳng thắn. Vấn đề về vị trí của tòa nhà, sẽ có những chính sách khác nhau. Tôi tin rằng có thể làm hài lòng những yêu cầu của người mua nhà.”

“Câu hỏi cuối cùng, tôi sẽ không viết vào bài báo. Xin hỏi vấn đề khó khăn về tiền vốn sẽ được giải quyết thông qua con đường nào?”

Nhiếp Khiêm bất ngờ trầm ngâm một lúc: “Tôi phụ trách toàn bộ tình hình kinh doanh, chủ tịch Thẩm phụ trách về tiền vốn cho Tín Hòa hoạt động. Câu hỏi này chỉ có chủ tịch Thẩm mới trả lời được. Nhưng tôi có thể thẳng thắn nói, tiền vốn là mạch máu của nhà đầu tư. Nếu không nắm rõ vấn đề đó thì tôi đã không tiếp nhận vị trí này.”

Vương Xán cáo từ bước ra khỏi phòng họp, trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ. Theo cách nói của Nhiếp Khiêm, hình như vấn đề tiền vốn của Tín Hòa không nghiêm trọng đến mức có thể trở thành nguy cơ, nhưng biểu hiện của Trần Hường Viễn lại không có một chút lạc quan nào, trong số họ nhất định có một người đã phán đoán sai. Cứ cho là cô không quan tâm đến tương lai của Tín Hòa, nhưng tiền đồ và phản ứng của Trần Hường Viễn thì không thể không quan tâm.

Khi Vương Xán đang bước về bên xe bus thì điện thoại đổ chuông. Cô lấy ra xem, là một số điện thoại lạ. Lúc mở máy nghe, cô nhận ra tiếng Vu Lâm.

“Vương Xán, tôi có chuyện muốn nói với cô, liên quan đến Trần Hường Viễn, bây giờ cô có thời gian không?”

Vương Xán lập tức nói mình đang rảnh.

“Được, vậy chúng ta gặp nhau ở quán café đối diện tòa soạn của cô nhé.”

Khi Vương Xán bắt xe đến đó, Vu Lâm đã lái xe đến trước. Cô đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ uống café, so với lần đi thăm quan trước, rõ ràng cô đã gầy đi nhiều. Chiếc áo vải chiffon Vu Lâm mặc trên người trông có vẻ rất rộng. Mặc dù đã trang điểm rất kỹ nhưng vẫn không giấu được sắc mặt tiều tụy.

“Chị Vu, có phải công việc quá mệt mỏi không?”

Vu Lâm khẽ lắc đầu: “Công việc đó thế nào thì cũng không thể mệt. Vương Xán, hôm qua Hường Viễn tìm tôi, hy vọng tôi có thể bảo lãnh tài chính cho đơn xin vay vốn của Tín Hòa. Tôi đã xem kỹ tài liệu cậu ấy mang đến. Thật sự không thể hiểu tại sao cậu ấy lại can thiệp vào chuyện này.”

Vương Xán không ngờ sau khi Trần Hường Viễn không thể giúp Tín Hòa đăng ký vay vốn vẫn tiếp tục chạy khắp nơi vì chuyện này. Lòng cô nén lại, miễn cưỡng bình tĩnh nói: “Hiện tại Tín Hòa rất cần sự ủng hộ về tiền vốn.”

“Tín Hòa rất cần tiền vốn tôi có thể hiểu. Công ty bảo lãnh tài chính vốn dựa vào việc thay công ty có điều kiện không phù hợp vay vốn, cung cấp vốn để công ty đó hoạt động sinh lời. Những công ty còn khó khăn hơn Tín Hòa tôi cũng đã từng gặp rồi, chỉ có thể nhận được vốn đảm bảo ở mức ới có khả năng khổng chế nguy cơ. Điều tôi muốn nói không phải là Tín Hòa. Tôi cảm thấy Hường Viễn can thiệp vào chuyện này, rất không hợp lý.”

“Chị Vu, chị là bạn học của anh Hường Viễn, chị có lẽ biết rõ hơn em, quan hệ giữa anh ấy và nhà họ Thẩm...”

Vu Lâm lắc đầu: “Tất nhiên tôi biết. Lưu Hạo nói với tôi, năng lực nghề nghiệp của Hường Viễn rất tốt, làm việc rất xuất sắc, theo tin đồn trong nội bộ ngành, cậu ấy rất có khả năng sẽ được thăng chức lên phó

giám đốc phụ trách tín dụng ngân hàng thành phố. Nhưng khi bài viết của cô được đăng đã thu hút sự chú ý của cấp trên cậu ấy. Trong tình hình nhà nước vừa đưa ra chính sách thắt chặt tài khoản vốn vay bất động sản mà cậu ấy vẫn tiếp nhận khoản vốn vay của Tín Hòa, rõ ràng là vô cùng thiếu cẩn trọng. Bây giờ ngân hàng cậu ấy đã dừng cấp số vốn này rồi, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc thăng chức của cậu ấy.”

Vương Xán vô cùng bức xúc: “Trước khi viết bài báo đó, em không hề biết rằng anh ấy lại can thiệp vào việc xin vay vốn của Tín Hòa. Nếu không ít nhất em cũng sẽ bàn bạc với anh ấy.”

“Vương Xán, tôi không trách cô. Cô chỉ là đang làm công việc của mình, không nên tự trách bản thân. Hôm nay, tôi tìm cô ra đây là để nói với cô tất cả những điều lợi – hại, để cô khuyên Hướng Viễn hãy rút lui khi còn sớm. Các công ty bảo lãnh tài chính luôn có mối quan hệ mật thiết với ngân hàng. Nếu cậu ấy vẫn tham gia vào chuyện này, sớm muộn cũng sẽ truyền đến cơ quan. Đối với cậu ấy có thể nói là không có bất kì lợi ích nào.”

Vương Xán rất khó mở lời nhưng không thể không nói: “Anh ấy thậm chí còn không nói cho em biết. Bài báo đó... anh ấy ít nhiều trách em, em không có cách nào tiếp tục đi khuyên anh ấy. Có lẽ nhờ anh Minh Vũ đi khuyên anh ấy sẽ hiệu quả hơn.”

Vu Lâm dường như bị nghẹn lại. Một lát sau cô cười đau khổ nói: “Vương Xán, tôi và Minh Vũ vừa ra sống riêng rồi.”

Vương Xán vô cùng kinh ngạc, sững sờ nhìn Vu Lâm, nhất thời không biết nên nói gì.

“Dù sao cũng không thể giấu được nữa rồi. Tôi không giấu gì cô, tôi và anh ấy chuẩn bị ly hôn rồi.” Vu Lâm vẫn cố giữ nụ cười chua chát: “Ba ngày trước, tôi đã đuổi anh ấy ra ngoài. Có lẽ anh ấy đã về sống ở nhà bố mẹ rồi. Tôi không nghe điện thoại của anh ấy, không muốn nói chuyện với anh ấy. Nếu không hôm qua xem xong tài liệu của Hướng Viễn, tôi đã bảo anh ấy đi khuyên Hướng Viễn.”

“Tôi xin lỗi.”

“Không sao đâu, không nói chuyện không hay của tôi nữa. Nói một cách công bằng thì Hướng Viễn là một người đàn ông gần như hoàn hảo, lý trí, cầu tiến, trọng tình cảm, cẩn thận, quan tâm bạn bè, có tinh thần trách nhiệm... Có lẽ nhược điểm duy nhất là thiếu lý trí trong các vấn đề của Thẩm Tiểu Na.”

Điều này hoàn toàn trùng hợp với suy nghĩ giấu kín trong lòng Vương Xán. Nhược điểm duy nhất, có thể là vết thương chí m trong tình yêu của họ. Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu cô, làm cô trầm ngâm.

“Nhưng Vương Xán, cậu ấy đối với cô hoàn toàn khác.” Vu Lâm chú ý đến ánh mắt của Vương Xán, nắm lấy ngón tay cô. “Từ khi ở bên cạnh cô, cậu ấy vui vẻ hơn nhiều. Nhìn ánh mắt cậu ấy nhìn cô, tôi có thể thấy được, cậu ấy còn yêu cô hơn chính cả trong tiềm thức. Bây giờ, cậu ấy chỉ là không thể thoát khỏi sự quá quan tâm đến Thẩm Tiểu Na như trước đây, quá chiều theo thói quen của cô ấy, luôn muốn chăm sóc cô ấy, thậm chí còn phải có trách nhiệm với người nhà cô ấy. Tôi là bạn, là bạn học nhiều năm với cậu ấy nên không thể giương mắt nhìn cậu ấy lại một lần nữa vì Thẩm Tiểu Na mà đi làm những việc ngốc nghếch, phá hỏng cuộc đời của cậu ấy.”

“Lại một lần nữa.” Vương Xán không thể phớt lờ từ này.

Vu Lâm hối hận vì đã lỡ lời, chán nản nói: “Gần đây tôi tinh thần bất an, thường xuyên không diễn đạt được ý. Cô đừng suy đoán linh tinh, cũng đừng để bụng.”

“Chị Vu, chị đừng giấu em. Câu “lại một lần nữa” của chị là có ý gì? Trần Hướng Viễn và bạn gái cũ của anh ấy chia tay cũng vì Thẩm Tiểu Na sao?”

Ánh mắt Vu Lâm lấp lánh: “Vương Xán, lần đầu tiên thấy cô ở quầy lễ tân tôi đã cảm thấy cô vô cùng thông minh, lý tính, thấu tình đạt lý. Thật ra không cần thiết phải nhắc lại những chuyện cũ trước đây. Bây giờ, đối với Trần Hướng Viễn mà nói, cô mới là quan trọng nhất.”

Vương Xán vẫn bình tĩnh, nhìn thẳng vào Vu Lâm nói: “Em sẽ không ghen tuông vì những lý do không đâu, nhưng chị Vu Lâm, em luôn cảm thấy, em không hề hiểu Hướng Viễn. Xin chị hãy nói cho em biết, ít nhất em phải biết khó khăn anh ấy gặp phải mới công bằng chứ.”

Vu Lâm biết không thể trốn tránh vấn đề này, chỉ thở dài một tiếng: “Cô đừng nghĩ lung tung. Thật ra bạn gái cũ của cậu ấy cũng là bạn học của tôi. Tính cách cô ấy rất nhạy cảm. Nguyên nhân họ chia tay... cũng không hoàn toàn là vì Thẩm Tiểu Na. Nhưng ít nhất tôi và Minh Vũ đều cảm thấy, Thẩm Tiểu Na ít nhiều muốn độc chiếm Hường Viễn, ảnh hưởng đến tình cảm giữa Hường Viễn và bạn gái. Nói đi nói lại thì vẫn là Hường Viễn sai. Sau khi cô và Hường Viễn qua lại, tôi và Minh Vũ đã gọi cậu ấy đến nhà, nói cho cậu ấy một trận. Cậu ấy cũng thừa nhận trước đây giải quyết không thỏa đáng, sau này sẽ không phạm phải sai lầm như vậy. Cô đừng nghĩ đến chuyện này nữa, nếu không đúng là tôi gây thêm rắc rối cho Hường Viễn rồi.”

Vương Xán tất nhiên không tiếp tục truy vấn nữa. Vu Lâm có chuyện gia đình mà vẫn quan tâm đến cô và Hường Viễn. Tình cảm này đã đủ làm cô cảm động rồi, “Chị Vu, em sẽ cố gắng hết sức khuyên anh Hường Viễn. Nhưng anh ấy có nghe em hay không, chính em cũng không chắc chắn. Cho dù thế nào, em vẫn cảm ơn chị.”

16. Chương 16

Chương 16: Nếu không phải vì yêu anh

Mặc dù đã đồng ý với Vu La Âm khuyên Trần Hường Viễn từ bỏ can thiệp vào vấn đề tiền vốn của Tín Hoà, nhưng sau khi Vương Xán về đến toà soạn, để điện thoại trước mặt, mấy lần định gọi cho anh nhưng rồi lại thôi. Cô nghĩ đi nghĩ lại mà không biết nên nói thế nào để mở đầu cuộc nói chuyện này.

Với sự thông minh của mình, Trần Hường Viễn không thể không nghĩ tới việc hành động này sẽ ảnh hưởng không tốt đến mình. Nhưng anh vẫn làm thì điều này có nghĩa là anh xem trọng lợi ích của Thẩm gia còn vượt xa tiền đồ sự nghiệp của mình.

Sau khi một lần nữa đưa ra kết luận, Vương Xán không dám nói với Trần Hường Viễn, để anh tự lựa chọn.

Cô biết trong mắt người khác, cô luôn là người vui vẻ, đơn giản. Thế nhưng trong tình yêu, sự suy tính được mất của cô cũng nghiêm trọng như vậy. Nhận thức được điều này đã đủ làm cô chán nản lắm rồi.

Cô gọi điện cho La Âm. La Âm đang bận bịu trong căn nhà mới, các nhân viên lắp đặt thiết bị không ngừng tới bàn bạc với cô về chuyện nguyên liệu. Cô không muốn làm ảnh hưởng đến La Âm, hẹn sau khi tan sở sẽ tranh thủ thời gian nói chuyện rồi nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại.

Vương Xán ngồi ngây ra ở văn phòng rất lâu, nhớ ra tối nay phải tham gia cuộc kiểm định rượu của Cao Tường. Trong thiệp yêu cầu rõ là phải ăn mặc chỉnh tề đến dự, cô đành về nhà thay quần áo.

Những dịp để Vương Xán mặc lễ phục không nhiều, nhưng những cô gái trẻ luôn thích xinh đẹp, luôn chuẩn bị ỉnh vại bộ quần áo thỉnh thoảng còn mặc. Chỉ có điều tâm trạng của Vương Xán hôm nay rất kém, thực sự không thể nói là tinh thần thoải mái như mọi khi. Cô đem tất cả quần áo ra ướm vào người, gầy gầy vài bộ treo trên móc rồi lấy bừa một bộ váy dạ hội bằng lụa màu xanh nước biển cô mua lần trước mà chưa có cơ hội mặc.

Vương Xán vốn định trang điểm, nhưng sau khi ngồi trước gương, cô vẫn không lấy lại được tinh thần. Cúi đầu xuống, nhìn thấy lọ nước hoa Thẩm Tiểu Na nhờ Trần Hường Viễn đưa ỉnh, cô càng không có tâm trạng. Ngồi ngây ra một lúc, cô chỉ dùng một ít phấn trang điểm, thoa một chút son đỏ, chào bố mẹ rồi bước ra ngoài. Bà Tiết Phượng Minh vẫn quan sát kỹ càng con gái: “Bộ váy này con mua bao giờ vậy, mẹ chưa nhìn thấy con mặc. Cổ hơi trẻ quá đấy, tốt nhất là con mặc thêm một chiếc áo khoác nhỏ hoặc một chiếc áo lửng.”

Vương Xán cúi đầu nhìn lại mình: “Có lộ chỗ nào đâu mà mẹ bảo là trẻ. Mẹ, con đi tham gia một bữa tiệc, yêu cầu mặc lễ phục tham gia chứ không phải là đi hẹn hò. Mẹ yên tâm, ở đó nhất định có nhiều người mặc còn thoải mái hơn con.”

“Hôm nay con sao thế? Chẳng có chút tinh thần gì cả.”

“Không có gì, con vội lắm, con đi trước đây.”

Sau khi xuống lầu, Vương Xán cảm nhận được thời tiết thực sự đã sang thu, không khí mát mẻ, làn lụa mỏng bay bay trong gió, khí lạnh mơn man làn da cô. Vương Xán hối hận không nghe lời mẹ mặc thêm một chiếc áo lửng, nhưng vì ngại quay về nên cô đến thẳng khách sạn Fly – địa điểm tổ chức party.

Quán bar Fly cách nhà cô rất xa, ở cạnh một khu công trường ven hồ. Trong tưởng tượng của Vương Xán, cùng với sự mở rộng khu trung tâm những năm gần đây, nơi này từ một khu vực hoang vắng đã nhanh chóng trở thành khu phong thủy bảo địa ven hồ. Nhưng với diện tích lớn, lại là khu vực tập trung dân cư sát cạnh thành phố nên từ lâu việc giải phóng mặt bằng ở đây luôn trong tình trạng đình trệ.

Vương Xán rất ít tới đây nên không khỏi có chút buồn tẻ về cái quán bar đứng đơn độc này. Tất nhiên, cô càng không hiểu tại sao Cao Tường lại chọn nơi đây để tổ chức party.

Nhưng sau khi xuống xe, Vương Xán mới phát hiện ra rằng, quán bar này được cải tạo từ một xưởng ô tô, không gian rộng rãi, kết cấu thép xưa cũ được tận dụng một cách triệt để, phối màu chủ yếu trên nền màu đen, tạo cảm giác thời thượng, gợi cho người ta một cảm giác mới mẻ.

Vừa bước vào quán bar, Vương Xán đã nhìn thấy những ánh đèn nhấp nháy. Cô ngạc nhiên, bước chân dừng lại theo bản năng. Cô phát hiện ra có ba nhiếp ảnh gia đang chụp ảnh liên thẩm nghĩ, không ngờ Cao Tường lại tổ chức hoành tráng đến vậy.

Phía trước quán bar có bục biểu diễn nhỏ, một nữ ca sĩ mặc chiếc áo hai dây lấp lánh đang hát một ca khúc tiếng Anh. Ở giữa quán có đặt vài bình rượu bằng gỗ, bốn phía bày những quầy thưởng thức rượu, trên quầy phủ những tấm trải bàn màu trắng, bày đủ các loại rượu nho. Nhân viên phục vụ mặc áo vest màu đen không ngừng rót rượu cho khách. Không khí sực mùi rượu, làm con người ta không uống rượu mà cũng có cảm giác như say.

Vương Xán nhìn qua quán bar, chỉ thấy những cặp nam nữ ăn vận toàn đồ hiệu, quần áo thoảng mùi nước hoa, vô cùng náo nhiệt, trong đó không thiếu những gương mặt nổi tiếng khu vực. Vương Xán tiếp tục ngạc nhiên về quy mô lớn của buổi party, nếu cô không đến, có lẽ Cao Tường cũng không để ý đến sự thất lễ của mình.

Nhưng đã đến đây rồi, Vương Xán chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Cô nhìn xung quanh nhưng không thấy Cao Tường. Người thì đang xem biểu diễn, người thì đang nói chuyện với nhau, hầu hết các khu vực đều đã được bưng rượu đến. Cô bước đến trước một quầy thử rượu vắng người. Không đợi cô phải ra hiệu, nhân viên phục vụ đã rót nửa ly rượu nhỏ đưa cho cô, “Đây là loại rượu nho tinh khiết của Tây Ban Nha, chọn lọc từ những loại nho thượng hạng, bóc vỏ lên men, sau đó ép lấy nước, sử dụng công nghệ ngâm và phương pháp ủ truyền thống, dùng các bom gỗ cất giữ trong một thời gian hợp lí, có màu hổ phách tự nhiên, tạo hương vị độc đáo đặc biệt. Mời cô ngồi trước rồi thưởng thức.”

Vương Xán đưa rượu lên mũi ngửi, mùi vị rượu có chút hương hoa quả tươi ngon và một vị ngọt khó diễn tả, hoàn toàn không giống với những mùi rượu nho cô từng uống. Mặc dù từ trước đến giờ cô không có sở thích thưởng thức rượu nho nhưng cũng bị thu hút liền nhấc ly rượu lên và nhấp một ngụm nhỏ.

Cảm giác khi rượu vào đến miệng hình như đã bị lẫn với hương thơm của một loại rượu khác với mùi vị cô vừa ngửi. Cô cố gắng tách đôi hai cảm giác này. Nhưng khi tiếp tục uống một ngụm nữa, vẫn không thể cảm nhận rõ hương vị này là do lúc ngửi hay khi uống. Bất giác, Vương Xán nâng ly lên rồi uống hết nửa ly còn lại.

Vương Xán không thể thử rồi đoán ra loại được đó rượu nào, chỉ nghe nhân viên phục vụ nói: “Loại rượu này có chút hương thơm của gỗ, hương vị vô cùng thanh nhã, cảm giác rất thanh và mềm, phù hợp cho phụ nữ thưởng thức.”

Vương Xán nghĩ, việc này còn kì diệu hơn cả nhân viên bán nước hoa thao thao bất tuyệt nói về nước hoa này có mùi hoa nào, điều chế ra sao. Hơn nữa, đúng là có tác dụng biểu thị ngấm. Cô vốn luôn không biết cây cao su có hình dạng như thế nào, có mùi vị gì mà lại mơ hồ ngửi được mùi hương gỗ cao su.

Cho dù nói thế nào, loại rượu này đúng là rất thơm. Sau khi uống hết nửa ly rượu nhỏ này, cô bước đến trước quầy thử rượu khác. Ở quầy rượu này, nhân viên phục vụ cũng nói kiểu như vậy, anh ta đang giới

thiệt với một người đàn ông, “... Vị thơm của dưa, vị ngọt của đào và hương thơm nhẹ nhẹ của gỗ cao su, các mùi hương này hoà trộn vào nhau tạo nên thứ mùi vị vô cùng khác biệt...”

Loại rượu nho này không giống với loại Vương Xán vừa uống. Với màu vàng kim, dưới ánh đèn loại rượu này rõ ràng rất mê hoặc lòng người. Cô nhấp ly rượu lên, phát hiện ra loại rượu này hơi sốc hơn loại rượu cô vừa uống. Có thể nhận ra sự khác biệt, cũng coi như cô đã tiến bộ hơn rồi.

Sau khi thử ba loại rượu, Vương Xán không còn lòng hiếu kì tiếp tục nữa. Cô nhấp bữa một ly, lách qua đám đông, đi đến vị trí sát cạnh cửa sổ. Ở chỗ này không nhìn thấy sân khấu biểu diễn, người cũng vắng hơn nhiều, dùng một tấm màn che nửa rõ nửa mờ, toàn bộ chỗ ngồi là những chiếc sofa nhỏ màu tím đậm. Khi vừa ngồi xuống, đã có cảm giác êm ái dễ chịu.

Yên lặng như vậy, Vương Xán bất giác lấy điện thoại trong túi ra xem. Đúng như dự đoán của cô, Trần Hướng Viễn không hề gọi điện hay nhắn tin đến. Nói một cách nghiêm túc, hai người không hề xảy ra tranh cãi, mặc kệ ai là người nhận lỗi trước, ai là người giảng hoà trước. Thực ra Vương Xán không sợ phải chủ động gọi điện cho anh, thế nhưng lại hoàn toàn không biết nên nói gì với anh.

Sau khi suy nghĩ kĩ, cô gửi đi một tin nhắn, hỏi Trần Hướng Viễn đang làm gì. Sau đó rất lâu, cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Vương Xán buồn rầu cất điện thoại. Tình yêu bị rơi vào cục diện bế tắc này, cô còn cảm thấy khó khăn hơn cả danh sách các loại rượu tây, rốt cuộc phải làm thế nào, thực sự cô cũng không biết. Tâm trạng không tốt, cô vu vơ xoay xoay chiếc ly trong ánh đèn. Dưới khúc xạ của ánh điện, chất lỏng trong ly thủy tinh trong suốt hiện một màu hồng đào, vô cùng đẹp mắt. Lúc này trên sân khấu biểu diễn truyền đến một khúc dạo nhạc, một giọng nữ chậm chậm vang lên.

...

“Nếu không phải vì yêu anh, em đã không có tâm trạng bất an.

Từng ngày tháng không tên em nhớ anh, nhớ anh, vô cùng nhớ anh.

Tình yêu là một thứ dày vò lòng người, nhưng lại không nỡ vứt bỏ.

Em không ngừng đoán xem trong trái tim anh có tên của em không?

Nếu không phải vì yêu anh, em đã không bất giác thờ dài.

Tâm trạng em không trọn vẹn, yêu anh, yêu anh, yêu anh

...

Trái tim Vương Xán trào dâng một nỗi chua xót không tên, mắt cô nhạt nhoà. Nghe một bài hát rồi khóc, đối với cô việc này chưa từng có trong cuộc đời. Cô lập tức nói với bản thân rằng mình đã uống nhiều rồi. Lúc này bỗng vang lên một giọng đàn ông: “Cô Vương sao lại ngồi một mình ở đây?”.

Vương Xán quay đầu nhìn, Cao Tường đang đứng cạnh nhìn cô mỉm cười. Vương Xán miễn cưỡng vực lại tinh thần cười nói: “Anh Cao, chào anh. Party náo nhiệt quá. Tôi vừa mới biết ở đây lại có một quán bar lớn như thế.”

“Lúc đầu tôi thuê chủ yếu là vì thích công trình phòng không ở đây, dùng để cải tạo thành hầm đựng rượu nho vô cùng phù hợp. Sau này, người đến thưởng thức rượu càng ngày càng nhiều, tôi bèn sửa thành quán bar để quảng bá rượu nho, thường thì chỉ có những người có sở thích về rượu trong giới giải trí mới biết đến nơi này. Nhưng ở đây cũng có tin đồn về giải phóng mặt bằng, nên tôi mới mua biệt thự ở bán đảo Ca Lâm.”

“Ồ, thảo nào mà quán bar tên là Fly, hoá ra có ngụ ý là tên của anh Cao.” (Tường có nghĩa là bay)

“Loại rượu mà cô đang cầm trên tay là rượu nho đỏ kh, hương vị vô cùng đặc biệt. Cô giữ lâu một chút, có mùi hoa anh đào và mùi hoa mai.”

Vương Xán nhấc ly rượu đưa sát lên mũi và hít sâu, “Đúng là rất thơm, nhưng tôi đã bị các nhân viên phục vụ ở đây làm ó hờ khi họ giới thiệu các loại hương vị rồi, không thể phân biệt loại nào với loại nào. Tôi chỉ biết một mùi chính xác là gỗ cao su, mỗi loại rượu ít nhiều đều có hương thơm của loại gỗ này.”

Cao Tường cười lớn. “Thông minh, cô đúng là đã nắm được trọng điểm rồi đấy.”

“Tôi chỉ thuận miệng nói linh tinh thôi, anh Cao đừng trách tôi thất lễ nhé.”

“Thật ra tôi cũng không phân biệt được.” Cao Tường ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nói, “Tôi bị viêm mũi dị ứng từ lâu, bình thường khứu giác đã vô cùng kém. Thường thì tôi dựa vào các bài viết giới thiệu của các nhà sản xuất để nói, thế mà đã đoạ được không ít người đấy.”

Vương Xán chỉ đành cười tỏ ra mình đã hiểu. Lúc này một người đàn ông trung niên cầm chai bia bước đến chào hỏi Cao Tường, “Chủ tịch Cao, sao lại trốn một mình ở đây uống rượu với người đẹp thế này?” Ánh mắt anh ta sáng rực nhìn về phía Vương Xán. Vương Xán vốn rất chán ghét cái nhìn thiếu lịch sự này, bèn quay đầu đi.

“Anh Lưu, anh là người trong ngành, hãy đi thưởng thức kĩ những loại rượu này.”

“Chủ tịch Cao, tôi vẫn muốn nói chuyện với anh về chuyện hợp tác...”

Cao Tường cười nhẹ một tiếng, kết thúc luôn chủ đề này, “Anh Lưu, hôm nay không nói chuyện làm ăn chỉ chuyên tâm thưởng thức rượu.”

Người này không còn cách nào đành nói, “Được rồi, không làm phiền anh với người đẹp nữa.”

“Đừng để bụng, cô Vương. Đó là người bạn trong ngành của tôi, muốn nói chuyện hợp tác với tôi. Cô uống mấy loại rượu rồi?”

“Ba bốn loại gì đó nhưng tôi không hỏi tên nên chẳng biết gì cả.”

“Cô thử loại này xem. Khi tôi đến Tây Ban Nha, người trong hầm rượu nói khi loại rượu nho đỏ khô này vào đến miệng sẽ có cảm giác như đang hôn một nữ vũ công Flamenco xinh đẹp.”

Cách ví von này làm Vương Xán không thể không cười. “Nếu tôi đến đó thưởng thức rượu, e rằng họ sẽ nói uống loại rượu này giống như được hôn một dũng sĩ đấu bò tốt anh tuấn.”

Cao Tường cười lớn: “Cô Vương, cô hoàn toàn có khả năng viết bài giới thiệu về rượu nho. Cô có thể suy nghĩ đến việc giúp tôi viết một bài quảng cáo sâu sắc đấy.”

Vương Xán cảm thấy hình như không thể khống chế miệng của mình, cứ mỉm cười mãi.

“Cô uống thử xem, rồi nói với tôi cảm giác thực sự của cô.”

Vương Xán thử một ngụm: “Loại rượu này hình như ngọt hơn các loại trước một chút, rất ngon, rất...” Cô bí từ, uống liền một mạch hết ly rượu. “Anh Cao, anh thấy đấy, tôi không thể làm chuyên gia thử rượu được, chỉ có cảm giác như vậy thôi.”

Lúc này một nhân viên bước nhanh đến: “Chủ tịch Cao, đến lúc ngài và đại diện công ty rượu ở Tây Ban Nha lên bốc thăm giải thưởng rồi!”

“Xin lỗi, tôi thất lễ một chút, lát nữa tôi sẽ dẫn cô đi tham quan hầm rượu.” Anh ta đứng dậy, dặn dò nhân viên đó: “Lấy một ly rượu nho đỏ khô lên cho cô Vương nhé.”

Vương Xán biết, là khách mời, để khách lễ và lịch sự lẽ ra nên đứng dậy, đến sân khấu biểu diễn nhìn Cao Tường phát biểu, bốc thăm và cùng cổ vũ với mọi người. Nhưng lúc này cô hoàn toàn không thể lấy lại tinh thần để chúc tụng anh. Cô ngồi một chỗ không cử động. Nhân viên lúc nãy nhanh chóng đem lên cho cô một ly rượu vang.

Phía bên sân khấu cười nói vui vẻ. Cao Tường chỉ phát biểu đơn giản, hoan nghênh mọi người đến với bữa tiệc ngày hôm nay. Sau đó là một người nước ngoài nói tiếng Tây Ban Nha. Phiên dịch viên là một người đàn ông có giọng thanh nhẹ, hình như là kể rất nhiều chuyện cổ tích và truyện cười có liên quan đến rượu nho. Các vị khách mời cổ vũ hò reo, không khí vô cùng náo nhiệt.

Chỉ có điều, không khí náo nhiệt ấy hoàn toàn tương phản với góc quán bar, nơi Vương Xán đang ngồi. Cô thấy mình như cách biệt với tiếng người ồn ào náo nhiệt ấy, trở thành phong nền xa xăm, tương phản. Người cô lảng lảng, giống như có bộ phận nào đó mất trọng lượng, trong đầu lại hình như đột nhiên trống rỗng, không nhớ ra những nỗi buồn vừa rồi là do đâu.

Làm cách nào để giải sầu? Vương Xán cười, hóa ra rượu đúng là thứ có tác dụng làm người ta quên đi nỗi buồn. Cô nâng ly rượu lên, tiếp tục uống một ngụm. Nhớ đến cách ví von bằng nụ hôn, cô bất giác giữ lại rượu trong miệng không nuốt, rồi chậm rãi thưởng thức. Có chút ngọt, có chút chua và có cả cảm giác cay, hương vị phức tạp nhiều tầng lớp hòa trộn với nhau, đông đầy, chuyển động nhưng không thể cầm giữ.

Cô bỗng nhớ đến những nụ hôn mãnh liệt của Trần Hướng Viễn, môi và lưỡi quấn lấy nhau không rời, nồng nhiệt đi tới từng góc trong khoang miệng. Cô nghĩ như vậy đã là thân mật đến cực điểm rồi. Thế nhưng, kiểu thân mật ấy dường như lại yếu ớt đến mức không thể chịu nổi một chút công kích của những vấn đề hiện thực.

Tất cả nỗi buồn bỗng chốc quay trở lại. Vương Xán nuốt ngụm rượu, chỉ thấy cảm giác chua xót trong lồng ngực càng lúc càng lớn, không có cách nào để nén nó lại. Cô đang nghĩ nếu cô lặng lẽ rời khỏi đây mà không nói một câu với chủ tiệc liệu có bị coi là bất lịch sự không thì điện thoại bỗng đổ chuông. Cô nhắc lên xem, là Trần Hướng Viễn gọi đến.

“Tiểu Xán, anh xin lỗi. Anh đang ăn cơm và nói chuyện với Minh Vũ, giờ mới đọc được tin nhắn của em. Có chuyện gì không em?”

Giọng của Trần Hướng Viễn vẫn dịu dàng như mọi khi, nhưng trong lòng Vương Xán lại dậy sóng. Đối diện với kiểu không biết có phải cố ý làm như không có chuyện gì của anh ấy không, trong lòng cô bỗng trào lên nỗi bức tức. Cô cố gắng kìm nén, nói ngắn gọn: “Không có chuyện gì cả” rồi cúp điện thoại.

Vương Xán mím chặt môi kìm nước mắt, ném điện thoại vào trong túi xách, định đứng dậy thì lúc này trên sân khấu tiếp tục biểu diễn các tiết mục. Cao Tường bước về phía cô, trên tay bưng hai ly rượu. Anh đưa một ly cho cô: “Thử chút rượu champagne năm năm này đi, đây là vật cất giữ quý giá của đại diện hầm rượu bên Tây Ban Nha. Ông ta đem nó sang cho dịp đặc biệt này.”

“Tôi không hiểu về rượu, uống vài loại rồi mà chẳng phân biệt được loại nào với loại nào. Có lẽ tiếp tục uống chỉ lãng phí nguyên liệu thiên nhiên mà thôi. Như thế thật không phải với thứ rượu quý giá của ông ấy.”

“Rượu chỉ cần uống thỏa thích là đã đáng lắm rồi.”

Vương Xán không tiện từ chối, chỉ đành nhận lấy, chạm nhẹ ly với Cao Tường, “Anh Cao, tôi đang định cáo từ anh. Xin lỗi, tôi phải về trước đây.”

Cao Tường có chút ngạc nhiên: “Vẫn còn sớm mà, chút nữa vẫn còn rất nhiều tiết mục.”

Tất cả rượu uống trong buổi tối nay bỗng nhiên làm hại Vương Xán. Cô quay đầu đi, không để Cao Tường nhìn thấy những giọt nước mắt đang trào ra. Nhưng Vương Xán lại không thể không chế được giọng nói của mình, cô nghẹn ngào: “Xin lỗi, tôi... có lẽ tôi uống nhiều rồi. Rất xin lỗi.”

Vương Xán bỗng nhiên quay lưng bước đi, nhưng lại bị đổ trên ghXfa, suýt nữa là té ngã. Cao Tường nhanh nhẹn đưa tay đỡ cô, “Không sao, Vương Xán, bộ dạng cô như thế này không nên bắt taxi, đến văn phòng phía sau của tôi nghỉ ngơi trước đã.”

Sau khi khóc, Vương Xán tỉnh hơn một chút. Ngồi dựa vào ghế sofa trong phòng làm việc của Cao Tường, vừa xấu hổ vừa quần bách, cô lấy khăn che kín mặt không nói một lời. Nhưng Cao Tường lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, dường như anh đã quen với những tình huống như vậy. Anh không dò hỏi gì.

“Nhà vệ sinh ở bên này, trong đó có khăn sạch. Cô ngồi trong này nghỉ ngơi một lát. Tôi đi chào hỏi khách khứa trước đã, lát nữa sẽ đưa cô về.”

Cao Tường bước ra ngoài, đóng cửa lại. Vương Xán ngồi ngây người, buồn rầu ngẩng đầu lên. Cô nghĩ lần xấu hổ này không phải là nhỏ, cô lại thất thố trước mặt một người đàn ông không phải là thân thiết lắm.

Bước vào phòng vệ sinh, soi mình trong gương, Vương Xán thầm nghĩ may mà trước khi ra ngoài cô không chải mascara, nên không đến mức hai hàng nước đen chảy ra từ mắt. Nhưng phần trang điểm trên mặt đã

bị lem nhem rồi, cô rửa mặt và cũng không có tâm trạng dậm phần. Tất nhiên, cô cũng không đồng ý ngồi đây đợi Cao Tường quay lại. Cô nhìn bốn phía, viết một mảnh giấy để trên bàn làm việc của Cao Tường, đóng cửa văn phòng rồi bước ra ngoài.

Quán bar vẫn náo nhiệt như trước. Thế nhưng sau khi Vương Xán đi qua đám đông, lặng lẽ bước ra ngoài mới phát hiện ra rằng, ngoài cổng quán bar này không có nhiều xe taxi đứng chờ như các quán bar khác. Nhân viên bảo vệ nói với cô: “Khoảng sau hai mươi ba giờ, sẽ có rất nhiều taxi tập trung ở đây để đón khách. Bây giờ còn quá sớm, chỉ có thể đi sang đường, rẽ ra đường lớn mới hy vọng bắt được taxi.”

Trên đường tới đây Vương Xán cũng biết con đường này không hề ngắn, đi bộ cũng phải mất khoảng một giờ đồng hồ. Cô lưỡng lự một lát rồi vẫn đi theo hướng nhân viên bảo vệ chỉ. Lúc này trên đường chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe lướt qua, không có ai đi bộ cả. Đèn đường vàng mờ ảo, gió thổi làm bóng cây lắc lư, yên lặng đến khác thường, chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót của cô nhỏ và nhịp nhàng gõ trên mặt đường.

Vương Xán cảm thấy người hơi lạnh, trong lòng càng như nổi da gà. Cô bất giác bước nhanh về phía trước. Bỗng nhiên một ánh đèn xe sáng soi chiếu vào người cô. Cô đứng sát vào bên đường. Chiếc xe đó đuổi theo rồi dừng lại bên cạnh. Cao Tường xuống xe, mở cửa cạnh ghế lái phụ ra hiệu cô lên.

“Thật không dám làm phiền anh nữa, anh Cao.” Vương Xán miễn cưỡng cười nói: “Anh cứ quay về tiếp khách đi, tôi gọi taxi cũng được.”

Cao Tường khẽ kéo khuỷu tay Vương Xán, “Những tiết mục còn lại chỉ là để làm cho khách mời uống thêm thoải mái, buổi tiệc có thể kéo dài đến nửa đêm. Tôi đưa cô về rồi quay lại cũng được.”

Chiếc xe jeep nhanh chóng ra đường lớn. “Thật ngại quá, anh Cao. Tối nay tôi uống hơi nhiều, thật là xấu hổ quá.”

“Cô chưa nhìn thấy bộ dạng của một kẻ say đâu.” Cao Tường lắc đầu cười: “Nói năng lung tung, nôn ọe, nói bậy, đánh nhau, mượn rượu giả điên... Trong quán bar dường như ngày nào cũng có. Tin tôi đi, cô như vậy là bình thường.”

Vương Xán có chút dở khóc dở cười, nhưng nghe Cao Tường nói cô cảm thấy ít nhiều thoải mái hơn: “Uống say mềm ra thì chẳng nói làm gì, nhưng điều đáng sợ là có những chuyện muốn kìm nén mà không thể kìm nén nổi. Dù sao thì sau này tôi sẽ không uống nhiều nữa.”

“Đây đúng là thời điểm yếu đầu tiên trong bữa tiệc quảng bá rượu rồi.” Cao Tường đùa.

Lúc này điện thoại Vương Xán đổ chuông, là Trần Hường Viễn gọi. Vì không muốn nghe điện thoại trước mặt Cao Tường, nên cô ấn nút từ chối, rồi cất điện thoại vào túi.

Cao Tường để ý thấy hành động này của cô, khẽ mỉm cười nói, “Khi tôi còn đi học, sợ nhất là lúc bạn gái giận không nghe điện thoại. Hồi đó công nghệ chưa phát triển, cho nên có một cái máy nhắn tin là tốt lắm rồi. Khi đó, cả kí túc xá dùng chung một chiếc điện thoại. Thế nên trước mặt cô quản lý và các bạn, thật sự rất khó để có thể nhỏ nhẹ dỗ dành cô ấy được. Đôi lúc lại phải tỏ ra không thêm quan tâm. Kết quả bạn gái càng giận hơn, nói tôi không xem trọng cô ấy.”

Vương Xán cười ngượng: “Thường thì con gái rất coi trọng cảm giác được trở thành người quan trọng.”

“Thế nên cứ cho thêm một cơ hội đi đã. Có thể đối phương chỉ là không biết làm thế nào để cô có cảm giác mình là người quan trọng.”

Vương Xán nghe ra ý khuyên giải trong lời nói của Cao Tường, nhất thời cảm thấy hoang mang.

“Rượu thật ra là thứ khiến người ta luôn bị phóng đại cảm xúc. Khi vui có thể vui hơn, lúc đang phiền não, uống rượu vào có khi còn buồn nhiều hơn. Thậm chí cho dù có uống say, sau khi tỉnh lại vẫn phải đối diện với thực tại.”

“Câu nói này nghe có vẻ không có tác dụng quảng bá rượu vang.”

Cao Tường bật cười, “Hôm nay đúng là phải trách tôi, vì đã không nhận ra cô đang có tâm sự, lại cứ bắt cô uống. Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát đi, khi nào đến tôi sẽ gọi.”

Cao Tường tắt radio. Vương Xán khẽ nhắm mắt, dựa lưng vào ghế. Không biết là do cô uống liền lúc vài loại rượu, hay vì trong lòng có tâm sự mà cảm thấy hoang mang. Cô nhanh chóng rơi vào trạng thái chuyển choáng hơi men.

Lúc xe dừng lại dưới tòa nhà, Cao Tường bước xuống mở cửa cho Vương Xán, cô mới tỉnh lại. Cô cảm thấy ngượng ngùng vì thái độ lịch sự của Cao Tường và bộ dạng chẳng ra sao của mình. Vừa xuống xe, cô luôn miệng nói cảm ơn.

“Cô lên nhà nghỉ sớm đi, tạm biệt.” Cao Tường khẽ nói.

Vương Xán gật đầu, “Cảm ơn anh Cao, tạm biệt.”

17. Chương 17

Chương 17: Cuộc sống hiện thực quay lại nhanh chóng và mãnh liệt hơn so với tưởng tượng

Trần Hướng Viễn ngồi trong xe, kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt. Mấy ngày nay, anh luôn bận rộn, chạy đôn chạy đáo khắp nơi vì chuyện tiền vốn của Tín Hòa.

Bởi lẽ, vay vốn thông qua công ty bảo lãnh cần rất nhiều thủ tục phức tạp, thậm chí còn phải đi chiêu đãi tiếp khách. Đã nhúng tay vào, anh đương nhiên phải theo tới cùng. Toàn bộ thời gian, anh hầu như chỉ nghĩ đến việc này, không có thời gian để nghĩ đến những chuyện khác.

Anh đương nhiên biết Vương Xán sẽ không vui, nhưng vì bài báo của Vương Xán mà Thẩm gia có ý đối địch với cô. Đến bố mẹ anh sau khi nghe Thẩm Tiểu Na kể lại chuyện cũng sinh ra nghi ngờ bạn gái mới của con trai. Họ liên tục gọi điện, ép anh về nhà để hỏi cho rõ ràng về quan hệ của hai người.

Anh vừa mệt mỏi vừa bất lực giải thích: “Không phải như Tiểu Na kể đâu. Bài báo Vương Xán viết rất khách quan, có rất nhiều nguyên nhân làm Tín Hòa gặp khó khăn.”

Mẹ anh nghe vậy có vẻ không hài lòng, nói: “Cô ta biết rõ quan hệ giữa con và nhà họ Thẩm mà viết bài báo đó. Làm sao mà có thể khách quan được?”

Trong khi đó, thái độ của bố anh có vẻ bình tĩnh hơn: “Hướng Viễn, cứ cho là cô ấy với nhà họ Thẩm không có gì, nhưng bài báo này sẽ ảnh hưởng đến con. Tại sao cô ấy lại không nghĩ đến?”

“Cô ấy hoàn toàn không biết việc con tham gia vào chuyện xin vay vốn của chú Thẩm.”

Mẹ anh lại xen vào: “Cô gái này rõ ràng rất ích kỷ, chỉ cần có tin là muốn thể hiện tốt ở tòa soạn, hoàn toàn không nghĩ gì cho con cả.”

Trần Hướng Viễn như bốc hỏa: “Bố mẹ đừng nghe Tiểu Na nói.”

“Tiểu Na là muốn tốt cho con. Con bé biết con hay mềm lòng, luôn không muốn phê phán người khác. Vậy nên chuyện có lớn thế nào cũng một mình nhẫn nhịn. Trước đây...”

Bố anh hắng giọng, chặn lời vợ, “Đừng có nói tận đâu nữa. Hướng Viễn, con và cô gái đó chỉ mới qua lại với nhau một thời gian, có lẽ vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc là có hợp hay không? Chuyện đại sự cả đời, qua loa là không được.”

Trần Hướng Viễn rốt cuộc cũng không thể thuyết phục được bố mẹ, không can thiệp vào chuyện của mình. Sau đó, anh nói có việc, không ăn cơm, rồi đem tâm trạng hỗn loạn bước ra khỏi nhà. Vừa hay anh lại nhận được điện thoại của Vương Minh Vũ, muốn tìm anh uống rượu. Nhưng anh thật sự không có tâm trạng, “Xin lỗi, Minh Vũ, để hôm khác nhé.”

Giọng Minh Vũ còn nặng nề hơn, “Hôm nay, cậu nhất định phải qua đây với tớ.” Dừng lại một lúc, Minh Vũ bổ sung thêm, “Vu Lâm chính thức đệ đơn li dị tớ rồi.”

Trần Hương Viễn nghe vô cùng kinh ngạc, liền lập tức lái xe đến địa điểm đã hẹn. Đây là một quán ăn nhỏ gần trường học cũ của họ. Một chiếc cửa nhỏ không nổi bật, một quán ăn cũ kĩ, hơn nữa khách là sinh viên, ngồi uống bia, hút thuốc, nói chuyện,... không khí vô cùng náo nhiệt.

Minh Vũ ngồi một mình trong một phòng nhỏ, ánh đèn hiu hắt phía sau, trước mặt bày một đĩa lạc rang muối và một chai rượu trắng. Trên bàn, gạt tàn đã chứa đầy tàn thuốc. Thấy Hương Viễn bước vào, Minh Vũ vẫn lặng im không nói. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, vẫn là hai trang giấy in, ép plastic đơn giản. Các món đều là những món ăn thường ngày, không có gì đặc biệt.

Trần Hương Viễn gọi đại vài món. Đợi khi nhân viên phục vụ ra ngoài, anh mới hỏi Minh Vũ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Minh Vũ thở dài, nói một câu chẳng ăn nhập: “Hương Viễn, tớ đang nghĩ lần cuối chúng ta đến quán này là khi nào?”

“Cậu nghĩ cái đó làm gì? Còn nhớ, khi nhận được tháng lương đầu tiên, cậu đã mời tớ đến nhà hàng sang trọng nhất để ăn. Thế nên làm gì ngó đến những quán ăn bình dân như thế này chứ. Chỉ có tớ ở lại trường, học nghiên cứu sinh là vẫn đến đây.”

“Nhớ lại lần đầu tiên nắm tay Vu Lâm, chính là sau khi bước ra từ quán ăn này.”

Trần Hương Viễn cười buồn: “Thì ra cậu đang nhớ lại chuyện cũ. Cậu nói xem, rốt cuộc cậu và Vu Lâm đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Minh Vũ nhắc chai rượu lên rót đầy chén của mình, lúc định rót cho bạn, Trần Hương Viễn vội nói, “Trong chúng ta phải có một người tỉnh táo để lái xe chứ?”

Vương Minh Vũ cũng không cố ép, đưa chén lên làm một ngụm, “Cậu nhớ không? Trước đây, chúng ta chỉ có tiền uống loại rượu này, rẻ, nồng độ vừa phải. Lúc này nhìn ra bên ngoài, tớ thấy sinh viên bây giờ phung phí hơn chúng ta hồi đó rất nhiều, cứ gọi rượu Yến Kinh ầm ầm.”

“Cậu đừng đánh trống lảng nữa.” Trần Hương Viễn vốn rất bình tĩnh, lúc này lại có cảm giác không nhẫn nại được, “Nói vào trọng điểm đi, Vu Lâm rốt cuộc...”

Giọng Vương Minh Vũ không hề thay đổi: “Vu Lâm bắt gặp tớ và người phụ nữ khác đi quá giới hạn.”

Trần Hương Viễn lơ mờ đoán ra, quan hệ vợ chồng cậu bạn thân nhất định có vấn đề. Nhưng khi chính tai nghe Vương Minh Vũ thừa nhận, anh sửng người, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Thấy Vương Minh Vũ uống hết ly này đến ly khác, Trần Hương Viễn ngăn lại nói, “Với tình cảm bao nhiêu năm nay của các cậu, sao cậu lại có thể làm những chuyện như vậy?”

Vương Minh Vũ đẩy tay Trần Hương Viễn ra, giữa cổ uống cạn chén rượu. “Đúng vậy! Khi cô ấy mười chín, mới bước chân vào đại học, chúng tớ đã quen nhau. Năm đó tớ mới hai mươi. Đến nay, đã tròn mười năm chúng tớ bên nhau.”

Trong lòng Trần Hương Viễn có vô vàn câu hỏi, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ đành giương mắt nhìn Vương Minh Vũ liên tục rót rượu uống. Nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa thức ăn lên nhưng hai người lại không có tâm trạng để mà ăn uống. Tiếng ồn ào huyền náo vọng vào, hoàn toàn trái ngược với không khí yên ắng bên trong.

“Bố mẹ hai bên luôn giục bọn tớ nên có con. Bây giờ, chúng tớ cũng cảm thấy đến thời điểm rồi.” Vương Minh Vũ im lặng một lúc lại nói, “Mẹ cô ấy thậm chí còn bảo, bố mẹ tớ tuổi cũng cao rồi, sức khỏe không tốt. Nếu hai vợ chồng có con, bà sẽ từ Đông Bắc đến để trông giúp con cho.”

Trần Hương Viễn buồn rầu nói: “Cậu nói những chuyện này thì có tác dụng gì chứ?”

“Đúng vậy, đều chẳng có ích gì nữa.”

“Trước khi uống say, ít nhất có thể nói rõ với tớ đã xảy ra chuyện gì được không?”

Chuyện xảy ra thực chất không hề phức tạp. Cho dù Vương Minh Vũ không nói hoàn toàn sự thật, nói ba thành bốn thì Trần Hương Viễn cũng đại khái nắm được tình hình.

Một năm trước, sau khi uống rượu say, Vương Minh Vũ đã lên giường với một đồng nghiệp nữ đã kết hôn. Sau lần đó, mối quan hệ này vẫn tiếp tục, và một ngày cách đây hai tháng, cuối cùng Vu Lâm đã phát hiện ra.

Khi ấy, phản ứng của Vu Lâm rất sốc và tức giận. Sau một trận cãi vã lớn, Vương Minh Vũ nhận sai, đồng ý cắt đứt quan hệ. Thế nhưng anh không hề nắm lấy cơ hội mà nỗ lực làm hòa với vợ, càng không làm theo lời hứa. Tuần trước, Vu Lâm lại bắt gặp anh và người phụ nữ đó bên nhau. Hôm đó, Minh Vũ đã bị Vu Lâm đuổi ra khỏi nhà.

Trần Hương Viễn nghe kể mà suýt nôn ra máu, “Đây thần kinh của cậu có vấn đề gì vậy? Với tính cách của Vu Lâm, cho cậu cơ hội đã không dễ dàng. Sao cậu lại có thể đùa với lửa lần nữa? Tình trạng xông lên nào cũng không nên hành động thế!”

“Oan uống quá! Lần này thật sự tớ chẳng làm gì cả. Cô ta bị bệnh. Tớ chỉ là tiện đường đưa đi bệnh viện rồi ngồi trông cô ấy một lúc.”

“Cậu có biết tránh hiểu lầm là gì không? Cô ta không có người thân, bạn bè, không có những đồng nghiệp khác, chỉ có cậu là chiếc cọc có thể bám lấy à? Lúc ấy, cậu có nghĩ tới cảm giác của vợ mình không?”

“Tớ biết tớ có lỗi với Vu Lâm. Sai tớ nhận rồi, cũng đã hứa không qua lại nữa. Miệng cô ấy nói đồng ý tha thứ nhưng thật ra luôn chiến tranh lạnh với tớ. Tớ rất... đau khổ. Cậu không biết những ngày qua đối với tớ, đó không phải là cuộc sống của một con người.”

“Cậu có nghĩ cô ấy còn đau khổ hơn cậu không? Thảo nào lần trước khi đi chơi, sắc mặt của cô ấy lại kém thế. Cậu ngoại tình, cô ấy không đánh chết cậu đã là khách khí lắm rồi, cậu còn mặt mũi mà oán trách sao? Đây là thứ lý lẽ quái quỷ gì chứ?”

Vương Minh Vũ không biện hộ, nhìn chăm chú vào một điểm không xác định nào đó, ánh mắt đờ đẫn.

Mặc cho Trần Hương Viễn có tiếp tục truy vấn thế nào thì cũng chẳng biết được thêm chút thông tin gì. Nhìn bạn, Trần Hương Viễn chỉ muốn uống cho say, nhưng nghĩ đến tình hình lúc này của Vương Minh Vũ, anh đành châm một điếu thuốc rồi bất lực nhìn người bạn thân của mình.

Họ sống cùng thành phố, sau khi thi đỗ vào cùng một trường đại học, được phân ở chung phòng suốt bốn năm, tình cảm bạn bè đã trở nên sâu sắc. Trần Hương Viễn đã chứng kiến cả chặng đường yêu đương của Vương Minh Vũ và Vu Lâm. Sau này, anh cũng bắt đầu yêu đương, cũng chia tay và đau khổ suốt một thời gian dài. Chỉ có Vương Minh Vũ và Vu Lâm là cặp tình nhân duy nhất anh quen đi đến hôn nhân từ tình yêu sinh viên. Về mặt nào đó, anh âm thầm ngưỡng mộ, chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm giữa hai người họ. Sau khi họ kết hôn, anh vẫn giữ tình bạn với Vương Minh Vũ, thường xuyên qua lại. Trong mắt anh, họ đã sống những tháng ngày hạnh phúc.

Anh cứ nghĩ bản thân vô cùng hiểu Vương Minh Vũ. Người bạn ấy luôn phóng khoáng được nhiều bạn nữ quý mến, nhưng tuyệt đối không phải là loại đàn ông đào hoa, tùy tiện.

Thế nhưng một cuộc hôn nhân tưởng như hoàn mỹ lại có kết cục thế này khiến anh rất bất ngờ.

Điện thoại của Trần Hương Viễn đã chuyển sang chế độ im lặng. Khi đọc được tin nhắn của Vương Xán thì Vương Minh Vũ đã uống hết hai phần ba chai rượu rồi. Anh vội gọi lại nhưng Vương Xán chỉ trả lời ngắn gọn một câu rồi nhanh chóng gác máy.

Cho dù không tình ý thì anh cũng nhận ra rằng, Vương Xán đang không vui. Trần Hương Viễn lặng nhìn điện thoại trong tay, lòng vô cùng buồn rầu. Vương Minh Vũ dường như đã tỉnh hơn một chút, lớn tiếng nói: “Cậu cãi nhau với Vương Xán à? Sao lại chỉ nói một câu rồi gác máy thế?”

Trần Hương Viễn ảo não nói: “Cảm ơn cậu vẫn còn chú ý đến điều này.”

“Cậu phải đối xử với Vương Xán tốt vào nhé!”

Trần Hương Viễn chìm trong im lặng. Trong khi Vương Minh Vũ thần thờ nói, “Vu Lâm từng nói, nếu cậu cứ tiếp tục diễn vai anh trai của một thiếu nữ hai mươi tư tuổi – Thẩm Tiểu Na một cách không rõ ràng thì chỉ có nước cả đời làm kẻ độc thân mà thôi. Con gái có tốt đến thế nào cũng không thể chịu nổi cách cư xử này của cậu đâu.”

Trần Hương Viễn thật có chút dở khóc dở cười. Vu Lâm vốn cởi mở và nhạy bén, nói chuyện luôn nói câu nào trúng câu đó. Lần trước ở quây lễ tân, sau khi hát karaoke xong, hai vợ chồng họ gọi anh đến nhà ăn cơm. Khi ăn, Vu Lâm không chút khách khí nói những lời như vậy. Lúc đó Vương Minh Vũ ngồi bên chỉ cười ha ha. Hình ảnh vợ hát chồng phụ họa ấy cứ như đang diễn ra trước mắt anh. Không ngờ chỉ mới vài tháng, họ đã đi đến nước sắp ly hôn. Quan hệ của anh với Vương Xán dường như cũng đang có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Trần Hương Viễn không thể ngồi yên được nữa, liên tục gọi điện lại cho Vương Xán. Nhưng điện thoại chỉ đổ vài hồi chuông rồi lại bị tắt, thậm chí còn nghe được tín hiệu truyền đến, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không có người nhắc máy.”

Wương Minh Vũ liếc sang Trần Hương Viễn, đưa lời chế nhạo, “Wương Xán không thèm quan tâm cậu nữa sao? Có phải cậu có lỗi thôi gì với Thẩm Tiểu Na không?”

“Làm gì có? Chỉ là một chút hiểu lầm. Rồi tớ sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy.”

“Hiểu lầm? Cậu đơn giản nh chuyện năm đó cũng là hiểu lầm sao?”

“Cậu nhắc lại chuyện cũ làm gì?”

“Vu Lâm nói không sai. Có tâm sự gì cậu cũng chỉ biết giấu trong lòng.”

“Bây giờ đã biết vợ cậu nói đúng rồi chứ?”

Wương Minh Vũ im lặng không đáp. Lúc Trần Hương Viễn chuẩn bị gửi tin nhắn cho Vương Xán thì lại nghe thấy Vương Minh Vũ nói, “Thật ra, hiểu lầm thì cũng đã hiểu lầm rồi. Cứ cho là không có hiểu lầm, không có sóng gió, cứ thuận lợi kết hôn rồi thì sao chứ? Cuộc sống dần dần không còn thú vị nữa, tiết kiệm tiền mua nhà, mua xe, chờ được thăng chức, rồi chuẩn bị sinh con. Những việc như vậy cứ lặp đi lặp lại, mở mắt chỉ nhìn thấy một người, thoáng chốc đã ba mươi, vậy là đã đi hết một phần ba cuộc đời...”

Wương Minh Vũ cứ lẩm bẩm không ngừng, Trần Hương Viễn tức giận, ngắt lời, nói: “Vậy cậu nghĩ sống thế nào mới thú vị? Đi ngoại tình, lên giường với đồng nghiệp, phá nát cuộc hôn nhân của chính mình đúng không?”

Nghe vậy, Vương Minh Vũ ngẩn người nhìn anh.

“Minh Vũ, cậu thực sự hy vọng đêm đêm ca hát, người mở mắt ra nhìn cậu mỗi ngày không phải là Vu Lâm sao? Vậy thì được rồi, bây giờ cô ấy đề nghị ly hôn, cậu chỉ cần đồng ý là đạt được mong ước rồi đấy. Cậu suy nghĩ kĩ đi, cậu có muốn như vậy không?”

Wương Minh Vũ ôm chặt lấy đầu, chìm trong im lặng. Trần Hương Viễn nghĩ chắc Minh Vũ đang kiểm điểm bản thân, nào ngờ một lúc sau tiếng ngáy ngủ vang lên, hóa ra cậu ta đã ngủ rồi.

Quả nhiên, không thể nói chuyện đạo lý với một kẻ say rượu. Trần Hương Viễn chán nản lắc đầu. Sau khi thanh toán, Hương Viễn dìu Vương Minh Vũ lên xe, đưa về nhà. Sau đó, anh vô thức lái xe đến nhà Vương Xán.

Hương Viễn ngẩng đầu nhìn lên, nhà Vương Xán vẫn sáng đèn nhưng phòng ngủ Vương Xán lại tối đen. Anh nhất thời không chắc chắn đó có phải là nhà cô không. Đang chuẩn bị gọi điện cho Vương Xán thì thấy một chiếc xe Jeep lớn đang đi tới, rồi dừng lại cách chỗ anh không xa.

Người xuống xe trước là Cao Tường, chủ sở hữu biệt thự mà lần trước anh đưa Vương Xán đi trả lại số tiền cho nhà đầu tư. Anh đã từng thấy Cao Tường ở Lục Môn nên cũng có chút ấn tượng. Chỉ thấy anh ta bước qua đầu xe, phong độ mở cửa, dìu Vương Xán xuống xe. Hai người họ đứng nói chuyện ở một khoảng cách rất gần, dưới ánh đèn lơ mờ, rõ ràng có gì đó rất thân mật.

Trần Hương Viễn nhìn chiếc xe jeep rồi chưa hết sững sờ. Thấy Vương Xán quay người bước vào tòa nhà, anh không kịp nghĩ nhiều, liền bước ra gọi tên cô.

“Xán Xán.”

Wương Xán quay đầu lại, có chút mất thăng bằng. Trần Hương Viễn chạy nhanh đến đỡ lấy cô, nheo mắt hỏi: “Em sao vậy?”

“Không cần anh phải lo.” Vương Xán hất tay anh ra.

Mùi rượu xộc lên, Trần Hường Viễn có chút khốc dở mếu dở, không ngờ vừa đưa một kẻ say không biết gì về, giờ lại phải đối diện với bạn gái cũng đang say mềm.

“Em cứ hét lên như vậy, hàng xóm sẽ nghĩ em gặp phải người xấu đấy.”

Vương Xán chưa say đến mức không biết gì cả, lại sợ làm ồn đến mẹ, nhỏ giọng nói: “Em đau đầu quá.”

Trần Hường Viễn dìu Vương Xán ngồi vào xe của anh, rồi mở một chai nước khoáng đưa cho cô: “Em uống chút nước đi.”

Vương Xán nhận lấy, uống một ngụm lớn, lại nghe Trần Hường Viễn nói: “Em uống rượu à? Uống bao nhiêu? Sao có thể uống đến mức đứng cũng không vững nữa?”

Nghe vậy, Vương Xán bực bội đáp: “Mượn rượu giải sầu không phải bản quyền của riêng ai, em uống một chút thì sao chứ?”

Trần Hường Viễn bắt lực, vỗ về cô, nói: “Được rồi, không sao. Nhưng bình thường em không hay uống rượu, một lúc uống nhiều rượu như thế này không tốt đâu.”

“Ai bảo anh không thêm quan tâm em?” Cô buột miệng nũng nịu nói.

Trần Hường Viễn nắm chặt tay Vương Xán, âu yếm nói: “Có lúc nào anh nói không quan tâm em chứ?”

Nước mắt Vương Xán đã đọng đầy khoang mắt, cô mím chặt môi không nói gì.

“Chuyện này không thể trách em. Anh, chú Thẩm, cô Lưu và Tiểu Na đều nói như vậy.”

Không ngờ vừa nghe đến đây, Vương Xán ngẩng đầu, tức giận nói: “Họ dựa vào cái gì mà trách em. Em đã làm sai gì mà để anh phải biện hộ cho em trước mặt họ?”

Ánh mắt hai người gặp nhau. Khi Trần Hường Viễn nhìn thấy những giọt nước mắt của Vương Xán, lập tức không nhẫn nại được: “Ai cũng là người anh coi trọng, anh hy vọng mọi người có thể...”

Vương Xán bị biểu hiện không biết làm thế nào cho phải của anh làm cho tức giận, “Nhưng người anh coi trọng lại quá nhiều. Em chỉ có thể nói ra rằng, em tôn trọng tình cảm giữa anh và gia đình họ. Nhưng đó không phải là lý do để anh hy sinh sự nghiệp của mình vì họ, càng không phải là lý do để anh nhận sai và cầu xin họ tha thứ.”

“Không đến mức hy sinh, nhận sai và tha thứ. Xán Xán, đó đều là những chuyện chúng ta nên làm.”

Nước mắt Vương Xán cuối cùng cũng không thể kìm được: “Những chuyện anh làm đều liên quan đến họ, căn bản là không cần bàn bạc với em, thậm chí còn không cần nói trước một tiếng, xảy ra chuyện rồi còn không thêm quan tâm đến em. Xin hỏi người bạn gái này rốt cuộc chiếm vị trí nào trong trái tim anh?”

Trần Hường Viễn rút khăn giấy giúp Vương Xán lau nước mắt, “Anh xin lỗi, Xán Xán. Mấy ngày nay anh bận quá, quả thật không nghĩ đến cảm xúc của em. Là anh không đúng.”

Anh nhận sai mà không hề biện hộ khiến Vương Xán có cảm giác như bị bóp nghẹn, cộng thêm trong người vẫn còn hơi men, cô vừa lo vừa giận, bỗng chốc bật khóc thành tiếng.

Trần Hường Viễn dường như hoảng sợ, nhất thời không biết nên an ủi Vương Xán thế nào, lại thấy người qua đường cứ nhìn nên luống cuống khởi động xe, “Đừng khóc, đừng khóc! Anh đưa em đi lòng vòng một lát.”

“Bây giờ vẫn còn sớm, đến nhà anh rửa mặt nhé. Anh pha một ly café cho em, đợi em tỉnh táo hơn sẽ đưa em về, được không?”

Trước giờ, Vương Xán không hề tự do phóng khoáng, cũng không phải là mong manh yếu ớt. Một buổi tối mà khóc đến hai lần, bản thân cô đã hổ thẹn lắm rồi. Cô lấy khăn giấy che đi khuôn mặt nghẹn ngào của mình, ngồi nghiêng trên ghế xe. Cô biết khóc như thế này mà về, nhất định mẹ sẽ nghi ngờ. Cô chỉ đành chấp nhận đề nghị này, nhưng không chịu nói gì.

Trần Hương Viễn lái xe quay về căn hộ của anh. Sau khi hai người lên phòng, Vương Xán vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc bước ra, cô thấy Trần Hương Viễn đã pha xong café, đang cho thêm đường và sữa rồi bưng đến trước mặt cô. Cô uống mà không nói một lời nào, “Đưa em về nhà đi.”

Trần Hương Viễn dang tay ôm chặt Vương Xán vào lòng, “Đồ ngốc, em giận như vậy làm sao anh có thể bỏ mặc em được?”

Có những lúc, sự tiếp xúc của cơ thể làm ngôn ngữ trở nên thừa thãi. Vương Xán chỉ nhẹ nhàng đẩy anh ra rồi dừng lại trong vòng tay anh.

“Em hãy quên chuyện này đi. Đừng buồn phiền nữa nhé.”

“Nếu có thể dễ dàng quên đi thì sao có thể gọi là muộn phiền được?” Vương Xán chưa chút nói, không nhận ra rằng mình đang dẫn lời của Hà Lệ Lệ.

“Đều đã qua rồi!” Trần Hương Viễn thì thầm bên tai cô: “Lần sau đừng uống rượu nhiều như vậy nhé! Nếu thực sự muốn uống, anh sẽ đưa em đi, con gái uống nhiều không tốt đâu.”

Vương Xán chợt nghĩ, anh cũng đã từng nói những lời y hệt như vậy với Thẩm Tiểu Na. Nhưng bây giờ cô không có sức để đi so đo. Cái ôm ấm áp của anh cô đã quen thuộc, đôi môi mềm của anh in hằn lên làn da phía sau tai cô, hơi thở ấm áp nhẹ nhẹ. Cảm giác buồn và mềm mại lướt qua, cô có thể cảm nhận được sự khát khao của anh và sự đáp lại của mình. Giây phút ấy, mọi buồn phiền và tủi thân đều tan biến.

Vương Xán thật sự vẫn còn lâng lâng. Động tác của Hương Viễn không thúc ép như bình thường, từ sự đòi hỏi mãnh liệt của hai bên, bỏ qua những dự vọng giấu kín dưới đáy lòng không thể nói ra. Tất cả những nghĩ suy để sang một bên, không cần thiết phải hồ thẹn nữa. Dường như chỉ cần hai cơ thể giao hòa với nhau là có thể chứng minh tất cả rồi.

Thế nhưng, tất cả cũng chỉ là dường như mà thôi. Khi bình tĩnh trở lại, thế giới thực tại vẫn hiện hữu ngay trước mắt.

Vương Xán chỉ cử động nhẹ, Trần Hương Viễn đã cảm nhận được, anh càng ôm cô chặt hơn: “Năm một lúc nữa rồi anh đưa em về.”

Cứ lặng lẽ nằm trên giường, không có một chút ngăn cách nào, hai người cảm nhận được rõ nhịp tim của nhau. Vương Xán quay đầu sang, nhìn gối của Trần Hương Viễn. Một cách tay anh ôm chặt cô, mắt khẽ nhắm. Khuôn mặt sáng sủa ấy nhìn có vẻ vô lo nhưng đường nét cong cong trên lông mày và bờ môi của anh lại nhắc nhở Vương Xán rằng, anh chưa hoàn toàn thoải mái.

Từ khi bắt đầu làm phóng viên, Vương Xán đã phát hiện ra rằng, việc nhìn một người với những góc độ khác nhau sẽ thấy những khuôn mặt khác nhau. Những người ở chỗ đông luôn trang trọng nghiêm túc thì khi tiếp nhận phỏng vấn thường sẽ nở nụ cười thân thiện, thậm chí luôn cố gắng tỏ ra dí dỏm.

Cho đến lúc, mọi người không chú ý đến họ nữa thì lại hay để lộ ra vẻ trầm ngâm. Có những người cô nghĩ lương thiện đến mức ngây thơ, lại có lúc nào đó thấy được ở họ những suy nghĩ khác thường...

Vương Xán đã từng nói về cảm xúc của mình khi gặp các loại người với La Âm. La Âm gật đầu: “Sự phức tạp của con người lúc nào cũng vượt qua dự đoán của chúng ta. Nhiều người ngồi trò chuyện thao thao bất tuyệt cả vài tiếng đồng hồ, kể từng câu chuyện nhỏ, từng biến đổi với tờ thì tờ cũng không dám khẳng định tờ thực sự hiểu họ.”

Từ khi bắt đầu chú ý đến người đàn ông nhìn có vẻ lí trí, lạnh lùng này đến khi nằm trong vòng tay anh, khoảng cách giữa anh và cô đã kéo gần lại đến không thể gần hơn, anh không hề làm cô tiêu tan ảo tưởng.

Vương Xán không thể không thừa nhận, Vu Lâm nói anh gần như là một người đàn ông hoàn hảo không hề quá lời. Ít nhất cô cũng không thấy một khuyết điểm nào rõ ràng từ con người anh. Anh nỗ lực làm việc, không có những thói quen xấu, đối xử với cô rất ân cần, dịu dàng. Cứ cho là anh yêu quý Thẩm Tiểu Na thì cũng chỉ vì anh lương thiện và trọng tình cảm. Người đàn ông như vậy giữa cuộc sống của những người bình thường thì gần như hoàn mỹ. Thế nhưng cô lại không dám nói cô hiểu tất cả về anh, càng không dám kết luận họ đã thực sự hiểu nhau, quan hệ giữa họ không có bất kì nghi ngờ nào.

Sau khi nồng nhiệt bên nhau, hơi rượu hoàn toàn biến mất, hai người dựa vào nhau ầm ập và yên bình. Tiếp tục truy vấn anh rốt cuộc là yêu cô đến mức nào, trong trái tim anh cô chiếm vị trí nào là việc Vương Xán không thể làm được. Cô nghĩ không cần thiết phải tự làm phiền mình, hãy cứ để thời gian chứng minh tất cả.

Xuống đến hầm đỗ xe đêm đã về khuya, không khí càng lạnh hơn. Trần Hường Viễn cương quyết ra sau xe lấy áo khoác lên người Vương Xán.

Cô vui vẻ đón nhận sự chăm sóc này, nhưng lại thầm thì: “Mẹ mà thấy muện thể này vẫn khoác áo của con trai về nhà, thế nào cũng thẩm vấn à xem.”

“Thế còn hơn là bị cảm cúm. Hơn nữa, áo khoác của bạn trai không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Trần Hường Viễn giúp Vương Xán chỉnh lại vạt áo, tranh thủ rẽ tóc cô ra rồi hôn lên gáy cô. Vương Xán cười né tránh rồi lập tức nghiêm mặt lại. Cô thấy Thẩm Tiểu Na đứng cạnh chiếc xe Honda CRV trắng trong hầm để xe cách đó không xa, lạnh lùng nhìn về phía họ.

Trần Hường Viễn nhìn theo ánh mắt của Vương Xán, chau mày nói: “Tiểu Na, sao muện thể này em mới về nhà?”

Thẩm Tiểu Na đang đưa bước tới. Vương Xán lập tức nhận ra, hôm nay cô cũng uống rượu say, quả nhiên Trần Hường Viễn bực tức nói: “Không phải anh đã nói với em rồi sao? Đừng có động một tí là uống rượu, càng không được lái xe khi uống say.”

Thẩm Tiểu Na mặc kệ anh nói, bước đến một chỗ cách họ rất gần rồi đứng lại, nhìn Vương Xán từ trên xuống dưới, “Tối nay ăn mặc đẹp lắm, cũng coi như có chút gợi cảm, tốt hơn bình thường nhiều.”

Wương Xán không thèm đáp lại. Cô bỗng hồi tưởng lại, vừa rồi sau khi uống say chắc cô không có bộ dạng chẳng ra làm sao như thế này chứ. Cô chỉ phán đoán một cách khách quan, bộ dạng đó đúng là không hề tốt đẹp gì.

Thẩm Tiểu Na cười chế giễu: “ Không phải cố tình mặc như thế này để anh Hường Viễn nhìn đấy chứ?”

Wương Xán rất tức giận, nhưng không đợi cô nói, Trần Hường Viễn đã lên tiếng: “Tiểu Na, không được nói năng lung tung. Mau về nhà ngủ đi!”

Thẩm Tiểu Na bĩu môi: “Xem ra cô đạt được rồi đấy. Chúc mừng cô, chúc cô may mắn.” Tiểu Na vung vẩy chiếc túi màu vàng kim, quay người nghêu ngao hát rồi bước về phía thang máy.

“Đợi một lát, anh nói với em bao nhiêu lần rồi. Không được tùy tiện để xe vào vị trí xe cố định của người khác.”

Thẩm Tiểu Na đứng lại, cứ thế bước vào thang máy. Vương Xán nhìn Trần Hường Viễn, anh bối rối nói: “Xán Xán, bảo vệ đã có ý kiến nhiều lần rồi. Người để xe nói nếu khi quay về mà còn thấy bị chiếm vị trí để xe thì sẽ có biện pháp. Em đợi một lát, anh đi dịch xe ra.”

Wương Xán khép vạt áo lại, lặng lẽ đứng nhìn Hường Viễn dịch chuyển xe. Cô nghĩ, cuộc sống hiện thực đang quay lại nhanh chóng và mãnh liệt hơn tưởng tượng.

Cho dù cô có yêu anh đến mức nào, cho dù vừa xong họ đã có những phút giây ngọt ngào, thì bạn trai cô vẫn đang quan tâm chăm sóc cho người con gái đó như một lẽ đương nhiên, không hề nghĩ đến tiền đồ của mình mà giúp bố cô ấy vay vốn, luôn giúp cô ấy đỗ xe.

Lẽ nào đây là sự thật mà Vương Xán phải quen, phải thừa nhận? Từ trong tim cô trào dâng một nỗi ớn lạnh. Cái lạnh này áo khoác của anh cũng không chống đỡ được.

18. Chương 18

Chương 18: Tình yêu đúng là thứ giày vò lòng người

Vương Xán thật sự kinh ngạc khi đọc quảng cáo bán căn hộ xuất hiện dày đặc trên mặt báo của công ty bất động sản Tín Hòa.

Tất nhiên, chuyện sóng gió to lớn giữa các chủ sở hữu nhà và nhà đầu tư đã lắng lại bằng những cách không hề lạ lẫm.

Vương Xán đi phỏng vấn cục quy hoạch. Đúng như cô dự đoán, thấy văn bản trả lời về việc thay đổi quy hoạch, chỉ có một vài chỗ thay đổi. Giám đốc bộ phận khách hàng thậm chí còn gọi điện mời cô đến phỏng vấn về tình hình thay đổi quy hoạch. Cô suy nghĩ một lát nhưng vẫn đến đó phỏng vấn.

Khoảng cách giữa các tòa nhà không hề thay đổi, nhưng vườn hoa trung tâm giai đoạn một được thiết kế mới lại hoàn toàn, đang trong giai đoạn gấp rút trồng cây. Diện tích vẫn không lớn nhưng không còn là một vườn hoa sơ sài nữa. Những ki-ốt bán hàng sát phố cũng đã quy hoạch thành bãi đỗ xe như trước.

Vương Xán tiếp tục đi phỏng vấn những chủ sở hữu nhà có phản ứng quyết liệt trước đây. Cô nhận ra những câu trả lời không giống nhau. Luật sư Hàn dứt khoát từ chối gặp mặt. Rất nhiều người bắt đầu có hy vọng, tinh thần cũng lạc quan hơn.

Một vị chủ sở hữu nhà dự đoán một cách bi quan, đến khi sóng gió qua đi, bãi đỗ xe vẫn bị cải tạo thành những ki-ốt bán hàng mà thôi. Lợi ích từ chỗ này rất lạc quan, Tín Hòa cũng chẳng có lý do gì bỏ qua cả, “Tóm lại thực ra chúng tôi chỉ có được một vườn hoa.” Một vị chủ sở hữu nhà khác lại khẳng định một cách chắc nịch, luật sư Hàn nhận tất cả cá yêu cầu của rất nhiều chủ sở hữu nhà ở đây và bí mật có một thỏa hiệp nào đó với nhà đầu tư, nên bỗng nhiên không có ý kiến gì.

Vương Xán thừa nhận, những lời nói của họ cho dù có kèm nổi tức giận thì cũng không phải là vô lý. Hơn nữa, cũng không có bằng chứng nên cô chỉ có thể nghe mà thôi. Sự thật là sau khi không có người dẫn đầu sáng suốt thống nhất hành động cho tổ chức, các chủ sở hữu nhà quả nhiên đã thành những hạt cát rời rạc, mỗi người một ý kiến. Cho dù có người phản đối thì cũng không có giá trị thời sự nữa rồi.

Vương Xán viết một bài báo rất ngắn mang tính trần thuật khá hời hợt rồi nộp lên. Chủ nhiệm Dương không hề tỏ ra ngạc nhiên với kết quả này.

Điều làm Vương Xán bất ngờ vẫn là chiến dịch bắt đầu thúc đẩy kế hoạch bán nhà có vẻ rất hoành tráng của Tín Hòa. Cô gọi điện cho bộ phận quảng cáo, tìm hiểu một chút về tiền đầu tư, thời gian quảng cáo và rút ra kết luận: Xem ra vấn đề tiền vốn của Tín Hòa đã được giải quyết.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Vương Xán quyết định nhờ Trần Hương Viễn chứng thực. Tất nhiên, cô không muốn tìm kiếm đề tài viết bài mà chủ yếu muốn biết anh đã can thiệp sâu đến mức nào trong kế hoạch vay vốn của Tín Hòa.

Cô kể với Trần Hương Viễn về quảng cáo của Tín Hòa gần đây, anh liền nói: “Giám đốc Nhiếp đúng là có năng lực hơn người. Anh ta đã lập lại toàn bộ kế hoạch bán nhà mới, nghe nói đã đạt được những hiệu quả tích cực.”

“Nhưng tất cả đều cần vốn đầu tư. Tín Hòa đã vay được vốn chưa? Xét duyệt vốn đâu có nhanh như vậy?”

Anh chần chờ một lát: “Tín Hòa đã hủy đơn xin bảo lãnh của công ty bảo lãnh tài chính. Chú Thẩm nói đã được bơm vốn từ một đối tác, nhưng hiện tại vẫn trong giai đoạn bí mật.”

Vương Xán thở phào nhẹ nhõm, không hề có ý muốn nghe ngóng tiếp, “Em chỉ cần biết, anh không tiếp tục can thiệp vào chuyện này là em yên tâm rồi. Còn về Tín Hòa, trừ phi chủ nhiệm yêu cầu, nếu không em sẽ không tiếp tục tìm hiểu nữa. Dù sao Văn báo cũng là tờ báo viết về cuộc sống của thành phố, quy mô của Tín Hòa cũng không đến mức phải đưa tin về tài chính trên báo chuyên ngành. Bí mật của ông ấy có lẽ sẽ được bảo mật.”

Tín Hòa coi như đã an toàn vượt qua giai đoạn khó khăn này. Cuối cùng người chịu ảnh hưởng chính là Trần Hương Viễn. Vu Lâm gọi điện nói với Vương Xán tin tức cô vừa nghe được, phó giám đốc phụ trách

tín dụng ngân hàng thành phố mới quả nhiên không phải là Trần Hương Viễn. Và khủng khiếp hơn là, nội bộ ngân hàng có tin đồn anh có khả năng bị điều ra khỏi bộ phận tín dụng, đến một chi nhánh ngân hàng xa xôi làm việc,

“Cô nên biết, bộ phận tín dụng là bộ phận quan trọng trong ngân hàng công thương Nhà nước, bị điều khỏi bộ phận tín dụng có nghĩa là không chỉ bị ngăn cản thăng chức một lần.” Vu Lâm thở dài trong điện thoại, “Lần này Hương Viễn phải trả giá quá đắt rồi.”

Bỏ điện thoại xuống, Vương Xán nhìn vào màn hình trước mắt rất lâu, trong lòng chất chứa những muộn phiền.

Thế nhưng khi hai người gặp nhau vào buổi tối, Trần Hương Viễn dường như không hề phiền não, anh tỏ ra vô cùng bình thản.

“Anh cũng nghe được lời đồn, nói kiểu gì cũng có. Anh thấy lúc này chắc là sẽ không điều chuyển đâu.”

Vương Xán không thể kiên nhẫn được nữa, “Vấn đề của Tín Hòa căn bản không cần anh giải quyết. Hương Viễn, anh thấy có đáng không?”

Trần Hương Viễn im lặng. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Anh sẽ không nói dối em, Xán Xán. Lúc đó đúng là anh đã nghĩ đến vấn đề nên hay không nên.”

“Đúng vậy.” Vương Xán nhếch mép cười tự chế giễu, “Càng khiến em trở thành một con buôn tin tức.”

“Xán Xán, đừng nói như vậy. Anh biết em lo nghĩ cho anh. Sau này, mỗi khi quyết định việc gì, anh sẽ nghĩ đến cảm nhận của em.” Trần Hương Viễn ôm chặt Vương Xán, nhìn cô chân thành, “Đừng buồn phiền về chuyện này nữa. Cho dù làm việc ở đâu, chỉ cần cố gắng sẽ đều có cơ hội.”

Rõ ràng, anh biết những lo lắng của cô, anh đồng ý an ủi vỗ về cô nhưng lại không muốn nói chuyện cụ thể về nguyên nhân làm cô lo lắng. Cô không biết anh có hiểu, cô phiền muộn hoàn toàn không phải vì anh mất đi cơ hội thăng tiến, vì công việc của anh rơi vào thoái trào. Yêu một người tất nhiên hy vọng người ấy có tiền đồ xán lạn. Nhưng với tình trạng hiện tại của họ, Vương Xán vẫn không thể nói đến việc suy nghĩ về công danh hiện thực.

Vương Xán yêu người đàn ông này sở dĩ vì anh là một người đàn ông ân cần. Thậm chí cô còn thấy được, anh không hề có chút oán trách, luôn gánh vác mọi việc rất tự nguyện. Cô rất thích khí chất bình tĩnh, chín chắn của anh.

Đáng tiếc, sự gánh vác này nói cho cùng cũng không phải vì cô mà phát huy. Đây mới là căn nguyên nỗi phiền muộn của cô. Vương Xán thử phân tích xem có phải cô đang đổ kị không, nhưng lại nghĩ, cho dù trong lòng có chút đổ kị thì chẳng qua tình yêu của họ chưa đủ vững vàng.

Vương Xán vô cùng chua xót phát hiện ra rằng, tình yêu đúng là thứ giầy vò lòng người. Cô bỗng có những hoài nghi lo lắng. Những hoài nghi ấy một khi đã xuất hiện thì không có cách nào dùng lý trí xóa bỏ được. Cô không thể trở về trạng thái yêu đương nồng cháy, ngọt ngào như ban đầu nữa.

Sau khi cấp trên của Trần Hương Viễn nhậm chức, anh ta bắt đầu tiến hành thu hồi toàn bộ những khoản đầu tư không tốt, ngăn chặn những biến đổi nhỏ của vốn đầu tư. Công việc của Trần Hương Viễn vì thế mà trở nên bận rộn hơn trước rất nhiều. Khoảng đến cuối tuần, hai người mới có thời gian hẹn hò.

Vương Xán nghĩ, cô cũng có thể tranh thủ cơ hội này, để bản thân bình tâm hơn. Vài ngày liên tiếp cô đều về nhà đúng giờ. Đầu tiên bà Tiết Phượng Minh chú ý đến sự biến đổi trong thời gian nghỉ ngơi của con gái nên lập tức hỏi. Nghe con gái nói bạn trai gần đây công việc vô cùng bận rộn, bà mới thở phào nhẹ nhõm, “Rất tốt, mẹ luôn cảm thấy khi yêu lúc nào cũng dính lấy nhau sẽ không tốt lắm, quan tâm đến sự nghiệp một chút cũng là biểu hiện có trách nhiệm với tương lai.”

Vương Xán chỉ đành gật đầu nghe chỉ giáo.

Bà Tiết Phượng Minh lại tiếp tục đề nghị với con gái: “Nếu các con thật sự hạnh phúc khi ở bên nhau thì lúc nào sắp xếp thời gian mời cậu ấy về nhà ăn cơm.”

Vương Xán giật mình, vội lắc đầu: “Để sau mẹ ạ. Bây giờ đúng là rất bận rộn mà.”

Nói qua loa với mẹ không hề khó khăn, nhưng qua loa với bản thân đúng là một chuyện không hề dễ dàng.

Lần đầu tiên Vương Xán biết “tâm sự chất chứa” là một từ miêu tả rất thật. Những tâm sự trong lòng cô cứ chất đầy và nặng trĩu, không có cách nào xóa nó đi và tất nhiên không thể giải phóng được nó.

Đến chiều hôm sau, Vương Xán vừa đi phỏng vấn về, viết xong bài, đang ngồi ngẩn ngơ trước màn hình máy tính thì trên QQ đột nhiên xuất hiện cửa sổ chat. Cô nhấn vào xem, là Hà Lệ Lệ.

“Vương Xán, cậu có cần thiết phải cạo râu máng như vậy không?”

Vương Xán vô cùng kinh ngạc. Đúng lúc này điện thoại trên bàn cũng đổ chuông, cô chỉ đành nhấc điện thoại lên nghe. Khó khăn lắm cô mới hình dung qua loa về cuộc điện thoại này rồi mới nghi hoặc trả lời.

“Là sao hả, Lệ Lệ?”

“Hoàng Hiểu Thành hôm qua nói với tớ là đã tìm được nhà rồi, chuẩn bị dọn đi.”

Vương Xán sực tỉnh. Cô hơi tức giận, nhưng lại có cảm giác chột dạ không tên. Lần trước Hoàng Hiểu Thành đến đây công tác, đúng là cô đã khuyên anh không nên thuê nhà cùng Hà Lệ Lệ nữa. Mặc dù cô nghĩ động cơ của mình hoàn toàn tốt đẹp, thế nhưng cũng có thể tưởng tượng Hà Lệ Lệ sẽ tức giận đến mức nào khi nghe được điều này. Lời biện hộ giải thích của cô có khi còn khiến đối phương tức giận hơn nữa.

Không đợi Vương Xán nói gì, cửa sổ chat lại liên tục hiển thị tin nhắn mới.

“Tớ biết cậu đã khuyên anh ấy. Từ khi trở về từ Hán Giang, anh ấy luôn tỏ ra xa cách với tớ, hoàn toàn không giống trước đây.”

“Ở đây vốn rất tốt, cũng không cách xa địa điểm làm việc của Hoàng Hiểu Thành. Anh ấy không có lí do gì khi tìm một nơi khác để ở.”

“Cậu việc gì phải như vậy? Tớ coi cậu là bạn mới tâm sự hết với cậu. Cậu đã có bạn trai rồi, tớ đã gây trở ngại gì cho cậu chưa?”

Tốc độ đánh máy của Hà Lệ Lệ đúng là không hề chậm. Vương Xán không phản ứng kịp, chỉ đành ngồi thở dài trước màn hình máy tính, thầm trách mình đã tự chuốc họa vào thân, tại sao lại rảnh rỗi đi lo chuyện không đâu chứ.

“Bình tĩnh một chút đi, Lệ Lệ. Cậu thấy cứ sống cùng như vậy, bản thân cậu ngày càng lún sâu hơn thì có nghĩa lý gì không?”

“Nếu không thấy anh ấy mà có thể từ bỏ thì tớ đã được giải thoát từ lâu rồi. Sau khi tốt nghiệp tớ mất gần nửa năm mới đến được Thượng Hải, cậu không nhớ sao?”

Vương Xán nghĩ lại, sau khi tốt nghiệp mỗi người một nơi. Lúc đó cô còn mãi nói chuyện công việc, đến nỗi chuyện thất tình cũng chỉ có thể để nó tự đến tự tiêu tan, làm gì có thời gian để tìm hiểu những hoạt động của người khác.

“Từ khi học cấp hai tớ đã bắt đầu nhận thức được mình yêu anh ấy. Trước đó, tớ chỉ vô tình quan tâm đến anh ấy thôi.”

“Tớ nỗ lực học hành chỉ có thể hy vọng có thể tiếp tục học cùng trường trung học trọng điểm với Hoàng Hiểu Thành.”

“Tớ thi vào đại học Hán Giang cũng chỉ vì anh ấy thi trường này.”

“Tớ đã thử rồi, về quê làm việc và quên anh ấy đi, bắt đầu một cuộc sống mới nhưng tớ không làm được nên mới xin nghỉ việc đến Thượng Hải.”

“Khó khăn lắm tớ mới lấy được dũng khí, mặt dày mày dạn đến thuê nhà cùng anh ấy.”

“Trong khoảng thời gian đó, tớ lại về quê một lần, nhưng vẫn không có tác dụng.”

“Cậu dựa vào đâu mà cho rằng tớ phải sống thế nào mới có ý nghĩa?”

“Tớ chỉ xin cậu nghĩ cho tương lai tiền đồ của anh ấy, khuyên anh ấy đừng tùy tiện chuyển công tác. Thế mà cậu lại làm ra những việc như vậy?”

“Cậu đã từng nói, cậu và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường. Vậy cậu có cần thiết phải can thiệp vào cuộc sống của anh ấy như vậy không?”

“Tớ chỉ muốn đi bên cạnh cuộc sống của anh ấy mà thôi. Ước vọng này quá đáng lắm sao?”

Từng dòng tin nhắn xuất hiện vừa nhanh vừa vội vã trên màn hình máy tính. Vương Xán cảm thấy không biết phải làm sao, cô gửi một emoticon giọt lệ chờ trắng đầu hàng.

“Được rồi, được rồi. Xin cậu dừng lại một chút! Là tớ sai, đúng là tớ không nên nhiều chuyện.”

Những dòng đối thoại trên màn hình cuối cùng cũng dừng lại.

“Xin lỗi. Lần trước Hoàng Hiểu Thành đến đây công tác, tớ đã nói với anh ấy là tớ đã có bạn trai, tình cảm rất tốt, hy vọng anh ấy vì sự nghiệp của bản thân mà đưa ra sự lựa chọn lý trí.”

“Cậu chỉ nói vậy thôi sao?”

“Xin cậu nhấn nài nghe tớ nói hết. Tớ cũng đã nói với anh ấy rồi. Nếu anh ấy không đón nhận tình cảm của cậu thì tốt nhất hãy rời đi, để cậu tự bước ra. Tớ thấy mình nói câu này là hoàn toàn vì quan tâm đến cậu. Nếu cậu nghĩ sự quan tâm này là thừa thãi thì tớ chỉ đành nói câu xin lỗi cậu. Sau này tớ tuyệt đối không nói nữa câu về chuyện của các cậu, như vậy đã được chưa?”

“Hy vọng cậu nói được làm được.”

Cuộc nói chuyện như vậy thật sự làm Vương Xán vừa ấm ức vừa không biết làm sao. Cô chỉ đành kìm nén bản thân, trả lời một câu: “Tớ bảo đảm.”

Bên kia một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, Vương Xán thở dài nhẹ nhõm. Cô tự hỏi tại sao La Âm lại khuyên người ta đến mức phải tâm phục khẩu phục, đến lượt cô thì nói thế nào cũng thành sai.

Vương Xán tắt QQ, uể oải chống đầu ngồi ngáy người. Bỗng nhiên một bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô, cô ngoảnh đầu lại thì ra là La Âm.

“Sao vậy, sao mà như người mất hồn mất vía thế?”

Vương Xán miễn cưỡng cười, “Không có gì, chỉ là tớ đang nghĩ một vài chuyện.”

La Âm nhìn qua phòng làm việc, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì thì đi theo tớ, đi xem nhà mới của tớ đi.”

“Hoàn thành xong rồi à?”

La Âm gật gù đầu, “Chỉ còn thiếu nội thất bên trong thôi. Nói thật, ngoài đóng góp ý kiến ra thì tớ không phải lo lắng gì cả, đến vật dụng trong nhà cũng đều do Trương Tân đặt trước. Anh ấy nhận một quảng cáo ngoài trời, đến một thành phố khác trong tỉnh, phải làm việc ở đó nửa tháng. Hôm nay tớ đi nhận những vật dụng mà anh ấy đặt. Hơn nữa tớ muốn trước khi anh ấy quay về, kị đặt hết rèm cửa và chặn ga gối đệm, cũng coi như góp chút công sức cho ngôi nhà này. Cậu giúp tớ đi ngắm màu rèm cửa. Tớ thấy mình không có năng khiếu về màu sắc lắm.”

Phóng viên chỉ cần nộp bài viết, không có việc gì phát sinh đột xuất thì việc sắp xếp thời gian cũng rất tự do. Vương Xán lập tức gật đầu, xách túi đi cùng La Âm.

“Cậu định đặt rèm cửa ở đâu?”

“Cạnh khu nhà có một cửa hàng nhỏ, nhưng màu sắc ở đó lại không được đa dạng cho lắm. Tớ đọc giới thiệu trên mạng, có rất nhiều người đến chợ bán buôn vải, nhưng cậu cũng biết tớ ít khi dạo chợ, thế nên mới rủ cậu đi cùng.”

“Tháng trước tớ vừa đi phỏng vấn vài cửa hàng đồ gia dụng, trong đó có một cửa hàng do một cô gái thiết kế nội thất, học trường mỹ thuật. Thiết kế của cô ấy rất đặc biệt, hơn nữa còn có thể phối hợp màu sắc nội thất với các thiết bị gia dụng. Tớ viết một bài báo, thấy phản ứng rất tốt nên giới thiệu cho cô ấy vài mối

làm ăn. Sau đó còn có nhiều nhà thiết kế đến tìm cô ấy để tham khảo nữa. Cô ấy luôn nói là nợ tờ mọi tờ kết hôn sẽ giúp tờ miễn phí. Chuyện này xa xôi quá, tờ gọi điện hẹn cô ấy giúp cậu nhé.”

“Được đấy, nhưng tờ khá lạc hậu, những kiểu tờ thích rất bình thường. Nếu ý tưởng của cô ấy quá đặc biệt thì tờ sẽ không hiểu nổi đâu.”

“Yên tâm đi, cậu nói chuyện với cô ấy rồi sẽ biết. Thẩm mỹ của cô ấy tuyệt đối chuyên nghiệp.”

Vương Xán lập tức lấy điện thoại ra gọi, đúng lúc cô ấy có thời gian, đồng ý có mặt sau một tiếng nữa.

Căn hộ mới của La Âm nằm trong một khu mới xây dựng. Cho dù cách trung tâm thành phố khá xa, giao thông không thuận tiện lắm, nhưng quang cảnh xung quanh có vẻ rất thanh nhã, từng tòa nhà cao tầng xen lẫn với nhau một cách tinh tế, xung quanh có nhiều cây xanh, trong gió có hương thơm dịu ngọt của hoa ô liu. Vương Xán hít sâu một hơi rồi nói, “Ồ, tờ cứ nghĩ hoa ô liu nở lâu lắm rồi mà.”

“Đây là hoa ô liu nở muộn, loại này khác. Tháng này bạn từ sáng đến tối, cũng vì ngửi mùi hoa ô liu nên tờ mới nhận ra là đã qua nửa năm rồi.”

La Âm mua căn hộ ở tầng mười tòa nhà. Nhà có ba phòng được thiết kế vô cùng đơn giản và thực dụng, lại không mất đi sự ấm áp.

“Oa, một phòng đọc sách thật xa xỉ. Tờ ghen tị quá.”

Vương Xán ngạc nhiên, phòng đọc sách này phải rộng hơn hai mươi hai mét vuông, trên các mặt tường đều đặt những giá sách màu nâu đậm. Ngoài ra, không có vật dụng gia đình nào đặc biệt. Trước mắt là một tấm bản gỗ giúp làm mờ ánh sáng và tạo cảm giác rộng rãi của không gian.

La Âm cười nói: “Lẽ nào cậu ít khi thấy các căn hộ xa hoa lắm à? Dù cậu có khen căn hộ của tờ thì cũng đừng có khoa trương như vậy chứ?”

“Căn hộ xa hoa thì liên quan gì đến tờ? Lần đầu tiên tờ thấy người bạn của mình lại có phòng đọc sách rộng như vậy.”

“Cứ ngồi đây đi, lát nữa sẽ có người đem ghế sofa đến.”

La Âm lấy hai chiếc đệm cũi trong góc nhà ra, đưa cho Vương Xán một cái. Hai người ngồi chính giữa căn phòng trống rỗng.

“Chỗ này thường thì người ta làm phòng ngủ chính, chuyển thành phòng đọc sách là ý của Trương Tân. Theo nguyên văn lời anh ấy thì từ khi đi làm tờ luôn thuê nhà trọ, phòng ngủ cũng là phòng đọc sách, chỉ có một chiếc bàn rất đơn sơ, một cái máy tính xách tay cứ chuyển qua chuyển lại, tờ đã chịu vất vả quá lâu rồi. Nói cho cùng thì cũng là một người làm nghệ thuật, một người viết lách nên khi chuyển đến nhà mới sẽ để tờ hưởng thụ một chút. Cậu xem, anh ấy cũng biết hiểu cho nỗi khổ của người khác đấy chứ, ha ha.”

“La Âm, tờ thật sự ngưỡng mộ cậu. Trương Tân đúng là quá tốt với cậu.”

Là này La Âm không đùa nữa, cô gật đầu, “Đúng, đúng là anh ấy rất tốt với tờ. Tờ trân trọng những thứ hiện có.”

Vương Xán chỉ cảm thấy mắt hơi ươn, thậm chí nói: “Chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Mặc dù là bạn tốt, nhưng rất ít khi họ bộc lộ tình cảm như thế này, hai người nhất thời im lặng. Ánh mặt trời ấm áp mùa thu xuyên qua cửa sổ soi chiếu lên người họ, có một chút nóng nhưng không có cảm giác bùng bùng như giữa hè.

Vương Xán nhìn chằm chằm vào những hạt bụi đang bay lượn, bất giác nghĩ, sau này liệu có hạnh phúc giản dị như vậy không?

Vương Xán sinh ra vốn đã côi mõi, trước nay chưa bao giờ bị quan. Nhưng lúc này nghĩ đến Trần Hường Viễn, trong lòng cô lại có chút đau xót. Cảm giác lạ lùng này dường như làm cô lo sợ.

Tiếng nói chuyện trong phòng bỗng chốc ồn ào. Những công nhân ở cửa hàng đồ gia dụng đã đến. Sau một hồi bận rộn, ghế sofa, bàn ăn, giường, bàn đọc sách và các đồ vật khác đã được sắp xếp gọn gàng. Một lúc sau, cô gái thiết kế ở cửa hàng vải cũng đến. Dáng người cô cao cao, khuôn mặt không phải xinh đẹp nhưng

lại vô cùng hoạt bát, trên tóc cài một chiếc trâm nhỏ. Cô mặc một chiếc áo bằng vải gai màu cà chua, kiểu dáng rất đặc biệt, vừa giống áo phương Tây lại có một chút kiểu cách và các chi tiết của trang phục dân tộc, trên vai khoác một chiếc ba lô lớn.

Vương Xán giới thiệu họ với nhau, “Đây là đồng nghiệp của tôi, La Âm. Đây là Sắc Sắc. Cô chủ của cửa hàng thiết kế nội thất Sắc Sắc.”

La Âm bị cái tên này làm cho phì cười. Cô gái đó dường như cũng biết phản ứng của người khác. Cô cười tỏ vẻ không hề để bụng “La Âm, tôi đã đọc chuyên mục chị viết trên Tuần san thành phố. Tôi rất thích.”

“Á, cậu mở chuyên mục trên tạp chí bao giờ thế? Tôi chưa thấy bao giờ.” Vương Xán không giấu được sự ngạc nhiên.

“Thành phố lập một trang tạp chí, mời tôi viết chuyên mục. Tôi có số đầu tiên họ gửi đây.” La Âm mở túi sách, lấy ra một quyển tạp chí còn chưa mở bìa ngoài ra đưa cho Vương Xán, “Sắc Sắc, cái tên này của cô thật đặc biệt!”

“Cửa hàng của tôi tên Sắc Sắc (“sắc” trong từ “nhân sắc”) thì không sai. Thật ra tên của tôi là Lâm Sát Sát, “Sát” trong từ “Cầm sát”. Bạn bè của tôi cố ý trêu chọc tôi, gọi tôi là Sắc Sắc. Thật tội nghiệp cho cái tên của tôi, đã bị bọn họ làm sai lệch rồi.”

Nói như vậy rồi cô lại tỏ ra điềm nhiên rồi ngấm qua căn phòng mới một lượt. La Âm vội vã nói trước, “Sát Sát, tôi không thích những thứ đặc biệt lắm, những kiểu nghệ thuật hiện đại đối với tôi là những câu đố không thể giải được. Tôi không thể thưởng thức nó.”

“Yên tâm, tôi tuyệt đối không đem nhà của khách hàng ra để làm vườn thí nghiệm đâu.” Lâm Sát Sát tự tin nói, “Chị cứ nói ý tưởng của mình đi, rồi tôi sẽ nói ý kiến riêng. Tôi còn đem theo các mẫu đến đây, chị có thể tham khảo.”

Tham gia thảo luận về kiểu dáng màu sắc rèm cửa sổ ột căn nhà mới toanh và tràn đầy ánh sáng này làm tâm trạng Vương Xán phấn chấn. Cô nghĩ, đến làm rèm cửa cũng phải bàn bạc với nhau mới có được một kết quả hài lòng nhất hướng chi là tình yêu. Trong khoảng thời gian này, cô ít nhiều nhiễm tính hướng nội của Trần Hướng Viễn rồi. Cô đã không còn là người nói năng không kiêng kị nữa rồi. Có lẽ họ phải thẳng thắn thành thật với nhau hơn nữa, nói ra tất cả những nghi hoặc chứ không thể để những tâm tư ấy lắng lẽ lớn dần.

Lâm Sát Sát đo xong kích thước, mời La Âm và Vương Xán đến phòng làm việc của cô để trình bày cho họ xem tận mắt phương án phối màu. Họ vui vẻ đồng ý rồi bắt xe đi. Văn phòng làm việc Lâm Sát Sát ở trong một tòa nhà. Một không gian không quá rộng nhưng được trang trí đầy những màu sắc sắc sỡ, kiểu dáng đủ loại. Nhưng có một điều khá lạ là, các loại màu sắc đan xen trộn lẫn với nhau như vậy mà không hề rối mắt, ngược lại còn có cảm giác sinh động, hoạt bát.

Lâm Sát Sát mở máy tính, phối màu trên máy một cách thuần phục. La Âm nhìn say mê, đối với người thiếu khả năng về màu sắc như La Âm thì kiểu phối màu này là một ma thuật. Ba người rất hào hứng. Lâm Sát Sát cũng bị cuốn theo, đưa ra hết phương án này đến phương án khác, sửa theo suy nghĩ của La Âm. Cuối cùng La Âm cũng bị Lâm Sát Sát thuyết phục, chấp nhận một phương án phối màu mà cô cho là tương đối mạnh bạo. Tiếp theo là một vài chi tiết như chọn nguyên liệu, chọn phụ kiện, xác nhận thời gian nhận hàng và lắp đặt.

Khi Lâm Sát Sát đi nghe điện thoại, Vương Xán vu vơ lấy cuốn tạp chí của La Âm ra xem. Vẫn chưa kịp lật đến trang mục của La Âm thì cô đã bị một bài báo ảnh thu hút, ngồi đọc mà quên người.

La Âm hỏi Vương Xán một câu gì đó, không thấy cô trả lời liền quay đầu ra nhìn, vô cùng ngạc nhiên, “Ồ, đây không phải cậu sao?”

Người trong ảnh chỗ tay La Âm chỉ đúng là Vương Xán. Cô đứng rất gần Cao Tường, hai người đang cùng ly. Ánh đèn xuyên qua chiếc ly của hai người, khiến ánh vàng của rượu champagne ánh lên lấp lánh.

Vương Xán giọng yếu ớt nói: “Đúng vậy.”

“Party thử rượu ở quán bar Fly, một đêm thưởng thức rượu lãng mạn.” La Âm đọc tiêu đề của bài báo rồi cười lớn, “Sự có mặt của các nhân vật nổi tiếng trong thành phố, bữa tiệc của rượu và âm nhạc. Vương Xán, không phải là phú thương hay nghệ sĩ mà có thể tham dự bữa tiệc thì đã vô cùng lợi hại rồi.”

Vương Xán nhớ trong bữa tiệc không chỉ có một nhiếp ảnh gia tác nghiệp. Nhưng cô thực sự không hiểu, “Tớ không phải là người nổi tiếng, sao lại đăng ảnh của tớ lên chứ? Chết thật, nhất định là vì Cao Tường đứng bên cạnh tớ rồi.”

“Hiệu ứng ánh sáng, góc độ chụp của bức ảnh này rất đẹp. Anh ta tên là Cao Tường à, nhìn rất quen.”

“Anh ta là chủ bữa tiệc đó, vẫn thường đến quán Lục Môn, là bạn của Tô San, chắc cậu cũng từng gặp anh ra rồi.” Vương Xán buồn rầu nhìn bức ảnh, “Tớ không muốn lên tạp chí theo kiểu này.”

19. Chương 19

Chương 19: Giữa tiến thoái và mong đợi

Sau khi rời phòng làm việc của Lâm Sắt Sắt, Vương Xán cùng La Âm đi dạo phố, mua vài bộ quần áo, sau đó tìm một nhà hàng nhỏ ăn cơm. Cô vẫn có chút cảm giác bất an, không kim được liền hỏi La Âm:

“Cậu nói xem tớ có cần giải thích với Trần Hướng Viễn không?”

“Chỉ là ảnh chụp chung trong quan hệ xã giao thôi mà, làm gì đến mức phải giải thích.” La Âm không đồng ý.

Vương Xán cũng thừa nhận, lúc đó cô hoàn toàn không chú ý đến việc có người đang chụp ảnh, cũng may không phải là tấm ảnh Cao Tường chụp cô lúc sau. “Sau đó tớ uống nhiều rượu, anh Cao đưa tớ về nhà, Hướng Viễn ở dưới nhà cũng đã nhìn thấy.”

“Vậy cậu và anh Cao đó có xảy ra chuyện gì đáng phải giải thích không?”

“Tất nhiên không có gì, chỉ là đưa tớ về thôi.” Ngừng lại một lúc, Vương Xán bổ sung thêm một câu, “Chỉ có như vậy thôi.”

“Bạn trai cậu có cần cậu phải chủ động thẳng thắn kể một chuyện không đâu mới yên tâm sao?”

Vương Xán bị câu hỏi làm cho im lặng. Tất nhiên, hôm đó Trần Hướng Viễn không hỏi gì hết. Cô cười gượng, “Tớ không muốn anh ấy hiểu lầm. Có lẽ tớ đã nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là một bức ảnh, ai lại để bụng chứ.”

“Vương Xán ơi Vương Xán, tớ thực sự không hi vọng thấy cậu cứ suy nghĩ mãi về chuyện được mất như thế. Thế nhưng trong tình yêu, mỗi người đều trải qua một vài lần ngốc nghếch mới có thể tốt hơn được.”

“Giai đoạn vui vẻ đó của tớ đã qua rồi.” Vương Xán buồn rầu nói, “Bây giờ tớ cảm thấy sự ngốc nghếch đó đang giày vò bản thân.”

“Anh ấy làm cậu do dự sao?”

“Tớ... chỉ là không chắc chắn.”

“Thời gian các cậu bên cạnh nhau chưa đủ dài, đừng vội khẳng định hay phủ định điều gì.”

“La Âm, Trương Tân có từng làm cậu do dự không?”

La Âm nói một cách vô cùng thẳng thắn: “Lúc đầu tớ nhận thấy, anh ấy hoàn toàn không phải là người đặt trong trái tim đó. Ấn tượng lần đầu tiên của tớ về anh ấy rất bình thường, chúng tớ không có nhiều sở thích chung. Trong một khoảng thời gian dài, tớ đều nghĩ, anh ấy yêu tớ và tớ đang tận hưởng cảm giác được yêu. Thậm chí, nhiều lần tớ còn nghĩ, mình như vậy có phải quá ích kỷ và đang thỏa hiệp với thực tế không?”

“Xong rồi! Cậu đã bị bệnh nghề nghiệp, phân tích tất cả hành động xuất phát từ tâm lý, và phân tích bản thân cũng như vậy.”

“Tớ nghĩ đây hoàn toàn không phải là thói quen nghề nghiệp. Ai cũng đều có những lúc hoài nghi bản thân, nhưng phân tích chính mình còn khó hơn phân tích người khác.” La Âm lắc đầu: “Cũng may khoảng thời gian tớ mê muội không quá dài. Anh ấy đã dùng những điểm tốt của anh ấy dần dần làm tớ cảm động. Quan trọng nhất là anh ấy chấp nhận tất cả về tớ. Cả mặt tốt và cả mặt xấu anh ấy đều đón nhận, chưa bao giờ có ý muốn thay đổi tớ. Tớ thừa nhận là tớ rất may mắn.”

Vương Xán bị những lời nói của La Âm làm cho cảm động sâu sắc. Một lát sau cô mới nói, “Tớ thấy như thể rất hay, từ từ phát hiện những ưu điểm của một người, từ từ hiểu thêm về người đó. Thật ra mẹ tớ đã từng nói với tớ những lời tương tự, nhưng lúc đó tớ nghe không vào tai chút nào.”

“Thường thì khi người ta không có cú ngã lộn nhào đau đớn thì sẽ không nhớ đến những lời mẹ nói.” La Âm nhún mày, nhìn Vương Xán vẻ trêu chọc, “Vương Xán, cậu và anh ấy không có chuyện gì đấy chứ?”

“Tớ không biết thể nào mới gọi là có chuyện. Chúng tớ không cãi nhau. Thật ra, tớ nghĩ tớ và anh ấy không thể cãi nhau được. Tính khí Hường Viễn rất ôn hòa, rất bao dung với tớ.” Vương Xán cười gượng, “Tớ chỉ là... rất không chắc chắn, tớ không biết anh ấy như vậy có thể coi là yêu tớ không, cũng không biết tớ có thể đáp ứng được cách yêu như vậy không.”

“Thảo nào hôm qua tớ thấy ánh mắt cậu ngẩn ngơ, chào một tiếng mà cậu cũng không nghe thấy. Quả nhiên là có tâm sự. Hơn nữa, lại là một tâm sự phức tạp như vậy. Chúc mừng cậu!”

“Á, cậu còn vui vì nỗi buồn của tớ.”

La Âm ra hiệu bảo Vương Xán đừng vội vàng, “Câu này của tớ không phải là nói đùa đâu. Không biết có phải sau khi làm phóng viên chuyên mục thổ lộ tâm sự, nghe quá nhiều chuyện không vui mà tớ luôn cảm thấy, trên thế giới này có lẽ tồn tại sự hòa hợp nhưng thực ra không nhiều. Giữa nam nữ luôn có quá trình không ngừng hòa hợp. Nếu không có do dự, chần chừ, ngược lại tớ sẽ thấy cảm nhận về tình yêu của cậu không chân thực.”

“Nhưng bắt đầu của tớ và anh ấy rất tốt. Tớ đang nghi ngờ bản thân liệu có phải yêu cầu quá cao hay không, muốn chiếm hữu tất cả sự quan tâm của anh ẹ.”

“Tớ chưa từng thấy một người nào lại không ích kỷ trong tình yêu. Thậm chí hành động còn có vẻ rất vô tư, rất nhiều trong số đó lại vì những đòi hỏi của chính bản thân mà thôi.”

“Thế nhưng anh ấy đúng là rất tốt, rất giống mẫu người mà tớ mong đợi, thậm chí có lẽ còn tốt hơn. Ngoài việc anh ấy quan tâm Thẩm Tiểu Na có vẻ hơi quá ra thì tớ không tìm được nhược điểm khác nào của anh ấy.”

“Nhưng, anh ấy có tốt đến thể nào thì cũng làm cậu do dự, đúng không?”

Vương Xán mỉm cười, “Tớ không biết phải khuyên cậu phải làm như thế nào. Vương Xán, tình yêu có lúc giống như khiêu vũ, hai bên đều phải cảm nhận được từng bước tiến lùi và mong đợi từ phía bạn nhảy. Quyết định bước nhảy tiếp theo phải như thế nào mới càng nhịp nhàng, quá trình này người bên cạnh không nên tham gia vào.”

“Vẫn là một sự hòa hợp.”

“Sự so sánh kiểu này có chất trữ tình hơn chứ. Sự hòa hợp có liên quan đến cơm gạo muối mắm trong cuộc sống bình thường. Giống như tớ và Trương Tân bây giờ, còn đang tranh luận nên dùng sắn gỗ Cumaru (Gỗ tẻch Brazil) hay gỗ công nghiệp thường, giường sắt hay giường gỗ. Các cậu vẫn chưa đến mức đó, còn có thể thưởng thức niềm vui khi khiêu vũ.”

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Vương Xán bỗng đổ chuông, là Trần Hường Viễn gọi đến. Cô đến cạnh cửa sổ nghe máy, anh nói vừa tan sở, hỏi cô đang ở đâu.

“Em đang ăn cơm cùng La Âm. Hôm nay em đưa cô ấy đến gặp một nhà thiết kế nội thất xem rèm cửa. Nhà thiết kế này rất lợi hại, trang trí làm cho căn phòng bình thường trở nên vô cùng sinh động.”

“Anh đã từng đọc bài báo em viết về cô ấy rồi!”

“Á, sao bài báo về cuộc sống anh cũng đọc thế?”

“Anh là độc giả trung thành của em mà. Mỗi ngày cầm báo là anh đều xem có bài em viết không.”

Trong lòng Vương Xán bỗng vui như hoa nở, “Điều này đã làm thỏa mãn lòng hư vinh của em rồi.”

“Đọc bài viết đó, bỗng dưng anh liên tưởng đến sự phê bình của em về thẩm mỹ của anh.”

Sau nhiều lần đến nhà anh, không dưới một lần Vương Xán đánh giá căn hộ của anh lạnh lẽo và quá đơn giản, không có không khí gia đình. Trần Hường Viễn chỉ cười mà không nói gì.

“Nhưng phong cách trang trí của anh lại rất phù hợp với con người anh.”

“Đúng vậy, có lúc anh cũng cảm thấy mình rất nhạt nhẽo, bỗng dưng muốn biết em thích anh ở điểm nào?”

“Bởi vì em không nhạt nhẽo, thế nên em thích anh coi như là bổ sung cho nhau.”

Trần Hường Viễn cười. Vương Xán không kìm được hỏi lại anh: “Anh có đáp án không?”

“Có”. Anh trả lời đơn giản: “Số anh đủ may mắn rồi.”

Câu trả lời này khiến Vương Xán dâng trào niềm vui nhưng miệng lại nói: “Thảo nào anh biết dễ dàng em.”

“Anh phải thử để bản thân không đơn điệu như vậy nữa xem sao. Em và La Âm có kế hoạch nào khác không? Nếu không anh đến đó đón em, tiện thể cho em xem một thứ.”

“Cái gì vậy? Anh nói trước đi.”

“Em sẽ biết ngay thôi. Anh đảm bảo, em sẽ rất vui.”

“Em thích nhất những niềm vui bất ngờ.” Cô nói với anh địa điểm, đợi anh đến đón.

Nửa tiếng sau, Trần Hường Viễn lái xe đến. Vương Xán chính thức giới thiệu La Âm và anh, “Không còn sớm nữa, chúng ta đưa La Âm về nhà trước đã.”

Trần Hường Viễn mỉm cười đồng ý. Đúng lúc đó, điện thoại La Âm đổ chuông. Cô nhấc máy, một lát sau chau mày, tức giận nói.

“Bầu trời xanh” là một quán bar do một người Pháp mở, khách chủ yếu là người nước ngoài, âm nhạc nổi tiếng cuồng nhiệt trong thành phố. Trần Hường Viễn đỗ xe xong, ba người bước xuống. Đới Duy Phàm thấy vậy vội chạy ra đón. Anh ta mặc một chiếc áo T-shirt cổ chữ V màu nâu nhạt, là một người đàn ông cao to anh tuấn, vô cùng cuốn hút. Hơn nữa xem ra anh ta cũng hiểu rõ ảnh hưởng của tướng mạo mình đối với người khác và cũng đã quen với những ánh mắt của đám đông.

Đây là lần thứ hai Vương Xán nhìn thấy Đới Duy Phàm. Trong tiềm thức vẫn không kiềm chế được sự khen ngợi trong lòng. Cô cảm thấy mình ít nhiều cũng có con mắt nhìn người, nên cũng có thể hiểu được tình cảm đơn phương của Thẩm Tiểu Na đối với người này.

La Âm không vui lên tiếng: “Lão Đới, anh ngày càng giỏi đấy. Trương Tân không có ở đây, anh đã gọi em đến giải quyết hậu quả cho anh rồi.”

Đới Duy Phàm vô cùng nhẫn nại chịu đựng sự châm biếm của La Âm, chỉ cười xòa: “Đại tiểu thư, thật sự anh không còn cách nào khác mới gọi em. Nhờ đến bọn bạn kia của anh, nhờ đến tai bạn gái anh thì anh chết chắc rồi.”

“Bây giờ mới nhớ đến bạn gái à?” La Âm càng nản hơn: “Đã có bạn gái rồi, sao lại còn cùng Thẩm Tiểu Na đi uống rượu?”

Đới Duy Phàm kêu oan: “Thẩm Tiểu Na luôn là khách hàng của công ty anh đã được chưa? Không tin em đi hỏi Trương Tân. Bây giờ công ty cô ấy đang làm một nhãn hiệu thời trang mới, ủy thác cho công ty bọn anh sách tranh. Anh mời đến một nhiếp ảnh gia từ Thượng Hải.” Duy Phàm chỉ vào một người đàn ông ăn mặc sành điệu đứng bên kia, “Ban ngày cùng bàn bạc về kế hoạch thiết kế. Buổi tối tôi mời riêng nhiếp ảnh gia đến đây uống rượu. Cô ấy nhất định đòi đi cùng, vừa đến là uống điên cuồng, uống xong còn chạy lên

sân khấu nhảy múa, không thể ngăn cản được. Có một thằng Tây lợi dụng cô ấy, trông vô cùng khó nhìn. Dù sao thì cô ấy cũng là em học khóa dưới của anh, lại là khách hàng của công ty anh, không thể bỏ mặc. Anh lên kéo cô ấy xuống, đánh cho thằng Tây kia vài cái. Cũng may anh là khách quen nên chỉ bị bảo vệ đuổi ra thôi.”

Trần Hương Viễn không đợi Đới Duy Phàm nói hết đã đi thẳng vào quán bar. Vương Xán và La Âm đi theo sau.

Vừa bước vào cửa, tiếng nhạc inh tai nhức óc dội đến. Tối cuối tuần, đúng vào lúc đông người nhưng cũng may Thẩm Tiểu Na dễ tìm. Cô đang nhảy nhót trên sân khấu cạnh vài người, phía dưới khán giả đứng bao quanh, hò reo ầm ĩ.

Cho dù trong quán toàn những cô gái trang điểm đậm, nóng bỏng thì Thẩm Tiểu Na trên sân khấu vẫn vô cùng nổi bật. Vào thời điểm mùa thu mát mẻ, cô mặc chiếc áo cúp ngực màu trắng, hơn nữa màu da khỏe mạnh dưới ánh đèn khiến cô càng cuốn hút. Phía dưới cô mặc một chiếc váy ngắn diêm dúa tầng tầng lớp lớp, để lộ ra cặp chân thon dài. Một người đàn ông nước ngoài dính sát vào người cô, hai người kết hợp rất ăn ý, nhảy nhót theo điệu nhạc nhìn mà hoa cả mắt.

Vương Xán và La Âm cùng nhìn nhau. Trang phục mà họ mặc luôn rất kín đáo. La Âm thậm chí còn có kiểu ăn mặc thoải mái hơn Vương Xán. Nhiều năm mặc quần bò, hai người chưa bao giờ thử kiểu cách như vậy, nhất thời hăm mộ, chỉ thấy Thẩm Tiểu Na vào giây phút này vô cùng gợi cảm.

Nhưng rõ ràng Trần Hương Viễn không nghĩ như vậy. Anh rẽ đám đông bước lên sân khấu, dùng một tay kéo Thẩm Tiểu Na đi xuống, phía dưới sân khấu có tiếng huýt xua đuổi, người đàn ông nước ngoài hét lên giữ Tiểu Na lại. Trần Hương Viễn coi như không hiểu, giật tay anh ta ra, hai nhân viên bảo vệ dưới sân khấu chạy lại cản đường.

Vương Xán thấy tình hình không hay, chỉ đành cố gắng chen lên đám đông, nói lớn với nhân viên bảo vệ: “Đây là em gái anh ấy, bây giờ anh ấy phải đưa cô ấy về.”

Hai nhân viên bảo vệ nghi ngờ dừng tay. Vương Xán tranh thủ cơ hội nói: “Anh cũng không muốn để chúng tôi báo cảnh sát đến kiểm tra, phá nát việc kinh doanh của các anh tối nay chứ?”

Một nhân viên bảo vệ xua tay ra hiệu những người còn lại dừng tay, “Các người mau đi đi.”

Họ chen ra khỏi quán bar, gặp Đới Duy Phàm đang đợi ở ngoài. Thẩm Tiểu Na mơ hồ nhìn xung quanh, rồi lại nhìn Trần Hương Viễn, một tay đẩy anh: “Không phải anh không thêm quan tâm đến em sao? Lại đến quán em làm gì?” Cô tiếp tục nhìn sang Đới Duy Phàm, duỗi tay kéo lấy cánh tay anh, “Đi thôi, chúng ta tiếp tục uống rượu.”

Đới Duy Phàm nhếch mép cười: “Được rồi Tiểu Na, về nhà đi. Nếu anh tiếp tục uống rượu với em, bạn gái anh sẽ tức giận đấy.”

Thẩm Tiểu Na không nghe, cười nũng nịu: “Đới Phàm, từ bao giờ anh lại sợ bạn gái giận thế? Nếu chuyện gì cô ta cũng quản thì còn có ý nghĩa gì nữa, chỉ bằng chia tay sớm đi.”

Đới Duy Phàm nghiêm mặt nói: “Anh cam tâm tình nguyện cho cô ấy quản, khó khăn lắm mới có cơ hội để cô ấy chấp nhận anh. Cô ấy mà không quản anh thì anh mới thấy lo lắng. Em mau về nhà đi, sau này chúng ta chỉ gặp mặt bàn chuyện ở công ty. Lần sau nếu gặp chuyện như thế này, anh thật sự không tham gia vào nữa đâu.”

Thế nhưng Thẩm Tiểu Na cứ nắm chặt cánh tay Đới Duy Phàm không chịu buông: “Thôi đi, em không tin. Anh là một người thích tự do như vậy, chắc chắn sẽ không tự mình một cái xích đâu.”

Đới Duy Phàm bất lực, quay đầu nhìn La Âm vẻ mặt như đang xem kịch hay, nhếch miệng nói: “Em bớt chút nghĩa khí đi có được không? Trương Tân là anh em tốt, anh lại vì công ty mà chịu mất mặt, thì em cũng nghĩ đến chuyện anh luôn làm em cười trong một khoảng thời gian dài mà giúp anh một chút chứ?”

La Âm cười lớn, căn bản không bị lay động: “Lão Đới, cảm giác được một cô gái xinh đẹp yêu rất thú vị phải không?”

Trần Hường Viễn không thể đứng nhìn được nữa, liền kéo Thẩm Tiểu Na lên xe. “Đừng làm ồn nữa, anh đưa em về.”

Thẩm Tiểu Na nép vào lòng Trần Hường Viễn không chịu đi: “Anh Hường Viễn, anh không giận em nữa chứ? Em biết mà, từ nhỏ đến lớn, anh là người tốt nhất với em. Anh sẽ không mặc kệ em đâu.”

“Ừ, về nhà thôi. Tiểu Na, con gái không nên uống rượu lung tung như vậy.” Anh ôm Tiểu Na, nghiêm túc nói.

Thẩm Tiểu Na cười nũng nịu, tay chỉ Vương Xán, “Anh không sợ cô ta giận à?”

Vương Xán có chút dở khóc dở cười, lần đầu tiên biết được sự mạnh mẽ của mượn rượu giả khùng. Trần Hường Viễn cũng cười gượng, ánh mắt khẩn cầu nhìn Vương Xán, “Vương Xán, anh xin lỗi. Lên xe đi, chúng ta cùng đưa cô ấy về.”

Vương Xán lắc đầu, “Anh đưa cô ấy về đi. Em không đi đâu.”

La Âm đưa tay lên che miệng ngáp ngủ, “Muộn rồi, muộn rồi, nhà ai người ấy về. Vương Xán, lên xe bạn trai cậu đi. Anh ấy đàn ông con trai đâu có tiện chăm sóc một cô gái ăn mặc mát mẻ như vậy, tốt nhất cậu nên đi cùng. Lão Đới, đưa em về nhà.”

Đới Duy Phàm chỉ mong có vậy, đưa La Âm và nhiếp ảnh gia kia rời khỏi. Vương Xán không biết phải làm sao, đành mở cửa xe giúp Trần Hường Viễn đưa Thẩm Tiểu Na ngồi lên ghế sau.

Nói đúng ra, thái độ khi uống rượu của Thẩm Tiểu Na không tồi. Ngồi nghiêng ngả trên ghế sau, ngoài những lúc thỉnh thoảng có tiếng cười khanh khách ra thì cô không làm ồn nữa. Vương Xán ngồi trên ghế phụ vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện đường đi không đúng.

“Đây đâu phải đường về nhà anh.”

“Anh đưa cô ấy về nhà bố mẹ.” Trần Hường Viễn không biểu lộ cảm xúc.

Thẩm Tiểu Na ngồi ghế sau không chịu, hét lên một tiếng: “Em không muốn, em muốn về nhà của em. Anh đừng xe lại không thì em sẽ nhảy xuống đây.”

Trần Hường Viễn dừng xe vào lề đường, quay đầu nhìn Thẩm Tiểu Na, vẻ mặt và giọng nói rất ôn hòa: “Được, tùy em. Nhưng hy vọng sau này em phải tự có trách nhiệm với cuộc đời mình.”

Thẩm Tiểu Na bị anh làm cho ngầy người. Ngẩn ra hồi lâu, cô ngồi thu mình vào ghế không nói lời nào.

Trần Hường Viễn khởi động lại xe. Vương Xán cảm thấy không khí bức bối, tiện tay mở CD. Giọng hát nhẹ nhàng quen thuộc vút lên.

...

“Hãy ca tụng cuộc sống, hãy để em yêu anh đậm sâu. Anh mãi là vật báu duy nhất của em. Cho dù trên khuôn mặt anh có thể hiện bao nhiêu cảm xúc đi chăng nữa, thì anh vẫn không để đọc được tâm tư của người con gái. Khi nào mùa hè lại đến?”

...

Trần Hường Viễn một tay giữ vô lăng, một tay ấn nút ổ đĩa rút đĩa CD này ra, lấy một đĩa CD khác thay thế. Trong xe bỗng vang lên những khúc nhạc violon.

Vương Xán không hiểu hành động này của Trần Hường Viễn, cô ngả đầu vào cửa sổ ô tô đang hé mở, cảm nhận những cơn gió về khuya mát mẻ của mùa thu. Cô nghĩ: Mùa hè dài đằng đẳng thật sự đã qua rồi, nhưng những việc trong cuộc sống của Trần Hường Viễn hình như chưa hoàn toàn qua đi.

Họ đến một khu nhà đô thị cao tầng bên bờ sông thành phố. Vương Xán đã từng đến đây khi đi phỏng vấn. Cô biết đây là con đường đến những ngôi nhà xa hoa, giá cả không hề nhỏ.

Trần Hường Viễn lái xe đi vào rất thành thực. Dừng lại ở cạnh thang máy, anh xuống xe nhấn nút gọi tầng hai mươi. Một phụ nữ giọng địa phương nghe. Anh nói: “Chị Trương, em Hường Viễn đây. Nhờ chị gọi cô Lưu giúp em.”

Một lát sau, trong điện thoại truyền đến giọng một phụ nữ khác, “Hương Viễn, có phải cháu suy nghĩ xong rồi không? Mau lên đây đi!”

“Cô ơi, Tiểu Na uống say rồi. Bây giờ cô ấy đang ở hầm để xe.”

“Nó mới nghiêm túc được vài ngày, lại ra ngoài làm loạn rồi!” Giọng người đó lớn hơn, kèm theo tức giận, “Hương Viễn, mau đưa nó lên đây. Đúng lúc bố nó có nhà, để ông ấy cho nó một trận.”

Lúc này Thẩm Tiểu Na cũng liêu xiêu xuống xe, xua xua tay, “Được rồi, anh đưa em đến đây đã tròn trách nhiệm lắm rồi, có thể yên tâm về rồi!”

Thẩm Tiểu Na quay người đi ra ngoài. Trần Hương Viễn kéo cô lại. Cô mệt mỏi đẩy anh ra, “Em có điên mới dẫn xác lên đây cho họ mắng.”

Trần Hương Viễn trầm tiếng nói: “Anh đưa em lên.” Anh quay đầu về phía Vương Xán: “Xán Xán, em lên xe ngồi đi. Đợi anh một lát nhé.”

Vương Xán chỉ đành gật đầu nhìn anh nửa ôm nửa dìu Thẩm Tiểu Na vào thang máy. Không khí trong hầm để xe rất bức bối, ánh đèn trắng mờ làm tâm trạng cô càng buồn rầu. Khúc nhạc violon êm như nước chảy cũng không thể khiến cô thấy yên bình. Cô ngẩn người một lúc, đang định chuyển sang nghe radio thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở đằng sau. Vẫn là bài hát “Khi nào mùa hè lại đến?” đó. Cô giật mình quay đầu nhìn, một chiếc điện thoại màu bạc kiểu mới đang đổ chuông.

Vương Xán biết đây chắc chắn là điện thoại của Thẩm Tiểu Na, do dự một lúc, cô quay người lấy điện thoại, bước đến thang máy, nhấn nút gọi tầng hai mươi.

Nghe máy vẫn là người giúp việc đó, “Xin hỏi ai đấy ạ?”

“Em là bạn của Trần Hương Viễn đang ở dưới hầm để xe. Điện thoại của Thẩm Tiểu Na để quên trên xe. Chị có thể xuống đây cầm hộ cô ấy không?”

“Cô ơi, phiền cô mang lên đây được không? Dù sao thì chủ tịch cũng giữ anh Trần uống trà. Ấm nước cũng đang sôi. Cô cũng lên đây ngồi đi. Tô đã mở khóa thang máy cho cô rồi đấy.”

Vương Xán không biết làm thế nào, chỉ đành bước vào thang máy.

Bên này là kết cấu tiêu chuẩn, mỗi một hộ nhà, thang máy trực tiếp đi đến cửa chính vào nhà. Lên tầng thứ 20, cửa thang máy mở ra, Vương Xán bước vào, tiếp giáp cửa là một sảnh rộng gần bốn mét vuông. Cô đang định đặt điện thoại lên tủ rồi quay người rời đi thì nghe thấy một giọng nam khàn khàn vọng ra từ phòng khách.

“Hương Viễn, cháu hãy suy nghĩ nghiêm túc lời đề nghị của chú đi, kết hôn với Tiểu Na, từ bỏ công việc ở ngân hàng, đến chỗ chú đảm nhận phó giám đốc quản lý tài chính.”

Một giọng phụ nữ trung niên sắc sảo cũng tiếp lời: “Đúng vậy. Lần trước cô nói không rõ ràng. Ý của chú là sẽ lập tức thành lập tập đoàn, công ty thời trang và bất động sản tất cả đều giao cho cháu, cô chú mới yên tâm. Cháu và Tiểu Na mau chóng kết hôn cũng để quản chặt nó, đừng để nó điên khùng như vậy nữa.”

Vương Xán kinh ngạc, hai chân gần như chôn chặt ở vị trí cũ.

“Chú và cô Lưu đã bàn bạc xong rồi, cũng đã nói chuyện với bố mẹ cháu rồi. Sau khi hai đứa kết hôn, cô chú sẽ chuyển cho Tiểu Na mười phần trăm cổ phần. Trước mắt bên công ty bất động sản Tín Hòa bắt đầu tiến hành hợp tác với Úc Hâm, nguồn vốn rất dồi dào. Bên công ty thời trang nếu việc phát triển nhãn hiệu mới thuận lợi thì cũng tương đối khả quan. Cháu không cần thiết phải miễn cưỡng bon chen, thậm chí nếu bị điều đến ngân hàng chi nhánh xa xôi thì rất lãng phí thời gian.”

“Chú Thẩm, cô Lưu, cháu đã nói rồi, cháu có bạn gái rồi mà...”

“Cháu nói là cô phóng viên Văn báo Vương Xán đó sao? Cô ta hoàn toàn không hiểu chuyện. Lần này đem đến phiền phức lớn như vậy cho cháu và Tín Hòa, khó khăn lắm mới có thể giải quyết được. Bố mẹ cháu cũng đã nói rõ rồi, họ hy vọng cháu chia tay với cô ta.”

Vương Xán cảm thấy máu trong cơ thể đang trào lên, tai bỗng như ù đi. Cô lảng máng nghe được tiếng Thẩm Tiểu Na cười ha ha: “Hay lắm, mọi người lại ở đây hợp tác diễn kịch “Thượng đế an bài” rồi!”

Mẹ cô tức giận nói: “Tiểu Na, con xem bộ dạng của mình đi. Lúc trước vì con mà Hường Viễn chia tay với bạn gái, chuẩn bị kết hôn với con thì con lại hủy hôn, để Hường Viễn đau lòng, bây giờ còn không biết bù đắp lại à?”

Vương Xán gñ như không tin vào tai mình, nhìn chằm chằm vào phòng khách. Lúc đó từ góc cô đứng chỉ thấy Thẩm Tiểu Na đang ngồi bật dậy từ ghế sofa, “Cho dù là cuộc sống của con hay của Hường Viễn thì cũng đều không đến lượt bố mẹ sắp xếp.”

Lúc này một người phụ nữ trung niên giống giọng của chị giúp việc từ phòng bếp bước ra, “Cô ơi, cô đến đưa điện thoại phải không? Mời cô vào.”

Mấy người trong phòng khách nghe thấy đều nhìn ra. Trần Hường Viễn kinh ngạc, lập tức đứng dậy đi đến chỗ cô: “Xán Xán, sao em lại lên đây?”

Vương Xán mặt không cảm xúc đưa điện thoại cho anh: “Em lên đây không phải để nghe trộm cái gì. Đây là điện thoại của Thẩm Tiểu Na.”

Cô không nhìn ai, quay người ấn nút đi xuống ở thang máy. Một lát sau, cửa thang máy mở ra, cô đang định bước vào, Trần Hường Viễn nắm chặt tay cô. Cô giãy ra theo bản năng, thế nhưng Trần Hường Viễn mặt không biến sắc càng nắm chặt tay cô hơn. “Chú, cô, không còn sớm nữa. Cô chú chăm sóc Tiểu Na rồi nghỉ sớm đi ạ. Chúng cháu đi về đây.”

20. Chương 20

Chương 20: Trong tình yêu em không cần phải như vậy

Trần Hường Viễn ấn nút đi xuống tầng hầm gửi xe, Vương Xán kịp thời đưa tay ấn xuống tầng một.

“Xán Xán, xin hãy nghe anh giải thích.”

Giọng Vương Xán lạnh lùng: “Anh có thể buông tay em ra rồi đấy. Rất đau.”

Trần Hường Viễn giật mình. Lúc này anh mới biết trong lúc vội vàng đã dùng sức. Anh vội nhấc tay cô lên xem, chỉ thấy cổ tay đỏ ửng. Anh giật mình, vội vàng nói, “Xin lỗi, anh vội quá, sợ em quay mặt đi là sẽ giãy khỏi tay anh rồi đi mất.”

“Cảm ơn anh hôm nay đã cho em một niềm vui bất ngờ lớn đến như vậy. Nếu em không đi, lẽ nào còn lấy ghế ra ngồi sao?” Vương xán rút tay lại, cố gắng nhếch mép cười, “Tham gia bàn luận về chuyện chung thân đại sự, tiện thể cũng bình luận về em luôn sao?”

“Chuyện này không giống như em nghĩ đâu.”

“Nói như vậy thì anh đã biết em nghĩ thế nào rồi sao?”

Lúc này thang máy đã đi đến tầng một. Vương Xán bước ra ngoài, Trần Hường Viễn ngăn cô rồi ấn nút đóng thang máy, “Xán Xán, chúng ta lên xe, tìm một chỗ nào ngồi nói chuyện rồi hãy quyết định giận anh có được không?”

Trần Hường Viễn kéo Vương Xán lên xe. Vương Xán lúc này mới nói, “Đến ven sông đi!”

Trần Hường Viễn theo lời Vương Xán lái xe đến một chỗ không xa ven bờ sông. Hai người xuống xe, đi vào công viên bên bờ, gió trên sông ủa đến đem theo hơi nước chất chất mà mát mẻ.

Vương Xán không ngồi lên chiếc ghế dài mà đi qua bãi sông, bước xuống phía dưới. Bước chân ngày càng nhanh, khi bước đến bậc thềm ở ban công ngắm sông cô mới dừng lại. Nước sông vẫn dập dềnh trong đêm tối.

Trần Hương Viễm ôm Vương Xán. Cô liền lấy tay ra hiệu anh dừng lại và giữ khoảng cách với anh.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện. Bắt đầu từ đâu đây?”

“Chú Thắm và cô Lưu vài ngày trước có đến nhà anh nhắc đến chuyện để anh kết hôn với Tiểu Na, sau đó đến công ty Tín Hòa làm việc. Anh đã từ chối rõ ràng rồi.”

“Em không hề có ý định truy vấn anh từng chút một, thế nên, nếu anh thật sự có thành ý muốn nói chuyện với em thì xin đừng lảng tránh vấn đề chính.”

Trần Hương Viễm trầm mặc. Anh không biết Vương Xán đứng ở cửa nhà Thắm gia bao lâu, nghe được những gì. Thế nhưng anh biết, anh không thể nói một cách qua loa đại khái tất cả mọi chuyện được.

“Anh và Thắm Tiểu Na đã từng tính đến chuyện kết hôn, ba năm về trước.”

Mặc dù đã nghe mẹ của Thắm Tiểu Na nói đến, nhưng câu nói được thốt ra từ chính miệng Trần Hương Viễm vẫn làm Vương Xán bị chấn động. Cô mở to mắt nhìn anh.

“Xin hãy nghe anh nói hết, Xán Xán. Anh thực sự chỉ coi Tiểu Na là em gái, chuyện này không hề gạt em.”

Nghe câu nói này của anh, Vương Xán chỉ muốn hét thật lớn. Thế nhưng cô khẽ hé miệng, thất vọng phát hiện ra rằng, cô nhất thời không thể nói được lời nào, chân lại như mềm nhũn ra. Trong đêm khuya, mặt cô tái nhợt. Trần Hương Viễm lo sợ, đưa tay ra đỡ cô.

Vương Xán cố gắng hít thở để bản thân bình tĩnh lại, “Nếu cô ấy không thay đổi suy nghĩ và hủy hôn, hai người có lẽ đã kết hôn được vài năm rồi. Anh sẽ phải thừa nhận, đây hình như không phải là chuyện có thể xảy ra giữa hai anh em. Nếu anh em mà nói đến chuyện kết hôn, đó gọi là loạn luân.”

“Xảy ra chuyện này là có nguyên nhân. Năm đó Tiểu Na hai mươi hai tuổi, hẹn hò với một cậu bạn. Bố mẹ cô ấy kiên quyết phản đối. Nhưng cô ấy lại yêu rất say đắm. Sau khi thất tình, hành động của cô ấy rất... khác thường, bị quở trách không ít và mâu thuẫn căng thẳng với người nhà cô ấy.”

“Thế là đành để anh ra mặt an ủi cô ấy. Điều này thì em có thể hiểu, nhưng an ủi đến mức chia tay với bạn gái trước kia, lấy chính bản thân ra để giải quyết thì em vẫn không thể nào tưởng tượng được.”

“Không phải như em nghĩ đâu. Anh chỉ là cố gắng làm cô ấy hiểu ra. Lúc đó tình cảm giữa anh và bạn gái có một chút vấn đề. Cô ấy... không thể chấp nhận anh dành nhiều thời gian cho Tiểu Na. Nhưng tình hình Tiểu Na lúc đó rất không tốt, anh không thể mặc kệ không quan tâm cô ấy.”

“Thế nên anh đã đưa ra lựa chọn.” Vương Xán lạnh lùng nói.

“Không, không có chuyện anh đưa ra lựa chọn, lời chia tay là do cô ấy nói. Anh rất có lỗi với cô ấy, chuyện này là anh không giải quyết trọn vẹn.”

“Em vốn không muốn hỏi anh điều gì, nhưng có một chuyện, em nhất định phải biết, hy vọng anh trả lời thẳng thắn.” Cô nhìn chằm chằm vào anh, “Anh và bạn gái trước đây qua lại được bao lâu? Sau khi cô ấy đề nghị chia tay, anh có thử nín kén không?”

“Cô ấy và anh là bạn học, bọn anh hẹn hò được gần hai năm...”

Trần Hương Viễm đột nhiên dừng lại, ánh mắt như tối đi. Vương Xán cũng không hề giục anh. Cô quay đầu ngơ ngẩn nhìn bờ sông đối diện. Cách một mặt sông rộng lớn, phía xa xa là ánh sáng li ti của sao trời, các tòa nhà dọc bờ sông treo toàn là những biển quảng cáo sáng ánh đèn ne-on, các loại màu sắc rực rỡ chói lóa đập vào võng mạc làm mắt cô có cảm giác đau nhói.

Nước sông vỗ vào bậc thềm. Gió thổi ngày càng lớn làm tóc Vương Xán cũng lộn xộn ngổn ngang như lông cô vậy. Cô không biết sự im lặng này sẽ tiếp tục kéo dài đến bao giờ, nhưng cô đột nhiên phát hiện ra rằng, câu hỏi này của mình thật ra là thừa thãi, sự im lặng của anh dường như đã chứng minh cho tất cả.

Nhận thức được điều này, trái tim cô dường như bị đông cứng lại, mỗi nhịp đập đều nặng nề và chậm chạp.

Một lúc lâu sau Trần Hương Viễm mới tiếp tục nói: “Khoảng thời gian đó tâm trạng anh rất không tốt. Sau đó có một hôm Tiểu Na đột nhiên đề nghị với bố mẹ cô ấy rằng muốn kết hôn với anh. Bố mẹ cô ấy rất tán thành vì cảm thấy chỉ có anh mới quản được cô ấy. Anh mặc dù rất ngạc nhiên nhưng vẫn đồng ý.”

Vương Xán giật mạnh tay anh ra, quay người đối diện với anh, không dám nhìn anh một cách tin tưởng. Cô bỗng chốc mất hết nỗ lực duy trì bình tĩnh, “Rất tốt, rất tốt!”. Giọng của cô có chút run rẩy, cô cố gắng cắn răng kiềm chế cảm xúc.

Trần Hường Viễn tiếp tục nắm lấy tay Vương Xán, anh phát hiện ra tay cô cũng run rẩy như vậy. Anh vội vàng nói: “Nghe anh nói hết đã. Không lâu sau thì Tiểu Na hối hận. Anh cũng cảm thấy lúc đó anh và Tiểu Na đều thất bại trong chuyện tình cảm nên mới đưa ra quyết định chóng vánh như thế. Sau đó, bố mẹ cô ấy cho cô ấy sang Pháp học thiết kế và chuyện này kết thúc ở đó. Sau này cô ấy cũng có bạn trai mới, vẫn nói với anh như trước kia, cũng động viên anh có bạn gái.”

“Đúng là thứ tình cảm đặc biệt đến mức em không có cách nào hiểu được.”

“Sau này bọn anh không bao giờ nhắc đến hôn ước đó nữa. Anh không hề có ý muốn giấu em chuyện gì cả.”

“Không nhắc đến không có nghĩa là không xảy ra.”

“Đó đã là chuyện quá khứ rồi, Xán Xán. Anh đã nói rõ với Tiểu Na và bố mẹ cô ấy, anh đã có bạn gái rồi, không thể nào tính chuyện hôn nhân với Tiểu Na được. Bố mẹ anh đúng là có chút hiểu lầm về bài báo của em, nhưng anh sẽ giải thích rõ ràng với họ. Trong chuyện này em không hề làm gì sai cả.”

Vương Xán không phản ứng. Cứ cho là cô không vui vì sự tình nguyện của Trần Hường Viễn và Tiểu Na thì cô cũng không để trong lòng. Lúc này cái mà cô để bụng là chuyện Trần Hường Viễn từng bỏ bạn gái cũ và từng tính chuyện hôn nhân với Thẩm Tiểu Na. Chuyện này thật ra đến bất ngờ như vậy nên lần đầu tiên cô trái tim cô ngổn ngang. Cô hoàn toàn không thể thờ ơ với chuyện này.

“Xin hãy buông tay em ra.”

Vương Xán cố hết sức rút tay lại. Trần Hường Viễn không dám tiếp tục giữ tay làm cô đau nữa. Anh đành buông tay, “Xán Xán, tình cảm anh đối với em là nghiêm túc. Đừng giận vì chuyện này, đã qua hết rồi, nó không còn quan trọng nữa.”

“Không quan trọng sao? Em không thấy như vậy.”

ấy ngày trước anh và Tiểu Na đã nói chuyện nghiêm túc một lần...”

“Từ nhỏ đến lớn, hai người có lẽ đã từng nói chuyện như thế rất nhiều lần.” Vương Xán chặn lời anh nói, “Còn về chuyện lần này hai người nói chuyện gì, em không có hứng muốn biết.”

“Nếu em không nghe anh giải thích rõ ràng thì làm thế nào em mới tha thứ cho anh?”

“Phần em nghe rõ ràng đã vượt qua phạm trù hiểu biết của em rồi. Một người đàn ông vì an ủi “em gái” mà có thể vứt bạn gái sang một bên; chỉ cần một câu nói của “em gái” mà đồng ý từ bỏ bạn gái đã ở bên cạnh hai năm, quay sang kết hôn với “em gái”. Em không có cách nào hiểu được thì tất nhiên không thể nói đến chuyện tha thứ. Cái mà em làm được, có lẽ chỉ có thể không để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra với em nữa.”

Trần Hường Viễn kinh ngạc, “Xán Xán, em đừng suy lý như vậy.”

Vương Xán cười chua chát, “Nếu không thì anh hy vọng em rút ra kết luận gì? Em nên hân hoan cổ vũ cho tấm lòng yêu thương của bạn trai sao?”

Câu châm biếm này làm Trần Hường Viễn không còn biết nói gì.

“Hường Viễn, anh là người thông minh như vậy, tất nhiên anh biết em là người thích anh trước. Nghe nói giữa hai người, người nào động lòng trước thì nhất định sẽ phải trả giá nhiều hơn. Em không quan tâm phải trả giá như thế nào, chỉ cần em thấy nó xứng đáng. Nhưng em chưa bao giờ có ý định nhẫn nhịn trả giá thứ không xứng đáng được đáp trả.”

“Tất nhiên là anh yêu em, Xán Xán.”

“Giống như cách anh yêu bạn gái trước sao?”

Trần Hường Viễn không thể tiếp tục giữ được bình tĩnh, anh lo lắng nói: “Đã là chuyện qua rất lâu rồi, có nhất định phải so sánh như vậy không?”

“Em nghĩ mình so sánh là vô cùng hợp lý.”

“Xán Xán, anh biết em rất tức giận. Anh cũng thừa nhận, em hoàn toàn có lý do tức giận. Nhưng chuyện này không như em nghĩ đâu.”

“Vậy anh thấy em đang nghĩ gì? Em hiểu sai về tình cảm của anh đối với Thẩm Tiểu Na? Hay là em đánh giá quá cao tình cảm của anh và bạn gái cũ?”

“Ý anh không phải như vậy. Anh...”

“Em có thể nói rõ với anh, cho dù em yêu anh hơn cả hiện tại, em cũng sẽ không làm bia đỡ đạn cho tình cảm của anh và Thẩm Tiểu Na. Khi hai người quyết định có tình cảm anh em đơn thuần thì em là bạn gái của anh. Ngày nào đó anh lại muốn chăm sóc cô ấy cả cuộc đời thì em tất nhiên sẽ phải là người hy sinh.” Nói đến đây Vương Xán không kìm nén nổi đành cười lớn, “Ha ha, em không có tình cảm tiết tháo cao thượng đến vậy đâu.”

“Đừng nói như vậy, Xán Xán, xin em hãy bình tĩnh. Tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như vậy đâu, anh đảm bảo.”

“Anh muốn khẳng định với em rằng, bây giờ đối với Thẩm Tiểu Na mà nói, anh không còn sức hấp dẫn của một chiếc phao cứu sinh khi một ngày nào đó cô ấy thất tình, thế nên sẽ không có chuyện anh đột nhiên kết hôn với Thẩm Tiểu Na, có phải không?” Vương Xán không cười nữa, nhìn anh, “Điều này cũng không thể an ủi được em.”

“Anh đã nói rõ với Thẩm Tiểu Na rồi. Anh cũng sẽ nói chuyện với bố mẹ anh, xin họ đừng can thiệp vào chuyện tình cảm của anh nữa.”

Vương Xán lắc đầu: “Xin lỗi, e rằng những lời này đều không thể làm em an tâm. Em chỉ muốn yêu một cách nghiêm túc, yêu một người đàn ông nguyện yêu em chân thành. Nếu không có tiền đề này, cho dù toàn thế giới có ủng hộ thì em cũng không chấp nhận.”

“Anh thật sự yêu em. Sao em lại có thể nghĩ rằng, anh không yêu em mà vẫn qua lại với em. Anh không phải người không có trách nhiệm như thế.”

“Anh nghĩ anh đã lên giường với em rồi nên anh phải có trách nhiệm gì đó với em, đúng không? Xin lỗi, anh vẫn không biết em cần gì. Em đã nói với anh từ lâu rồi, em là người trưởng thành, có trách nhiệm với chính quyết định của mình. Anh không cần thiết phải tỏ thái độ cao thượng, nhất định phải giành lấy trách nhiệm của em.”

“Anh không có ý đó.”

“Trần Hương Viễn, nói thật, em nhìn thấy rất nhiều ưu điểm ở con người anh. Đúng, anh là một người đàn ông khá có trách nhiệm.” Vương Xán cười nhạt, “Anh còn rất tốt bụng, đối xử với người khác rất ân cần, làm việc rất chăm chỉ, có chí tiến thủ... Những ưu điểm này em đều rất thích. Thế nhưng tiếc rằng cứ cho em là một con ngốc bị tình yêu làm ù quáng thì bây giờ em cũng chỉ có thể thừa nhận rằng, anh đã thiếu đi thứ mà em cần nhất – anh đã đón nhận tình cảm của em khi tình yêu anh dành cho em chưa đủ lớn. Tình yêu mà em cần không phải như vậy.”

“Anh luôn giống như khúc gỗ, Xán Xán, anh không biết chủ động thể hiện tình cảm...”

Vương Xán mệt mỏi lắc đầu, “Không phải vấn đề thể hiện tình cảm. Thật đấy, hoàn toàn không phải đâu.”

Hai người đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng còi dài xa xa trên sông. Hai người họ đều là người bản địa, sống ở thành phố này từ nhỏ, không phải chỉ đến bờ sông có một lần. Đường như hôm nay là lần đầu tiên họ cảm nhận được nước sông cuộn cuộn mạnh mẽ như vậy. Một dòng chảy không ngừng nghỉ, cuốn đi tất cả, nhưng lại không thể xóa được khoảng cách lúc này giữa họ. Nghĩ đến đây, Vương Xán cảm thấy đôi chân mình không thể đỡ lấy cơ thể nữa rồi.

“Xán Xán, chúng ta nên bình tĩnh một chút.”

“Không có gì phải bình tĩnh cả. Em muốn về nhà nghỉ ngơi.”

“Đợi một chút, Xán Xán. Anh biết bây giờ anh có nói gì thì em cũng không tin. Nhưng anh nhất định phải nói ra, tình yêu của anh dành cho em và tình cảm của anh với Tiểu Na là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Vương Xán quay đầu lại nhìn anh. Nhờ ánh đèn đường mờ sáng cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt luôn bình tĩnh ấy ẩn chứa một cảm xúc lạ lẫm, tâm trạng nặng nề, đôi môi cũng mím chặt. Cô đưa mắt nhìn xuống, thấy anh vẫn như mọi ngày, mặc áo sơ mi trắng tinh, trên vạt áo có vết son còn rất mới, cô nghĩ do lúc này Thẩm Tiểu Na nép vào lòng anh. Cô đưa tay ra, ngón tay sờ lên vết son đậm rồi cười.

“Em đã có phán đoán của riêng mình rồi.”

“Xin hãy cho anh một cơ hội, để anh chứng minh...”

“Vết son không dễ giặt sạch, nhưng dù thế nào cũng có cách làm sạch.” Cô khẽ lắc đầu, ngón tay trượt xuống ngực anh, dừng lại ở vị trí trái tim anh. Cô cảm nhận được chỗ đó đang đập mạnh, “Nhưng chỗ này thì sao? Tình cảm giữa hai người lâu dài đến vậy, sâu đậm đến vậy thì đều qua hết rồi sao? Anh có dám khẳng định cô ấy đối với anh không còn quan trọng nữa không?”

“Sau khi ở bên em, anh càng hiểu rõ ràng hơn, anh và Tiểu Na chỉ là tình cảm anh em.”

“Thật vậy sao? Nhưng từ trước đến giờ em lại không cảm thấy vậy. Chỉ e rằng Thẩm Tiểu Na còn hiểu rõ điểm này hơn anh, thế nên cô ấy mới ăn nói linh tinh trước mặt em, mới đổ xe lung tung. Bởi vì cô ấy biết, cho dù người đứng bên cạnh anh là ai thì anh cũng nhất định sẽ giúp cô ấy thu dọn tàn cục một cách vô điều kiện.”

“Em đã rút ra kết luận, nó có thể chỉ ra rằng tất cả các hành động của anh đều không hợp lý. Xin em hãy bình tĩnh một chút.”

“Bây giờ em vô cùng bình tĩnh, hơn nữa còn chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Trong trái tim anh, em bị đặt vào vị trí thứ yếu. Tối nay chỉ làm em càng hiểu rõ hơn về điều này mà thôi. Vương Xán đặt cả bàn tay lên vị trí trái tim ngày càng đập mạnh ấy của anh. Cô nhìn sâu vào mắt anh, “Ngay từ khi bắt đầu, em đã nói cho anh biết tình yêu mà em cần là như thế nào. Thế nên, xin anh đừng lừa gạt em, càng không được lừa gạt chính mình.”

Trần Hường Viễn nhất thời không nói được lời nào. Vương Xán rút tay lại, quay người bước đi.

“Để anh đưa em về. Em như vậy, anh thật sự không yên tâm.”

Cô mệt mỏi đến nỗi không đủ sức từ chối nữa.

Lái xe đến nhà Vương Xán, Trần Hường Viễn nhanh chóng xuống xe, chạy đến nắm lấy tay cô, “Vương Xán, bây giờ anh có nói gì em cũng không chấp nhận. Em lên nghỉ ngơi trước đi. Lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện.”

Vương Xán lạnh lùng nói: “Em cảm thấy không cần thiết phải vậy đâu.”

Sự đoạn tuyệt của Vương Xán làm Trần Hường Viễn kinh ngạc. Không đợi anh nói gì, cô đã rút tay lại, chậm chạp bước vào cửa thang bộ. Cô bước một mạch lên tầng ba rồi đứng trước cửa nhà, đang định tìm chìa khóa, thì chợt nhận ra rằng, cô chỉ muốn ở một mình. Bây giờ bước vào nhà, e rằng không có cách nào để ứng phó với bố mẹ.

Nhưng Vương Xán không thể lấy lại tinh thần đi đến một chỗ khác, đang ngẩn người thì cửa bỗng nhiên mở ra. Bà Tiết Phụng Minh tỏ vẻ lạnh lùng, nói: “Quên mang chìa khóa thì phải ấn chuông, con đứng ngơ ngác ở ngoài làm gì?”

Cô gần như không kịp thay đổi vẻ mặt, sững sờ nhìn mẹ, cũng may mẹ cô không để ý, chỉ nói: “Mau vào đi. Mẹ phần cho con một bát canh hạt sen vừa hầm lúc ti đây.”

Khi Vương Xán chưa kịp phản đối thì bà Tiết Phụng Minh đã đi vào bếp. Cô đành bước đến ngồi xuống bàn ăn.

Canh hạt sen được hầm đủ lửa, ngọt thanh vừa miệng, là đồ ngọt mà cô luôn yêu thích. Nhưng cổ họng Vương Xán như bị đặc kín, cô cúi đầu cố gắng nuốt, hoàn toàn không biết nó có mùi vị gì.

Bà Tiết Phụng Minh ngồi một bên dịu dàng nói: “Xán Xán, thật ra không phải mẹ cổ hủ lắm đâu. Chuyện con hẹn hò với bạn trai là việc rất bình thường, không cần thiết phải cố ý giấu mẹ.”

Vương Xán ngẩn người, một lát sau mới nghĩ ra, hôm nay khi cô gọi điện về nhà nói không ăn cơm tối, cô đã nói đi ăn và dạo phố với đồng nghiệp, lại nghĩ rằng mẹ có khi đã thấy Trần Hướng Viễn đưa cô về, chỉ đành “vâng” một tiếng.

“Hay là xem lúc nào dẫn cậu ấy đến đây, mọi người chính thức gặp mặt làm quen một chút.”

“Mẹ, con... buổi tối con ăn no quá, mai con uống nốt nhé.”

Vương Xán không muốn nói gì thêm, đẩy bát canh ra rồi đứng lên. Cô vội vàng chạy vào phòng của mình, đưa tay đóng cửa lại, đến đèn cũng không bật, trong bóng tối cô ném chiếc túi xách xuống rồi ngồi lên giường.

Một đêm mùa thu mát mẻ, ánh trăng chiếu qua cửa sổ len lỏi vào phòng, gió thổi làm rèm cửa sổ bay phấp phới. Đây dường như là kiểu thời tiết làm người ta thoải mái nhất trong năm ở khu vực. Nhưng Vương Xán lại có cảm giác nặng nề đến ngột thở.

Các ý nghĩ cứ thế xuất hiện rồi va chạm nhau. Cô không thể kéo ra được một suy nghĩ nào trong mớ hỗn độn ấy, cứ ngồi lặng người trên giường. Thỉnh thoảng cũng nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện, không biết sau bao lâu, bên ngoài cũng dần dần yên lặng. Lúc này cô cũng không đi tắm giặt, trèo lên giường nằm, kéo chăn vô thức đắp lên người.

Lúc này Vương Xán mới cảm nhận được người mình đã lạnh toát, chui trong chăn mà người run cầm cập.

Ngày hôm sau Vương Xán đi làm như bình thường. Cô từ chối yêu cầu đàm thoại trên MSN của Trần Hướng Viễn, cũng không trả lời tin nhắn của anh, không nghe điện thoại anh gọi đến.

Bề ngoài Vương Xán vẫn giữ thái độ bình thường nhưng trong lòng cô trống rỗng, ngổn ngang. Khi chủ nhiệm Dương giao công việc cho cô, cô cố gắng tập trung tinh thần mới nghe rõ được thời gian và địa điểm.

Nói là như vậy nhưng Vương Xán vẫn bắt nhầm xe. Sau khi xuống xe cô vẫn ngỡ ngàng, một lúc sau vẫn không biết mình đang ở đâu và phải làm gì. Cô bần thần đứng lại một lúc lâu rồi mới mở sổ tay ra nhìn ghi chép rồi tiếp tục gọi taxi, lúc đến, hoạt động đã bắt đầu được một lúc. Cũng may cuộc phỏng vấn hôm đó cô vừa không cần đưa ra câu hỏi, lại vừa không cần tìm hiểu tài liệu. Ban tổ chức phát tài liệu xuống, những phóng viên khác cũng nói ý chính của hoạt động lúc trước. Cô cầm bút vội vàng ghi chép, vừa vui mừng vừa không thể không nghĩ, không phải hôm nào cũng may mắn như thế này.

Sau khi từ địa điểm tổ chức hoạt động đi ra, Vương Xán cảm thấy rất khát nước. Cô mua một chai nước chanh. Sau khi uống hết một nửa, cô hoảng hốt phát hiện ra chai nước không hề có vị ngọt. Đưa chai nước lên xem kỹ, thì vẫn là nhãn hiệu mà cô quen uống, nhưng hoàn toàn không có hương vị quen thuộc.

Về đến tòa soạn viết xong bài đã đến giờ ăn tối. Mặc dù hoàn toàn không có cảm giác đói, cô vẫn đi xuống căng tin, không ngờ rằng mình ăn mà không cảm giác được hương vị.

Vương Xán không nản lòng, đi ra khỏi tòa soạn tìm một nhà hàng Hồ Nam, gọi một suất tôm cay. Khi vị cay vừa chạm đến vị giác, lưỡi cô như có lửa đốt bên trong. Bị cay như vậy nhưng cô lại cười nói với chính mình: “Ha ha, may quá vị giác không bị làm sao.”

Vương Xán cứ như vậy, một mình ăn bữa tối, vừa ăn sữa chua đánh đá, vừa ăn tôm cay, vừa dùng giấy ăn lau nước mắt nước mũi.

Bước ra khỏi nhà hàng, cô bắt taxi đến một trung tâm thương mại lớn, cứ thế đi dạo từng tầng một, sau đó men theo con phố đi bộ. Bóng dáng cô đơn phả ra từ những cửa kính các shop hàng hóa làm cô cảm thấy rất xa lạ.

Sau khi đi dạo không mục đích vài tiếng đồng hồ, cuối cùng Vương Xán cũng cảm thấy mệt mỏi. Bước đến rạp chiếu phim, cô dừng lại. Ở đây đang chiếu bộ phim mà cô định sẽ sắp xếp thời gian đi xem cùng Trần Hướng Viễn. Ánh mắt cô dừng lại nhìn chăm chăm vào tấm áp phích lớn, rồi cũng quyết định mua một tấm vé.

Xem phim buổi tối luôn là địa điểm hẹn hò lí tưởng cho các đôi tình nhân. Những người bước một mình vào đây giống như cô vô cùng hiếm. Cô không hề tìm số ghế mà đi thẳng xuống dưới, tìm một chỗ trống trên hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống. Cô nghĩ sau khi đèn trong phòng được tắt đi thì cũng không bị làm phiền, có thể chìm đắm trong tâm sự của chính mình. Thế nhưng đôi nam nữ ngồi phía trước không ngừng thì thầm to nhỏ, cãi lộn rồi lại có những cử chỉ thân mật.

Sự kết hợp của đồ cay với sữa chua lạnh ở nhà hàng lúc này bắt đầu phát huy tác dụng trong bụng Vương Xán. Cô gắng chịu đựng cái dạ dày đang râm ran đau, thản nhiên nhìn màn hình. Ở đó dường như là một thế giới khác khá giống với cô, hoa nở hoa tàn, phân ly tương ngộ cứ lần lượt được diễn lại. Nhưng nỗi buồn của người khác không giống của cô. Niềm vui của người khác không truyền đến cô. Đến khi bộ phim kết thúc, đèn được bật sáng, mọi người lần lượt đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, thì cô vẫn ngồi ngẩn ngơ ở chỗ cũ.

Một nhân viên mặc đồng phục bước vào, gọi một tiếng, không thấy cô trả lời, ban đầu cảm thấy rất kì lạ rồi như cảm thông. Không cần khả năng hiểu biết rộng thì cũng có thể đoán ra, cô gái cô đơn đi xem phim một mình không hề vui vẻ.

Anh bước đến một chỗ ngồi cách không xa Vương Xán, nhỏ nhẹ nói: “Cô ơi, bộ phim đã kết thúc rồi.”

Lúc này Vương Xán mới định thần lại, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi”, rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Tất nhiên, đây không phải là lần đầu tiên cô thất tình. Nhưng lần trước, cho dù cô có buồn đến mức nào thì rốt cuộc vẫn nhắc nhở chính mình giữ được lí trí, lấy lại tinh thần, quên đi tất cả những chuyện không vui, không để bị giày vò bởi lý do tại sao, để cuộc sống đi đúng theo quỹ đạo của nó.

Bây giờ, Vương Xán vẫn đi làm và về nhà như bình thường, làm việc như một cái máy. Sau đó trở về nhà, dường như đã hoàn toàn mất đi động lực bước ra từ tình trạng thất bại.

21. Chương 21

Chương 21: Xin đừng đến tìm em nữa

Buổi tối Vương Xán ở lại tòa soạn, chần chừ không muốn về nhà.

Tòa soạn giờ này đã đông loạt sáng đèn. Ngoài những người chưa viết bài xong đang tiếp tục viết bài thì biên tập cũng đang bận rộn, không ai chú ý đến việc Vương Xán nán lại tòa soạn. Cô có thể danh chính ngôn thuận ngồi ngẩn ngơ trước máy tính.

Lý Tiến Hiên gõ gõ tấm chắn trên bàn Vương Xán, cô mới ngơ ngác nhìn anh. Anh bị ánh mắt không tập trung của cô làm cho giật mình, đưa ngón tay trước mắt cô, “Dạo này hồn cô lại dạo chơi đâu rồi, có nhìn thấy tôi không đấy?”

Wương Xán cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng tự cô cũng cảm thấy nụ cười của mình rất gượng gạo. Cô đành lảng sang vấn đề khác: “Anh vẫn chưa về à?”

“Câu này phải là tôi hỏi cô mới phải, cô muốn cuối năm được bình chọn là phóng viên gương mẫu à? Vài ngày gần đây ngày nào cũng ở lại rất muộn không về.”

“Tôi đang nghĩ một số chuyện.”

Lý Tiến Hiên không cho là đúng, “Cô cảm thấy công ty Tín Hòa tố cáo công ty sắt thép Húc Thăng bán nguyên liệu kém chất lượng có hơi kì lạ không?”

Nghe đến bất động sản Tín Hòa, Vương Xán mới tập trung được sự chú ý. Tất nhiên, cô cũng đọc một loạt bài báo Lý Tiến Hiên viết gần đây, có vài công ty đại diện bị phát hiện xuất hàng vật liệu xây dựng không đủ tiêu chuẩn, các cơ quan hữu quan trong thành phố đang chỉnh đốn lại thị trường vật liệu xây dựng.

“Kì lạ ở chỗ nào?”

“Công ty Húc Thăng là một trong những doanh nghiệp lớn ở tỉnh bên cạnh, chiếm hơn nửa thị trường vật liệu xây dựng của hai tỉnh, nguồn vốn rất dồi dào. Cho dù thế nào thì Tín Hòa cũng chỉ là một doanh nghiệp bất động sản nhỏ, thực lực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Húc Thăng mà lại chủ động đứng ra tố cáo Húc Thăng.”

“Có lẽ chủ tịch Thẩm là người chính nghĩa công bằng.”

Lý Tiến Hiên cười nhạt, “Trong ngành nghe nói ông ta cũng bình thường, không giống người có khả năng đảm đương trách nhiệm lắm. Tôi cũng đã điều tra ra, trước đây Tín Hòa luôn mua vật liệu xây dựng của công ty Húc Thăng thông qua một đại lý có tên là An Đạt. Hai bên hợp tác bình thường, không hề buôn bán trực tiếp với Húc Thăng, càng không thấy có mâu thuẫn lợi ích gì. Những người làm kinh doanh nếu không ảnh hưởng đến lợi ích của mình thì họ phớt lờ. Theo phân tích của tôi, ông ta làm như vậy nhất định có mưu đồ gì đó.”

Vương Xán thực sự không có tâm trạng phân tích tỉ mỉ như Lý Tiến Hiên, cô không tỏ ra ý kiến, “Anh định tiếp tục điều tra chuyện này sao?”

“Trước mắt thì vẫn chưa thấy giá trị tin tức nên cứ để đấy. Nếu cô có nguồn tin về chuyện này thì nhớ nói với tôi đấy nhé.”

Vương Xán lơ mơ gật đầu rồi hỏi anh: “Sao hôm nay trang phục anh mặc cứ như chủ doanh nghiệp ở quê thế này?”

Lý Tiến Hiên cười, “Bị cô nói trúng rồi. Tôi đang bí mật phỏng vấn, đóng giả làm một ông chủ nhỏ đến từ một thành phố khác. Mấy ngày nay chủ nhiệm Dương giao cho tôi theo dõi một nơi chuyên làm rượu giả. Bọn họ đều làm việc, xuất hàng vào buổi tối. Tôi định đi cùng anh Lương một chuyến chụp ít ảnh. Bây giờ đang đợi tin nhắn của người cung cấp nguồn tin.”

Lúc này điện thoại Lý Tiến Hiên đổ chuông. Anh lấy điện thoại ra xem, cũng không thèm chào Vương Xán, quay người toan bước đi. Vương Xán không suy nghĩ gì cũng đứng dậy, “Tôi đi cùng anh nhé.”

Lý Tiến Hiên thấy lạ: “Hầm rượu đó ở khu ngoại ô, an ninh không tốt lắm, cô đừng xem nơi đó là nơi thú vị và li kì.”

“Tôi biết rồi.” Vương Xán nhắc balo đeo lệch sang một bên rồi đi theo Lý Tiến Hiên, “Tôi đảm bảo sẽ không làm vướng chân anh đâu.”

Phóng viên ảnh của tòa soạn – lão Lương đứng trong sân, cạnh một chiếc xe Honda kiểm tra máy ảnh. Anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao to vạm vỡ, xuất thân là bộ đội giải ngũ, nghe nói anh ta từng đoạt giải quán quân về võ thuật trong quân đội.

Nhìn thấy Vương Xán, lão Lương có chút bất ngờ. Lý Tiến Hiên ra hiệu cho Vương Xán lên xe. Sau khi ngồi lên ghế lái, khởi động xe, anh ta mới giải thích: “Vương Xán đòi đi theo, muốn trải nghiệm cuộc sống ở trình độ cao của chúng ta.”

Trước đây Vương Xán từng viết bài về các tòa nhà trong thành phố cùng lão Lương, ấn tượng của anh về cô rất tốt. Anh chỉ cười nói: “Cảnh báo với cô trước, kiểu âm thầm điều tra này không dễ chơi đâu, không cẩn thận còn nguy hiểm đấy nhé.”

“Tôi biết.”

“Không đi giày cao gót đấy chứ?”

“Sáng nay tôi vừa đến công trường xây dựng, cũng may là đi giày thể thao.”

“Vậy thì tốt, như thế sẽ linh hoạt hơn.”

Trên đường đi, Lý Tiến Hiên nói với Vương Xán, hiện nay trong khu vực xuất hiện rất nhiều những tụ điểm làm giả rượu nho nhập khẩu, chủ yếu cung cấp cho các quán bar vũ trường buổi tối. Một chai rượu chỉ khoảng mười tệ, trong quán bar ít nhất cũng bán tới một hai trăm tệ, lợi nhuận này khiến người ta kinh ngạc. Hơn nữa, kiểu kinh doanh này còn có xu thế mở rộng ra các khu vực xung quanh. Người đưa nguồn tin cung cấp những thông tin vô cùng thiết thực nên họ mới tìm được địa điểm những hầm rượu giả.

“Tôi nhờ bạn học mượn hộ chiếc xe mang biển số tỉnh khác đến một lần rồi. Hàm rượu này đúng là quy mô không nhỏ.”

“Họ ủ rượu ở đây sao?”

“Làm rượu giả có gì phức tạp đâu. Họ chỉ mua rượu về, đổ ra, trộn các loại rượu khác vào rồi lại dán tem mác sau đó đóng gói lại là được.”

Đi ra khỏi khu vực thành phố phồn hoa, đến một địa điểm gần đường quốc lộ Hoàn Thành. Nhà của các hộ dân ở đây cứ mọc san sát, xây dựng không có quy hoạch, khắp nơi đều là dây điện chằng chịt, đèn đường lơ lơ, lòng đường hẹp và không bằng phẳng.

Lý Tiến Hiên dừng xe ở một góc đường giao nhau. Từ trong chiếc xe itsubishi SUV đỗ từ trước, một người đàn ông trung niên dáng người to béo bước ra. Anh ta tiến lại phía ghế lái xe, từ cửa xe nhìn lướt qua bên trong, ánh mắt dừng lại khi thấy Vương Xán đang ngồi ở ghế lái phụ, hình như có chút ngạc nhiên rồi lập tức rời ánh mắt. Vương Xán không khỏi nghi hoặc nhìn anh ta, cô cảm thấy người này rất quen. Cô nghe anh ta nói nhỏ với Lý Tiến Hiên: “Bên đó vừa có hai xe đến lấy hàng, đang bốc hàng. Vào giờ này kho hàng nhất định đang mở. Các anh đi nhanh rồi ra ngay đi.”

Lý Tiến Hiên gật đầu. Người đó vội về phía xe của mình. Anh ta khởi động xe rồi rẽ sang đường phía bên phải. Vương Xán bỗng nhiên nghĩ ra, cô hỏi Lý Tiến Hiên: “Người cung cấp thông tin này là ai thế?”

“Anh ta không chịu nói, nhưng hình như rất hiểu nội tình.”

“Tôi từng gặp anh ta ở một quán bar tên là Fly. Lúc đó anh ta nói với ông chủ quán về chuyện muốn hợp tác làm ăn gì đó.”

Lý Tiến Hiên trầm ngâm, “Tôi cũng nghi ngờ anh ta có lẽ kinh doanh gì đó đại loại là về rượu.”

“Đến nơi rồi.” Lão Lương trầm giọng nói.

Lúc này, phía trước họ là một nhà xưởng hai tầng vuông vắn rộng rãi. Phía ngoài cửa đúng là có hai chiếc xe ô tô đang đỗ.

Lý Tiến Hiên nói thầm: “Vương Xán, cô đi cùng tôi, cứ nói là đến nhập hàng cho quán bar nhỏ, đánh lừa sự chú ý của họ để lão Lương có cơ hội ra phía sau kho chụp trộm.”

Vương Xán khẽ gật đầu. Lý Tiến Hiên để lão Lương xuống trước rồi tiếp tục lái xe đến cửa. Khi Vương Xán và Lý Tiến Hiên bước vào, hai người đứng cạnh chiếc xe hàng lớn đều nhìn họ chăm chăm, ánh mắt đầy cảnh giác. Vương Xán luôn trong trạng thái ngây ngô lúc này mới cảm thấy có chút lo lắng. Cô liếc mắt nhìn Lý Tiến Hiên, ánh mắt anh rất bình tĩnh, nghênh ngang bước vào, lúc này cô mới trấn tĩnh lại được.

“Các người làm gì đấy?”

Lý Tiến Hiên nói bằng giọng phổ thông không chuẩn: “Hôm kia tôi có đến đây, nói với ông chủ Hồ về chuyện đặt hàng.”

Người đàn ông dáng thấp bé đứng bên trái giọng hòa hoãn nói: “À, đúng rồi. Anh là người đòi xem bằng được khoàng của chúng tôi. Ông chủ Hồ hôm nay không có ở đây, nhưng ông ta đã nói rồi, những kiểu buôn bán lằng nhằng chúng tôi không làm.”

“Anh cũng phải hiểu chúng tôi chỉ là làm ăn nhỏ, tất nhiên phải cẩn thận. Hôm nay các anh xuất nhiều hàng quá.”

Người đó khinh thường nói: “Thế này thì nhiều gì, những lúc làm ăn được mỗi ngày phải xuất đến cả ngàn thùng.”

“Chúng tôi chỉ là làm ăn nhỏ, loại rượu này lại không dễ bán, các anh có...” Lý Tiến Hiên nói tên một nhãn hiệu bia ở nước ngoài.

Người đó không kiên nhẫn lắc đầu. “Trước đây chúng tôi cũng từng làm bia, nhưng tính mùa vụ của rượu nho rất mạnh. Bây giờ chủ yếu làm rượu nho, ông chủ Hồ vẫn chưa nói với anh sao?”

Lúc này trong xưởng có người đột nhiên nói lớn: “Anh là ai, làm gì đấy?”

Người đàn ông thấp bé nói với người bên cạnh: “Qua đó xem thế nào.”

Vương Xán giật mình, vội nhìn sang Lý Tiến Hiên. Lý Tiến Hiên vẫn hoàn toàn tự nhiên, tiếp tục nói: “Các anh nghĩ lại đi, loại rượu đó trên thị trường cả bốn mùa đều tiêu thụ rất tốt. Lần này tôi đến chính là muốn thương lượng một chút với ông chủ Hồ. Tôi muốn đặt trước một lô, đến cả tiền đặt cọc tôi cũng đem đến rồi.”

Người đàn ông thấp bé nhìn sang phía có tiếng người kêu lúc trước, nhất thời không có động tĩnh gì, nghe Lý Tiến Hiên nhắc đến tiền, anh ta ít nhiều có chút hứng thú, “Chỉ cần anh đồng ý đặt cọc trước, chúng tôi có thể suy nghĩ chuyện làm nhãn hiệu, tiến hành làm luôn nên sẽ nhanh chóng có hàng. Hay là chúng ta vào trong nói chuyện.”

Lý Tiến Hiên ra hiệu cho Vương Xán bằng ánh mắt, Vương Xán hiểu ý, vội vàng nói: “Làm phiền anh gọi điện cho ông chủ Hồ, mời ông ta đến đây gặp chúng tôi một lát. Chúng tôi đến đây một chuyện cũng không hề đơn giản.”

Phía trong xưởng phát ra tiếng đánh lộn. Người đàn ông thấp bé như cảm nhận có chuyện chẳng lành nhưng vẫn tỏ ra khách khí với Vương Xán, “Cô chờ một lát!” rồi chạy đi.

Lý Tiến Hiên lại bất ngờ chặn đường anh ta, “Ồi, bên đó có phải là đang đánh lộn không? Chỗ các anh sao mà loạn thế? Hôm đó ông Hồ còn ba hoa với tôi, nói cái gì ông ta cũng xử lý được cơ mà.”

Tên thấp bé đó giận dữ đẩy anh: “Chẳng có gì lạ cả. Không có thời gian lãng nhăng với anh. Tránh ra!”

“Tôi sợ nhất là có chuyện. Chúng ta mau đi thôi, chuyện hợp tác bỏ đi.”

Lý Tiến Hiên kéo Vương Xán chạy ra hướng xe ô tô, Vương Xán tranh thủ hỏi: “Lão Lương làm thế nào?”

“Bình tĩnh! Anh ấy có thể đổi phó được với mấy người. Chúng ta mau lên xe báo cảnh sát. Cô ngồi ở đằng sau, chú ý để anh ấy lên xe.”

Lý Tiến Hiên và Vương Xán vừa bước đến cạnh xe, lão Lương đã chạy từ phía sau kho ra ngoài, có vài người hò hét đuổi theo, trên tay cầm dao, gậy sắt.

Vương Xán chưa từng gặp tình huống như vậy, tim cô đập loạn xạ, bất lực ngồi nhìn. Cô chỉ thấy lão Lương dừng lại, đánh ngã một người, nhưng một người khác lại dùng gậy đánh một đòn mạnh vào chân trái anh. Anh loạng choạng như sắp ngã rồi vẫn gắng gượng đứng vững, giờ nắm đầm vào thẳng mặt đối phương.

Lý Tiến Hiên lái xe, Vương Xán mở cửa ghế sau, thấy lão Lương lại thoát khỏi một người, chạy đến gần hơn một chút, nhưng vài người phía sau lại chạy đuổi theo, tiếp tục đánh. Chân của lão Lương hình như bị thương, chân tay không còn linh hoạt như trước nữa. Người đàn ông thấp bé lúc này tay cầm một chai rượu vỡ lao về phía lão Lương, Vương Xán không suy nghĩ gì nữa, chạy lên cố gắng kéo anh chạy.

Tên đó hoàn toàn không ngờ cô lại tham gia vào, liền đứng lại, sững người giây lát rồi bất ngờ hiểu ra, “Hóa ra các người là đồng bọn.”

Vương Xán lần đầu tiên chứng kiến một vẻ mặt hung ác như vậy. Tay hấn cầm mảnh chai vỡ hung hăng lao đến trước mặt Vương Xán. Cô nhất thời không biết phải tránh thế nào.

Đúng lúc ấy, một cánh tay kịp thời kéo Vương Xán từ đằng sau, vỏ chai vỡ bay vèo qua phía vai trái cô. Vương Xán hét lên một tiếng vì đau đớn rồi ngã xuống đất. Sau đó một giọng đàn ông trầm quát lớn: “Mau lên xe đi!”

Vương Xán ngẩng đầu nhìn, người đó là Cao Tường. Cô không kịp kinh ngạc, chỉ thấy Cao Tường buông cô ra, nhanh như chớp đá ngã tên thấp bé đó rồi lại đánh một tên khác, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, hoàn toàn không giống với người đàn ông bình thường, nhơ nhẫm lại có chút thư sinh thường thấy.

Vương Xán ngơ ngác nhìn, lão Lương đẩy cô lên xe, cô mới bối rối nói: “Anh ta thì sao?”

Lão Lương ném máy ảnh cho Vương Xán, “Lý Tiến Hiên lái xe đi. Tôi đi tiếp ứng anh ta.”

Anh quay người lao vào đám đang đánh lộn, nhưng đã có người cầm côn chạy đến, mới đầu chỉ nghe thấy một tiếng rầm. Tấm kính chắn gió ở phía sau xe đã bị đập mạnh, cửa kính trông giống như hình mạng nhện.

Sau đó là những tiếng đập từ vật bằng kim loại, cánh cửa và thùng xe bị đập lồm lẹo. Cũng may lúc này Lý Tiến Hiên đã khởi động xe, vội đạp ga phóng đi.

Cánh cửa kính đằng sau bị vỡ rung lớn, gió ù ù thổi vào. Vương Xán hốt hoảng quay đầu thì đã không nhìn rõ tình hình ở phía sau, “Hai người họ phải làm thế nào?”

Lý Tiến Hiên cố gắng giữ bình tĩnh, “Tôi đã báo cảnh sát rồi. Người đó không biết từ đâu đến, lái một chiếc xe jeep, xem rathủ của anh ta không kém gì lão Lương.”

“Nhưng...”

Vương Xán ngừng lại. Nhìn Lý Tiến Hiên cô đã biết, anh cũng vô cùng lo lắng, lúc này cho dù cô nói gì cũng chỉ làm anh thêm rối loạn. Một lát sau, điện thoại trong túi Vương Xán đổ chuông. Cô vội vàng lấy ra, là lão Lương gọi đến, “Chúng tôi đuổi kịp rồi.”

Vương Xán quay đầu nhìn, quả nhiên chiếc xe jeep cao lớn đã đuổi kịp, chạy ngay phía sau. Trái tim của cô lúc này mới trở về trạng thái cũ, “Cảm ơn trời đất.”

“Đừng cảm ơn trời đất nữa, phải cảm ơn anh Cao ấy.”

“Hai anh không sao chứ?”

“Chân tôi bị côn đánh mạnh. Nếu không gãy xương thì đúng là may quá rồi.” Lão Lương cười lớn, “Đúng rồi, Vương Xán, lúc này cô giúp tôi tránh một cái vỏ chai, có bị thương ở đâu không? Có còn đau không?”

Lúc này Vương Xán mới cảm nhận được cảm giác đau từ cổ xuống vai. Cô đưa tay ra sờ, phát hiện áo đã bị rách, ngón tay chạm đến chỗ bị ướt, nhờ ánh đèn đường bên ngoài chiếu vào cô mới phát hiện ra bàn tay mình toàn máu. Cô hoảng hốt thét lên.

Lý Tiến Hiên đang lái xe và lão Lương đầu dây bên kia đều giật mình. Lý Tiến Hiên vội bật đèn trong xe, liên tục hỏi: “Vương Xán, bị thương ở đâu?”

Vương Xán sợ hãi nhìn bàn tay đầy máu tươi của mình, không nói được lời nào. Lão Lương ở đầu dây bên kia hét lớn trong điện thoại: “Tiến Hiên, đưa thẳng cô ấy đến bệnh viện.”

“Được.”

Sau khi đến bệnh viện, Lý Tiến Hiên vừa dừng xe, Cao Tường đã nhảy ra khỏi chiếc xe jeep, chạy đến dìu Vương Xán.

“Không sao chứ?”

Vương Xán cố gắng lắc đầu, tay giữ chặt vai áo bị rách. Cao Tường quay người đi đến xe jeep lấy một chiếc áo khoác che cho cô. Lý Tiến Hiên công lão Lương vội vàng đi vào phòng cấp cứu.

Hai người lập tức được đưa vào phòng cấp cứu khoa ngoại và tiến hành chiếu chụp. Chân phải của lão Lương bị gãy xương nên phải bó bột. Còn Vương Xán may mắn được Cao Tường đẩy ra, chỉ bị mảnh vỏ chai sượt qua từ cổ đến xương quai xanh. Mặc dù chảy máu nhưng thật ra vết thương không lớn. Sau khi sát trùng vết thương, bác sĩ tiến hành khâu bốn mũi, giúp Vương Xán bôi thuốc rồi dặn không cần lo lắng. Lúc này cô mới bình tĩnh lại.

Lúc đó, Lý Tiến Hiên dẫn phó tổng biên tập Trâu đang trực ban cùng chủ nhiệm Dương bước vào. Lý Tiến Hiên đã nói rõ tình hình với họ. Họ đến thăm an ủi cấp dưới của mình, đồng thời cũng cảm ơn Cao Tường.

Biểu hiện của Cao tường vô cùng bình thản, “Tôi chỉ là qua đường nên ra tay giúp đỡ thôi, không cần khách khí.”

Kiểu “qua đường” này có chút kì quặc nhưng rõ ràng là anh không muốn nói kĩ. Lãnh đạo cũng đã quen với tình huống này nên cũng không hỏi lại. Họ nói cục cảnh sát nhận được thông báo đã đi đến hiện trường rồi. Mặc dù không bắt được tên nào nhưng các công cụ thiết bị làm rượu giả và toàn bộ số rượu có giá trị hơn trăm vạn tệ đã bị niêm phong. Bộ công thương cũng nói rõ sẽ điều tra toàn bộ hệ thống của chúng.

Vương Xán nghĩ kết quả này cũng coi như đã thành công. Thế nhưng nếu Cao Tường nói anh ta chỉ qua đường thì cô lại không có cách nào giải thích với cấp trên về việc, một phóng viên viết mẩu tin bất động

sản tại sao lại tham gia vào chuyện này. Vương Xán trong lòng lo lắng bất an, chỉ mong sao mọi người đừng chú ý đến mình. Thế mà Lý Tiến Hiên lại khen cô, “Hôm nay thứ nhất phải cảm ơn anh Cao, thứ hai phải cảm ơn Vương Xán. Tôi lái xe, nếu cô ấy không ra tay, lão Lương nhất định sẽ nhận một vỏ chai vỡ, như vậy chuyện sẽ nghiêm trọng lắm.”

Vương Xán chỉ nhỏ giọng nói: “Tôi cũng có làm gì đâu, phải cảm ơn anh Cao ra tay giúp đỡ mới đúng.”

“Hôm nay mọi người đều an toàn là tốt rồi.” Phó tổng biên tập Trâu và chủ nhiệm Dương lại trịnh trọng cảm ơn Cao Tường.

Lão Lương phải ở lại bệnh viện theo dõi, Lý Tiến Hiên nhanh chóng về tòa soạn viết bài, còn phải đến cục cảnh sát lấy lời khai. Cao Tường chủ động nói: “Để tôi đưa cô Vương về.”

“Tại sao anh Cao lại đi qua nơi đó đúng lúc như vậy?”

Cao Tường khởi động chiếc xe jeep, cười nói, “Dù sao cô cũng là phóng viên, cứ nhất định hiểu rõ ngọn ngành mới thôi. Người cung cấp nguồn tin đó, cô có ấn tượng gì không?”

“Đúng rồi. Lần trước gặp anh ta ở quán bar, hình như muốn hợp tác với anh.”

“Anh ta họ Lưu, thẳng thắn mà nói, anh ta cũng là người làm rượu giả.”

Vương Xán kinh ngạc.

“Hiện nay tình hình thị trường rượu nho trong nước rất hỗn loạn. Lão Lưu cũng giống lão Hồ, đều lấy rượu nho sản xuất trong nước sau đó dán nhãn rượu nho nhập khẩu đem đến tiêu thụ ở các hộp đêm. Lão Hồ có quan hệ rất lớn, càng làm dã tâm càng cao, dần dần chiếm hết thị trường của lão Lưu. Tôi làm đại lý rượu nho nhập khẩu, cũng có thể coi như có con đường tiêu thụ của riêng mình. Anh ta muốn lôi kéo tôi, nhưng tôi đã quyết định làm ăn chân chính từ lâu, không có ý định gian dối, nên đã từ chối anh ta.”

“Anh ta cung cấp nguồn tin cho chúng tôi vì muốn công kích lão Hồ?”

“Đúng vậy. Anh ta biết mức độ nguy hiểm của chuyện này, nhưng lại không cảnh báo với cô và đồng nghiệp. Ý định của anh ta là, cho dù tòa soạn cô viết bài về chuyện này, làm mọi chuyện vỡ lở hay không may mắn bị lão Hồ phát hiện rồi làm lớn chuyện thì đều có lợi cho anh ta.”

Vương Xán thấy lạnh người, “Thế nhưng...”

Cao Tường biết nghi hoặc của Vương Xán, “Anh ta từng gặp cô uống rượu ở quán bar của tôi, nghĩ cô là bạn gái tôi, thấy cô trong xe nên sợ sẽ xảy ra chuyện. Hắn nghĩ, thông qua cô tôi cũng đoán được vai trò của hắn trong vở kịch này, nhất định sẽ không chịu để yên cho hắn, thế nên mới gọi điện cho tôi. Cũng may tôi ở cách đây không xa lắm, bọn người đó rất xấu xa, cô và đồng nghiệp sẽ khó tránh khỏi thiệt thòi.”

Vương Xán không ngờ vì nguyên do đó mà Cao Tường vẫn cố ý đến đây trong khi anh biết rõ rất nguy hiểm. Cô vừa bất ngờ, vừa cảm động đồng thời cũng thấy có chút không thể nén lại được, chỉ “ồ” lên một tiếng, nhất thời không biết cảm ơn Cao Tường thế nào cho phải. Bỗng Cao Tường cười lớn, “Nhìn người có vẻ yếu ớt như cô mà lại cả gan xông vào đánh lộn đấy.”

“Thật ra tôi sợ đến ngăn người ra rồi.” Vương Xán đỏ mặt thú nhận, “Cũng may Lý Tiến Hiên là người viết bài, nếu để tôi nhớ lại cả quá trình thì đầu óc tôi cũng trống rỗng, sẽ chẳng nói được gì đâu.”

“Tham gia một cuộc phỏng vấn nguy hiểm như vậy, lòng say mê với công việc của cô thực sự làm tôi bất ngờ đấy.”

Mặt Vương Xán càng đỏ hơn. Lúc này trong bệnh viện, cô đã nghĩ xem lúc đó tại sao lại nhất thời đòi theo Lý Tiến Hiên đi tiến hành cuộc điều tra ngầm này. Cô luôn thành thật với bản thân, thừa nhận mấy buổi tối liên tiếp ngồi lì ở công ty suy nghĩ lung tung, đúng là quá mệt mỏi, cũng đã quá chán ghét cảm giác này nên mới tìm ra cơ hội thay đổi cảm giác.

Cô thành thật nói: “Thật ra đó là công việc của đồng nghiệp Lý Tiến Hiên và lão Lương của tôi. Tôi chỉ là đứng lúc tham gia vào, cũng may không làm liên lụy đến họ, không thì tôi thực sự không biết phải giải quyết thế nào.”

Khi về đến nhà, Vương Xán cảm ơn Cao Tường lần nữa rồi bước lên lầu. Mẹ nhìn thấy cô lại khoác áo của đàn ông, đang định nói gì đó thì thấy Vương Xán cau mày cởi áo khoác, làm lộ ra chỗ áo rách lẫn vết máu và vết thương được băng bó ở vai. Bà cuống quýt, “Tiểu Xán, con sao vậy?”

Vương Xán cả đoạn đường cố bình tĩnh, giờ đã lên đến đỉnh điểm, bỗng mếu máo khóc, “Mẹ, con đi phỏng vấn rồi bị thương.”

Bà Tiết Phụng Minh kinh ngạc. Ông Vương Thao nghe thấy tiếng cũng chạy từ phòng đọc sách ra. Hai người vây quanh con gái, liên tục hỏi han. Vương Xán khóc lóc kể rõ đầu đuôi. Bà Tiết Phụng Minh vội đưa cô vào phòng ngủ kiểm tra vết thương. Nhìn tấm băng gạc lớn, bà bỗng rơi nước mắt. Ông Vương Thao đứng ngoài cửa cũng lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Bà Tiết Phụng Minh chỉnh lại quần áo của Vương Xán, “Đừng lo lắng, cũng may vết thương không nghiêm trọng. Tiểu Xán, con có đau không?”

“Đau chứ! Mẹ, con sợ chết mất.” Vương Xán vừa khóc vừa nói. Cô vừa nũng nịu, vừa vì muốn mượn cơ hội này khóc cho nỗi buồn đã kìm nén bấy lâu.

“Con bé này, muốn da chết bố mẹ sao? Đi phỏng vấn làm sao mà thành ra thế này?”

Ông Vương Thao rất đau lòng, bước vào nói: “Cuộc điều tra nguy hiểm như vậy, tại sao lại để một đứa con gái như con tham gia chứ?”

Cô không dám nói chính mình chủ động tham gia, “Có ai ngờ bọn người đó lại dám ra tay như vậy đâu.”

“Không phải con viết về mảng bất động sản sao, người ta có làm như vậy với con không?”

Vương Xán không ngờ cô thực sự đã làm bố mẹ lo lắng, chỉ biết áy náy không khóc nữa, thổn thức giải thích, “Không đâu, bố mẹ đừng lo lắng. Đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Con không sao, chỉ là bị thương ngoài da. Bác sĩ nói qua vài ngày là tháo băng được rồi, đến sẹo cũng không còn nữa.”

Ngày hôm sau, nhận được sự cho phép của chủ nhiệm Dương, Vương Xán ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Cô nhận được rất nhiều lời hỏi thăm, an ủi của đồng nghiệp qua điện thoại, không thể không thuật lại tình huống bất ngờ nguy hiểm tối qua, rồi lại cảm ơn họ đã hỏi thăm, nói với họ ngày mai cô sẽ đi làm.

Chiều tối ông Vương về nhà trước, nói sẽ tiếp đãi con gái một bữa ăn thật ngon để an ủi. Nghe bố mừng món ăn định làm, Vương Xán cảm thấy mệt mỏi, thực sự cô không có chút khẩu vị nào nhưng vẫn chọn một món vốn là món tủ của bố – món táo hầm bột.

Lúc này cửa bỗng mở ra, bà Tiết Phụng Minh bước vào, nhưng người đi sau lưng bà làm Vương Xán ngạc nhiên. Đó là Trần Hương Viễn, trên tay anh cầm giỏ hoa quả và hoa tươi.

“Tiểu Xán, mẹ đi làm về, đúng lúc gặp Tiểu Trần đến thăm con.” Bà Tiết Phụng Minh tỏ ra vô cùng vui mừng, “Tiểu Xán, con ngồi tiếp Tiểu Trần, mẹ đi rót trà, nấu cơm. Tiểu Trần hôm nay ở lại đây ăn tối nhé.”

Ông Vương Thao cũng ngó đầu từ bếp ra phụ họa: “Đúng rồi, đúng lúc chú cũng mua rất nhiều thức ăn.”

Vương Xán buột miệng nói, “Anh ấy còn có việc, ngồi một lát rồi phải đi ngay.”

Bà Tiết Phụng Minh có chút bất ngờ, Vương Xán không biết làm thế nào, cũng may Trần Hương Viễn kịp thời nói, “Cô ơi, cô không cần bận rộn đâu ạ. Cháu có việc phải đi, cháu thăm Vương Xán rồi đi ngay. Xán Xán, em không sao chứ?”

Thái độ của anh rất bình thản. Vương Xán tự cảm thấy hổ thẹn vì không thể bình thường được, lại thật sự không có cách nào đối diện với ánh mắt soi xét của mẹ, “Mẹ, con vào nằm một lát. Hương Viễn, anh vào đây ngồi một lát đi.”

Hai người đi vào phòng của Vương Xán. Trần Hương Viễn dìu cô ngồi lên giường, sau đó ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường, “Xán Xán, em bị thương thế nào?”

“Em không sao. Sao anh biết em bị thương?”

“Lúc này anh nghe đồng nghiệp La Âm của em nói.”

“À!”

Lúc này bà Tiết Phụng Minh bước vào, bưng theo trà xanh và hoa quả đã gọt vỏ, “Tiểu Trần, Tiểu Xán ở nhà cả ngày rồi, nhất định sẽ rất buồn. Cháu cứ nói chuyện nhiều với nó nhé!”

“Vâng ạ!”

Sau khi bà Tiết Phụng Minh bước ra, hai người lại ngồi im không biết nói gì. Trong lòng Vương Xán rất muốn nhắc Trần Hường Viễn lập tức đi khỏi, nhưng lại nghĩ không có cách nào đối phó với sự nghi ngờ của mẹ, chỉ đành cúi đầu không nói gì.

“Là vai bên nào vậy? Bị thương nặng không ? Có còn đau không?”

“Bên trái. Bị thương nhẹ, chỉ khâu vài mũi, không sao đâu.”

“Để anh xem nào.”

“Không cần.”

“Sao em không nói với anh là em bị thương?”

“Thứ nhất, đây chỉ là vết thương nhẹ, ngày mai em sẽ đi làm, không cần thiết phải nói với toàn thiên hạ. Thứ hai, chúng ta đã chia tay rồi, em thấy không cần thiết phải nói với anh. Cảm ơn anh đã đến thăm em. Nhưng, anh lên đây thế này làm em rất khó xử, em sẽ không biết phải giải thích thế nào với bố mẹ.”

“Xán Xán, em không thể tha thứ cho anh sao?”

Giọng của Trần Hường Viễn trầm thấp, Vương Xán bỗng ngẩng đầu lên. Anh đang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm chứa đau khổ nuối tiếc và khẩn cầu. Khuôn mặt quen thuộc ấy là một sự thành khẩn cô không thể nghi ngờ. Trái tim Vương Xán không kìm được bỗng như mềm ra, nhưng cô lập tức chuyển ánh mắt. Cô không có ý định tiếp tục nhượng bộ nữa.

“Em không muốn làm vật hy sinh, không muốn đưa mình vào mối quan hệ hoàn toàn bị động. Nói cho cùng, em rất ích kỷ, yêu bản thân nhiều hơn. Hường Viễn, chúng ta dễ đến, cũng dễ đi thôi. Xin anh đừng đến tìm em nữa, cũng đừng gọi điện cho em nữa, em sẽ không nghe đâu.”

Trần Hường Viễn trầm ngâm hồi lâu sau đó đứng dậy nhưng lại không đi ngay mà nhìn sâu vào mắt cô, “Dù anh có nói gì cũng không có cách nào làm em tin tưởng anh, nhưng anh vẫn nói với em, anh yêu em, Xán Xán.”

Trần Hường Viễn đi ra, Vương Xán nằm ngả ra gối. Vết thương bị động tác mạnh này làm cho đau đớn, nước mắt cô trào ra. Cô nghe thấy anh lễ phép chào hỏi bố mẹ ngoài phòng khách, nhất thời tim chưa xót như muốn khóc thật lớn nhưng chỉ đành nhanh chóng gạt nước mắt, mạnh mẽ nhẫn nhịn.

Một lát sau, bà Tiết Phụng Minh bước vào, “Tiểu Xán, con quả nhiên biết nhìn người. Người này rất tốt, cử chỉ rất chừng mực, có khí chất, vừa nho nhã vừa chín chắn. Mẹ và bố con đều rất hài lòng.”

Mặt Vương Xán đỏ ửng, “Mẹ, con muốn ngủ một lát.”

“Chuẩn bị ăn cơm bây giờ.”

“Con nằm một lúc rồi dậy ngay.”

Bà Tiết Phụng Minh vừa giúp cô đắp chăn vừa nói: “Mẹ nói với cậu ta rồi, xem lúc nào có thời gian thì đến nhà ta ăn bữa cơm.”

Wương Xán muốn khóc mà không thể, chỉ đành “vâng” một tiếng. Đợi mẹ đi ra ngoài, cô nhắm nhịt chịu đựng, rồi lại úp mặt vào gối.

22. Chương 22

Chương 22: Lại một lần nữa xóa đi ký ức

Ngày hôm sau Vương Xán đi làm, mới phát hiện ra rằng trong tòa soạn đã truyền nhau câu chuyện anh dũng của cô, hơn nữa tình tiết còn vô cùng phóng đại, khiến một đương sự như cô cũng thấy rất ngạc nhiên.

Lý Tiến Hiên luôn viết bài rất sâu sắc, nắm được tin tức trọng điểm là chuyện thường như cơm bữa. Lão Lương từng là quán quân đánh võ, cũng không phải lần đầu tiên chụp ảnh ở những hiện trường nguy hiểm, anh gần như là nhân vật truyền kì của tòa soạn. Duy chỉ có người thường ngày viết bài về tin tức bất động sản, hoàn toàn không liên quan gì đến mảng này như cô lại trở thành nhân vật được nói đến.

Sau khi tan sở, La Âm chạy đến phòng làm việc của Vương Xán, đòi lật chiếc áo len cao cổ của cô ra, nhìn kĩ vết thương rồi tỏ ra ngưỡng mộ nói, “Tớ từ nhỏ đã thích xem cảnh phim có anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân cứu anh hùng. Tiếc rằng, lúc tớ gặp đen đủi lại chưa từng thấy anh hùng từ trên trời rơi xuống, cũng chưa bao giờ gặp cảnh anh hùng bị nạn mà được tớ cứu giúp. Chỉ trong một buổi tối, cậu đã thay tớ hiện thực hóa toàn bộ ước mơ tuổi thơ rồi.”

Wương Xán cười: “Những cái này cậu nghe ai nói vậy? Tớ đã cứu ai nào?”

“Lý Tiến Hiên đã thuật lại toàn bộ sự việc cho tớ nghe rồi. Hơn nữa, hôm qua tớ đã đi thăm lão Lương. Anh ta nói đợi vết thương khỏi sẽ mời cậu ăn cơm, cảm tạ ơn cứu mạng của cậu. Cậu bây giờ sắp trở thành nhân vật truyền kì mới của tòa soạn đấy.”

Wương Xán cầu khẩn nói: “Tớ cảm ơn họ đừng truyền tin nữa là tốt lắm rồi. Bài báo của Lý Tiến Hiên và những bức ảnh của lão Lương có được không hề dễ dàng là sự thật, nhưng tớ chẳng có công lao gì cả.”

“Đi, đi, đi, tớ mời cậu uống café. Cậu phải kể chi tiết toàn bộ sự việc cho tớ nghe.”

Wương Xán cũng không có chuyện gì, bèn cùng La Âm sang quán Lục Môn, đúng lúc chị chủ quán Tô San cũng có ở đó, đích thân đến hỏi thăm họ.”

“Tôi mới nhập hạt café Indonesia ngon lắm. Hai cô có muốn thử một chút không?”

La Âm cười nói: “Không phải là chị không biết, bọn em chưa từng giới về khoản này. Cho dù là hạt café từ Indonesia hay Colombia thì bọn em đều không nhận ra. Cho em và Vương Xán mỗi người một cốc cappuccino là được rồi, không cần biết nó được nhập ở đâu đâu.”

Tô San trách móc nói: “Uổng cho tôi coi cô là tấm biển sống cho quán, đào tạo bao năm như vậy mà vẫn không huấn luyện được một chút sở thích nào.”

Lời này không sai. Mỗi bài báo thổ lộ tâm sự đều ghi rõ địa điểm tâm sự, tần suất xuất hiện trên mặt báo của quán café Lục Môn không hề thấp. Nhiều độc giả cũng thường xuyên đến đây uống café. La Âm bỗng trở thành khách luôn được ưu tiên ở đây. Cô cười, “Tô San, em không có sở thích về café thì sợ gì chứ. Dù sao em vẫn mãi là fan trung thành là được rồi. Chị mang cho Vương Xán một suất điểm tâm tiramisu, coi như thăm hỏi cô ấy.”

Tô San đồng ý, đi vào gọi đồ ăn. La Âm hỏi Vương Xán: “Bây giờ kể cho tớ về anh Cao đó, không phải trùng hợp qua đường đấy chứ?”

Wương Xán không có ý định giấu diếm gì La Âm, “Thật ra vì nghe tớ ở đó nên anh Cao mới vội vàng chạy qua. Hôm đó nếu không có anh ấy thì sẽ rất gay go.”

La Âm tỏ ra như đang suy nghĩ gì đó, Vương Xán chợt dạ nhìn cô, “Tớ và anh ta thật sự không có gì.”

La Âm không nhịn được cười, “Cậu lại bắt đầu đấy, vội vàng giải thích gì với tớ thế? Anh ta có ý với cậu cũng là chuyện hoàn toàn bình thường.”

Wương Xán bắn khoả, “Người ta làm việc nghĩa, chúng ta đừng tranh luận về anh ta nữa. Tớ thật sự không biết phải trả ơn anh ấy như thế nào?”

“Cậu chưa từng nghe câu mỹ nữ phải trả nợ anh hùng bằng ân tình sao?”

Vương Xán mặt rầu rầu không nói gì.

“Được rồi, không nói đến anh ta nữa. Lý Tiến Hiên và lão Lương trước nay đều rất cẩn thận, sẽ không dung túng để cậu cùng điều tra bí mật. Tại sao cậu lại tham gia cuộc điều tra nguy hiểm này? Mấy ngày gần đây cậu có chút kỳ lạ đấy.”

Vương Xán im lặng.

“Hôm qua lúc tiếp độc giả tớ đã gặp bạn trai cậu. Anh ta ngồi đây uống café, nghe tớ nói mới biết cậu bị thương. Một người trông có vẻ bình thản như anh ta mà mặt biến sắc, bỗng dưng cuống quýt chạy ra ngoài. Anh ta đến thăm cậu chứ?”

“Tớ và anh ấy chia tay rồi.”

Mặc dù đã có dự cảm nhưng La Âm vẫn không kìm được thở dài, “Hôm đó Thẩm Tiểu Na vẫn gây ra chuyện không vui à? Thật ra tớ thấy cô ta cứ điên điên khùng khùng, cậu đừng có quá để ý đến, không đáng đâu...”

“Họ không chỉ là anh em, cô ta và anh ấy đã từng đính hôn rồi.”

Thông tin này làm La Âm kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì.

“Tớ không có cách nào chấp nhận điều này.”

“Quả nhiên anh em nuôi gì đó chính là nguồn gốc của sự nhập nhằng. Các cậu đã nói chuyện rõ ràng chứ? Nếu đó chỉ là một mối quan hệ đã qua trong quá khứ thì không nên phản ứng dữ dội.”

“Anh ấy nói đó là chuyện đã qua, nhưng tớ không cho là như vậy.”

“Cũng vì buồn bực về chuyện này nên cậu mới cùng Lý Tiến Hiên và lão Lương tham gia vào cuộc điều tra sao?”

Vương Xán không có cách nào phủ nhận điều này, “Thế nên đừng coi tớ là anh hùng gì hết. Tớ nghe mà không còn sức để đổ mặt nữa.”

“Đồ ngốc, tại sao không nói với tớ?” La Âm nhìn cô tội nghiệp, “À, phải trách tớ mấy ngày gần đây quá bận rộn, không dành thời gian bên cạnh cậu.”

“Số lần cậu khuyên giải tớ đã quá nhiều rồi.” Đôi mắt Vương Xán rủ xuống, “Tớ sẽ phải tự đối diện, cho dù thế nào, cũng dần dần quên đi chuyện này.”

Điện thoại Vương Xán đổ chuông, cô lấy ra xem, là Hoàng Hiểu Thành. Từ sau khi gặp nhau ở quán café Lục Môn trong lần công tác trước, cô và Hoàng Hiểu Thành chưa từng liên lạc. Cô nhắc máy nghe.

“Vương Xán, chào em.”

“Chào anh.”

“Anh lại đến đây công tác rồi, vừa giải quyết xong công việc, đang định đến quán café lần trước đây.” Vương Xán ngạc nhiên, chưa kịp nói gì thì chuông gió ở cửa quán khẽ rung lên. Cô ngẩng đầu nhìn, Hoàng Hiểu Thành đang bước vào, vẫn nói chuyện điện thoại, “Có thể tìm thời gian rảnh ngồi uống café không?”

“Bây giờ cũng được.”

Hoàng Hiểu Thành theo nhân viên phục vụ đi vào trong, “Em tan sở chưa? Anh ngồi đây đợi em nhé.”

“Quay đầu về phía sau xem.”

Hoàng Hiểu Thành ngơ ngác quay đầu, nhìn thấy Vương Xán, khuôn mặt anh rạng rỡ nụ cười. Vương Xán giới thiệu anh và La Âm với nhau. Lúc này nhân viên phục vụ bê hai cốc café cappuccino và một suất tiramisu đến. La Âm cười hỏi Hoàng Hiểu Thành, “Anh có quen uống cappuccino không?”

Hoàng Hiểu Thành cười cởi mở, “Đều được, thật ra bình thường tôi uống nhiều nhất vẫn là café hòa tan.”

La Âm gật đầu, đứng dậy, “Ly này coi như tôi mời. Đúng lúc tôi có chút việc phải làm. Hai người cứ từ từ nói chuyện. Tôi đi trước đây.”

Cô nháy mắt với Vương Xán, bước từ từ đến phía quầy lễ tân, nói vài câu với Tô San, thanh toán rồi bước ra ngoài.

Hoàng Hiểu Thành đặt cuốn sổ tay luôn đem theo sang ghế bên cạnh, duỗi thẳng hai chân, thở dài một tiếng, “Bây giờ đã hiểu chút về những người có sở thích ngồi lì trong quán café, không khí ở đây rất yên bình.”

Vương Xán thấy mặt anh lộ vẻ mệt mỏi nên hỏi, “Có phải anh mệt lắm đúng không?”

“Đúng vậy, gần đây lúc nào cũng đi công tác. Sáng nay ngồi chuyến bay sớm đến thẳng công trường theo dõi tiến độ dự án, vừa xong anh mới vào khách sạn làm thủ tục thuê phòng.”

Vương Xán đang định nói thì điện thoại đặt trên bàn đổ chuông, hiển thị có tin nhắn đến. Cô mở ra nhìn, đó là tin nhắn của La Âm.

“Bạn cùng giới chỉ có thể hiểu, bạn khác giới mới an ủi được. Cậu đã nghe câu nói nổi tiếng này chưa? Đặc biệt khi bạn khác giới đó là một anh chàng đẹp trai thì sự an ủi ấy có tác dụng rõ ràng hơn, ha ha.”

Vương Xán dở khóc dở cười với tin nhắn lém lỉnh của La Âm. Cô đặt điện thoại xuống, uể oải ăn bánh tiramisu. Dưới ánh đèn dịu nhẹ, mái tóc đen tuyền của cô rủ xuống bóng mượt, lấp lánh như ngọc đen. Trong lòng Hoàng Hiểu Thành bỗng xúc động, dường như muốn đưa tay ra vuốt lên mái tóc ấy như trước đây. Nhưng anh cố gắng kìm nén, chỉ nhìn cô chăm chú. Đột nhiên, anh nhận ra hình như có gì khác thường từ lúc anh bước vào quán. Tinh thần Vương Xán rõ ràng không được tươi vui như lần gặp trước, sắc mặt nhợt nhạt, chiếc cằm gầy nhon. Đôi mắt linh hoạt luôn ẩn chứa nụ cười trước đây giờ có chút đờ đẫn, phía dưới còn có quầng thâm.

Vương Xán cảm nhận được ánh mắt của anh, nhắc ly café lên uống một ngụm, “Sao vậy?”

“Nhìn em tinh thần có vẻ không ổn, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Cô lấy lại tinh thần, giả bộ cười như không có chuyện gì, nhưng cũng không muốn nói đến chuyện cô vừa bị thương, “Hình như em bị cảm lạnh thôi, không có gì đâu.”

“Đừng chủ quan, em mà bị cảm là rất lâu khỏi đấy.”

“Em biết rồi.”

Hoàng Hiểu Thành thấy tình hình của Vương Xán rõ ràng không đơn giản chỉ là vấn đề sức khỏe. Nhưng cô không muốn nói nhiều, tất nhiên anh cũng không muốn hỏi thêm. “Công ty anh vừa khởi động một dự án mới ở đây. Sau này có thể sẽ thường xuyên đến đây công tác.”

Cô chần chờ một lát, “Hà Lệ Lệ vẫn khỏe chứ?”

“Anh chuyển đi rồi, không hay liên lạc với cô ấy.”

Vương Xán không hỏi thêm gì nữa. Một mặt, cô nhớ lời hứa của mình với Hà Lệ Lệ. Mặt khác, cô bây giờ không có thừa sức lực tâm trí đi theo dõi sự thay đổi trong tình cảm của người khác, chỉ lấy tay chống đầu chán nản ăn tiramisu.

Hoàng Hiểu Thành uống hết ly café, “Để anh đưa em về nhà nghỉ ngơi nhé.”

Hai người đứng trước quán café đợi xe, Hoàng Hiểu Thành vu vơ nói: “Tiểu Xán, ở đây anh không có nhiều bạn học, nếu không phiền có lúc anh sẽ hẹn em ra ngoài ăn cơm nhé.”

Vương Xán không trả lời, chỉ thầm cười đau khổ trong lòng. Cô biết Hoàng Hiểu Thành trước giờ luôn là người thông minh. Nỗi buồn chắc chắn đã hiện rất rõ trên khuôn mặt cô, không thể giấu được đôi mắt của anh. Anh tôn trọng cô không nhắc đến, cô cũng không có tâm trạng để nói mình đã có bạn trai như lần trước.

Sau đó, Hoàng Hiểu Thành thường xuyên đi lại giữa Hán Giang và Thượng Hải. Một tuần sau, anh gọi điện thoại hẹn Vương Xán đi ăn tối. Vương Xán vừa viết bài, vừa không ngừng lấy khăn giấy lau nước mũi. Mũi cô đã bị rát đỏ lên rồi. Sức khỏe không ổn, tâm trạng lại vô cùng xấu, Vương Xán không có hứng thú đi ăn, cũng thực sự không biết phải duy trì khoảng cách với Hoàng Hiểu Thành thế nào.

“Em bị cảm cúm, không muốn ăn đâu.”

Nhưng Hoàng Hiểu Thành rất biết cách dẫn dắt cuộc đối thoại. Anh không để ý đến lời từ chối của cô, cứ vòng vo đủ chuyện, từ chuyện ở thành phố thời tiết đang lạnh dần đến bữa ăn khủng khiếp ở hiện trường dự án, tiếp tục đến căn phòng cô đơn vô vị ở khách sạn, cuối cùng là đến tần suất đi công tác của anh gần đây, anh thật sự không thích ăn cơm trên máy bay. Một cuộc điện thoại kéo dài đến gần năm phút, Vương Xán đã đồng ý sau khi tan sở sẽ ăn cơm cùng anh mà đến cô cũng không hiểu tại sao lại đồng ý.

Vương Xán bỏ điện thoại xuống, xoay xoay chiếc bút bi trong tay, ngồi ngây người nhìn hình đại diện trên MSN của Trần Hướng Viễn. Từ sau lần anh rời khỏi nhà cô, đã gần nửa tháng họ không liên lạc gì rồi. Trần Hướng Viễn không gọi điện thoại cũng không nhắn tin cho Vương Xán. Chỉ khi thấy cô online trên MSN, anh mới hỏi thăm hoặc nhắc nhở vài câu.

“Vết thương đã khỏi chưa?”

“Đến giờ em đi ăn cơm rồi đấy.”

“Ngày mai nhiệt độ xuống thấp, trời mưa đấy, em nhớ mặc thêm áo nhé.”

“Nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức khuya.”

Vương Xán luôn không trả lời, nhưng Trần Hướng Viễn lại dường như không để ý đến sự im lặng ấy.

Đây là gì chứ? Vương Xán có cảm giác như phát điên. Cô không h^o thích kiểu sau khi sẽ chia tay sẽ trở thành kẻ thù, nhưng hiện tại cô không thể suy nghĩ tới vấn đề thái độ. Cô chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nỗi đau thất tình, tất nhiên không hoan nghênh anh dùng cách này để chứng minh sự tồn tại của mình.

Địa điểm Hoàng Hiểu Thành hẹn Vương Xán là một nhà hàng mới khai trương. Nhà hàng này diện tích không lớn lắm, không giống với những nhà hàng khác, rõ ràng thiết kế này thích hợp với những người trẻ tuổi, trang trí vô cùng thời thượng, chủ yếu sử dụng ghế sofa tựa và bàn tròn, trông có vẻ giống nhà hàng Tây.

Vừa gọi đồ ăn xong, Vương Xán nhìn thấy Thẩm Tiểu Na. Cô mặc một chiếc áo cổ đỏ, quần bò bó chặt, thân hình vô cùng gợi cảm. Cô đi vào cùng một người đàn ông ngoại quốc tóc nâu. Hai người nói chuyện vô cùng sôi nổi.

Vương Xán chán nản cúi đầu nhìn thực đơn, định làm như không nhìn thấy Thẩm Tiểu Na. Nhưng Thẩm Tiểu Na hoàn toàn không có ý định như vậy. Cô sắp xếp chỗ ngồi cho người nước ngoài kia rồi bước thẳng đến chỗ Vương Xán.

“Vương Xán, thật trùng hợp.”

Thẩm Tiểu Na trông có vẻ như không hề để sự việc khó xử hôm đó trong lòng. Vương Xán nghĩ, tốt lắm, mọi người đều tỏ ra vẫn ổn với cô, cô gắng đầu qua quýt trả lời, “Đúng vậy.”

“Vị này là...” Thẩm Tiểu Na nhìn về phía Hoàng Hiểu Thành. Vương Xán không thêm lên tiếng, dù sao Hoàng Hiểu Thành luôn biết phải làm thế nào để giải quyết tình huống khó xử này.

“Hoàng Hiểu Thành. Chào cô.” Quả nhiên Hoàng Hiểu Thành hơi đứng dậy, tự giới thiệu rất đơn giản rõ ràng.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Thẩm Tiểu Na phải chịu thua như thế. Cô nhún vai cười, “Không làm phiền hai người nữa. Tạm biệt.”

Sau khi Thẩm Tiểu Na đi, Hoàng Hiểu Thành cười nhìn Vương Xán. Vương Xán không nhả nài, ném thực đơn xuống, “Đúng là em không có phong độ.”

“Cô gái đồng đánh ấy đã làm gì em à?”

“Có muốn em ở lại đây ăn cơm không? Nếu muốn thì đừng nhắc tới cô ta nữa.” Vương Xán ầm ừc nói.

“Được rồi, được rồi. Không nhắc nữa.” Hoàng Hiểu Thành đầu hàng, “Hôm nay em phải ăn uống tử tế vào nhé, xem em gầy đến mức nào rồi kìa.”

Sau khi thức ăn được mang lên, Hoàng Hiểu Thành liên tục đốc thúc Vương Xán ăn nhiều một chút. Vương Xán có chút dở khóc dở cười.

“Làm sao em ăn được nhiều như thế?”

“Cô gái ngốc! Trước đây em ăn rất nhiều. Tuyệt đối không được chạy theo một gầy trơ xương đâu nhé. Con gái phải mỡ màng một chút thì ôm mới thoải mái.”

Giọng nói của anh ấm áp như vậy nhưng thái độ lại vô cùng thần nhiên. Vương Xán trợn mắt nhìn anh, anh vẫn không thay đổi thái độ. Cô bỗng cảm thấy không an tâm, chỉ đành cúi đầu “đối phó” với món thịt kho tàu.

Vương Xán miễn cưỡng ăn một chút, vẫn không tìm được cảm giác thèm ăn, đành mệt mỏi nhìn đĩa thức ăn mà bực bội, “Em đã nói là em không muốn ăn, gọi nhiều đồ ăn như vậy đúng là lãng phí. Anh ăn nhiều một chút đi.”

Hoàng Hiểu Thành đột nhiên đưa tay ra chạm nhẹ lên trán Vương Xán. Cô bất ngờ không kịp tránh, nói: “Anh làm gì vậy?”

“Em đang sốt đấy?”

Vương Xán cảm thấy đầu hơi nặng, hơi thở cũng rất nóng. “Thôi vậy, em về nhà đây. Hôm nay thật sự rất xin lỗi anh, hại anh không có được một bữa cơm ngon.”

“Em bị cảm bao lâu rồi?”

“Mới vài ngày nay, nhưng mà không nặng lắm.”

“Anh đưa em đi bệnh viện. Nếu đã sốt thì nhất định phải truyền nước.”

Cả tuần nay Vương Xán uống đủ các loại thuốc, ra vào bệnh viện không ít lần, thật sự đã quá chán ghét môi trường đó rồi, “Không cần đâu. Em về nhà uống thuốc rồi ngủ một lát là ổn thôi mà.”

Hoàng Hiểu Thành không để ý đến sự phản đối của cô, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền. Sau đó anh ra ngoài bắt xe, hai người đi thẳng đến bệnh viện.

Vương Xán không biết làm sao đành nói: “Vây đến bệnh viện số 3 gần nhà em đi.”

Thời điểm này đang dần vào cuối thu, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn. Đến buổi tối, số lượng người đến bệnh viện truyền nước vì cảm cúm rất đông. Vương Xán ngồi xuống rồi thúc giục Hoàng Hiểu Thành về khách sạn nghỉ ngơi, cô có thể tự về nhà. Nhưng anh lại vô cùng kiên định, “Anh về nhà cũng ngồi không thôi.”

Hoàng Hiểu Thành ra ngoài mua nước uống. Một lát sau anh bưng một cốc ca cao nóng đưa cho cô, “Em lúc nào cũng cố chịu đựng, đến cuối cùng không thể gượng được nữa mới đến bệnh viện.”

“Sức khỏe em đúng là rất tốt. Lần bị cảm trước là năm tốt nghiệp...”

Vương Xán bỗng nhiên dừng lại. Hai người cùng lúc nhớ lại mùa đông năm thứ tư đại học, khi đó Vương Xán cũng bị cảm cúm. Cô khó chịu quá nên gọi điện cho Hoàng Hiểu Thành. Anh trèo qua cánh cổng đã khóa cửa trường học, bắt xe chạy đến thăm cô, rồi lại đưa cô đến bệnh viện, ngồi bên cạnh trông cô truyền nước.

Những kí ức bỗng chốc ùa về trong tim, hai người đều có những cảm giác khó tả. Hoàng Hiểu Thành bỗng nhiên cười lớn, “Sau đó anh cũng không khỏe nên đã đến bệnh viện khám, em còn nhớ anh bị mắc bệnh gì không?”

Vương Xán sững người. Cô truyền nước vài ngày, bệnh đã tốt hơn thì anh lại bị sốt, ho, đau đầu. Cô giục anh đến bệnh viện. Kiểm tra xong, bác sĩ nhìn kết quả rồi nghiêm mặt nói: “Bạn này bị lây nhiễm chứng tăng bạch cầu đơn nhân.”

Vương Xán bị cái tên khoa học khó hiểu và dài làm cho lo lắng, bỗng cuống lên, “Bác sĩ, bệnh này có nghiêm trọng không?”

Bác sĩ rõ ràng đang đợi họ hỏi, thấy vẻ hốt hoảng của Vương Xán liền cười lớn, “Đừng sợ, đây là bệnh truyền nhiễm cấp tính. Nó còn có một cái tên thường gọi là “bệnh của những nụ hôn.” Thường thì những người đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, hôn quá nhiều mới bị lây nhiễm. Những thanh niên trẻ cơ thể tốt, nằm ở giường nghỉ ngơi một thời gian là có thể tự khỏi.”

Vương Xán bỗng nhiên bị khó xử, mặt đỏ tía tai, quay đầu nhìn Hoàng Hiểu Thành. Anh lại không có chút gì tỏ ra bối rối, vừa lấy tay che miệng ho vừa cười.

Bây giờ nhớ lại Vương Xán cũng thấy buồn cười. Hoàng Hiểu Thành cúi thấp người đi đến trước mặt Vương Xán, ánh mắt lóe lên chút nghịch ngợm, “Anh không thể không nói. Đó tuyệt đối là chuyện vui nhất trong cuộc đời này của anh, một loại bệnh mà anh cam tâm tình nguyện mắc phải.”

“Đừng nói lung tung nữa.” Bệnh viện này gần nhà, Vương Xán sợ có người quen nhìn thấy, nhỏ giọng nói, “Mau đứng dậy ngồi cho hẳn hoi đi!”

Hoàng Hiểu Thành không tiếp tục trêu đùa nữa, đứng dậy ngồi cạnh cô, đợi cho đến khi cô truyền nước xong liền đưa cô về nhà.

Vương Xán ít nhiều có chút lo lắng bất an. Đến phía dưới tòa nhà, cô giục Hoàng Hiểu Thành đi. Thế nhưng cô sợ chuyện gì nhất thì nó lại xảy ra. Vừa ngoảnh đầu, cô liền gặp mẹ đang đi xuống đổ rác. Bà Tiết Phượng Minh nghi ngờ nhìn theo bóng Hoàng Hiểu Thành rồi lại nhìn Vương Xán. Vương Xán đành dùng khổ nhục kế, “Mẹ, con đang sốt, vừa tiêm một mũi, còn phải tiêm ba mũi nữa. Khó chịu quá!”

Bà Tiết Phượng Minh quả nhiên cuống lên, “Mẹ đã bảo con uống thuốc sớm, con nhất định không nghe. Mau lên nhà đi, ở đây gió to quá.”

Thoát được lần này, trong lòng Vương Xán mừng thầm. Dưới sự thúc giục của mẹ, cô nhanh chóng tắm giặt rồi leo lên giường. Nhưng khoảng thời gian này, khi làm việc cô còn cố ép mình tập trung, nhưng những lúc không làm việc, cô hình như đã có thói quen suy nghĩ vẩn vơ, giấc ngủ cũng không tốt, không thể ngủ ngon như trước đây.

Vương Xán lấy quyển sách ra đọc mong tìm cảm giác buồn ngủ, lật được khoảng mười trang, cô không hiểu nội dung sách viết gì. Lúc này một cơn gió lành lạnh thổi qua ô cửa đang mở, Vương Xán bước xuống giường định đóng cửa sổ lại. Khi đang kéo rèm cửa, vô tình nhìn xuống dưới, cô bỗng sững người.

Một chiếc ô tô màu bạc đang đỗ dưới tòa nhà. Ở đây không có vạch kẻ đỗ xe, thường thì rất ít người để xe ở đây lâu. Cô kéo rèm cửa nhìn xuống, không sai, là xe của Trần Hướng Viễn. Đèn đường ngoài cửa sổ mờ ảo, nhưng thời tiết rất thoáng đãng, nửa vầng trăng treo cao trên bầu trời. Từ chỗ Vương Xán có thể thấy rất rõ cửa xe đang mở. Trần Hướng Viễn ngồi trên ghế lái, tay cầm thuốc lá gác lên cửa xe ô tô. Một lát sau, cánh tay ấy duỗi ra, ngón tay thon dài gạt tàn thuốc lá, có thể nhìn thấy đồng hồ phản chiếu ánh đèn, lửa đỏ của điếu thuốc sáng lên trong đêm tối.

Vương Xán buông rèm cửa xuống. Cơn buồn ngủ khó khăn lắm mới lấy lại được lúc này đã hoàn toàn biến mất. Cô cúi đầu dựa vào cửa kính, nhìn chăm chăm xuống phía dưới nhà hồi lâu. Gió làm rèm cửa bay phấp phới. Cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng, cảm nhận cơn gió lạnh, hai tay vô thức đan chéo ôm lấy bờ vai. Nhớ lại chuyện truyền nước ở bệnh viện, cô cười buồn. Cuối cùng, cô quyết định kéo rèm cửa, tắt đèn, lên giường lấy chăn quấn chặt quanh người.

Nằm trên giường, Vương Xán cố gắng thả lỏng. Cuối cùng cũng thành công đưa mình vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cũng không biết là sau bao lâu, cô giật mình tỉnh dậy sau giấc mơ. Cô vùng dậy, nhanh như chớp chạy chân đất đến cạnh cửa sổ, kéo tấm rèm cửa nhìn xuống dưới. Chiếc xe đó đã không còn ở phía dưới nữa. Ánh trăng lạnh leo chiếu xuống mặt đất trắng xám như làn sương mờ.

Vương Xán không hiểu là đang thất vọng hay là thở phào nhẹ nhõm nữa. Nước mắt cứ thế tuôn trào. Cô cứ đứng đó cho đến lúc toàn thân lạnh ngắt mới quay vào giường tiếp tục ngủ, nhưng giấc ngủ vẫn không hề tròn. Buổi sáng bị bố gõ cửa đánh thức, cô dậy đi tắm mà cứ như vừa mộng du tỉnh lại.

Bà Tiết Phượng Minh dạy lớp cuối cấp nên luôn đi từ rất sớm. Đồ ăn sáng đã bày sẵn ở trên bàn. Ông Vương Thao vừa ăn sáng vừa đọc báo, nhưng lại giống như Vương Xán có chút không tập trung. Một lúc sau, ông ho một tiếng, gấp tờ báo lại, ra vẻ như muốn nói gì đó. Vương Xán nhìn mà cảm thấy buồn cười.

“Bố, vẻ mặt này của bố giống hệt với mẹ. Thảo nào người ta nói là vợ chồng lâu năm sẽ có điểm tương đồng.”

Ông Vương Thao cười, “Tiểu Xán, tối về có thể mẹ con sẽ nói chuyện với con, tốt nhất con nên chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Vương Xán nũng nịu cười, “Nói chuyện gì bố có thể tiết lộ một chút không? Để con chuẩn bị đầy đủ hơn.”

Ông Vương Thao tiếp tục ho một tiếng, rõ ràng là có gì đó khó nói, “Con và bạn trai có phải đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Nụ cười trên mặt Vương Xán bỗng vụt tắt, nhất thời không nói được lời nào.

“Mẹ con nói, gần đây tâm trạng của con không bình thường, cũng không hay ra ngoài hẹn hò. Tối qua hình như bà ấy còn thấy có người con trai khác đưa con về. Bố không có ý định can thiệp quá nhiều, nói bà ấy không nên để ý kỹ quá, con có thể giải quyết được. Nhưng con cũng biết mẹ con rồi đấy, tối nay nhất định sẽ nói chuyện với con. Con chuẩn bị kỹ tâm lý, bà ấy nói gì thì con cứ nghe, đừng có cãi lại bà ấy.”

Vương Xán không ngờ mắt mẹ cô lại minh mẫn đến vậy, còn nhìn thấy cả Hoàng Hiểu Thành. Về mặt Vương Xán bình thản. Ông Vương Thao an ủi, “Đây không phải là lần đầu tiên mẹ con tâm sự với con, sợ gì chứ?”

Vương Xán không hề sợ mẹ mà chỉ lo lắng vì nội dung tâm sự. Thế nhưng cô hiểu rất rõ mẹ mình, cô biết có tránh thế nào cũng không được. Tâm sự thì tâm sự, tâm sự xong cô sẽ không phải tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì nữa, cũng có thể coi như được giải thoát.

Sau khi đến tòa soạn, cô không có thời gian rảnh nghĩ đến chuyện này nữa. Mặc dù bệnh cảm cúm chưa khỏi nhưng lịch làm việc của cô mấy ngày gần đây luôn kín.

Hiện tại, tình hình nhà đất trông có vẻ vẫn rất nóng và phồn vinh, nhưng nhà nước cứ liên tiếp đưa ra những chính sách điều chỉnh nên ảnh hưởng từ việc thu hẹp nguồn vốn ngân hàng đã ngầm xuất hiện. Tòa soạn vẫn tiếp tục tổ chức hội thảo. Chủ đề của lần này tất nhiên sẽ bàn về ảnh hưởng của những chính sách đến tình hình phát triển nhà đất của khu vực. Ban tổ chức hội thảo đã vạch ra những câu hỏi, khoanh vùng danh sách khách mời, mỗi người chịu trách nhiệm một công việc. Vương Xán ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn ra còn bận đầu tắt mặt tối vì cuộc hội thảo lần này.

Như thường lệ, cô gọi điện cho bộ phận tín dụng của ngân hàng, đối chiếu tên khách mời tham gia hội thảo. Phía đầu dây nói với cô một cái tên lạ, “Về sau, chủ nhiệm Lý sẽ phụ trách công việc này. Lần hội thảo này, chủ nhiệm Lý sẽ tham gia cùng phó giám đốc mới nhậm chức.”

Vương Xán chần chờ một lát, không thể kìm nén được hỏi: “Vậy chủ nhiệm Trần Hương Viễn đâu? Có phải là bị điều đi rồi không?”

“Anh ấy đã nộp đơn xin từ chức, bây giờ không làm việc ở ngân hàng nữa.”

Buông điện thoại xuống, Vương Xán nghĩ trong lòng: Cuối cùng anh ấy vẫn rời ngân hàng đến công ty Tín Hòa, lựa chọn như vậy cũng đúng, thà đến quản lý tài chính của một công ty còn hơn bị điều đi ngân hàng chi nhánh xa xôi làm việc. Nhưng cho dù anh được thăng tiến như thế nào thì cũng không còn liên quan gì đến cô nữa rồi.

Khi Vương Xán đang ngây người suy nghĩ, Trần Hương Viễn bỗng gửi một tin nhắn trên MSN, “Đừng ngồi quá lâu trước màn hình máy tính, ra ngoài đi lại một lát rồi tiếp tục làm việc.”

Bệnh cảm cúm của Vương Xán chưa khỏi hoàn toàn, ngồi làm việc lâu, đúng là có cảm giác đau đầu, hoa mắt, phần trán cô cứng đờ. Nhưng sự nhắc nhở thiện ý của Trần Hương Viễn làm Vương Xán nhớ lại sự đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất của chiếc xe ô tô tối qua, không hiểu sao cô bỗng tức giận.

“Không cần anh quan tâm.” Cô gửi đi một câu trả lời lạnh lùng, tiện tay xóa luôn tên anh trong danh sách liên hệ.

Vương Xán tiếp tục viết đề cương, cô cứ ngồi viết, tốc độ càng ngày càng chậm, dường như cô mới nhận ra lúc trước cô đã làm chuyện gì. Cô vươn vai rồi nằm gác xuống bàn.

Cũng không biết gục xuống bao lâu, chủ nhiệm Dương đi qua nhìn thấy, hỏi cô: “Vương Xán, không sao chứ? Không khỏe thì đừng có cố ép mình.”

Cô không ngẩng đầu, uể oải nói: “Không sao, không sao. Tôi chỉ nghỉ ngơi một lát thôi. Chủ nhiệm yên tâm đi, tôi sẽ tiếp tục làm bán mạng đây.”

Chủ nhiệm Dương cười lớn bước ra. Anh luôn hiểu Vương Xán. Cô gái trông có vẻ nũng nịu này không những ham học hỏi, khéo léo, hơn nữa làm việc rất chăm chỉ, không sợ khổ, những công việc giao cho cô thường anh không cần lo lắng.

Vương Xán nằm gục cho đến khi cánh tay bị trán đè lên tê dại không còn cảm giác mới ngẩng đầu lên, đưa tay sửa lại mái tóc đang rối tung. Cô không hiểu thái độ kích động vừa rồi của mình nhưng lại nghĩ: Thôi vậy, lẽ nào mày vẫn còn có ý nghĩ cứu vãn hạnh phúc sao? Có cần thiết phải giày vò bản thân như vậy không? Mặc dù hành động này vừa ấu trĩ vừa chẳng ra sao nhưng xóa tên anh đi, giống như xóa đi kí ức, kết thúc triệt để cũng tốt.

Buổi tối Vương Xán đến bệnh viện truyền nước, về đến nhà thì cũng không còn sớm nữa. Nhưng đúng như ông Vương Thao dự đoán lúc sáng, bà Tiết Phượng Minh đi vào phòng của Vương Xán, xoa đầu nhìn cô trêu mếu.

“Hình như đã hạ sốt rồi! Tiểu Xán, con rất mệt sao?”

Vương Xán chỉ nói “vâng” một tiếng.

“Vậy được, mẹ chỉ nói chuyện đơn giản với con một chút.” Bà chỉnh lại mái tóc bóng khỏe của Vương Xán, “Người con trai tối qua đưa con về là ai vậy?”

“Một người bạn.”

“Tiểu Xán, con đã có bạn trai rồi! Con gái đoan trang một chút sẽ tốt hơn. Ngoài bạn trai ra đừng để người khác đưa về nhà, tránh hàng xóm dị nghị, cũng không để bạn trai con hiểu lầm.”

Vương Xán không nói lại lời nào.

Mẹ thấy cô ngẩn người thì càng nhẹ nhàng hơn, “Con là con gái mẹ, mẹ biết con thế nào. Mẹ cũng không phải là người cổ hủ. Nhưng nếu cứ có những người con trai khác đưa con về nhà, sẽ khó tránh khỏi người khác nghĩ không tốt. Nơi chúng ta sống lại là khu tập thể của cơ quan bố con, hàng xóm đều là đồng nghiệp hoặc cùng một hệ thống, mọi người đều quen biết nhau, có một số người cũng thích để ý những chuyện thế này.”

Vương Xán thở dài một tiếng, “Con biết rồi, mẹ, sau này sẽ không xảy ra chuyện này nữa.”

“Con và Tiểu Trần có phải đang có chuyện gì mâu thuẫn không? Tại sao con đi truyền nước mà cậu ấy không đưa con đi? Cậu ấy thật sự bận đến mức đó sao?”

Tim Vương Xán bỗng thất lại, “Bọn con chia tay rồi!”

Bà Tiết Phượng Minh không ngờ cô lại trả lời thẳng như thế, ngẩn người một lát rồi cuống lên, “Lần trước cậu ấy đến thăm con, không phải hai đứa vẫn rất tốt sao? Sao lại nói chia tay là chia tay ngay thế?”

“Tính cách chúng con không hợp nhau.”

Câu trả lời chung chung như vậy tất nhiên không thể làm bà Tiết Phượng Minh chấp nhận, “Nhìn cậu ấy có vẻ rất được, vừa chín chắn lại vừa có khí chất, tính cách đó sẽ bổ sung cho con. Sao hai đứa lại cãi nhau thế? Trong chuyện này không nên quá tùy tiện.”

Vương Xán im lặng không nói.

“Tiểu Xán, không phải mẹ muốn can thiệp vào chuyện của con. Nhưng việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời con...”

“Thời gian con quen biết anh ấy quá ngắn, còn cách xa khoảng thời gian cả đời người.”

Giọng điệu bình thản của Vương Xán làm bà Tiết Phượng Minh sững sờ: “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Mắt Vương Xán sụp xuống, “Không có gì, thật đấy mẹ ạ. Mẹ đừng nhắc đến nữa. Con muốn đi ngủ rồi. Mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Vương Xán quay đầu nằm lên giường, mắt nhắm lại không muốn tiếp tục nói chuyện. Bà Tiết Phụng Minh dường như bị giật mình về bộ dạng khác thường của con gái, muốn nói nhưng lại thôi. Bà giúp cô đắp chăn, tắt đèn rồi đi ra ngoài.

“Không biết Tiểu Xán đã giấu chúng ta bao lâu. Con gái lớn rồi, không phải chuyện gì cũng kể hết với chúng ta nữa rồi.” Bà có chút thất vọng, lại có chút lo lắng, “Thảo nào mà dạo này con bé lại gầy đi nhiều như vậy.”

Ông Vương Thao liếc nhìn vợ, nhưng không nói gì. Bà có chút tức giận, “Sao vậy? Tôi đã bàn bạc với ông rồi mới đi nói với nó. Đây đều là vì muốn tốt cho con gái mà.”

“Bà luôn coi nó như trẻ con, chuyện gì cũng muốn lo lắng. Nhưng cũng có lúc đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của con bé. Không nhận ra là con bé giấu chúng ta cũng chỉ vì không muốn chúng ta lo lắng sao?”

Bà Tiết Phụng Minh bỗng chốc trầm ngâm.

23. Chương 23

Chương 23: Chẳng thể nào quay lại như trước kia

Sau một thời gian chuẩn bị căng thẳng, hội thảo nghiên cứu tình hình nhà đất ở Hán Giang đã được tổ chức tại một khách sạn theo đúng dự định.

Cuộc hội thảo lần này nhận được tài trợ của một doanh nghiệp lớn trong thành phố, mời đến đây mấy vị đại diện thương nhân và nhà kinh tế học nổi tiếng trong nước, tất cả những cao thủ trong giới đều lên tiếng bình luận, có ý kiến quý giá, có ý kiến gây ngạc nhiên, không ít ý kiến lại đối nghịch với nhau, khiến cho buổi thảo luận càng trở nên đặc sắc, tinh tế.

Nguy cơ khủng hoảng kinh tế nước Mỹ đã ngày càng gây ảnh hưởng rõ rệt, so sánh với hội đàm vào lúc cuối xuân đầu hạ, lần này thái độ của các khách mời có phần thay đổi. Họ hết sức thận trọng, tỏ ra lạc quan, trình trọng giải thích chính sách của chính phủ hiện nay có tác dụng gì đối với việc phát triển bất động sản.

Trong hội nghị cũng tổ chức một cuộc phỏng vấn riêng rẽ, khi phỏng vấn đến người vừa đảm nhiệm vai trò phó phòng tín dụng ngân hàng thay Trần Hướng Viễn. Nhìn thấy người ta mặc bộ âu phục làm việc quen thuộc, Vương Xán bất giác ngáy người trong giây lát.

Việc có mối tình ngắn ngủi cùng cô liệu có gây ra ảnh hưởng gì với người đó hay không? Có lẽ cũng đành để mọi chuyện trôi qua như vậy thôi. Không biết phải bao lâu nữa mới có thể khôi phục lại tình trạng bình thường như trước kia? Cái được gọi là bình thường phải chăng giống như khi chưa từng xảy ra chuyện gì? Nếu một chuyện tình thực sự đã từng xảy ra sau cùng biến mất không dấu tích liệu chẳng khiến con người ta bị thương, ai oán?

Những suy nghĩ này chợt hiện lên trong đầu Vương Xán khiến cô mơ màng, ngây lửng.

Hội nghị diễn ra quá nửa, di động của Vương Xán bỗng reo lên, là Hoàng Hiểu Thành gọi tới, cô ra ngoài nhận máy, tiện thể hít thở chút không khí trong lành. Anh nói rằng anh sắp đi công tác, sau đó trình trọng mời cô ngày mai cùng tới trường cũ ngắm cây bạch quả.

Vương Xán do dự một hồi, tâm trạng đang rối bời, đích thực nên ra ngoài hít thở không khí trong lành, thế nhưng bản năng lại mách bảo cô rằng vào lúc này đi lại quá thân thiết với Hoàng Hiểu Thành dường như không phải là hành động sáng suốt ấy.

“Ồ hội thảo của trường, anh đã nhìn thấy lá bạch quả mấy ngày nay vừa đúng độ đẹp nhất, chỉ vài ngày nữa thôi gió lớn thổi qua, lá cây sẽ rụng hết đấy. Mọi thứ không chờ mình đâu, em đừng do dự thêm nữa.”

“Thế nhưng sáng ngày mai em còn một cuộc phỏng vấn nữa, làm gì có thời gian đi tiêu khiển cùng anh.”

“Sáng mai anh cũng phải đến trông hiện trường dự án, chúng ta hẹn nhau vào buổi chiều, anh sẽ tới đón em.”

“Được thôi!” Vương Xán suy tính một hồi, ngày mai có cuộc phỏng vấn tại hội nghị, những cuộc phỏng vấn kiểu này thường chỉ cần mang theo một chút đồ, không tốn nhiều thời gian, phải sang tuần sau mới phải giao bản thảo, không cần viết bài gấp. “Không cần anh phải đón, chúng ta hẹn nhau ở cổng trường là được rồi. Ừm, em sẽ gọi điện cho anh. Được, gặp ở cửa nam nhé. Bây giờ em đang có chút việc, không nói thêm nữa.”

Vương Xán c di động, quay người đẩy cánh cửa lớn đi vào phòng hội nghị, giọng phát biểu của khách mời vang vọng bên tai: “... Nhân tố của chính sách này mãi mãi là trọng điểm mà chúng ta cần phải suy ngẫm. Muốn thị trường nhà đất phát triển một cách lành mạnh thì cần phải chú trọng nhiều công tác khác nữa.”

Cô lại tự nhắc nhở bản thân phải làm việc thật tốt thôi!

Ngày tiếp theo, đứng trước cổng phía nam trường đại học Khoa học tự nhiên mà trước kia Hoàng Hiểu Thành từng theo học, Vương Xán cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Trường đại học Khoa học tự nhiên cũng được coi là trường khá nổi trong nước, khuôn viên trường lớn, phía sau lại có một ngọn núi nhỏ trồng rất nhiều cây bạch quả, cứ vào tiết trời giữa thu thế này, chính là lúc lá cây bạch quả vàng rộ một khoảng trời, phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Trường Vương Xán học trước kia cách nơi này không xa, trước đây khi còn đi học, cô cũng thường xuyên cùng bạn học đến đây chơi. Sau khi yêu Hoàng Hiểu Thành, số lần cô tới đây càng lúc càng nhiều thêm.

“Em đang nghĩ gì thế?” Hoàng Hiểu Thành vội vã đến, thấy Vương Xán liền lên tiếng chào cô.

Vương Xán nhìn Hoàng Hiểu Thành, lại nhìn bản thân, không nhận được mà bật cười thành tiếng. Hôm nay, hai người không hẹn mà cùng mặc quần bò, đi giày thể thao, trông chẳng khác gì mấy nam nữ sinh viên trong trường. “Không ngờ chúng ta lại cùng giả trang thành sinh viên, quá mức vô sỉ.”

“Từ sau khi tốt nghiệp, anh chưa từng quay về trường, nhìn đám sinh viên này là biết, cho dù ăn mặc giống chúng đến độ nào, cũng chẳng bao giờ có được tâm thái, tinh thần thoải mái, thơ ngây như chúng được nữa.”

Đây cũng chính là cảm giác của Vương Xán, lúc này điều khiến cô cảm khái chính là những khuôn mặt vô ưu vô lo này. Cô lắc đầu lên tiếng: “Nhưng em lại không hề cảm thấy tiếc nuối vì chuyện này, nói cho cùng con người ai mà chẳng lớn lên, có được một vài thứ, lại mất đi một vài thứ khác, điều này là tất yếu.”

“Nếu đánh mất đi thứ mà mình hoàn toàn không muốn mất thì phải làm sao?”

Vương Xán lặng người đi, rất khó để trả lời những câu hỏi mang hàm ý sâu xa kiểu này, cô chỉ đành nói: “Hiếm khi đến đúng lúc lá bạch quả đẹp nhất, chúng ta đi thôi, lên núi ngắm lá cây.”

Thời tiết hôm nay thật tuyệt, trời âm trắng, ánh mặt trời sau buổi trưa hiền hòa, ấm nóng, làn gió mang theo không khí mát thi thoảng thổi qua, khiến cho con người cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái, dễ chịu. Hai người đi dọc theo con đường hai bên đường trồng đầy cây, từ từ tiến ra phía sau trường học, tòa nhà giảng đường màu ghi phía trước, hai bảng thông báo dán chỉ chút những tờ quảng cáo màu xanh đỏ, sắc sỡ, những sinh viên nói chuyện cười đùa vui vẻ đi bộ hoặc đạp xe lướt qua... Những tháng ngày sinh viên vui vẻ mà giản dị cách đây không xa đó trông thật giống với cảnh tượng trước mắt. Chỉ có điều đi trên cùng một con đường đó, biết chắc rằng thời gian đó đã qua đi không bao giờ trở lại, hai người nhất thời lặng im không nói gì.

Lại đi qua một tòa nhà giảng đường, cả một cảnh tượng vàng kim chói rực hiện lên trước mắt, màu sắc rực rỡ tuyệt đẹp đó khiến con người ta bất giác phấn khởi hẳn lên. Đây chính là cảnh tượng mà Vương Xán yêu thích nhất, giống hệt như lần đầu cô đặt chân đến đây, chạy thật nhanh, thật nhanh, xông thẳng lên đỉnh núi, khi đứng lại đã mệt đứt hơi, tay chống đầu gối thở không ra hơi.

Bước chân của Hoàng Hiểu Thành không hề chậm hơn Vương Xán, nhưng tinh thần lại sáng khoái, hiển nhiên thể lực mạnh khỏe, dẻo dai hơn cô nhiều.

“Em thực sự già rồi, trước kia chạy lên núi không hề hấn gì, bây giờ lại thở gấp thành mức độ này, trời đất ối.”

“Em vừa khỏi cúm mà, mau ngồi xuống, lau khô mồ hôi đi, đừng để bị cảm lạnh nữa.”

Hôm nay vẫn chưa phải cuối tuần, không có nhiều sinh viên lên đây đọc sách, thỉnh thoảng cũng có những đôi tình nhân quần quýt, dạo bộ trên này, hoặc ngồi xuống hóng ánh nắng ấm áp ban chiều.

Vương Xán và Hoàng Hiểu Thành ngồi dưới bóng một cây bạch quả lớn. Hoàng Hiểu Thành nhìn ngó xung quanh rồi bật cười nói: “Trên trang web của trường học có một mục tổ chức hoạt động thường niên, các cựu sinh viên của trường kể về nơi đầu cầm tay, trao nụ hôn đầu của mình với bạn gái, có rất nhiều phản hồi khác nhau. Em đoán xem, những nơi thuộc top đầu là những nơi nào?”

Vương Xán bắt giắc mỉm cười, đáp án quá dễ để đoán ra. So sánh với cảnh vật của các trường đại học quanh đây, trường đại học Khoa học tự nhiên vẫn luôn nổi tiếng nghiêm ngặt học hành, thế nhưng sinh viên nơi đây không phải là những con mọt sách, ngốc nghếch, đến khi họ yêu ai cũng không hề kém lãng mạn hơn bất cứ sinh viên trường nào khác. Ngọn núi với những cây bạch quả này chất chứa những kỉ niệm tuổi thanh xuân của họ. Điều quan trọng hơn là, nơi này thực sự cũng chính là nơi họ trao nụ hôn đầu, sau đó bắt đầu chuyện tình lãng mạn.

Lúc đó, vừa bắt đầu học kì mới, đúng vào thời khắc đầu thu, cây bạch quả vẫn chưa chuyển sang màu vàng sẫm. Ánh nắng còn rực rỡ, xán lạn hơn hôm nay nhiều, nhiệt độ đương nhiên cũng cao hơn. Có điều, Vương Xán với Hoàng Hiểu Thành không hề tới đây đơn độc, mà đi cùng rất nhiều những bạn sinh viên nam thanh nữ tú.

Vương Xán và Hoàng Hiểu Thành có một cuộc hẹn mùa hè vô cùng vui vẻ, nhưng quan hệ vẫn chưa thật sự thoải mái lắm. Đi mãi đi mãi, hai người cách đám đông một khoảng khá xa, đi dần ra phía sau, hai người nói chuyện trên trời dưới đất. Cả hai cũng biết rằng chuyện gì sắp xảy ra nhưng vẫn không dám tiến lên.

Vương Xán không còn nhớ tại sao hai người lại ôm chặt nhau, khi nụ hôn nóng bỏng đặt trên môi, cô vẫn còn chưa kịp phản ứng, phía trước đã truyền lại giọng nói thẳng thốt của Hà Lệ Lệ: “Hoàng Hiểu Thành, cậu đang ở đâu thế?”

Hai người vội vã tách nhau ra, nhất thời xấu hổ không dám nhìn người kia, tay vẫn đang nắm chặt chưa kịp buông. Các bạn học đứng sau nhìn thấy, bắt đầu chọc ghẹo hai người. Hoàng Hiểu Thành vô cùng bình thản, còn Vương Xán lại căng thẳng đến mức tim đập thình thịch, sau khi quay về trường, nhìn thấy sắc mặt của Hà Lệ Lệ cô mới nhận ra một vài chuyện, phản ứng của mình quá đối chọi chập chững.

Vương Xán ngồi ôm đùi, ngây người suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó kì lạ, cô quay sang nhìn Hoàng Hiểu Thành, anh đang mỉm cười nhìn cô, rõ ràng biết cô đang nghĩ những gì, khiến cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Có điều từ trước đến nay Hoàng Hiểu Thành thuộc dạng người hiểu chuyện, biết dừng chân đúng lúc, không hề nhân cơ hội nói bất cứ điều gì, mà nằm xuống mặt đất. Khoảng thời gian hơn hai năm nay, ở thành phố rộng lớn này, anh thịnh thế, gặp thời cũng được, sức cùng lực kiệt cũng được, thế nhưng những khoảnh khắc tĩnh lặng, yên ả thế này thật sự quá ít để có thể dừng chân, nghỉ ngơi, nhớ lại khoảng thời gian sinh viên vô ưu vô lo. Anh bắt giắc than dài đầy thư thái: “Sau khi tốt nghiệp, nơi khiến anh nhớ nhất trong trường chính là nơi đây. Mùa thu đầu tiên đến với Thượng Hải, anh thấy trên tạp chí một tấm ảnh chụp về rừng cây bạch quả, rất muốn tới ngắm tận mắt. Thế nhưng khi mới đi làm, anh thực sự không kiên đến mức xin nghỉ phép chỉ vì lí do này.”

Mãi lâu sau anh không nghe thấy Vương Xán ngồi bên nói gì, liền quay đầu nhìn, cô đang chăm chú nhặt những chiếc lá rơi trên mặt đất, lá bạch quả vào mùa thu có sắc vàng tươi tắn, vô cùng diễm lệ, hình dạng cũng mỹ miều. Còn Vương Xán ngây người nhìn vào những chiếc lá cây, tâm hồn như thể treo ngược cành cây, đây có lẽ là lần đầu tiên anh thấy cô như vậy.

“Em làm sao thế?”

Cô định thần lại, mỉm cười đáp: “Không sao cả.”

Trong lòng Hoàng Hiểu Thành chợt dâng trào một thứ tình cảm ấm áp, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Tiểu Xán, anh vẫn luôn cho rằng em sẽ không thể nào u buồn, sầu muộn như những cô gái lãng mạn khác.”

Vương Xán liếc nhìn anh rồi nói: “Anh cũng có lúc nhớ về trường cũ, điều này thực sự khiến em cảm thấy kinh ngạc. Em cũng luôn cho rằng anh chỉ biết nhìn về tương lai phía trước, chứ không thể cảm tính như thế này được.”

Hoàng Hiểu Thành nhất thời nghẹn giọng, im lặng một lúc, anh mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Thực ra thì anh đang nhớ em, Tiểu Xán, nỗi nhớ da diết.”

Vương Xán nghe vậy chết lặng người. Chim chóc đang nhảy nhót, hót ca ríu rít trên cành cây, lá cây rơi đầy mặt đất thi thoảng kêu lên xào xạc do bị người đi lại giẫm lên, không khí đột nhiên tĩnh lặng vô cùng.

Hoàng Hiểu Thành vẫn nằm trên mặt đất, nhắm mắt nhìn bầu trời xuyên qua các tán lá. “Tiểu Xán, chúng ta có thể làm lại từ đầu được không?”

Vương Xán vẫn giữ nguyên thái độ ngây thẩn như trước, cầm trên tay chiếc lá bạch quả, mãi một hồi lâu chẳng hề đáp lại anh. Hoàng Hiểu Thành cũng đành chịu trận, lại cảm thấy buồn cười, ngồi dậy lấy chiếc lá trong tay cô, lúc này cô mới định thần lại.

“Đừng có lấy chuyện này ra làm trò đùa nữa.” Vương Xán đánh mặt lại.

Hoàng Hiểu Thành im lặng nhìn cô, thái độ không còn đùa cợt như trước nữa. Vương Xán tâm trí rối bời, lảng tránh ánh mắt của anh, tức giận suy ngẫm: “Quả nhiên là Hà Lệ Lệ thông minh hơn mình rất nhiều, quả nhiên mình đã chậm chạp, ngây ngốc đến nực cười.”

Vương Xán lên tiếng với giọng ỏ sớ: “Trên diễn đàn của trường anh không bàn luận về địa điểm chia tay rồi quay lại với nhau thì nên gặp ở địa điểm nào sao? Em dám đảm bảo lên tiếng yêu cầu chuyện này khi đi trên nơi đây áp kỉ niệm trước kia không phải là một ý hay. Hồi ức nếu không vui vẻ, bắt đầu lại sẽ chỉ là một trò cười mà thôi. Hồi ức mà quá đẹp, lại càng khiến người ta không biết tại sao phải chia tay, vậy nên chẳng cần thiết phải nói đến chuyện gương xưa lại lành.”

“Anh biết rằng vẫn còn nợ em một lời giải thích.”

“Không... không cần thiết nữa, thật đấy. Chuyện đã qua rồi thì hãy để nó qua đi.”

“Tiểu Xán, anh có thể khẳng định rằng em đã từng yêu anh.” Hoàng Hiểu Thành vẫn nhìn cô đắm đuối. “Thế nhưng anh không dám khẳng định liệu em đã từng hận anh chưa?”

Vương Xán im lặng, không nói gì.

“Có đôi lúc, anh có một suy nghĩ ấu trĩ thế này, anh hy vọng em hận anh, như vậy ít nhất em cũng không quên anh. Còn hầu hết thời gian còn lại anh thường nghĩ, anh hoàn toàn không hề có tư cách yêu cầu em phải nhớ đến anh.”

Vương Xán khó khăn lắm mới lên tiếng được: “Chúng ta không đến mức nhất định phải dùng cách hận thù để nhớ về người kia.”

“Nói như vậy, em đã quyết định quên anh?”

Vương Xán nhìn anh, đôi mắt biết cười khiến cho anh cảm thấy đôi chút xa lạ. Một lúc sau, cô lấy tập kí phỏng vấn từ túi ra, lật đến trang sau cùng, nơi đó còn kẹp một chiếc lá bạch quả màu vàng.

“Mùa hè năm đó, em để trống, chỉ toàn suy nghĩ lung tung, cũng chẳng thể nào nghĩ ra tại sao anh nói đi là đi ngay được. Đến mùa thu, em đến phỏng vấn tại một nơi gần trường đại học Khoa học tự nhiên này, đột nhiên nhận ra thời gian trôi qua rất nhanh, lại đến mùa lá bạch quả vàng mượt. Sau khi tới đây, em mới phát hiện thấy, nơi đây vừa mưa xong, lá cây đều đã rụng gần hết. Hoa nở hoa tàn, bốn mùa luân hồi, có rất nhiều chuyện đều chẳng có đáp án. Em nhặt chiếc lá này rồi đặt vào đây, sau đó không hề lại đây lần nào nữa.”

Hoàng Hiểu Thành lặng người đi, một lúc sau mới lên tiếng được: “Anh xin lỗi...”

“Dù thế nào đi nữa, tất cả đều đã qua rồi. Anh nhìn xem, em đã thành thật nói cho anh biết hết tất cả những việc đã làm trong quá khứ, chính là muốn nói rằng em thực sự đã buông tay rồi. Em không muốn tìm hiểu về nguyên do, chúng ta không cần thiết phải chạy tới đây để tính món nợ năm xưa nữa.”

“Anh không thể nào quên được, cứ một khoảng thời gian, anh lại vào diễn đàn đó xem, sau đó nhớ lại những ngày hai ta bên nhau. Những hồi ức tuyệt đẹp mà em để lại cho anh chỉ đến sau khi đánh mất, anh mới biết, anh đã bỏ qua những gì.”

Vương Xán bật cười thành tiếng: “Đây được coi là lời khen muộn màng dành cho em hay sao? Cho dù đã chia tay rồi, em vẫn cứ là một người bạn gái không tệ, xứng đáng để hồi ức lại đúng không?”

Hoàng Hiểu Thành không hề để tâm đến lời mỉa mai này, bình tĩnh nói tiếp: “Vào năm cuối cấp ba, ông nội anh bị bệnh ung thư phổi. Gia cảnh nhà anh bình thường, bố mẹ vừa muốn chữa bệnh cho ông, lại vừa muốn dành tiền nuôi anh ăn học, vậy nên vô cùng vất vả. Vào lúc anh học năm thứ tư, bệnh tình ông càng lúc càng nghiêm trọng. Bố mẹ giấu anh, muốn chống chọi cho tới khi anh học hết thạc sỹ, thế nhưng nghĩ đông anh về thăm nhà mới biết, cứ để bố mẹ tiếp tục thế này, anh sẽ hận bản thân mình cả một đời.”

Vương Xán quay sang nhìn anh mà không dám tin vào tai mình, đôi mắt anh dưới ánh nắng mùa thu khẽ nheo lại, khuôn mặt anh tuần kia chẳng hề hiện lên bất cứ biểu cảm nào khác.

“Cho nên anh quyết định từ bỏ việc học thạc sỹ, tìm việc ngay để giảm bớt gánh nặng cho gia đình?”

Hoàng Hiểu Thành gật đầu.

“Thế nhưng tại sao lúc đó anh không nói cho em biết? Với tình hình đó em hoàn toàn có thể hiểu cho lựa chọn của anh... Sau đó thì sao?” Vương Xán hoàn toàn nghẹn lời.

“Mức lương trung bình ở Hán Giang rất thấp, anh muốn kiếm tiền nuôi gia đình, đến Thượng Hải lập nghiệp chính là một lựa chọn tốt nhất...”

“Như vậy em cũng có thể hiểu được.”

“Anh biết em sẽ ủng hộ lựa chọn của mình.” Giọng nói của Hoàng Hiểu Thành rất bình tĩnh, như thể đang kể câu chuyện của người khác vậy: “Có điều tiền đồ mong lung chưa rõ ràng, anh không đủ dũng khí nói với em rằng: Hãy đi theo anh, chúng ta cùng tới Thượng Hải, anh có thể đem lại hạnh phúc cho em. Cứ kéo dài, lần nữa đến tận khi kí hợp đồng anh liền nghĩ, được thôi, lần này anh không thể nào không đối diện với em được nữa.”

Vương Xán khẽ mở miệng, định nói gì rồi lại thôi.

“Em không tin sao? Thực ra bản thân anh cũng đã suy nghĩ rất lâu. Nhìn thấy em cứ cuối tuần lại ôm một bọc quần áo về nhà giặt giũ, nhìn em phát sốt truyền dịch rồi lặng lẽ khóc lóc, anh liền nghĩ, anh lấy cái gì để thuyết phục em từ bỏ cuộc sống dễ chịu, sung sướng, từ bỏ sự sắp xếp của gia đình rồi theo anh tới một thành phố xa lạ?”

Vương Xán không biết đáp lại thế nào. Cô thừa nhận, lúc đó biểu hiện của mình chẳng khác gì những cô con gái độc nhất trong gia đình thành phố đã quen được chiều chuộng, chăm sóc tận tình. Gia đình ở thành phố, bố mẹ lại hết lòng quan tâm, chăm sóc, hàng ngày ở lại trường, cô chỉ giặt quần lót và tắm, trước nay chưa từng giặt những bộ quần áo hay chăn ga gối như những bạn học khác. Mỗi tuần cô đều về nhà, để bố mẹ bổ sung dinh dưỡng, chăm chút từng tí một. Bắt đầu từ năm thứ tư, cha mẹ đã dặn dò, hy vọng cô tìm một công việc ngay trong thành phố này, cô cũng không hề có ý phản đối. Đối với Hoàng Hiểu Thành, cô lúc nào cũng nũng nịu, không nhèo.

Có điều lúc đó Hoàng Hiểu Thành vô cùng chiều chuộng cô, dường như cũng rất thích được cô nũng nịu, không nhèo. Cô hoàn toàn không ngờ rằng, đối với anh mà nói, đây cũng là một gánh nặng.

“Em cảm thấy hơi nực cười, lần em bị cảm vào học kì cuối, em vẫn còn nhớ rất rõ.” Vương Xán quay đầu sang, nhẹ nhàng lên tiếng: “Trời hôm đó lạnh là thế, tối muộn là thế, em nằm trên giường gọi điện cho anh, nói rằng em khó chịu vô cùng. Anh không nói lời nào liền công em tới bệnh viện ngay tức khắc, trên đường đi, em thấy đường cái vắng tanh không bóng người, nước trong rãnh cũng đóng thành băng, hoàn toàn không thấy xe cộ gì cả, lúc đó mới thấy mình quá đáng thế nào. Lúc em nằm truyền dịch, anh luôn ở

cạnh bên, ngủ gục bên mép giường, em nhìn vào mái tóc của anh, lúc đó liền thầm nói với bản thân: “Ngoài bố mẹ ra, người đàn ông này chính là người đối xử tốt nhất với mình rồi, em phải học cách làm người lớn, sau này không bao giờ nhõng nhẽo, nũng nịu làm khổ anh nữa.”

Hoàng Hiểu Thành mím chặt môi nghe cô kể lại chuyện xưa. “Em khiến anh tự khinh bỉ bản thân mình, lẽ nào lúc ốm đau không nên tìm bạn trai sao? Lúc này anh nhắc đến chuyện em truyền dịch tiêm thuốc không hề có ý oán trách gì cả.”

“Em biết mà. Anh không hề oán trách em, chỉ là trong lòng em tự đưa ra phán đoán. Em quá nũng nịu, không biết quan tâm người khác, không thể chịu khổ, không chịu nổi bất cứ khó khăn nào. Anh hoàn toàn không hề cho em một cơ hội để lựa chọn, nói cho em hết nguyên nhân, kết quả, để em quyết định xem liệu có nên cùng anh tới Thượng Hải, hoặc giả có nên tiếp tục đoạn tình cảm này hay không.” Vương Xán mỉm cười khổ sở: “Cứ như vậy, em còn chưa kịp thực hiện quyết tâm của mình đã bị anh loại khỏi ván cờ rồi.”

“Chúng ta không có nhiều cơ hội để đưa ra quyết định. Nếu nói cho em biết, với tình cảm của chúng ta lúc đó, em sẽ không chia tay với anh chỉ vì nguyên nhân đó, khả năng cao nhất chính là anh lên Thượng Hải, em ở lại Hán Giang, tình cảm phân cách đôi nơi đó thực sự không công bằng với em chút nào.”

“Tóm lại, anh đã thay em ra quyết định, cứ như vậy bỏ đi không một lời giải thích rõ ràng.”

“Chỉ cần giải thích thì đồng nghĩa với việc lấy trách nhiệm mà anh nên gánh vác buộc em.”

Wang Xan lại mỉm cười trong đau khổ: “Vì thế, em nên tán thưởng sự cao thượng của anh đúng không?”

“Em đừng nói như vậy, Tiểu Xán. Anh không mong muốn khiến em chịu khổ, để em phải khó xử, không biết chọn lựa thế nào. Điều quan trọng hơn cả là... anh lo lắng. Ngoài việc gánh vác cả gia đình, anh không dám gánh vác thêm bất cứ lời hứa và sự kì vọng nào khác.”

Wang Xan nhìn vào bàn tay của mình, im lặng một hồi rồi hỏi: “Ông nội của anh bây giờ thế nào rồi?”

“Ông đã qua đời vào cuối năm ngoái.”

Wang Xan ngẩng người, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Hoàng Hiểu Thành.

“Lúc nhận được thông tin bệnh tình ông trở nặng, anh đang đi công tác ở nước ngoài, lại gặp đúng sân bay quốc tế Charles De Gaulle, phải đợi mười ba tiếng đồng hồ mới về được, nên chẳng thể nào nhìn mặt ông lần cuối.”

Hoàng Hiểu Thành vẫn cố giữ trấn tĩnh, nhưng giọng nói lúc này đã nghiêm trọng đến mức khiến trái tim Vương Xán khẽ thất lại, cô quay sang nhìn khuôn mặt anh, đưa tay nắm lấy bàn tay anh.

Vào khoảnh khắc đó, chìm chóc dường như cũng cảm nhận được niềm đau mà thôi không réo rắt, không gian xung quanh im lặng đến kì lạ.

Hoàng Hiểu Thành nhẹ nhàng lên tiếng: “Điều an ủi duy nhất của anh chính là số tiền mà anh kiếm được gửi về nhà đã có tác dụng. Ông nội ra đi coi như cũng được an lành.”

“Xin lỗi, em....” Cô nhất thời nghẹn giọng, không biết phải nói gì.

“Anh chỉ muốn được em tha thứ, chứ không phải chỉ trích gì em, vậy nên không cần em nói lời xin lỗi.”

“Lúc này em vẫn còn tính toán, so đo với anh từng chút một, thực lòng em đã quá coi mình là trung tâm, thực sự cảm thấy hối lỗi. Anh từ bỏ việc học thạc sĩ và đây là một lựa chọn chính xác, thực sự không cần nhận được sự tha thứ của người khác.”

“Sau khi lo liệu xong hậu sự cho ông nội, anh quay lại Thượng Hải làm, lại bắt đầu công việc, tăng ca, đi công tác không ngừng nghỉ, thế nhưng trong lòng trống trải, cả ngày chỉ nhớ lại những ngày tháng còn ở bên em.”

Kí ức giống như một chiếc máy chiếu phim, những hình ảnh trong quá khứ không ngừng phát lại trước mắt, Vương Xán ngẩng người một hồi lâu, mới lấy lại được tinh thần, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Có lẽ phán đoán của anh không sai. Em thừa nhận, nếu như lúc đó anh thực sự nói rằng muốn em đi theo anh, em không

chắc sẽ đáp lại anh thế nào. Chịu nhường một bước, nếu hai chúng ta tiếp tục yêu đương, khả năng chia tay cũng không thấp. Nghĩ như vậy, em lại càng không biết nói gì thêm.”

“Không cần em phải an ủi anh, anh đã suy nghĩ hết cả rồi, nhưng anh thực sự đánh giá quá thấp địa vị của em trong lòng mình. Anh không thể nào quên được em.”

Lần đầu tiên Hoàng Hiểu Thành thật thà nói hết mọi chuyện với Vương Xán như vậy. Giọng nói anh trầm ồm, ánh mắt dịu dàng, ấm áp, khiến Vương Xán không thể nào nhìn thẳng vào đôi mắt chan chứa tình cảm đó, buông tay anh ra, cúi đầu gạt chiếc lá rơi trên vai mình xuống.

“Khi chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ, ngoại trừ những khuyết điểm bị anh phát hiện, em ít nhiều vẫn còn những mặt tốt đẹp để anh hồi ức lại, em cảm thấy rất vui. Có điều em vẫn cứ là Vương Xán, ở trong nhà trước nay vẫn không vào bếp, số lần rửa bát ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay. Bố mẹ em chiều chuộng em quá, yêu cầu duy nhất với em chính là em vui vẻ, thế nên em rất tự nhiên tiếp nhận sự quan tâm, chăm sóc của bố mẹ, không có mơ ước cao xa và hoàn toàn mãn nguyện với công việc hiện tại. Hiểu Thành, có lẽ anh đã dùng kí ức của mình thần tượng hóa, hoàn mỹ hóa em lên mà thôi.”

“Em cảm thấy anh là kiểu người dùng đôi mắt màu hồng nhìn về quá khứ sao?”

“Có những lúc hồi ức lại chuyện cũ, không tránh khỏi việc lí trí phải nhường chỗ cho cảm tính.”

“Em đích thực là rất biết cách an ủi anh.” Hoàng Hiểu Thành mỉm cười nói: “Vậy em hãy nói cho anh nghe, làm việc hơn hai năm rồi, em đã bao giờ chịu khổ chưa? Lẽ nào đồng nghiệp, cấp trên đều yêu thương em như bố mẹ, công việc của em vẫn luôn thuận lợi không gặp chút trắc trở nào sao?”

Không chịu khổ mới lạ! Vương Xán mỉm cười đầy phiền muộn. Thi vào làm trong tòa soạn đã khó, lúc làm phóng viên thực tập, có quá nhiều thứ cần phải học hỏi, bị lãnh đạo, tiền bối, cấp trên sai vặt đến chóng cả mặt, bản thảo viết bị chữa lên chữa xuống là chuyện thường tình, thi thoảng viết bài cho tòa báo khác, cấp trên còn chưa nói gì, bản thân đã sợ chết khiếp.

Mang theo nỗi đau thất tình, khó khăn lắm mới vượt qua được thời gian hai tháng thử việc, cô được phân tới bộ phận kinh tế, cố gắng nỗ lực bổ sung kiến thức bất động sản, đã từng phải leo tới mười mấy tầng lầu dưới thời tiết nắng gắt, suýt chút nữa là cảm nắng. Cô cũng đã từng xử lí đơn tố cáo, kiến nghị của người dân, sau đó bị nhà doanh nghiệp chạy tới tận tòa báo chửi ột trận thừa sống thiếu chết, sau đó còn bị người phụ trách bên bộ phận quảng cáo trách móc là không biết đại thể, ảnh hưởng đến nguồn thu nhập quảng cáo của tòa soạn.

Bản thân Vương Xán cũng cảm thấy hiểu kì, những người được chiều chuộng ở nhà, ở trường học, sau khi bước vào xã hội không ngờ vẫn có thể tiếp nhận được sự thật rằng không còn ai chịu bao bọc, chăm sóc, chiều theo ý mình như trước nữa. Cô từ từ thích ứng với tất cả mọi quy tắc ở nơi làm việc, thậm chí không hề oán thán với cha mẹ, từ từ vượt qua mọi khó khăn mà không hề cảm thấy uất ức gì.

Thế nhưng bây giờ cô không muốn nói những điều này, vậy nên chỉ bình thản lên tiếng: “Công việc mà, chẳng qua chỉ là một quá trình thích ứng mà thôi.”

“Đúng thế, thích ứng. Thấy Hà Lệ Lệ cũng có thể thích ứng với cuộc sống và công việc ở Thượng Hải, anh mới thấy lúc đó đã quá thiếu lòng tin ở em.”

Nhắc đến Hà Lệ Lệ, Vương Xán liền nghiêm túc lên tiếng: “Hiểu Thành, em vẫn nhiều chuyện, muốn nói thêm một câu nữa, có lẽ cả cuộc đời này, anh chẳng thể nào tìm được một Hà Lệ Lệ thứ hai đối xử với mình tốt như vậy đâu.”

Hoàng Hiểu Thành quay sang nhìn cô, lại nằm xuống mặt đất, nhìn bầu trời rồi nói: “Vương Xán, em đang làm tổn thương lòng tự tôn của anh đấy. Anh đang thành thật bày tỏ với em rằng anh vẫn còn yêu em, hy vọng hai chúng ta có thể bắt đầu lại, vậy mà em lại tiến cử cho anh một người phụ nữ khác. Lần trước anh đã nói rõ rồi, cô ấy đối với anh tốt, anh biết điều đó. Thế nhưng đáng tiếc một điều, anh không yêu cô ấy.”

“Xin lỗi, em nhắc tới Hà Lệ Lệ chỉ vì muốn nói rằng, e là quan hệ giữa chúng ta từ trước đến nay chưa thể nào tới mức độ không cần biết kết quả mà yêu thương và trách nhiệm hết mình như vậy.”

Câu nói này khiến Hoàng Hiểu Thành ngáy lạng người đi.

“Anh cho rằng tình yêu của em không đủ sâu đậm đến mức đồng ý cùng anh tới Thượng Hải chịu khổ, có lẽ anh phán đoán không hề sai. Có điều, em cũng có một phán đoán của riêng mình, em cho rằng tình yêu của anh với em cũng yếu mềm như vậy, thậm chí anh không hề dự định tiếp nhận một lời từ chối như mình đã thấy trước.”

Hoàng Hiểu Thành vẫn im lặng không nói gì.

“Nói điều này không phải để phê bình, đánh giá gì anh hết, thời gian chúng ta ở bên nhau không đủ dài, nhưng vẫn cứ để lại kí ức trong nhau, chỉ đơn giản vậy thôi. Còn về việc muốn làm lại từ đầu thì em cảm thấy, thời gian hai năm, cuộc sống của chúng ta đã có quá nhiều thay đổi, chẳng thể nào quay lại trước kia nữa.”

“Chẳng thể nào quay lại trước kia nữa... Đây cũng là một câu được nhắc đến nhiều nhất trên diễn đàn bàn luận về tình yêu sinh viên. Đừng cho rằng anh quá tự phụ, Tiểu Xán, anh đã hạ quyết tâm lớn, mới dám nói với em những lời này. Bây giờ anh đã có một công việc có thể coi là tiền đồ xán lạn, thế nhưng nói cho cùng vẫn phiêu dạt ở thành phố khác, chỗ ở bất định, tích lũy không nhiều, chẳng khác nào hai năm trước, anh không chắc chắn có thể cho em cái gì không. Anh chỉ biết rằng, anh cảm thấy vô cùng tiếc nuối đoạn tình cảm này, nếu anh còn không thổ lộ thì sẽ mãi mãi không còn hy vọng níu kéo được em nữa.”

“Anh chỉ muốn níu giữ lại những hồi tiếc trong quá khứ...”

“Em đừng có nói móc anh mãi thế, cũng đừng vội vàng từ chối. Tiểu Xán, anh có thể nhận ra bây giờ em không vui, hãy cho anh một chút thời gian, để chúng ta thử xem có khả năng quay lại như trước được không.”

“Làm lại từ đầu không chỉ cần lý do hai người còn độc thân là được. Hiểu Thành, anh cũng biết rằng, em đã có bạn trai, tình cảm của em không thể nói thu là thu lại được, vừa chia tay một người đàn ông, lại vội quay lại với bạn trai cũ. Như vậy chẳng khác nào coi anh là chiếc phao cứu sinh.”

“Anh không để ý.” Hiểu Thành bật cười nói: “Coi anh là chiếc phao cứu sinh cũng được, anh không có ý kiến gì, có lẽ sau khi khoác anh lên người em lại không chịu bỏ xuống cũng nên, như vậy coi như anh đã thắng rồi.”

Vương Xán bật cười trước lời nói dí dỏm của anh, lắc đầu nói: “Để tránh cảm giác cô đơn mà làm cho cuộc sống hỗn loạn, em cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Tiểu Xán, em thực sự đã từ bỏ anh rồi sao?”

Vương Xán im lặng không nói gì.

“Không trách em được, là do anh đã vứt bỏ em trước.” Hoàng Hiểu Thành đứng dậy, từ từ cúi xuống nhặt chiếc lá rơi dưới mặt đất. “Thế nhưng chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Vương Xán ngược đầu lên nhìn Hoàng Hiểu Thành, ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu lên người anh, tạo nên những đốm sáng lấp lánh, dường như thời gian lúc này đang trùng lặp với một khoảng thời gian xa xưa trong quá khứ. Cảm giác này khiến cho Vương Xán nín thở vì xúc động, cô cố gắng trấn tĩnh lại tâm trạng, để bình tĩnh hơn.

“Thời gian chúng ta đều có, thế nhưng tuổi thanh xuân ngắn ngủi, không nên lãng phí vào những chuyện không thể nào.”

Hoàng Hiểu Thành vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn khôi phục lại thái độ bất cần và dí dỏm mọi ngày, nhìn vào ánh mắt của cô một cách dịu dàng mà cũng vui vẻ.

“Đừng vội nói những lời này để anh bỏ cuộc. Lòng anh như thế nào là chuyện của anh, anh thích hướng trái tim về đâu thì hướng, đợi em yêu lại anh, cũng là mong muốn của riêng mình anh, không liên quan đến người khác.”

Vương Xán chán nản, cô biết tuy Hoàng Hiểu Thành hơn cô có một tuổi, nhưng tâm trí lại kiên định hơn cô rất nhiều, nên cũng đành nói: “Nếu như không ai thuyết phục được ai vậy thì tùy theo ý anh thôi.”

Hoàng Hiểu Thành đưa tay về phía cô, cô do dự một hồi rồi nắm lấy, anh kéo cô lên đủ mạnh để cô đứng ngay trước mặt mình. Ngoài hai bàn tay nắm lấy nhau, thân thể hai người không hề tiếp xúc, có điều tư thế lúc này lại vô cùng thân mật. Vương Xán nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình trong ánh mắt anh, cô cố gắng rút tay lại nhưng Hoàng Hiểu Thành không hề có ý định bỏ ra.

“Tiếp sau đây có phải em sẽ nói với anh rằng: Hai chúng ta vẫn là bạn bè.”

Vương Xán mỉm cười tươi tắn đáp: “Đúng thế, chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta vẫn cứ là bạn bè.”

Hoàng Hiểu Thành cũng mỉm cười: “Nghe nói sau khi nhận được câu nói này thì phía sau sẽ chẳng còn kịch hay nữa, thế nhưng chúng ta vẫn còn thời gian. Nếu em đã coi anh là bạn bè, việc qua lại giao tiếp giữa bạn bè là điều bình thường đúng không?”

“Nếu đó là yêu cầu có nhiệm vụ tình cảm, vậy thì có khả năng cũng chẳng thể làm bạn bè được nữa.”

“Anh chấp nhận lời cảnh cáo này.” Anh buông tay của Vương Xán ra, bình thản như không nói: “Không còn sớm nữa, anh đưa em về nhé.”

24. Chương 24

Chương 24: Lời nguyện chúc của cô, tôi không cần

Sau những cơn mưa dai dẳng, nhiệt độ ngoài trời cũng dịu hẳn xuống, càng ngày lại càng lạnh thêm, cả thành phố Hán Giang bắt đầu bước vào mùa đông lạnh giá.

Do ảnh hưởng của nền kinh tế Mỹ càng lúc càng nghiêm trọng, thị trường bất động sản bắt đầu gặp nhiều chần chừ. Tình hình nhà đất ở Hán Giang lạnh lẽo chẳng khác nào mùa đông năm nay. Chỉ trong một đêm, tình hình đã thay đổi rõ rệt. Loạt nhà mới đưa ra không được quan tâm nhiều, bộ phận khách hàng trở nên lạnh tanh vắng ngắt, không còn hiện tượng xếp hàng rồng rắn chỉ vì chút chiết khấu, người tiêu dùng lúc này vô cùng lí trí và khôn ngoan. Cho dù trong lòng định rõ giá cả nhà đất chưa hề giảm xuống rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều đợi xem doanh nghiệp nào không chịu đựng nổi mà hạ giá trước.

Ngày hôm nay, Vương Xán nhận lệnh làm một bản báo cáo phân tích giá cả, trước tiên phải chạy tới phòng văn một vị quản lí ở cục nhà đất, sau đó lại đi phỏng vấn một vị giáo sư kinh tế, tiếp đó đang định đi phỏng vấn bà Từ Hoa Anh, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Phong Hoa, đại biểu cho giới thương nhân. Di động bỗng đổ chuông, là số điện thoại lạ, cô bèn nhấn nút nghe.

“Xin chào.”

“Vương Xán, xin chào cô.”

Đầu dây kia truyền lại giọng nói của Thẩm Tiểu Na, Vương Xán bất giác cau chặt đôi mày rồi đáp: “Th tiểu thư, xin hỏi có việc gì không?”

“Tôi muốn gặp cô nói chuyện vài câu.”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.” Vương Xán chẳng buồn nghĩ nhiều liền trả lời luôn. “Bây giờ tôi còn phải đi phỏng vấn, tạm biệt.”

Vương Xán hoàn toàn không hề cảm thấy hiếu kì xem Thẩm Tiểu Na muốn nói gì với mình, vội vã chạy vài bước rồi nhảy lên xe buýt. May mà lúc này vắng người nên còn chỗ ngồi. Cô vừa ngồi vào chỗ lại thấy di động reo, lấy ra xem lại là Thẩm Tiểu Na.

“Vậy thì lúc nào cô có thời gian?”

“Gần đây công việc của tôi rất bận, có chuyện gì thì nói qua điện thoại cũng được.”

“Nói chuyện qua điện thoại không tiện, tôi muốn nói về anh Hướng Viễn với cô, chắc không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.”

“Nếu là chuyện đó thì bỏ đi, tôi cảm thấy tôi và cô không có chuyện gì cần nói liên quan đến anh ấy hết, xin lỗi, tôi dập máy đây.”

Vương Xán còn chưa kịp nhét chiếc di động vào trong túi thì chuông lại reo, cô cảm thấy phát bực.

“Cô cho rằng làm thế này thì sẽ có ý nghĩa sao, Thẩm tiểu thư? Tôi đã nói rõ ràng rồi, tôi không có thời gian, cũng không muốn nói chuyện với cô, cho dù cô có nói điều gì đi chăng nữa.”

Thẩm Tiểu Na cũng nói chuyện chẳng hề khách khí: “Này, Vương Xán, xin cô hãy ăn nói lịch sự một chút được không? Cho dù chỉ là chút lễ nghi giao tiếp bình thường trong xã hội, tôi tìm cô nói chuyện, cô cũng không nên từ chối gay gắt như vậy.”

“Được rồi đây, Thẩm tiểu thư, trước kia nể mặt anh Hướng Viễn, tôi vẫn nhường cô vài phần, nhưng không có anh ấy, cô đối với tôi mà nói chẳng khác gì người qua đường. Tôi rất bận, không có thời gian, không có tâm trạng, càng không có hứng thú nói chuyện cùng cô, xin đừng gọi điện cho tôi nữa. Cảm ơn, tạm biệt.”

Đầu kia điện thoại đột nhiên không có tiếng động gì hết, Vương Xán thở phào nhẹ nhõm, dập điện thoại, tận dụng thời gian xem lại đề cương phỏng vấn đã viết. Bà Từ Hoa Anh trước nay luôn là người thông minh, mạnh mẽ, có thể coi là nhân vật nổi tiếng trong giới thương nhân, cô không muốn mất mặt chỉ vì không chuẩn bị thật tốt trước khi phỏng vấn. Thế nhưng cô còn chưa kịp đọc hết bản đề cương, di động lại reo lên lần nữa, cô lấy ra xem, vẫn là số điện thoại đó. Vương Xán tức giận đùng đùng, ấn ngay nút từ chối nhận, sau đó gọi điện cho Trần Hướng Viễn.

Trần Hướng Viễn nhanh chóng nhận máy: “Xán Xán, chào em.”

Vương Xán cố nén hết tức giận, cố gắng giữ cho giọng nói mình ở mức bình tĩnh nhất: “Hướng Viễn, chào anh, em vừa mới nhận được ba cuộc điện thoại liên tiếp, tất cả đều từ Thẩm Tiểu Na, cô ta nói có chuyện muốn nói với em. Em đã nói rõ với cô ấy rằng em không muốn nói chuyện, cũng không có gì đáng nói cả. Thế nhưng cô ta vẫn không ngừng gọi tới. Bây giờ em phải làm việc, không muốn nhận những cuộc gọi như thế nữa, phiền anh chuyển lời cho cô ấy, đừng gọi đến làm phiền em nữa.”

“Xin lỗi em, Xán Xán, anh sẽ gọi điện bảo cô ấy không làm phiền em ngay lập tức.” Giọng nói của anh thể hiện rõ sự chán nản, ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Em... dạo này vẫn ổn chứ?”

Bao nhiêu tức giận trong lòng Vương Xán đột nhiên tan biến hết, cô cũng hiểu rằng mình trút giận lên đầu Trần Hướng Viễn là không công bằng. “Em vẫn ổn, cảm ơn anh.”

“Em đang ra ngoài phỏng vấn sao?” Trần Hướng Viễn nghe thấy tiếng báo trạm của xe buýt. “Hôm nay nhiệt độ rất thấp, dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết rơi, em hãy mặc ấm một chút.”

Đối với lời quan tâm này, Vương Xán cảm thấy vô cùng xót xa. “Xin lỗi, em sắp đến nơi rồi, tạm biệt anh.”

Vương Xán xuống xe, cơn gió Tây Bắc lạnh giá khiến cô bất giác run lên cầm cập, vội vã túm chiếc áo ngoài chặt hơn trước, cô nhanh chân bước vào trong tòa nhà trụ sở của tập đoàn Phong Hoa.

Đây không phải lần đầu tiên Vương Xán đến tập đoàn Phong Hoa phỏng vấn, mỗi lần đến cũng đều có thu hoạch lớn. Lần này, sau khi phỏng vấn xong, cô vội vã bắt taxi quay về tòa soạn, trong lòng vô cùng hứng khởi, bởi vì bà Từ Hoa Anh nổi tiếng dững dưng cảm đã nói ra những lời đầy thách thức.

“Tốc độ đầu tư vào bất động sản đã giảm dần, bản thân tôi cho rằng trong khoảng thời gian nửa năm tới sẽ chạm đến mức đáy, vậy nên mọi người cần phải thận trọng.”

“Đầu tư biến đổi nhanh chóng, các nhà đầu tư thậm chí còn cảm nhận được sự thay đổi của thị trường sớm hơn các doanh nhân.”

“Với mô hình cung cấp đất như hiện nay, tôi cho rằng nhìn chung giá nhà đất sẽ không sụt giảm nhiều, mà có thể duy trì một thời gian khá dài, không thể nào xuất hiện việc giảm giá nhanh như mọi người vẫn đợi. Tuy nhiên, việc chôn chân giữ vốn lâu ngày sẽ khiến các nhà đầu tư nhỏ hoặc tầm trung không trụ nổi, vậy nên giá nhà đất ven đô rất có thể sẽ biến động.”

“Trong ngành bất động sản, tôi không phải là một nhân vật lớn, công ty chúng tôi cũng chỉ là một tập đoàn địa phương, sản phẩm hiện nay mới được coi là sản phẩm mang tầm bản địa. Có điều, theo quan điểm của

mình, tôi nghĩ sắp tới giới bất động sản sẽ trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Một vài vấn đề được che lấp lại bằng bề ngoài phồn vinh dần dần sẽ được bộc lộ ra hết, một vài người thích đầu cơ, định “lướt sóng” kiếm lời sẽ “chết”, chết một cách khó coi, thị trường cần những thời điểm thế này để loại trừ bớt những kẻ như vậy.”

Vương Xán đã phỏng vấn nhiều người, tuyệt đại đa số đều ăn nói không hề cảm kích lúc bình thường, có điều khi trả lời phỏng vấn đương nhiên sẽ thận trọng. Sau từ “mặc dù” bao giờ cũng được che chắn bởi từ “thế nhưng”, tất cả các phương diện đều đề cập tới, nhưng ít khi trực tiếp đưa ra kết luận. Đứng ở lập trường của người phóng viên, cô hoan nghênh những con người dám nghĩ dám làm.

Cả đường đi Vương Xán đều suy tính xem sẽ phải viết bản thảo như thế nào, ngay khi xuống taxi, chuẩn bị đi vào trong tòa soạn, Thẩm Tiểu Na liền nhảy xuống từ chiếc xe Bend dòng CVR màu trắng đậu gần đó chặn đường cô, thái độ không hòa nhã chút nào.

“Chuyện có gì lớn lao, có đáng để cô phải gọi điện mách lẻo anh Hường Viễn không? Đúng là không nhẽ, ha ha... Chẳng có bản lĩnh gì cả.”

Vương Xán nhìn Thẩm Tiểu Na một cách chán nản: “Thẩm tiểu thư, tôi phải nói thế nào thì cô mới hiểu. Tôi không muốn nói chuyện với cô, tôi cho rằng bản thân cũng chẳng có điều gì muốn nói với cô. Nếu cô nhanh chóng chấp nhận quan điểm này thì tôi có cần phải gọi điện cho anh Hường Viễn nữa không?”

Thẩm Tiểu Na cười mỉa mai rồi nói: “Chính bởi vì trong trái tim anh Hường Viễn có tôi, cho nên cô mới hận tôi đến mức độ này, chị không cảm thấy mình nhỏ nhen đến mức nực cười hay sao?”

“E là người đáng cười đó không phải là tôi, ha ha.” Vương Xán nghiêm mặt lại nói tiếp: “Thẩm tiểu thư, cô cứ việc an lành, tĩnh lặng ngự trị ở vị trí thần thánh của mình trong trái tim anh Hường Viễn, điều này chẳng hề liên quan gì đến tôi cả. Tôi có thể nói rõ ràng với cô một điều, tôi với Hường Viễn dù có yêu nhau hay chia tay, đều là chuyện giữa hai người chúng tôi. Đối với Trần Hường Viễn mà nói, cô có lẽ là trách nhiệm mà anh ấy phải gánh vác. Còn đối với tôi mà nói, cô với tôi chẳng có chuyện gì đáng nói. Thời gian của tôi rất quý giá, xin lỗi, không nói chuyện thêm với cô được nữa.”

Thẩm Tiểu Na không hề có ý nhường đường. Vào mùa đông, trời tối rất nhanh, lúc này bầu trời đã sạm đen, thái độ Thẩm Tiểu Na thay đổi thất thường, Vương Xán cảm thấy vội vã, đưa tay lên nhìn đồng hồ, đang định nói gì thì Thẩm Tiểu Na lên tiếng.

“Tôi thực sự đã nhìn nhầm cô, cô ăn nói ghê gớm, sắc sảo lắm chứ không phải dạng vừa. Được thôi, buổi chiều hôm nay liên tục gọi điện cho cô là tôi không đúng, tôi xin lỗi cô.”

Vương Xán cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, chấp nhận lên tiếng thuận hòa hơn: “Không sao cả, thái độ của tôi cũng không ra gì, cũng cần phải nói một lời xin lỗi. Bây giờ tôi phải nói lời tạm biệt rồi, tôi phải về viết bản thảo.”

“Cô mau đi làm việc đi.” Thật không ngờ Thẩm Tiểu Na lại mỉm cười tươi tắn, quay người chỉ vào quán cà phê màu xanh lục ở phía đối diện rồi nói: “Tôi sẽ sang bên kia ngồi đợi chị, tóm lại hôm nay tôi nhất định phải nói chuyện với chị, dù phải đợi lâu cũng không sao cả.”

Vương Xán không biết nên khóc hay nên cười, nhưng bản tính cô nhu hòa, nếu người ta đã nói chuyện hòa hợp như vậy, cô cũng không thể nào mặt lạnh từ chối được. Vậy là cô đành gật đầu nói: “Được thôi, tôi sẽ cố gắng nhanh nhất có thể.”

Vương Xán chạy nhanh vào tòa soạn, Thẩm Tiểu Na lại gọi giật cô lại: “Đợi một chút, Vương Xán, lần này xin đừng gọi điện cho anh Hường Viễn nữa nhé.”

Vương Xán đành phải gật đầu mỉm cười, sau đó mới đi vào tòa soạn. Vừa mới vào đến văn phòng của bộ phận kinh tế, Lý Tiến Hiến đã mỉm cười nói với cô: “Này, Vương Xán, sao bây giờ em mới về? Buổi chiều hôm nay có một cô gái gọi cầm đến tìm đây, lại còn tìm ở từng căn phòng một, khi thấy không có em không có mặt ở đây mới chịu ra về trong bực bội đấy.”

Vương Xán hoàn toàn không ngờ Thẩm Tiểu Na lại nóng vội, hấp tấp như vậy, đành lên tiếng cho qua chuyện: “Lẽ nào em cũng có fan hâm mộ tìm tới tận nơi để xin chữ ký?”

Lý Tiến Hiền vui vẻ nói: “Em đúng là tự huyếch bản thân quá đấy.”

Vương Xán chẳng buồn tán gẫu thêm nữa, liền mở máy tính viết bản thảo, nhanh chóng ném hết mọi chuyện ra khỏi đầu. Đợi đến lúc hoàn thành xong bản thảo, nộp cho biên tập thẩm định, chủ nhiệm gặt đầu đồng ý, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Xán sực nhớ ra Thẩm Tiểu Na vẫn đang ngồi đợi mình bên quán cà phê đối diện, khẽ thở dài một tiếng. Nhìn thời gian đã quá tám giờ tối, cô vội cầm chiếc áo khoác rồi chạy ra ngoài, đến trước thang máy thì bắt gặp La Âm.

“Để mình đưa cậu về nhé.” Xem ra hôm nay tâm trạng của La Âm rất vui vẻ.

“Không cần đâu, mình có hẹn rồi, người ta vẫn đang đợi bên quán cà phê kia.”

La Âm nhanh chóng hiểu ý bật cười nói: “Hai người làm lành rồi sao?”

Vương Xán buồn bã lắc đầu nói: “Làm lành? Không hề có việc này, đây có phải là trò chơi con nít đâu.”

La Âm cảm thấy kinh ngạc: “Gần đây, mình tình cờ gặp Trần Hường Viễn mấy lần ở bên quán cà phê. Đều vào khoảng thời gian tan làm, một mình ngồi bên cửa sổ, mình cứ tưởng anh ấy đang đợi cậu.”

Vương Xán ngây lạng người đi, nhất thời cảm thấy tâm trí hỗn loạn, La Âm biết ý nhìn cô rồi nói thêm: “Có lúc không phải là vấn đề mang tính nguyên tắc, khoan dung và thấu hiểu là cần thiết. Nay, mình thấy càng lúc càng thích nói mấy câu triết lý kiểu này rồi đấy. Cậu cũng phải nắm chắc lấy hạnh phúc của mình đi.”

Hai người nói lời tạm biệt, Vương Xán liền qua quán cà phê đối diện bên đường, thấy Thẩm Tiểu Na ngồi bên cửa sổ cầm di động tiêu khiển, đến lúc Vương Xán bước lại gần thì cô mới nhận ra. Không khí trong quán cà phê ấm áp, Thẩm Tiểu Na cởi áo khoác vắt sang một bên, bên trong chỉ mặc đúng một chiếc áo len có khuy cài. Vương Xán thăm ngưỡng mộ, cô vẫn luôn sợ lạnh, mùa đông chẳng dám ăn mặc kiểu này. Cô cởi chiếc áo khoác ngoài ra, bên trong là chiếc áo len cao cổ, ngồi đối diện với Thẩm Tiểu Na. Nhân viên phục vụ tới gần, cô gọi một cốc cappuccino, thêm một đĩa bánh bao nhỏ.

“Xin lỗi, để cô phải đợi lâu rồi.”

“Không sao cả, tôi nói là dù lâu thế nào cũng đợi cô mà.”

Vương Xán mỉm cười nói: “Được thôi, có chuyện gì?”

Thẩm Tiểu Na liền đặt chiếc di động xuống, nghĩ một hồi rồi nói: “Buổi chiều hôm nay anh Hường Viễn có gọi điện thoại cho tôi, nói rất nặng lời.”

Vương Xán không hề cảm thấy hối lỗi, chỉ nhún vai bày tỏ thái độ.

“Bây giờ tôi cũng nói thẳng với cô luôn, cô có yêu anh Hường Viễn không?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến cô?” Cho dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, biết rằng những chuyện Thẩm Tiểu Na muốn nói tuyệt đối không phải dễ chịu gì, nhưng Vương Xán vẫn cảm thấy hơi bất ngờ vì câu hỏi quá thẳng thắn này.

“Đương nhiên là có liên quan rồi. Tôi với anh Hường Viễn lớn lên cùng nhau từ khi còn nhỏ.” Thẩm Tiểu Na chán nản nghịch chiếc PSP đặt trên mặt bàn, ngón tay cô thon dài, sơn móng tay màu xanh dương, trên tay còn đeo chiếc nhẫn có hình thù kì dị, che hết cả một đốt ngón tay. “Tôi dám nói, cho dù tôi có một người anh trai ruột thịt thì cũng không thể nào đối xử với tôi tốt hơn anh ấy.”

Vương Xán nản lòng nhìn đĩa bánh bao nhân viên phục vụ mang tới rồi nói: “Không cần nói lại tình tiết này cho tôi nữa. Hường Viễn từng nói với tôi rằng, hai người cùng lớn lên từ nhỏ, hai người là thanh mai trúc mã, tình cảm giữa hai người vô cùng sâu sắc, hai người dựa dẫm vào nhau, trước kia hai người còn định kết hôn, vì cô mà anh ấy đã chia tay với người bạn gái trước kia... Cô xem, tôi đều biết cả rồi, không cần phải nói cho tôi tình cảm giữa hai người sâu đậm đến độ nào đâu, thực sự là không cần thiết. Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề được không?”

Thẩm Tiểu Na nhất thời nghẹn lời, Vương Xán nói xong lời thứ lỗi, chăm chú ăn bánh bao, cô đích thực đang rất đói, cho nên ăn rất ngon lành. Thẩm Tiểu Na nhìn thấy cô ăn bánh bao không chú ý đến mình, trong lòng bất giác cũng phát bực.

“Cô cho rằng tôi vô vị tới đây để khoe mẽ chắc? Cô đúng là người phụ nữ quá mức vô tâm, vừa chia tay bạn trai xong đã bắt đầu hẹn hò với người khác rồi.”

Vương Xán biết người mà Thẩm Tiểu Na đang nhắc tới chính là Hoàng Hiểu Thành, nhưng không hề có ý định lên tiếng giải thích. “Chuyện này hình như không liên quan gì đến cô thì phải.”

“Cô có biết khoảng thời gian này công việc của anh Hướng Viễn vô cùng bận rộn, vậy mà cứ tan làm là lại chạy tới đây, một mình ngồi ở đây rất lâu để nhìn cô tan làm không? Tôi thực sự cảm thấy anh ấy ngốc nghếch như vậy, thật chẳng đáng chút nào.”

“Rốt cuộc cô muốn nói gì, Thẩm tiểu thư?” May mà La Âm đã nhắc tới chuyện này trước đó Vương Xán mới có thể giữ được bình tĩnh như vậy, ăn hết một cái bánh bao, cô uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp: “Tôi đã chia tay với anh ấy rồi. Nếu cô cảm thấy hành động của anh ấy có vấn đề thì hãy trực tiếp chuyện với anh ấy.”

Thái độ bình thản này của Vương Xán thực sự khiến Thẩm Tiểu Na nổi khùng. “Cô cho rằng anh Hướng Viễn không thể nào từ bỏ được cô cho nên thấy mình rất to tát đúng không? Hôm nay tôi đến đây chỉ muốn cho cô với anh Hướng Viễn một cơ hội.”

Vương Xán thực sự không biết nên khóc hay nên cười trước lời tuyên bố hào hùng của Thẩm Tiểu Na. “Tôi thực sự không biết Trần Hướng Viễn có cần cái cơ hội mà cô nói hay không, còn về phần mình, có lẽ tôi không cần lắm.”

“Không cần ả nói với tôi những lời nhõng nhẽo đó. Nếu cô đã từng hẹn hò cùng anh Hướng Viễn thì chắc cũng hiểu rằng anh ấy là một người đàn ông vô cùng tốt. Anh ấy lương thiện, có chí tiến thủ, có trách nhiệm, sau này cô không thể tìm được người nào tốt hơn anh ấy nữa đâu. Anh ấy vẫn muốn níu kéo lại tình cảm giữa hai người...”

Vương Xán cầm chiếc bánh bao thứ hai, mặt nghiêm nghị nói: “Thẩm tiểu thư, cô sẽ đối xử thế nào với người bạn trai cũ của mình?”

Thẩm Tiểu Na ngây đi một lát rồi nói: “Chuyện đó thì liên quan gì đến cô?”

“Rất tốt, đây cũng chính là đáp án mà tôi định trả lại cho cô.”

Thẩm Tiểu Na lại ngây lạng giây lát rồi mới hiểu ra sự việc, nhất thời tức giận: “Cô đúng là biết giả bộ giả tịch đấy Vương Xán, trước mặt anh Hướng Viễn thì ra vẻ hiền thực, dịu dàng, anh ấy nên tới đây mà nhìn cái chân tướng bạc bẽo, xấu xa vốn có của cô.”

Vương Xán đập bộp lên mặt bàn rồi lạnh lùng nói: “Thẩm tiểu thư, vốn dĩ những chuyện xảy ra giữa tôi với Trần Hướng Viễn đều không cần thiết phải nói chuyện với bất cứ một ai khác. Nếu cô nhất định đòi nói, cũng đc. Có điều, tiền đề chính là, mọi người đều phải giữ được phép lịch sự tối thiểu, nói chuyện theo phương thức của những người đã trưởng thành.”

Thẩm Tiểu Na nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, nhất thời nghẹn lời, không nói được gì. Vương Xán cảm thấy mình đang thắng mà không cần xuất quân. Người phụ nữ tuổi tác tương đồng ngồi trước mặt cô lúc này rõ ràng đã được chiều chuộng quá mức, hành vi có phần bá đạo, thế nhưng mồm miệng lại không lanh lợi, sắc sảo cho lắm. Cô lại cầm chiếc bánh bao lên, tiếp tục ăn ngon lành. Ăn hết chiếc bánh bao này, cô lại nhấp thêm cà phê, mới cảm thấy chiếc dạ dày được an ủi đôi phần. Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, quyết định nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa này.

“Thẩm tiểu thư, tôi chân thành khuyên cô, đừng có tìm tôi vì những chuyện thế này nữa.” Ngờ ngợ của Vương Xán chậm hẳn lại, nói chuyện hiền hòa cùng Thẩm Tiểu Na: “Tôi và cô vốn dĩ là người không quen biết, cho dù cô nói cái gì, tôi cũng có thể không để tâm đến. Nhưng Hướng Viễn nói cho cùng đã yêu thương, chăm sóc cô bao năm nay, xin hãy tôn trọng anh ấy một chút, cho anh ấy một khoảng không gian sống riêng tư, đừng có nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh ấy nữa.”

“Tôi thực sự quan tâm đến hai người...”

“Cô cứ việc tiếp tục quan tâm anh ấy, không cần thiết phải nghĩ đến tôi. Sau này hai người tiếp tục làm anh em cũng được, phát triển theo hướng khác cũng được, cứ tùy ý, không cần thiết phải đến thông báo cho tôi.”

“Cô đừng giả vờ đại lượng nữa, tôi với anh Hường Viễn không có bất cứ khả năng nào khác.” Thẩm Tiểu Na bình tĩnh lại, tựa lưng vào sau ghế, ngẩng đầu lên trần nhà. “Cô đừng ghen bóng ghen gió nữa, mọi thứ không như cô vẫn nghĩ đâu.”

“Tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

Thẩm Tiểu Na đưa mắt sang nhìn Vương Xán rồi nói tiếp: “Không sai, từ nhỏ tôi đã cảm thấy anh Hường Viễn chính là người thân thiết nhất của mình trên đời, tôi hoàn toàn ỷ lại, dựa dẫm vào anh ấy mà không cần phải bận tâm đến bất cứ điều gì. Cho dù thất tình hay ngang ngược gây họa, chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh, tôi biết sẽ luôn có một người an ủi, chăm lo ỉn. Tôi đã từng nói với anh ấy rằng muốn gả cho anh ấy, lúc đó tôi vừa bị người yêu bỏ rơi, rất đau lòng, bố mẹ lại chỉ lo chỉ trích tôi không nghe lời, khiến cho họ bị mất mặt, hoàn toàn không hề an ủi, dỗ dành tôi. Tôi nghĩ, trên thế giới này có vô số đàn ông, nhưng chỉ có mỗi mình anh Hường Viễn đối xử với tôi tốt nhất, luôn luôn chiều chuộng tôi, gả ột người mà tôi có thể ỷ lại, như vậy có lẽ cũng không tệ.”

Vương Xán nắm chặt bàn tay đang cầm cốc cà phê đến mức trắng ngất lại, cô nhìn vào mặt cà phê, im lặng không nói gì.

“Thế nhưng sau đó vài hôm, tôi càng nghĩ lại càng nghi ngờ mình đã làm một chuyện sai lầm nhất trong cuộc đời.”

“Một người nguyện ước, một người chấp nhận, anh ấy là người trưởng thành, biết rằng hứa hẹn hôn nhân đồng nghĩa với cái gì, cho nên không thể nào coi là chuyện sai lầm.” Vương Xán cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh, trầm mặc, lên tiếng bình phẩm.

Thẩm Tiểu Na dường như muốn cười, nhưng lại chỉ khẽ động bên mép. “Với tính cách của anh Hường Viễn, cho dù có hối hận, nhưng để không làm tổn thương người khác, anh ấy cũng nhất định sẽ chấp nhận. Thế nhưng tôi đột nhiên thấy rằng, tôi không nên ước nguyện một cách vô lí như vậy.”

Vương Xán hoàn toàn không biết phải nói gì mới ổn.

“Tôi hoàn toàn không có khái niệm về hôn nhân, bố mẹ tôi cũng vậy, cả cuộc đời cãi cọ, mâu thuẫn, quá nửa là vì chuyện tiền nong, tôi nghi ngờ không hiểu giữa hai người có từng yêu nhau hay không. Tôi nghĩ, nếu lấy anh Hường Viễn, khẳng định sẽ không giống bố mẹ mình. Sau khi đã đính hôn, tôi đột nhiên nhận ra, tôi không hề có cảm xúc rung động với anh ấy giống như tên bạn trai khốn kiếp trước kia.” Cô nhìn Vương Xán, chân thành nói tiếp. “Tôi nói như vậy, cô có thể hiểu được chứ?”

Vương Xán đột nhiên nhận ra rằng, cô lắc đầu cũng không được mà gật đầu cũng không xong, may mà Thẩm Tiểu Na không đòi một đáp án từ cô.

“Tình cảm thân mật hoàn toàn khác với tình cảm nam nữ yêu nhau tha thiết. Tôi biết thứ cảm xúc rung động kia là như thế nào, không thể nào lừa dối anh Hường Viễn để bắt anh ấy phải lấy mình được.”

Vương Xán hoàn toàn không ngờ cuộc đối thoại giữa họ lại đi tới mức riêng tư thế này, cô không quen bàn luận chuyện riêng của người khác, hơn nữa chuyện lại liên quan đến người đàn ông từng thân mật với cô trước kia, vậy nên khuôn mặt của cô đỏ ửng lên. Thẩm Tiểu Na nhận ra điều này, nhướn mày lên rồi bật cười.

“Cô yên tâm đi, tôi với anh Hường Viễn là thuần khiết, nếu đã không có thứ cảm giác nồng nhiệt kia, vậy thì tôi càng không dám phá vỡ tình cảm giữa hai người. Tôi thích cảm giác được anh ấy quan tâm, thế nhưng nếu tôi lợi dụng sự quan tâm của anh ấy để anh ấy phải chăm sóc mình cả cuộc đời này, vậy thì tôi quá mức ích kỉ. Cho nên, tôi đã hủy bỏ hôn ước.”

“Nói như vậy, hình như là cô đã hy sinh rất nhiều.” Vương Xán chỉ đành nhắc ly cà phê làm một ngụm để ổn định tinh thần. “Có điều, cô đã đánh giá quá thấp sự hy sinh anh ấy dành ỉn rồi, đừng quên người bạn

gái năm đó của anh ấy.”

“Trước khi tôi nói muốn kết hôn cùng anh ấy, thì hai người họ đã chia tay rồi.”

“Tôi thấy cô là con người dám làm dám nhận đấy, Thẩm Tiểu Thư, đừng nói với tôi nguyên nhân khiến hai người họ chia tay không phải vì cô.”

Thẩm Tiểu Na vội vã lên tiếng. “Vu Lâm cũng nói với tôi như vậy, chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi chứ? Là do bạn gái cũ của anh Hường Viễn quá đỗi nhỏ nhen, so đo tính toán quá nhiều đấy chứ? Động một tí là lại gở tính tiểu thư đồng danh, không có chuyện gì cũng hầm hầm tức giận xông tới cãi nhau cùng anh Hường Viễn...”

Vương Xán lên tiếng ngắt lời cô. “Ừm, cô ấy đã so đo tính toán bạn trai của mình quan tâm đến em gái hơn cả bản thân, cho nên cô ấy là tiểu thư đồng danh, hẹp hòi, nhỏ nhen. Thật ngại quá, nhưng tôi lại vô cùng thấu hiểu tâm trạng của cô ấy, hơn nữa còn cảm thấy bản thân cũng uất ức không kém gì cô ấy. Cho nên tôi thực sự không thấy được chúng ta còn chuyện gì cần nói với nhau nữa.”

Thẩm Tiểu Na lúc này càng thêm căng thẳng. “Cô đừng có giả ngốc với tôi nữa. Tôi ăn no không có việc gì làm chạy tới đây nghe cô nhiech móc hay sao?” Cô do dự một hồi, dường như hạ quyết tâm. “Bởi vì anh Hường Viễn quá yêu cô.”

Vương Xán tròn mắt nhìn Thẩm Tiểu Na, còn Thẩm Tiểu Na lập tức lảng tránh ánh mắt đó.

“Đừng có nhìn tôi như vậy, tôi cảm thấy thương hại anh Hường Viễn cứ tự mình dày vò bản thân, nếu không còn lâu mới nói với cô những lời này.”

“Nói như vậy, có nghĩa là cô đang mong rằng tôi sẽ cảm động sau đó chịu đi tìm Hường Viễn đấy chứ?” Vương Xán bật cười. “Thẩm tiểu thư, tôi phải nói với cô thế nào thì cô mới hiểu được đây, vấn đề giữa tôi với anh ấy phát sinh do cô, nhưng không phải chỉ cần cô chạy tới đây nói với tôi vài câu là có thể giải quyết được vấn đề. Cô cho rằng nói với tôi mấy câu Trần Hường Viễn chỉ có tình cảm anh em với mình, không hề có rung động nam nữ, tôi sẽ hiểu ra mọi chuyện, lập tức quay lại làm lành cùng anh ấy sao?”

Thẩm Tiểu Na tức giận đùng đùng nói: “Nếu không thì cô còn muốn thế nào nữa? Tôi với anh Hường Viễn từ nhỏ đến lớn chơi với nhau, đó là chuyện đã xảy ra, cô không chấp nhận được thì cũng chẳng thể nào thay đổi. Hơn nữa, tôi cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng rồi, nếu cô còn khó chịu thì đúng là nực cười.”

“Cô đã nói rõ ràng những gì chứ? Nếu tôi không hiểu sai thì cô đã nói rõ địa vị đặc biệt của mình trong trái tim Hường Viễn, người khác chẳng thể nào thay thế được. Nổi trướng ra chỉ cần cô bằng lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến anh ấy tình nguyện kết hôn cùng cô, anh ấy tuyệt đối không chối từ. Nổi rõ ràng bản thân cô khoan dung, đã bằng lòng nhường lại người đàn ông này, tôi cần phải cảm kích cô đúng không?” Vương Xán gần như bật cười thành tiếng, Thẩm Tiểu Na nhất thời không biết nói gì.

Hai người im lặng một hồi lâu, Vương Xán đã nghĩ kỹ phải nói thế nào để cáo từ, nhưng Thẩm Tiểu Na lại tiếp tục nói thêm, thái độ vô cùng buồn bã.

“Cô cho rằng hôm nay tôi giải thích đi giải thích lại với cô thế này là đang tự khoe mẽ sao?” Bàn tay cô vô thức chạm đến chiếc PSP trên mặt bàn. “Trên thực tế, tôi chẳng có thứ gì để khoe khoang cả. Kể từ sau lần cô nghe được chuyện hai chúng tôi đã từng đính hôn, anh Hường Viễn càng lúc càng lẩn tránh tôi. Có biết anh ấy đã nói những gì không? Anh ấy nói rằng chúng tôi đều có cuộc sống riêng tư, không nên nhúng tay vào cuộc sống của người kia quá nhiều.”

Vương Xán vẫn im lặng không nói gì, cô không sợ Thẩm Tiểu Na tức giận, nhưng thực sự không muốn đối diện với vẻ mặt buồn bã, đau khổ của cô lúc này.

“Tôi vốn luôn cho rằng, có thể giống như trước kia, tôi không nhẽo, nũng nịu đôi chút thì mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Thế nhưng tôi đã sai, anh ấy đối xử với tôi khách khí, khách khí đến mức xa lạ. Ngày hôm qua, tôi dẫn theo một nhà thiết kế trang phục về nhà, lúc xuống xe gặp được anh ấy. Nếu là trước kia, anh ấy nhất định sẽ giáo huấn, mắng mỏ tôi rằng con gái thì phải biết tự trọng, không được dễ dàng đưa đàn ông về nhà, thay bạn trai thì cũng không nên nhanh chóng quá vậy, phải biết chung tình. Thế nhưng hôm qua, anh ấy chỉ tới chào hỏi, dặn dò tôi đừng chiếm chỗ đậu xe của người khác, sau đó liền đi lên gác. Lúc này tôi mới nhận ra rằng, lần này tôi thực sự đã phạm sai lầm.”

Nói đến sau cùng, đôi mắt của Thẩm Tiểu Na đã long lanh, thế nhưng vẫn quật cường nghiêng rằng, không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Vương Xán.

Wang Xan bình tĩnh nhìn cô rồi nói: “Cô mong mỗi anh ấy sẽ làm thế nào? Tôi không muốn giáo huấn cô, có điều mỗi một người trưởng thành đều phải học cách chịu trách nhiệm với chính bản thân mình. Anh ấy đã lo lắng, chịu trách nhiệm về bản thân cô bao nhiêu năm nay rồi, hy sinh rất nhiều, cô còn thấy chưa đủ hay sao?”

“Tôi biết ngay là cô sẽ nói như thế mà.” Thẩm Tiểu Na hất cao cằm lên rồi nói tiếp. “Tôi không yêu cầu cô phải thấu hiểu tình cảm giữa tôi và anh Hướng Viễn. Nếu cô cho rằng tôi hoàn toàn đang hưởng thụ tình yêu thương, bao bọc của anh Hướng Viễn mà chẳng hề quan tâm đến anh ấy, thì cô đã lầm rồi. Nói thật thì tôi không hề thích cô, tôi cho rằng cô hoàn toàn không hợp với anh Hướng Viễn. Thế nhưng tôi không muốn anh ấy phải đau khổ, cho nên tôi bằng lòng tới đây giải thích rõ ràng cho cô nghe, anh ấy thực sự rất yêu thương cô.”

Wang Xan mỉm cười khổ sở. “Tình yêu là chuyện của riêng hai người trong cuộc, cô sao lại giải thích rõ ràng gì với tôi chứ? Nếu giữa tôi và Hướng Viễn còn cần đến người thứ ba lên tiếng, vậy thì vấn đề giữa chúng tôi chẳng phải là chuyện có thể giải quyết dễ dàng nhờ vào mấy lời giải thích của cô.”

“Cả hai người đều đau khổ như nhau. Được thôi, tôi thừa nhận tôi chính là phiền phức lớn nhất tồn tại giữa hai người, bây giờ mỗi phiền phức lớn nhất này tự nguyện biến mất, có được không?”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Vương Xán, Thẩm Tiểu Na lại từ từ lên tiếng: “Không cần phải nhìn tôi như thế, tôi làm vậy không phải là vì cô, mà vì anh Hướng Viễn. Anh ấy quá trọng tình cảm, tôi không muốn thấy anh ấy tiếp tục dày vò bản thân như thế này. Cô có biết tôi đi theo anh ấy, nhìn thấy anh ấy bước vào quán cà phê này, ngồi hơn một tiếng đồng hồ đó để nhìn cô tan sở thì có cảm giác thế nào không? Tôi hy vọng anh ấy luôn vui vẻ, nếu anh ấy tiếp tục được ở bên cô mà được vui vẻ vậy thì tôi bằng lòng chúc phúc cho hai người, triệt để rút khỏi cuộc sống của anh ấy.”

Wang Xan lạnh lùng đáp lại: “Đúng là một ân huệ to bằng trời, thế nhưng tôi không hề cảm động. Lần trước ở nhà, cô nói bố mẹ cô diễn vai thượng đế, còn cô bây giờ đang làm cái gì hử? Phải chăng cô đang muốn thể hiện cho tôi thấy, cô có thể khống chế cuộc sống của Hướng Viễn, tương lai của chúng tôi quyết định bởi ý nguyện của cô, cô cho rằng tôi sẽ cảm động sao?”

“Tại sao cô cứ cố tình bóp méo ý đồ của tôi vậy, tôi muốn cô cảm động để làm gì? Điều tôi muốn lúc này chính là anh Hướng Viễn không còn hận tôi nữa, tôi đã gây ra hiểu lầm giữa hai người, tôi muốn sửa sai.” Thẩm Tiểu Na cuối cùng không thể nào kìm nén thêm nữa, nước mắt tuôn trào khỏi bờ mi. “Cô còn muốn tôi phải làm thế nào?”

Wang Xan đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vừa nghĩ bản thân phải chăng đã quá mức kích động, vừa vội vã lấy giấy ăn đưa cho Thẩm Tiểu Na. May mà Thẩm Tiểu Na nói lời xin lỗi rồi xin phép vào trong nhà vệ sinh. Vương Xan ra sức suy ngẫm, cô thà ở lại văn phòng viết đi viết lại bản thảo cũng không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện khiến người ta hao tâm tổn lực thế này.

Thẩm Tiểu Na quay lại, đã lau sạch nước mắt, cũng dậm lại phần, thái độ trở lại bình tĩnh như trước. “Xin lỗi, lúc này tôi đã quá kích động.”

“Người cần nói tiếng xin lỗi phải là tôi mới đúng, Thẩm tiểu thư. Tuy rằng cô thiện ý tới đây không phải vì tôi, có điều tôi thừa nhận lúc này mình cũng đã quá lời. Thế nhưng tôi vẫn muốn nói rõ một điều, hành động của cô rất khăng khải, nhưng tôi không cần. Tình yêu mà tôi muốn tuyệt đối không thể xuất phát từ sự hy sinh của một người nào đó, cho dù là cô hay là Hướng Viễn. Nếu thực sự cảm thấy bị kẹt giữa tôi và Hướng Viễn, nếu Hướng Viễn không nhận ra được tình cảm của bản thân, vậy thì chúng tôi tiếp tục nói thêm cũng không có kết quả gì.”

Thẩm Tiểu Na nghiêm túc suy ngẫm, một lúc sau mới cười nhạt một tiếng: “Cô căn bản chưa từng yêu anh Hướng Viễn, đúng không? Nếu không, tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy được?”

“Tôi không có ý định tiếp tục bàn luận với cô về vấn đề này nữa. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, nếu cô thực sự muốn tốt cho anh Hướng Viễn, vậy thì đừng làm bất cứ điều gì nữa. Hãy tôn trọng lựa chọn của anh ấy trong cuộc sống, chúng ta hãy tự giải quyết những vấn đề của bản thân thôi.”

“Nếu đã vậy, tôi cũng chẳng còn điều gì để nói nữa.” Thẩm Tiểu Na ngậy ra một hồi, sau đó đứng bật dậy.

“Cứ để tôi thanh toán, tôi còn muốn ngồi đây một lúc. Tạm biệt.”

Sau khi Thẩm Tiểu Na đi, Vương Xán mới có thể thả lỏng hai vai xuống, chỉ cảm thấy mệt mỏi đến mức không còn làm được bất cứ việc gì. Cô nhìn ra cửa sổ, ngoài trời dường như đang mưa nhỏ, con đường tối mịt được chiếu sáng bằng đèn đường với những con người vội vã qua lại. Phía đối diện bên đường chính là nơi cô làm việc, bên đó vẫn đèn điện sáng trưng, chắc hẳn còn nhiều biên tập viên chưa ra về.

Trần Hường Viễn thực sự đã từng ngồi đây ngắm nhìn cô sao? Anh đã từng yêu cô không? Hoặc là, bản thân cô thực sự vẫn chưa yêu anh đủ sâu đậm?

Vương Xán chỉ cảm thấy hai mắt cay xè, đang định gọi nhân viên phục vụ tính tiền, ngẩng đầu lên liền thấy Cao Tường đang đứng trước mặt mình.

“Dự báo thời tiết cuối cùng đã báo chuẩn một lần, bên ngoài đang có tuyết đấy.”

25. Chương 25

Chương 25: Hà tất phải làm khó bản thân

Vương Xán ghé sát mặt vào cửa kính nhìn ra ngoài, đích thực những hạt tuyết tinh khôi đang nhẹ nhàng rơi xuống mặt đường. Trước ánh đèn sáng chói ở bên kia đường, hoa tuyết li ti đang không ngừng tung bay trong gió, thật phù hợp với cảnh mùa đông giá rét và băng giá này.

Cao Tường liền ngồi xuống trước mặt Vương Xán, nhân viên phục vụ không chờ anh lên tiếng gọi đã tự động bê tới một ly cà phê đen mà hàng ngày anh thích uống nhất.

Vương Xán âm thầm kêu khổ, trong lòng đột nhiên dâng trào cảm giác không mấy tự tại. Cô hoàn toàn không tự huỷ hoại bản thân, thế nhưng không thể không thừa nhận, sau lần Cao Tường đặc biệt chạy tới cứu cô tại chỗ làm giả rượu nho, anh với cô đã không chỉ là mối quan hệ gặt đầu chào hỏi nữa.

Vương Xán đang gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, không có thời gian rảnh để suy nghĩ lung tung, sau khi đem chiếc áo vest anh mượn đi giặt khô, cô liền gửi một tấm thiệp cảm ơn qua chuyển phát nhanh đến quán bar của anh. Sau đó, cô rất ít khi sang quán cà phê Lục Môn, một phần cũng vì không muốn tình cờ gặp anh.

Tuy nhiên, Cao Tường lại không hề có bất cứ hành động nào biểu hiện cố ý muốn gặp mặt Vương Xán, thậm chí cũng chẳng gọi điện lại cho cô, điều này khiến cô nghi ngờ phải chăng bản thân đã quá đa nghi?

“Vết thương của cô đã khỏi hẳn chưa?” Cao Tường bình thản cất tiếng hỏi, dường như không hề để tâm đến sự ngại ngại nơi cô.

“Đã khỏi từ lâu rồi, để lại vết sẹo, có điều không rõ lắm.” Vương Xán lấy lại tinh thần, cố gắng tỏ ra thản nhiên nhất có thể. “Thật không ngờ hôm nay tuyết rơi thật, hy vọng tuyết lớn một chút, như vậy mới thú vị.”

“Cô muốn thấy tuyết lớn thì phải đến phương bắc. Có một năm tôi đến Hắc Long Giang thăm em trai, gặp đúng một trận bão tuyết, chỉ có thể nhìn rõ khoảng một mét trước mặt thôi, tuyết dày kín nhiều ngày liền.”

“Nếu có cơ hội, đi trải nghiệm kiểu thời tiết khắc nghiệt như vậy cũng rất thú vị.”

“Nói đến thời tiết khắc nghiệt, có vài người bạn hẹn tôi tháng hai sang năm cùng đến Nam Cực một chuyến, có điều lúc đó tôi lại đến Australia bàn chuyện làm ăn, chẳng thể nào sắp xếp thời gian được.”

“Nam Cực, nơi đó có thể nhìn thấy chim cánh cụt, cực quang, không đi thì tiếc biết mấy.”

“Nghe nói tháng hai là thời cơ tốt nhất để ngắm cá mập, còn cực quang không phải chỉ mỗi Nam Cực mới có thể nhìn thấy, ở Mạc Hà, Hắc Long Giang, rồi Na Uy và Canada tôi đều đã từng thấy rồi.”

Trải nghiệm du lịch của Vương Xán có giới hạn, không tránh khỏi thốt lên ngưỡng mộ. “Cao tiên sinh trước đây đã từng đi nhiều nơi quá”

Cao Tường không hề nhân cơ hội này thể hiện hết trải nghiệm du lịch của mình, chỉ hỏi cô: “Vương tiểu thư thích đến những nơi như thế nào?”

“Những nơi mà tôi đã tới thực sự quá ít, cho nên bất cứ một nơi xa lạ nào trên thế giới này đều có sức hút mạnh mẽ với tôi. Năm nay tôi vốn định xin nghỉ phép ra nước ngoài chơi, đáng tiếc lại có nhiệm vụ phỏng vấn, không thể xin nghỉ được, chắc xong việc phải nói chuyện với lãnh đạo một chút, xem năm sau liệu có thể nghỉ bù được không, hy vọng tòa soạn sau này có thể cho tôi nhiều cơ hội ra nước ngoài công tác.”

“Khi chúng ta còn trẻ, thường sẽ hy vọng có cơ hội đi nhiều nơi trên thế giới.”

“Xin đừng làm tụt hứng của tôi, nói với tôi rằng muốn đi nhiều nơi trên thế giới chẳng qua chỉ là đi từ nơi mình cảm thấy đã quen thuộc đến mức chán ngán sang một nơi mà người khác cũng đang chán ngán thôi đấy.”

Cao Tường mỉm cười nói: “Tâm trạng hiếu kì đối với những nơi xa lạ không thể nào đọng mãi trong mình được, cho nên cần phải trân trọng. Tôi sẽ không dội nước lạnh làm cô mất hứng đâu.”

Vương Xán uống nốt hùm cà phê cuối cùng, đang định lên tiếng cáo từ thì nghe thấy Cao Tường hỏi: “Nếu vào dịp tết năm nay cô định ra biển thì có hứng thú sang Australia chơi một chuyến không?”

“Vào lúc đó ở nam bán cầu là mùa hè đấy, hy vọng tương lai sẽ có cơ hội.”

“Nếu cô chịu đi cùng tôi, thì bây giờ phải làm thủ tục visa luôn.”

Vương Xán ngây lặng người đi, nhất thời không dám tin vào đôi tai của mình, nhìn Cao Tường đầy nghi ngờ, nụ cười trên khuôn mặt anh càng lúc càng tươi tắn.

“Cách theo đuổi này rất lạ đúng không, Vương tiểu thư, nhưng mà, tôi rất chân thành...”

“Cao tiên sinh, tôi không hiểu rõ ý anh đang nói.”

“Tôi muốn cô trở thành bạn gái của tôi.” Cao Tường thẳng thắn đi vào trọng điểm vấn đề.

Vương Xán nhất thời không biết đáp lại thế nào.

“Xin lỗi, có phải tôi đã làm cô sợ không?” Cao Tường mỉm cười rồi nói thêm. “Tôi đang độc thân, không phải loại đàn ông trong nhà đã có vợ rồi ra ngoài ngoại tình đâu. Cô có thể suy nghĩ một chút, có gì nghi vấn thì trực tiếp hỏi tôi.”

Cuối cùng Vương Xán đã có thể trấn tĩnh lại được, nỗ lực điều hòa lại nhịp thở của mình. “Cao tiên sinh, hôm nay trạng tôi không vui lắm, không có tinh thần nghe chuyện đùa của người khác đâu.”

“Tôi đang thật lòng đấy.”

“Anh thật lòng lấy chuyến du lịch Australia để mê hoặc tôi sao? Những người bình thường muốn ra nước ngoài du lịch tuy không dễ dàng, nhưng cũng không đến mức phải cúi đầu trước người khác vì lí do này.”

“Tôi rất thích cô, Vương tiểu thư, không đến mức coi thường cô như vậy. Đương nhiên, lời mở đầu của tôi thực sự quá tệ, giống như thể đang dùng tiền để ép người. Cô nên lượng thứ cho tôi, đã lâu rồi tôi không hẹn hò yêu đương, không biết phải theo đuổi thế nào mới đánh động trái tim của một người phụ nữ.”

“Muốn dùng tiền ép người thì anh phải dùng nhiều tiền hơn nữa.” Vương Xán không khách khí lên tiếng. “Chỉ bằng anh cứ thử tặng thêm số tiền mê hoặc xem nào. Tôi cũng muốn biết thân giá của anh và mức độ hào phóng thế nào, không coi những thứ anh nói là tầm chi phiếu rỗng đâu.”

“Cô thực sự tức giận rồi sao?”

Cao Tường vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nhìn Vương Xán, thái độ y hệt một đứa trẻ, mang chút thơ ngây khi Xô không thoải mái ấy. “Không phải anh đang muốn thử theo đuổi tôi, đả động tôi hay sao? Cao tiên sinh, anh đang ra điều kiện để cho tôi suy ngẫm mà. Tôi không cho rằng đây là một cách theo đuổi khiến tôi vui vẻ, đương nhiên cũng không nên tức giận làm gì.”

“Tôi xin lỗi cô thêm lần nữa, Vương tiểu thư. Để bày tỏ rõ tấm lòng chân thật của mình, tôi nói thật cùng cô, tôi đã thích cô một khoảng thời gian dài rồi, nếu không lần trước tôi cũng không liều cái mạng già này để xông vào nguy hiểm cứu cô. Nói như vậy không phải để khoe công với cô, phải biết một điều, lúc tôi còn trẻ có lẽ rất nông nổi, nhưng khi qua tuổi ba mươi, bắt đầu trở thành con người điềm đạm, căn bản không còn liều mạng như vậy nữa.”

Nhắc đến lần ra tay cứu mạng lần trước, Vương Xán mỉm cười khổ sở nói: “Chuyện ngày hôm ấy, tôi vẫn phải nói một lời cảm ơn, nếu không có anh, có lẽ tôi đã bị hủy dung vì chai rượu đó rồi cũng nên. Cho dù không phải là một mỹ nữ, nhưng tôi cũng vẫn yêu quý khuôn mặt của mình,... có điều tôi vẫn chưa kích động đến mức dùng thân mình báo đáp”

Cao Tường thể hiện rõ thái độ nín nhịn bật cười, khiến cho Vương Xán bất giác cảm thấy nghi hoặc phải chăng đã nói điều gì đó khiến anh nực cười, đành phải tỏ ra nghiêm túc hơn trước.

“Cao tiên sinh, với điều kiện của anh, chỉ cần lên tiếng, khẳng định có rất nhiều phụ nữ xếp hàng khóc lóc đồng ý tiếp nhận anh, tôi thực sự không muốn góp vui nữa. Tạm biệt, tôi phải đi trước đây...”

Cao Tường ấn nhẹ vào bàn tay Vương Xán đang đặt trên mặt bàn, nhưng vừa mới chạm vào, đã rút lại ngay chứ không dừng lại quá lâu: “Nghe tôi nói lý do tôi thích cô có được không? Sau khi nói xong, nếu cô vẫn không chấp nhận, tôi sẽ đưa cô về nhà, từ trước đến nay tôi không bao giờ gây khó dễ cho phụ nữ, cho nên cô sẽ an toàn thôi.”

Từ trước đến nay anh luôn luôn nho nhã, lễ độ, Vương Xán đương nhiên không hề lo lắng về điều này, có điều ít nhiều gì cô cũng cảm thấy không vui, ngữ khí cũng mang đôi chút mỉa mai: “Tôi đoán chắc lý do cũng không quá phức tạp đâu. Tôi vẫn còn khá trẻ, cũng không quá xấu xí, đàn ông trung niên thích không phải chính là những điểm này hay sao? Đương nhiên, với điều kiện của Cao tiên sinh, lựa chọn nhiều hơn so với tất cả những người đàn ông trung niên thông thường, đợi sau khi tôi bình tĩnh lại, có lẽ cũng sẽ không còn quá ác ý với lời đề nghị của anh nữa.”

Cao Tường cuối cùng cũng bật cười thành tiếng, ho hắng một hồi, đưa tay chạm lên mũi rồi nói: “Tôi đúng là tự chuốc nhục vào thân.”

Hành động này của anh mang chút tự mỉa mai, tự cười nhạo, nhưng lại chẳng hề khiến Vương Xán nổi giận.

Cao Tường giơ tay gọi nhân viên phục vụ, gọi thêm hai ly cà phê cho hai người.

“Không sai, Vương tiểu thư, cô trẻ trung xinh đẹp, lại tràn đầy năng lượng, trông lại vô cùng lạc quan, yêu đời, việc tôi chú ý đến cô cũng là tự nhiên. Có điều đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến tôi thích cô. Tôi vẫn chưa phải dạng đàn ông cứ nhìn thấy phụ nữ đẹp là tít mắt lại, mất hết lý trí.” Cao Tường hất cằm về phía xa rồi nói: “Ví dụ như Tô San, tôi đã quen biết cô ấy nhiều năm rồi, từ trước đến nay chưa từng có bất cứ ý nghĩ lệch lạc nào khác với cô ấy.”

Tô San là người phụ nữ xinh đẹp, vậy nên lời nói này của anh khiến Vương Xán cảm thấy có phần ảm áp. “Vậy thì tôi phải cảm ơn sự yêu thích đột nhiên này của anh mới được.”

“Đương nhiên đây không phải là đột nhiên, Vương tiểu thư, tôi đã thử mấy tháng nay rồi, có điều hình như không thể nào khiến cô cảm nhận được tôi có tình ý với cô.”

Vương Xán cảm thấy hơi khó hiểu, cô nghĩ mình cũng không phải loại người tính cách quá mức tỉ mỉ, nhưng cũng không đến mức quá đỗi vô tâm, không nhận ra người đàn ông cố gắng tỏ tình ý của mình mấy tháng liền được. Cô không biết có nên nói người ta thể hiện quá kém hay do bản thân quá ngốc nghếch. Cô do dự một hồi rồi nói: “Nói như vậy, Cao tiên sinh tìm tôi tham mưu việc mua biệt thự cũng là có dụng ý khác?”

Cao Tường gật đầu đầy chân thành, Vương Xán lại hít một hơi thật sâu rồi nói: “Cách ra hiệu này cũng quá cao thâm đấy.”

“Cô hoàn toàn không lĩnh hội tất cả mọi tín hiệu của tôi, những chẳng bị động lòng trước một người như tôi mà hình như cũng chẳng hề có hứng thú với tiền tài của tôi, nên tôi càng lúc lại càng thêm yêu thích cô. Cứ tiếp tục thế này, tôi nghĩ rằng mình khó tránh khỏi việc sẽ gây ra một số chuyện ngốc nghếch mất. Đàn ông trung niên một khi chân tình bùng phát thì khả năng bị các cô gái trẻ cười chê cũng cao hơn nhiều. Cho nên tôi quyết định bày tỏ thẳng thắn cùng cô.”

Vương Xán bất giác cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười. “Đừng nói là vì anh thấy tôi không hứng thú với khối tài sản khổng lồ của mình nên cho rằng tôi thú vị, đáng yêu đấy chứ? Xin lỗi, e là anh hiểu lầm rồi, Cao tiên sinh, bố mẹ tôi luôn dạy không cần thiết phải bày tỏ ngưỡng mộ trước tiền tài của người khác... Đây là gia giáo chứ không phải nhân phẩm tôi thanh cao.”

“Điều này thì cô an tâm, tôi hoàn toàn không hề có ý định tìm một bạn gái đạo đức quy phạm. Cô quá đổi thông minh, e là cũng không tin tôi vô duyên vô cớ lại nhất kiến chung tình với mình. Tôi chỉ có thể thành thật nói rằng, lần đầu tiên nhìn thấy cô ở quán cà phê Lục Môn, là khi cô đang nói chuyện cùng đồng nghiệp, từ vị trí của tôi nhìn qua, đáng vẻ mỉm cười tươi tắn, vui vẻ của cô thực sự rất giống với một người con gái mà tôi thích khi còn trẻ.”

Vương Xán hoàn toàn hiểu được lí do này, cô mỉm cười nói: “Nhất kiến chung tình là một chuyện rất khó tin, chỉ thích hợp với thời kì trẻ tuổi ngây ngô mà thôi. Tôi đã biết từ trước, những con người lặn lội trên thương trường nhiều năm sẽ không bao giờ có những hành động kiểu này. Nói đến việc tôi giống với cổ nhân của anh... tôi rất vinh hạnh, có điều tôi cũng phải nhắc nhở anh một điều. Cao tiên sinh, những lúc anh muốn theo đuổi một người phụ nữ, đừng bao giờ nói rằng cô ấy trông giống với người yêu cũ của mình, tôi tin chắc có đến 90% phụ nữ không hứng thú làm cái bóng của một người khác.”

Cao Tường cũng vui vẻ đáp lại: “Nói như vậy, tôi hình như lại phạm phải một lỗi không nên phạm?”

“Thế nhưng anh vẫn cứ bình tĩnh như vậy, có lẽ đã cảm thấy chắc chắn với tôi.”

Anh lắc đầu đáp: “Tôi không hề cao ngạo đến vậy, đối với một người phụ nữ không thực dụng, tôi không phải là lựa tốt lành gì cho cam. Sở dĩ mặt dày mày dạn thổ lộ tâm tình, tôi chỉ muốn cô cho tôi một cơ hội, nếu không tôi chỉ có thể đứng một bên nhìn cô yêu đương, hẹn hò rồi lại thất tình, chứ chẳng bao giờ đến lượt tôi cả.”

Cao Tường nói chuyện vô cùng thẳng thắn, Vương Xán hoàn toàn không biết phải nói gì mới phải đạo.

“Tôi hoàn toàn không muốn cô sợ hãi, Vương tiểu thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay tôi hai mươi năm tuổi.”

“Tôi năm nay ba bảy, lớn hơn cô đúng một giáp, chưa nói đến việc ngoại hình của tôi còn già trước tuổi thật, nên hoàn toàn không có ưu thế nào cả. Có lẽ ưu điểm duy nhất chính là tính cách không khiến cho người khác chán ghét, có chút tiền bạc, lại thực sự yêu thích cô, bằng lòng tận hết khả năng của mình để yêu thương, trân trọng cô, để cô có cuộc sống thoải mái, dễ chịu. Nếu cô cảm thấy chán chường, tôi cũng sẽ không níu kéo cô quyết không chịu buông. Cô không cần trả lời tôi quá gấp gáp, chúng ta có thể tìm hiểu một thời gian đã.”

“Thực ra tuổi tác không phải là vấn đề giữa chúng ta.” Vương Xán mỉm cười nói: “Cao tiên sinh, tôi có một cách nghĩ ngộ nghĩnh như sau, e là nói ra sẽ khiến anh cười chê.”

“Không ngại đâu, xin cô cứ nói.”

“Gia cảnh tôi bình thường, từ nhỏ đến lớn được giáo dục rất truyền thống, đối với kế hoạch tương lai thì tôi chỉ mong muốn làm việc thành công, hẹn hò yêu đương cùng người đàn ông mình yêu, sau đó thì kết hôn. Cuộc sống lí tưởng của tôi chính là cuộc sống cần phải tràn ngập niềm vui chứ không phải là những chuyện ngạc nhiên, bất ngờ. Theo cách lí giải của mình, tôi cho rằng Cao tiên sinh nói để tôi muốn làm gì thì làm có lẽ chính là sự tự do về tiền bạc. Chuyện này nghe rất có sức hút, có điều...” Cô do dự đôi phần, sau cùng vẫn quyết định lên tiếng: “Tôi cảm thấy sẽ nhất định phải trả giá cho việc từ bỏ tình yêu và cuộc sống bình thường, và chuyện này không đáng.”

Lời từ chối này không hề khiến Cao Tường bất ngờ, anh mỉm cười nói: “Xem ra, cô cảm thấy ở cùng với tôi không thể tìm được cảm giác yêu đương?”

Vương Xán mỉm cười: “Tôi không thể tưởng tượng sẽ có một bắt đầu thế này, tiếp theo phải làm thế nào mới có được tình yêu.”

“Nếu cô cảm thấy tôi chưa đủ thành ý, tôi có thể thay đổi.”

“Không phải vì nguyên nhân này, tôi chỉ không hiểu cách làm của Cao tiên sinh mà thôi. Thực ra anh vẫn đang trong độ tuổi sung sức, với khí độ và tài năng của mình, nếu muốn tìm bạn gái thì không cần phải dựa vào tiền bạc của bản thân, vẫn có thể chinh phục được phụ nữ, tận hưởng lạc thú của tình yêu. Có điều anh dường như chẳng muốn đi theo lộ trình theo đuổi thông thường này.”

“Đến độ tuổi của tôi, thông thường sẽ chẳng còn tinh thần mạo hiểm trong tình cảm nữa, so với những người trẻ tuổi các cô lại càng không quen bị từ chối, cho dù có lòng theo đuổi, cũng muốn hành động trong lặng lẽ.”

“Hành động trong lặng lẽ rất có thể sẽ lặng lẽ thất bại, còn tình yêu thì chưa chắc. May mà Cao tiên sinh chỉ là tùy hứng đưa ra đề nghị, tôi cảm thấy không thích hợp, nên đưa lời cảm tạ. Cho nên, chúng ta đều có thể lặng thầm, coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết cả.”

Cao Tường suy ngẫm một hồi, lắc đầu nói: “Cô còn quá trẻ, vẫn còn tư tưởng lãng mạn trong cuộc sống, tôi có thể hiểu được. Hoặc là tôi đổi cách thức, bắt đầu theo kiểu khác, chúng ta cứ làm bạn trong một khoảng thời gian xem cô có thêm chút cảm tình nào khác với tôi hay không?”

Vương Xán cũng lắc đầu: “Cao tiên sinh, không phải tôi không có mong muốn về vật chất, nhìn thấy những đồ hiệu trên tạp chí, vẫn mong muốn được sở hữu như ai thôi. Nếu chấp nhận bắt đầu cùng anh, chính là tự nguyện chấp nhận khảo nghiệm của cuộc đời. Nhìn anh mang đến những mê hoặc đầy sức hút, khẳng định sẽ còn hấp dẫn hơn chuyến đi Australia nhiều, sau cùng tôi sẽ bất đắc dĩ phải nghĩ đến việc thỏa hiệp, liệu có thể gánh vác nổi hậu quả của chuyện này không? Anh có thể cảm thấy quá trình này rất thú vị, thế nhưng đối với tôi lại quá đổi dày vò, cần thiết gì phải làm khó bản thân như vậy?”

“Tôi không thể không nói, tâm trí của cô chín chắn hơn bề ngoài rất nhiều, rất biết cách bảo vệ bản thân.”

“Cao tiên sinh quá khen rồi.” Vương Xán mỉm cười nói: “Thực ra tôi không hề chín chắn như vậy, ít nhất đối với cha mẹ, tôi luôn luôn là một đứa trẻ, không khi nào thôi lo lắng cho tôi. Nếu tôi về muộn thêm chút nữa, họ nhất định sẽ gọi điện tới giục.”

Cao Tường đương nhiên hiểu được ý ngầm trong đó, mỉm cười nói: “Được, tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Hai người bước ra khỏi quán cà phê Lục Môn, vừa đi tới gần chiếc xe Jeep đậu gần đó thì thấy Trần Hướng Viễn lái chiếc Benz đến. Anh nhấn mạnh phanh dừng lại, chỉ mặc một chiếc áo vest liền nhảy khỏi xe, gọi tên Vương Xán: “Xán Xán.”

Vương Xán kinh ngạc quay đầu lại, những hạt tuyết trắng tinh, bé nhỏ bay lượn giữa hai người. “Xin chào anh.”

“Lúc này anh hợp xong liền tới đây ngay, Tiểu Na, cô ấy...”

“Cô ấy vẫn kiên trì muốn nói chuyện cùng em, sau khi nói xong, cô ấy đã về nhà trước rồi.”

“Xin lỗi em.”

Giọng nói trầm ồm của anh hòa theo tiếng gió rít mang theo biết bao tâm ý khác. Trái tim Vương Xán khẽ thất lại. “Đừng xin lỗi thay cô ấy nữa, tạm biệt.”

“Xin em đợi anh một chút.” Trần Hướng Viễn lấy hai chiếc vé từ trong túi áo ra, đưa cho cô rồi nói: “Đây là vé đi xem kịch của Mạnh Kinh Huy mà em vẫn muốn có, buổi tối ngày 31 tháng 12.”

Cảnh tượng lần đầu tiên hai người hẹn hò lại hiện lên trước mắt Vương Xán, ngay sau lần đó, họ bắt đầu yêu nhau. Cô từng cùng anh đi nghe buổi hòa tấu piano, nhìn dáng vẻ chìm đắm trong âm nhạc của anh, cô cũng thực sự yêu thích thứ âm nhạc đó. Anh vẫn luôn ghi nhớ câu nói tùy tiện của cô trước đây, sau đó còn mua vé.

Những hạt tuyết vương lại trên khuôn mặt Vương Xán, dính vào lông mi của cô, khiến cho đôi mắt cô càng lúc càng thêm mơ hồ. Anh cầm lấy tay cô, đặt vé vào lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng nói: “Hãy tìm một người cùng đi với em nhé.”

Cô không cho anh cơ hội nói thêm điều gì, liền kéo cửa xe bước lên. Cao Tường lặng lẽ khởi động máy, thuận tay đưa một tờ giấy ăn cho cô. Cô đang nhìn vào hình ảnh dần dần bé đi của Trần Hướng Viễn hiện

lên trong gương chiếu hậu, nhất thời không kịp phản ứng.

“Mau lau mặt đi.”

Vương Xán định thần lại, nhận lấy giấy ăn lau mặt rồi tự mĩa mai: “Thời tiết ngoài trời thấp quá, ngày mai có lẽ còn lạnh hơn.”

“Cậu ấy là bạn trai của cô hả?”

“Bạn trai cũ. Chúng tôi đã chia tay rồi.”

“Cô còn yêu cậu ấy không?”

Đôi mắt Vương Xán lại long lanh đầy nước “Tôi không biết nữa.”

“Thực ra cậu ấy cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô từ chối tôi đúng không?” Anh dịu dàng nói với cô “Đợi khi nào cô hoàn toàn từ bỏ được cậu ấy, hãy nghĩ tới đề nghị của tôi cũng được.”

Vương Xán cúi đầu xuống, nhìn hai tấm vé trong tay, nhất thời cảm thấy mệt mỏi, rệu rã, chẳng muốn nói thêm bất cứ lời nào khác.

Sau khi về nhà, Vương Xán tắm gội xong liền đi vào phòng ngủ, tựa đầu vào tấm kính cửa sổ lạnh giá, thất thần nhìn tuyết rơi dày trời bên ngoài cửa sổ, đến độ bà Tiết Phụng Minh bước vào phòng cũng chẳng hề hay biết.

Bà Tiết Phụng Minh khoác thêm lên người Vương Xán một tấm áo lông vũ rồi nói: “Hôm nay nhiệt độ rất thấp, con cẩn thận không bị cảm lạnh đấy.”

“Mẹ, mẹ nhìn xem hình như tuyết ngừng rơi rồi.”

Bà Tiết Phụng Minh nhìn ra bên ngoài, “Với thời tiết như thế này, có khả năng tuyết còn rơi tiếp.”

“Tất cả là do hiện tượng trái đất nóng lên, mấy năm rồi mà không có trận tuyết nào ra hồn cả.”

“Đúng thế, trận tuyết năm con được ba tuổi mới gọi là lớn, cả trên trời dưới đất chỉ một màu trắng xóa, buổi sáng đa con tới trường mẫu giáo, vừa ra khỏi cửa con đã thét lên: Trên mặt đất có nhiều kẹo trắng quá.”

Vương Xán bỗng nghiêm mặt lại: “Con đã từng nói những lời đó sao?”

“Đương nhiên rồi, mẹ vẫn còn ghi lại trong nhật kí kia. Buổi tối mẹ vừa ngồi lật lại, còn có ngày tháng cụ thể cơ. Lúc đó con làm bố vui vẻ vô cùng.”

“Nhìn xem cách miêu tả của con ngày xưa thì biết, chẳng khác nào so sánh với người rắc muối, chẳng thể trở thành tài năng xuất chúng được.”

Bà Tiết Phụng Minh cũng bật cười. “Mọi thứ dường như mới chỉ là ngày hôm qua, vừa chớp mắt con đã lớn thế này rồi.”

“Lớn gì mà lớn ạ, con vẫn còn bé mà.” Vương Xán cũng mỉm cười tươi tắn: “Thanh xuân tươi trẻ, xinh đẹp như hoa, trẻ trung, năng động... Hầy, mẹ, còn những cụm từ nào để hình dung nữa đây?”

“Đừng lảm chuyện. Mẹ có chuyện muốn nói với con đây, con còn nhớ cậu Tôn Kha Ninh, cháu của hiệu trưởng Tôn chỗ mẹ không?”

Vương Xán lắc đầu.

“Cậu ấy cùng học mẫu giáo với con ngày xưa, hồi đó hai đứa nhất quyết đòi nằm chung một chiếc giường, trong album gia đình hình như còn ảnh con chụp chung với cậu ấy đấy.”

Vương Xán bắt đầu tràn đầy hứng thú: “Nói như vậy nghĩa là con cũng từng có một anh bạn thanh mai trúc mã sao?”

“Đúng thế, bố con sau đó phải điều chuyển công tác, để tiện việc đưa đón, đành chuyển con sang trường mẫu giáo khác, lúc đó con còn khóc lóc thảm thương cơ, ít nhất một tuần liền nhõng nhẽo đòi bố mẹ cho về học trường mẫu giáo cũ cùng cậu ấy.”

“Tại sao tất cả mọi người đều ghi nhớ người bạn thanh mai trúc mã của mình, nói không chừng còn phát triển thành tình cảm lãng mạn, còn riêng con lại chỉ đau lòng có mỗi một tuần? Mẹ, mẹ nói xem có phải con là người quá vô tâm vô tình không? Cho dù tốt hay xấu cũng đều quên hết cả.”

Trước đó bà Tiết Phụng Minh còn cảm thấy buồn cười, thế nhưng lúc này còn hơi hoảng trước vẻ mặt con gái, lo lắng gặng hỏi: “Tiểu Xán, con đang nghĩ gì thế?”

“Dạ, không có gì ạ.” Vương Xán thôi không suy tư nữa. “Mẹ, tại sao đột nhiên mẹ lại nhắc đến cậu ấy?”

“Bây giờ cậu ấy vừa di du học từ nước ngoài về, hiệu trưởng Tôn muốn sắp xếp cho hai đứa gặp nhau một lần.”

“Thôi đi mẹ, con thực sự chẳng nhớ gì về cậu ấy nữa, chắc là cậu ấy cũng quên con rồi. Hai người đã lớn đến tuổi này, lại còn đi gặp gỡ một người đã hoàn toàn quên trong quá khứ, thực sự là ngại ngùng lắm.”

“Hàn huyền chuyện cũ cái gì? Hiệu trưởng Tôn cảm thấy điều kiện hai đứa phù hợp, tuổi tác tương xứng, lại quen nhau từ nhỏ... Hầy, con nhìn mẹ như vậy làm cái gì?”

Lúc đầu, Vương Xán ngạc nhiên mở to mắt, bây giờ cười đến mức phát run. “Mẹ, mẹ không nhầm đấy chứ, mẹ muốn con đi xem mặt sao? Xem mặt, hành động không có chút lãng mạn nào, không phù hợp với quan điểm của mẹ đâu.”

Bà Tiết Phụng Minh lườm Vương Xán một cái: “Con nhìn mình xem, bây giờ ngoài việc đi làm và rúc ở nhà thì còn cơ hội mà tận hưởng lãng mạn không?”

Vương Xán bị đá kích trầm trọng. “Được, từ hôm nay trở đi con sẽ thường xuyên đi chơi tối, mẹ không được kiểm soát giờ về của con đấy, con thực sự không tin mình lại không có cuộc kì ngộ lãng mạn nào.”

“Mẹ không cho phép con làm vậy, vẫn nên hẹn thời điểm đi gặp Tiểu Tôn đi. Cậu thanh niên này mẹ cảm thấy không tệ chút nào đâu.” Bà nhìn vào đôi mắt của con gái, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Mẹ không ép buộc con, cứ coi như là đi gặp bạn cũ thôi.”

“Bạn cũ cái gì ạ? Con đã nói là không có chút ấn tượng gì với cậu ấy rồi mà.”

“Vậy coi như đi làm quen một người bạn mới không được sao?”

Vương Xán vô cùng chán nản, cúi đầu không nói tiếng nào, bà Tiết Phụng Minh vội lên tiếng. “Làm sao thế? Có phải đang trách mẹ nói chuyện này trong khi con mới... thất tình không bao lâu? Bố con không ẹ nhắc chuyện này với con, mẹ cũng không muốn khiến con khó xử, thế nhưng thứ gì cần từ bỏ thì nên từ bỏ sớm đi.”

“Cái gì mà từ bỏ hay không ạ?” Vương Xán chu miệng đáp, “Hôm qua con vẫn còn vô cùng sung sướng, cảm thấy bố mẹ yêu thương con, chiều chuộng con hết mực, cho dù con giữ giá cả đời, bố mẹ cũng không bỏ rơi con. Vậy mà hôm nay mẹ đã giục con đi xem mặt, con đang bị đá kích tinh thần đấy này.”

“Đúng là đồ ngốc nghếch.” Bà Tiết Phụng Minh an lòng hơn. “Mẹ chẳng hề có ý giục con xuất giá, mẹ chỉ muốn con có mối quan hệ xã hội rộng lớn hơn nữa, đừng có suốt ngày ở nhà thế này, nếu thực sự gặp được người đàn ông của cuộc đời mình, đó không phải là vẹn cả đôi đường hay sao?”

“Cứ đợi con chơi thêm hai năm nữa, nếu vẫn không có ai để ý thì nói sau được không?” Vương Xán hớn hở lên tiếng.

“Người ta là thanh niên tài giỏi tuần tú, vô cùng được hoan nghênh, còn đợi được con hai năm sao? Hiệu trưởng Tôn có ấn tượng rất tốt về con, nên mới chủ động liên hệ gặp gỡ đấy.”

“Con không thích đi xem mặt, ngại lắm.”

Bà Tiết Phụng Minh lắc đầu: “Hiệu trưởng Tôn chủ động liên hệ, không dễ từ chối như vậy đâu. Ngoan đi, đến gặp mặt cậu ấy một lần, nếu không có cảm giác gì, mẹ đảm bảo sẽ không yêu cầu con nhất định phải tiếp tục đi lại cùng cậu ấy, được không?”

Vương Xán đành phải ngậm miệng.

“Được rồi, lên giường ngủ sớm đi.”

Đợi mẹ đi ra ngoài, Vương Xán than dài một tiếng, nằm lên giường, thật không ngờ cô đã đến tuổi bị người nhà đẩy đi xem mặt rồi. Điều này đích thực vô cùng đau khổ.

Sau khi bài báo Vương Xán viết được đăng trên các báo, đúng như những gì kì vọng, ít nhiều cũng nhận được phản ứng tích cực trong vùng. Những nhà đầu tư ngoại lai đều im lặng không đưa ra bình luận gì hết, nhưng có nhiều nhà đầu tư trong thành phố trực tiếp gọi điện đến cho chủ nhiệm Dương, than thở rằng một số câu nói trong bài báo quá đỗi vô trách nhiệm, đả kích nghiêm trọng đến lòng tin của người tiêu dùng, càng khiến cho tình hình bất động sản trong vùng thêm trì trệ.

Chủ nhiệm Dương hoàn toàn không mấy để tâm đến những lời oán thán kiểu này, anh đã có suy nghĩ của riêng mình, cho dù tình hình nhà đất trong vùng nhất thời chuyển sang yếu thế, thì cũng khiến cho các nhà doanh nghiệp quảng cáo nhà đất nhiều hơn thôi, cho nên, nhận điện thoại anh cũng chỉ trả lời cho qua chuyện. “Đúng thế, từ trước đến nay Từ tổng vẫn luôn là người dám nói, anh cũng đâu phải không biết. Phóng viên của bên tôi vẫn còn trẻ, chưa chín chắn lắm, cần phải cho cô ấy một không gian phát triển, tôi sẽ phê bình cô ấy.”

Lí Tiến Hiên liền thì thầm nói với Vương Xán: “Nghệ thuật lãnh đạo của chủ nhiệm Dương có lẽ cả đời anh cũng không học được.”

Wương Xán cũng mỉm cười, lấy hai tấm vé từ trong ngăn bàn ra đưa cho anh rồi nói: “Ngày 31 tháng 12, kinh kịch của Mạnh Kinh Huy lần đầu công diễn, em tặng anh.”

Lí Tiến Hiên hớn hỏ đáp: “Tấm vé này được đặt từ trước, rất khó mua. Tại sao em lại không đi?”

Wương Xán thực lòng không đủ dũng khí đi xem kịch đó một mình với tâm trạng buồn khổ, thăm thiết như lúc này. “Em không đi được, mẹ em ép phải đi xem mặt vào ngày hôm đó.”

Lí Tiến Hiên ngậy lạng người đi, tiếp đó thì bật cười khúc khích: “Em cũng đến lúc bị người nhà đốc thúc đi xem mặt rồi sao?”

“Lãnh đạo của mẹ em giới thiệu, không thể không nể mặt người ta được.”

“Cứ đợi xem, bắt đầu theo kiểu này là không có điểm dừng đâu, nếu hai năm nữa mà em còn chưa có ai thì người nhà em nhất định sẽ vội vã hơn nữa, đến lúc đó sẽ ép em phải tham gia các tổ chức tìm bạn chuyện nghiệp cũng không biết chừng.”

Wương Xán cũng biết đến những tổ chức chuyên nghiệp này náo nhiệt chẳng khác nào ngoài chợ, thực sự sợ đến độ lạnh cả người. “Anh đừng có ở đó mà cười trên nỗi đau của người khác, gần đây vận đào hoa của em rất thịnh đấy, nhất định sẽ không lưu lạc đến bước đường đó được đâu.”

“Anh chỉ thấy những người vận đào hoa thường bận rộn đi hẹn hò thôi, không bao giờ tự nguyện ở lại tặng ca cùng anh, điều tra tập đoàn Đỉnh Phong.”

Tập đoàn Đỉnh Phong là một tập đoàn ngoài quốc doanh có quy mô lớn, gần đây trên mạng có những lời đồn thổi, Lí Tiến Hiên liền quy nó vào phạm vi điều tra của mình. Trước lời nói thẳng thừng của anh, Vương Xán không hề đau buồn. “Này, anh đừng có mà ăn nói ghê gớm như thế. Em chỉ là quan tâm đến lĩnh vực bất động sản mà thôi. Biết ngay là làm người tốt không dễ, em sẽ không bao giờ...”

“Đừng đừng.” Lí Tiến Hiên mỉm cười hớn hỏ đưa lời cầu cạnh. “Anh ở đây xin được chân thành đưa lời cầu chúc em đi xem mặt mà đáo thành công, giành thắng lợi toàn diện được chưa nào?”

“Anh đừng nói mấy lời khách khí đó.” Vương Xán lên giọng mỉa mai. “Người đàn ông suốt ngày rúc ở nhà như anh, niềm vui duy nhất chính là uống cà phê ở một góc khuất trong quán Lục Môn, e là còn cần đi xem mặt hơn em đấy. Mau chóng cầm vé đi, lấy hết dũng khí mà hẹn Tô San đi cùng.”

Nhắc đến Tô San, Lí Tiến Hiên lập tức rụt đầu. “Cô ấy làm gì có thời gian rảnh đi cùng anh?”

“Anh không hẹn thì làm sao biết người ta không rảnh? Em phục anh rồi đấy, trước kia mọi người đều tưởng cô ấy đã kết hôn. Sau đó La Âm đã nói rõ ràng cho anh biết cô ấy vẫn còn độc thân cơ mà. Anh cứ uống cà phê ở đó mấy năm nữa mà không chịu thổ lộ tình cảm sao? Yêu thâm thúy đến vậy sao?”

Lí Tiến Hiên im lặng không nói câu nào, Vương Xán chẳng thèm để tâm đến thái độ bất định của anh, tiếp tục nói thêm: “Cho dù cô ấy từ chối anh, cũng chẳng ngăn được anh tiếp tục thích cô ấy. Em hiếm khi lo chuyện bao đồng thế này, nếu anh lãng phí hai tấm vé này, em sẽ không tha cho anh đâu.”

Đến ngày cuối cùng của năm nay, dưới sự đốc thúc của mẹ, Vương Xán đành phải ngoan ngoãn thay y phục, trang điểm nhẹ nhàng bắt xe taxi đến địa điểm hẹn gặp.

Đó là một nhà hàng Hồng Kông nằm trong trung tâm mua sắm, cách một tấm kính, Vương Xán thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở bàn số 6 sát cửa sổ mà cô đã hẹn từ trước. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, mái tóc ngắn, gọn gàng, khuôn mặt trắng trẻo, sạch sẽ, với thái độ chăm chú, xem ra vô cùng nho nhã, lịch sự, ấn tượng đầu tiên rất tuyệt, cũng là lỗi trngười mà cô thích. Tuy nhiên, Vương Xán vẫn cảm thấy vô vị, chán nản.

Nghe nói người này là bạn của cô thuở ấu thơ, nhưng cô hoàn toàn không còn ấn tượng gì hết, không thể nào liên hệ được anh với người bạn trai nhỏ bé trong quá khứ. Đối với cô mà nói, anh vẫn cứ là một người hoàn toàn xa lạ. Cô nhắ ra rằng cho dù cô đồng ý với mẹ, trước khi đến đây đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cũng hoàn toàn không thể nào hàn huyên chuyện cũ cùng một người xa lạ được, sau đó lại phát triển thành mối quan hệ thân mật hơn.

Wương Xán bước vào bên trong, lấy di động ra gọi điện thoại cho anh, anh nhanh chóng nhận máy.

“Tôn tiên sinh, xin chào, tôi là Vương Xán.”

“Wương Xán, xin chào, cứ gọi tôi là Kha Ninh đi. Bố mẹ đã gọi lại kí ức cho tôi, khi còn học cùng mẫu giáo, quan hệ của chúng ta rất tốt, hình như tôi còn trao nư hôn đầu cho cô thì phải.”

Wương Xán liền bật cười: “Thế nhưng tôi không hề có ấn tượng gì. Có điều tôi rất vui khi biết lịch sử ái tình của mình lại bắt đầu sớm đến vậy.”

“Tôi đã đến nhà hàng rồi!”

“Tôi biết rồi, chúng ta đã hẹn trước là gặp nhau bây giờ, nhưng thật ngại quá, tôi cảm thấy vẫn chưa chuẩn bị tâm lí đi xem mặt, xin hãy thứ lỗi vì tôi thất hẹn.”

Tôn Kha Ninh hiển nhiên cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn giữ ngữ khí hiền hòa, lịch lãm: “Không sao đâu, tôi có thể hiểu được mà.”

“Cảm ơn anh, chúc năm mới vui vẻ.”

“Chúc cô năm mới vui vẻ.”

Để người khác leo cây như vậy đương nhiên là không mấy lịch sự, Vương Xán cảm thấy may mắn vì người ta cũng là người thấu tình đạt lí. Có lẽ cô thực sự đã bỏ lỡ một thanh niên tài hoa, tuấn tú cũng nên, cô lắc đầu mỉm cười chế giễu bản thân, quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa, đi dạo trung tâm thương mại, cảm nhận đôi chút không khí mua sắm cuối năm, đồng thời giết chút thời gian, sau đó mới quay về nhà.

Công ty bách hóa trong trung tâm thương mại tuyên bố sẽ phục vụ hai mươi tư giờ liên tục không nghỉ ngơi để chào mừng năm mới, đồng thời cũng đưa ra mức khuyến mại trước nay chưa từng có, âm nhạc sôi động, người đi mua sắm tấp nập nhộn nhịp. Trong không khí này, con người khó lòng mà buồn bã được. Lúc Hoàng Hiểu Thành gọi điện thoại, Vương Xán đang thử một đôi boots da.

“Chúc mừng năm mới, Tiểu Xán.”

“Anh cũng thế nhé.”

“Tại sao lại ồn ào thế, em đang đi mua sắm sao?”

“Đúng thế, mệt quá.”

“Anh còn đang tặng ca.”

“Xin lỗi, em xin thu lại câu kêu mệt mỗi khi này, ha ha.”

“Lúc này nhìn qua lịch làm việc, anh mới nhận ra ngày mai là Tết Nguyên đán, anh thực sự hãi hùng trước một năm tràn ngập trong công việc và tăng ca của mình, điều đáng sợ là đến tận lúc năm hết tết đến mà công việc vẫn còn chất cao như núi.”

“Nỗ lực làm việc là một điều tốt mà, nhưng đừng có liều mạng quá.”

“Nếu nhàn rồi quá, anh sẽ cảm thấy lo lắng. Có ai đi mua sắm cùng em không?”

“Nhất định phải có người đi cùng sao? Một mình dạo trung tâm thương mại rất thoải mái. Em không tán gẫu với anh nữa, em còn phải giành bằng được đôi bốt này về nhà đã, bên cạnh đang có người nhìn chăm chăm vào nó đợi em từ bỏ đây này.”

26. Chương 26

Chương 26: Anh sợ rằng vẫn cứ dễ vượt mất em

Ngày đầu năm mới, bỗng có một thông tin khiến cả giới bất động sản vốn đang trầm lặng phải kinh ngạc, tập đoàn Đỉnh Phong đi tiên phong hạ giá bất động sản, địa bàn giảm giá lại chính là khu vực dân cư mới gây sốt giá vào năm ngoái, mức độ giảm giá lên đến 50%. Vương Xán cảm tờ báo của tòa soạn khác trong thành phố, âm thầm kêu than.

Đối với cô mà nói, điều tồi tệ nhất đương nhiên không phải là giảm giá mà là khoảng thời gian này cô với Lí Tiến Hiên đang điều tra tập đoàn Đỉnh Phong, theo sát tất cả các nguồn tin đồn, thu thập rất nhiều tư liệu, đương nhiên hoàn toàn không hề bỏ qua tin tức giảm giá đồn thổi trên mạng hai ngày trước. Thế nhưng mức độ giảm giá đưa ra quá mức tưởng tượng khiến cô bán tín bán nghi trước thông tin này, gọi điện thoại đến xin phỏng vấn ở tập đoàn Đỉnh Phong nhưng không hề nhận được lời đồng ý, lại chẳng có đủ chứng cứ về lời đồn nên chỉ đành nói chưa nhận được thông tin giá cả nào mới. Thế nên cô quyết định từ từ rồi tính tiếp.

Tuy nhiên, tòa soạn còn lại đã đăng bài báo này ngay vào ngày đầu tiên năm mới, tổng giám đốc tập đoàn Đỉnh Phong là Tư Tiêu Hán khi tiếp nhận phỏng vấn có nói, tin đồn hạ giá đã trở thành hiện thực, Đỉnh Phong sẽ nỗ lực hạ thấp giá nhà bị dồn lên quá cao như trước kia, tạo phúc cho nhân dân trong vùng, đồng thời còn cung cấp một loạt những bức ảnh về nhà ở khu vực đó.

Để mất thông tin đối với phóng viên mà nói sẽ bị cấp trên trách mắng. Cô còn chưa kịp nghĩ ra đối sách thì chủ nhiệm Dương đã gọi cô với Lí Tiến Hiên vào phòng, dặn dò bọn họ chia thành hai nhóm ra ngoài phỏng vấn, nhất định phải viết được một bài có chiều sâu để gỡ gạc lại.

Vương Xán và Lí Tiến Hiên bất chấp giá rét bên ngoài mấy ngày liền, đi phỏng vấn hết các nhân sỹ trong giới bất động sản, tìm tư liệu, nhưng Tư Tiêu Hán trước sau vẫn không chịu nhận lời phỏng vấn. Hôm nay, Vương Xán lại liên hệ với Tư Tiêu Hán lần nữa, khó khăn lắm mới gọi điện được, ông ta lại đưa lời thoái thác, lí do là một khi loan tin giảm giá đi, các phóng viên tìm đến xin phỏng vấn quá nhiều, hoàn toàn trái với nguyên tắc làm người phải thảnh thơi của ông.

Điều này không làm khó được Vương Xán, cô mỉm cười nói: “Vốn dĩ tôi còn hẹn với Từ tổng, không phải tập đoàn Phong Hoa của bà Từ có mảnh đất ngay cạnh khu đất của ông sao? Muốn hỏi bà Từ có suy nghĩ gì trước hành động của ông, thế nhưng không đi tìm hiểu rõ cách nghĩ của ông, đến lúc đó e là bài viết sẽ thiếu tính khách quan.”

Tư Tiêu Hán bật cười nói: “Ha ha, Vương tiểu thư làm việc rất chu đáo, vậy hai giờ chiều nay đến văn phòng của tôi nhé.”

Thực ra Vương Xán đã đến tập đoàn Phong Hoa rồi, nhưng không thể xin phỏng vấn Từ Hoa Anh được. Bà Từ Hoa Anh vừa xuất hiện, nghe thấy câu hỏi của Vương Xán liền bật cười, sau đó gọi điện bảo trợ lí của mình là Thiệu Y Mẫn: “Vương tiểu thư, Thiệu tiểu thư vừa quay về sau kì nghỉ phép, vấn đề này cô ấy

sẽ toàn quyền trả lời cô. Lần trước tôi ăn nói thẳng thừng, không giữ chừng mực bị hội đồng quản trị phê bình, lần này chắc phải giữ mồm giữ miệng một chút.”

Thiệu Y Mẫn là bạn học của La Âm, Vương Xán đã gặp mặt từ trước đó. Cô cũng là đối tượng phỏng vấn mà Vương Xán rất hoan nghênh, có điều không giống với phong cách nói chuyện sảng khoái của bà Từ Hoa Anh, Thiệu Y Mẫn nói chuyện vô cùng cẩn trọng, khi phát ngôn giải thích rõ ràng, hợp lí và lưu tâm đến mọi mặt, gần như không cần phải chỉnh lí gì nhiều là có thể trực tiếp đăng bài. Vương Xán không dám hy vọng lần nào cũng có thể nắm được dịp Từ tổng phát ngôn thẳng thắn, cho nên hoàn toàn mãn nguyện trước những đáp án thận trọng, thành khẩn mà không mang tính tiết lộ gì nhiều.

Buổi chiều, Vương Xán hội họp cùng Lí Tiến Hiên, đến tòa nhà ở trung tâm thành phố của tập đoàn nhà đất Đỉnh Phong theo lời hẹn từ trước, để gặp mặt Tư Tiêu Hán, Lí Tiến Hiên phỏng vấn không khác mấy so với những người khác, còn nhắc đi nhắc lại trách nhiệm với xã hội của giới thương nhân, sau đó tuyên bố rằng Đỉnh Phong hồi báo lại xã hội theo cách này chưa được, hoàn toàn không đưa ra câu trả lời chính thức trước những thắc mắc của họ, khiến họ cảm thấy chán nản. Vừa nói chuyện được khoảng mười phút, ông liền nói có cuộc họp quan trọng, hai người bắt lực đành phải nói lời tạm biệt.

Lí Tiến Hiên than dài, “Anh đã nói từ trước rồi, ông ta là lão giang hồ, không thể nào hỏi ra nội dung gì gây sốc đâu.”

“Dù vậy cũng không thể không phỏng vấn được.”

Vương Xán vừa lật bản thảo ghi chép phỏng vấn, vừa bước ra khỏi thang máy, rẽ sang một bên liền đâm trúng vào một người, ngược đầu lên nhìn không ngờ lại là Trần Hướng Viễn. Trần Hướng Viễn cũng kinh ngạc không khác gì Vương Xán liền đỡ lấy người cô, sau đó nhặt giúp cuốn sổ rơi dưới mặt đất.

“Xán Xán, chào em!”

Vương Xán nhận lấy cuốn sổ, rồi trả lời máy móc: “Chào anh.”

Trần Hướng Viễn mặc bộ vest màu đen, cầm theo một chiếc cặp táp đựng hồ sơ, trên tay khoác một chiếc áo dạ, ăn vận quy phạm không khác gì trước kia. Vương Xán đột nhiên có chút cảm giác lạ kì, mặt mày ngô nghê chuẩn bị đi, thế nhưng Trần Hướng Viễn liền níu lấy cánh tay cô. Cô quay đầu lại, trong đôi mắt bình thản như không mọi ngày của anh bỗng hiện lên sự cầu khẩn thiết tha.

“Xán Xán.” Anh gọi tên cô, nhưng dường như lại không biết tiếp theo phải nói những gì, sau một lúc bình ổn lại tâm trạng, anh mới nói thêm. “Em tới đây phỏng vấn à?”

Vương Xán gật đầu đáp: “Em đến phỏng vấn Tư tổng của tập đoàn Đỉnh Phong.”

Trần Hướng Viễn cau chặt đôi mày rồi nói: “Anh cũng có hẹn với ông ta, c bàn một vài việc.”

“Ừm, tạm biệt, em còn phải đến tòa nhà của tập đoàn đó để xem xét.”

“Khu nhà đó ở vùng mới, giao thông bất tiện, hay là em đợi anh một chút, anh nói chuyện với ông ấy xong sẽ đưa em qua đó.”

“Không cần đâu, em sẽ gọi xe tới đó.” Vương Xán cúi đầu xuống nhìn bàn tay của anh, Trần Hướng Viễn đành phải buông ra. “Tạm biệt.”

Vương Xán không chờ câu trả lời của anh, vội vã đi ra khỏi tòa nhà đó. Cô đột nhiên cảm thấy sợ bản thân mất kiểm soát, vậy nên chỉ biết phải rời khỏi đây ngay tức khắc, nếu không rất có khả năng sẽ gây ra những hành động nông nổi hơn nhiều so với việc xóa tên anh trên MSN.

Lí Tiến Hiên đuổi theo cô nói: “Này, bạn trai em có quan hệ nghiệp vụ với Tư Tiêu Hán thì tốt quá rồi, em xem liệu có thể hỏi han được thông tin gì không?”

Bên ngoài tòa nhà, cơn gió lạnh buốt da ập tới, Vương Xán thu lại tâm trạng khi nãy, nhìn anh lắc đầu. Lí Tiến Hiên nhận ra được tâm trạng khác thường của cô lúc này, không nói thêm điều gì nữa, gọi giúp cô một chiếc taxi rồi nói: “Vậy thế này đi, em tới khu nhà của tập đoàn Đỉnh Phong xem sao, anh sẽ tìm phó tổng vừa xin nghỉ việc tại tập đoàn Đỉnh Phong.”

Khu vực mới này do luồng thông tin đầu tư hấp dẫn, cho nên tỷ lệ tăng trưởng xây dựng so với năm trước thậm chí còn vượt qua trung tâm thành phố, các nhà đầu tư đua nhau đổ vốn vào xây dựng, tòa nhà này kế tiếp tòa nhà kia, nhưng nói cho cùng dân cư vẫn thưa thớt. Tuy nhiên, bộ phận kinh doanh ở tòa nhà của tập đoàn Đinh Phong lại tập trung rất đông, xem ra thông tin giảm giá sốc này là một cách rất tốt để thu hút mọi người đến đây bất chấp tình hình thời tiết khắc nghiệt.

Vương Xán đã phỏng vấn trưởng phòng kinh doanh, những người tiêu dùng đến xem nhà. Cô ngồi trên chiếc xe điện trong công trường đến xem thực trạng khu nhà, lúc xuống khỏi xe, cả người lạnh toát như băng. Đi ra khỏi phòng kinh doanh, bất chấp cơn gió bắc lạnh giá, Vương Xán đi bộ đến tòa nhà cạnh bên, cô nghĩ nhân viên kinh doanh bình thường sẽ không có quá nhiều điều kiên dè, thông thường sẽ dám phát biểu hơn các cấp lãnh đạo. Quả nhiên, một cô nhân viên kinh doanh ở tòa nhà bên cạnh đã sắc sảo đưa ra một đoạn công kích trước thông tin giảm giá nhà của tập đoàn Đinh Phong, đồng thời cũng phát biểu một số suy nghĩ, cơ bản không có nhiều chứng cứ để xác thực. Tuy nhiên, như vậy cũng coi như công việc hôm nay của Vương Xán cũng có đôi chút thành quả đáng kể.

Cô xem đồng hồ, đã gần năm giờ chiều, bầu trời u tối đến đáng sợ, điều khiến cô cảm thấy buồn bực hơn chính là đường xá ở khu vực mới này vô cùng đẹp, hai bên cảnh vật tươi tắn, sáng sủa, nhưng xe cô lại rất ít, hoàn toàn không hề thấy chiếc taxi nào xuất hiện. Cô quần chiếc khăn len lên mặt, chỉ để lộ ra ngoài đúng đôi mắt, chấp nhận đi bộ ra bến xe. Mới đi được không bao xa, Vương Xán cảm thấy cả người run lên cầm cập vì gió bắc không ngừng thổi.

Lúc này, phía sau Vương Xán vang lên tiếng phanh xe, lòng cô háo hức cho rằng đó là taxi, vội vã quay đầu thì thấy Trần Hướng Viễn bước ra khỏi chiếc xe Benz. Anh bước nhanh lại chỗ cô, đưa tay nắm chặt tay cô rồi mở cửa xe. Vương Xán từ trước đến nay chưa bao giờ làm khó bản thân, hôm nay đột nhiên lại quật cường đến kì lạ, cô nhất quyết không động đây. Trần Hướng Viễn đành phải đóng cửa xe rồi quay sang nhìn cô đầy khổ não.

Trần Hướng Viễn sau cùng đành lên tiếng trước: “Mau lên xe đi, Xán Xán, cho dù em không muốn để tâm đến anh, thì cũng đợi khi nào về đến trung tâm thành phố rồi nói sau.”

Vương Xán vẫn đứng bất động, khuôn mặt cô được cuốn kín bằng khăn len nên chẳng biết thái độ lúc này ra sao, chỉ có đôi mắt lộ ra lại sáng hơn mọi khi nhiều.

“Anh nói chuyện với Tư tổng đúng bốn mươi lăm phút, nhìn đồng hồ đến bốn lần liền, sau đó vội vã lái xe tới khu vực này, cả đường đi đã vượt đèn đỏ đến hai lần.” Trần Hướng Viễn hạ thấp giọng. “Anh sợ rằng sẽ không đuổi kịp em, Xán Xán. Anh sợ rằng sẽ để vuột mất em.”

Trái tim Vương Xán lúc này như bị ai đó bóp chặt, không thể nào lạnh lùng được nữa, cô không nói tiếng nào liền mở cửa bên ghế phụ bước vào xe. Trong xe đang mở điều hoà, không khí ấm áp bao quanh khiến cơ thể đỡ cứng vì lạnh của cô dần trở lại bình thường. Trần Hướng Viễn khởi động xe rồi rời khỏi khu vực mới này.

“Em đang phỏng vấn thông tin giảm giá nhà của tập đoàn Đinh Phong sao?”

Vương Xán chỉ khẽ “ừm” một tiếng, cởi khăn len và găng tay ra, sau đó lấy cuốn sổ ghi chép đọc lại.

Trần Hướng Viễn im lặng một hồi, nhìn về phía trước rồi tiếp tục nói: “Lúc viết bài em hãy thận trọng đôi chút, hành động giảm giá lần này của ông ấy không hề đơn giản như ngoài mặt thể đâu. Những điều khác thì anh không tiện nói.”

Vương Xán chợt nhớ lại những tin đồn khác trên mạng, trong lòng cũng có đôi chút suy tính riêng. “Bất động sản Tín Hòa đang bàn chuyện làm ăn cùng với tập đoàn Đinh Phong sao?”

Trần Hướng Viễn ngậy người ra, Vương Xán nhún vai nói: “Em không muốn nghe ngóng chuyện riêng tư, có điều bài viết lại cần thông tin này, nếu cần phải bảo mật, vậy thì em sẽ không viết lên báo nữa.”

“Anh đến gặp Tư tổng là để bàn vụ xử lí vốn, không liên quan gì đến Tín Hòa cả.”

Lần này đến lượt Vương Xán ngậy người, Trần Hướng Viễn hiển nhiên nhận thức được điều này, lấy một tấm danh thiếp từ trong hộp xe ra đưa cho cô, trên đó in một công ty quản lí vốn, dưới đó là tên anh cùng chức danh giám đốc. Cô nhìn vào tấm danh thiếp, nhất thời không biết phải nói gì.

“Sau khi từ chức ở ngân hàng, anh đến công ty quản lí vốn này nhậm chức.”

Vương Xán suýt chút nữa thì buột miệng hỏi anh tại sao lại không tới Tín Hòa làm việc, thế nhưng sau cùng cô đã kiềm chế được bản thân, im lặng kẹp tấm danh thiếp vào cuốn sổ của mình, tiếp tục xem lại bài phỏng vấn.

Bên ngoài có tuyết nhỏ, rơi trên cửa sổ xe xào xạc, sắc trời nhanh chóng sẫm sì, lúc này đúng là giờ giao thông cao điểm, từ khu vực mới về đến tòa soạn chẳng khác nào đi nửa vòng thành phố, chiếc xe tiến về phía trước với tốc độ rùa bò. Trong xe đang mở nhạc với âm lượng không lớn lắm, nhạc điệu rất hợp với thời tiết mùa này, khiến con người có cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng.

Vất vả cả ngày trời, Vương Xán mơ màng chìm vào giấc ngủ, bàn tay chỉ còn cầm một góc nhỏ của cuốn sổ, nó sắp sửa rơi từ đầu gối xuống sàn xe. Trần Hướng Viễn nhân lúc đèn đỏ dừng xe, lấy cuốn sổ từ chỗ cô đặt lên bục ô tô, cô điều chỉnh lại tư thế, quay mặt sang bên kia, dường như còn ngủ say hơn trước.

Bên ngoài ngợp trời hoa tuyết, đang không ngừng múa lượn trong gió, càng lúc lại càng lớn hơn. Ở thành phố này, hiếm khi thấy tuyết rơi nhiều thế này, vậy nên người đi đường cảm thấy vô cùng hưng phấn, những người lái xe cũng mở cửa sổ ra, có người còn thò tay ra ngoài để đón hạt tuyết, chẳng ai còn tâm trạng oán trách giao thông tắc nghẽn.

Trần Hướng Viễn cầm chặt vô lăng nhìn về phía trước, thi thoảng lại quay mặt sang nhìn Vương Xán, cô đang ngủ ngon, miệng khẽ mở, mái tóc cũng đã dài hơn, vốn dĩ được cô vén gọn sang hai bên, để lộ ra khuôn mặt xinh xắn, đỏ hồng trong làn khí ấm nóng trong xe. Anh chỉ cảm thấy mấy tháng nay chưa từng có cảm giác an lành, tĩnh tại như lúc này.

Trần Hướng Viễn hạ quyết tâm từ chức từ hôm đi thăm Vương Xán bị thương về.

Thượng cấp mới phân cho anh một khối lượng lớn công việc vụn vặt, tuy nhiên lại khổng chế chức vị của anh, thông tin anh bị điều chuyển vẫn không ngừng truyền tải bên ngoài. Thái độ không muốn quay lại của Vương Xán khiến anh hy vọng sớm được rời khỏi đó.

Ngày hôm sau, anh liền nộp đơn xin t hức, rồi gửi hồ sơ xin việc đến một công ty quản lí vốn khác. Tổng giám đốc của công ty này chính là sư huynh của anh, rất mến mộ tài năng và con người anh, trước kia cũng từng có ý muốn kéo anh về công ty mình, vậy nên rất nhanh chóng sắp xếp thủ tục nhậm chức cho anh.

Quyết định này của Trần Hướng Viễn khiến cho bố anh cùng vợ chồng Thẩm Gia Hưng vô cùng bất ngờ, phản ứng đầu tiên của họ là cho rằng Vương Xán đã ép anh phải đưa ra quyết định như vậy. Anh không hề giải thích bất cứ lời nào, chỉ nói anh hy vọng thay đổi môi trường làm việc, và quyết định này không liên quan gì đến người khác. Họ vẫn nghi ngờ nhưng anh cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ có Thẩm Tiểu Na hiểu rõ nguyên nhân vì sao anh lại làm như vậy.

“Anh Hướng Viễn, anh sợ sau khi đến Tín Hòa làm việc, Vương Xán sẽ chẳng thể quay lại với anh nữa đúng không?”

Anh mệt mỏi đáp: “Đừng lo chuyện của anh, Tiểu Na.”

Thẩm Tiểu Na cảm thấy vừa ảo não lại vừa uất ức. “Anh muốn em không làm phiền anh nữa, anh cũng sẽ không quan tâm đến em nữa, em không hiểu nhầm ý anh đúng không?”

“Anh vẫn quan tâm đến em, Tiểu Na, nhưng anh càng hy vọng em có thể chịu trách nhiệm với cuộc sống của riêng mình.”

Công việc mới vô cùng bận rộn, chiếm hữu phần lớn thời gian của Trần Hướng Viễn. Tuy nhiên, Thẩm Tiểu Na không thể nào không lo chuyện của anh được. Một buổi tối đẹp trời, đột nhiên cô gọi điện tới, nói với anh rằng cô đang ăn cơm tại một nhà hàng thì gặp được Vương Xán: “Cô ấy đang dùng bữa với một anh chàng đẹp trai, xem ra quan hệ hai người đó rất thân mật. Không tin thì anh tới đây mà xem.”

“Anh sẽ không tới đó đâu. Tiểu Na, em đừng gây chuyện nữa, không được phép làm phiền cô ấy.”

“Anh Hướng Viễn, anh không vui vẻ vì cô ấy thì chẳng đáng chút nào. Hai người mới chia tay được ít ngày cô ấy đã thân mật cùng người khác rồi.”

“Tiểu Na, anh và em đều có cuộc sống riêng của mình. Cho dù là anh em ruột thịt, cũng đừng nhúng tay quá sâu vào chuyện của người kia, đây là đạo lý rất thông thường mà tới gần đây anh mới hiểu. Cuộc sống của Vương Xán là chuyện của cô ấy, không có liên can gì đến em cả. Anh dập máy đây.”

Ngữ khí của Hướng Viễn kiên quyết, nhưng lại chẳng bình thản, tự tại như lời anh vừa nói. Anh không thể tiếp tục bình tĩnh làm bản báo cáo tài chính như trước đó nữa. Anh bước đi bước lại trong nhà, nhận thức được lúc này mình chẳng khác nào một con mãnh thú bị nhốt, thế là liền thay quần áo đến phòng tập luyện. Sau một tiếng đồng hồ không ngừng tập, tắm rửa sạch sẽ xong, anh vẫn không bình tĩnh lại được.

Sau cùng, anh lái xe đến trước tòa nhà Vương Xán ở, ánh đèn điện vẫn sáng chói sau tấm rèm màu trắng ở khung cửa sổ tầng ba nhà cô. Anh không thể lơ đãng đến mức xông thẳng lên đó gọi cửa, chỉ ngồi trong xe hút thuốc, bật nhạc nhỏ đến mức trong xe cũng chẳng nghe được rõ ràng giai điệu.

Anh biết, hành động này tự ti, không lí trí thật chẳng giống với con người anh từ trước tới nay. Dù cảm thấy đau khổ thế nào, anh cũng quyết tâm chấp nhận sự thật. Tuy nhiên, do mối quan hệ với Vương Xán gần đây đột nhiên chấm dứt, người phụ nữ từ trước đến nay tưởng như tính cách hiền hòa, dịu dàng ấy lúc này lại vô tình, quyết đoán đến vậy, quay đầu đi mà chẳng hề lưu luyến, tiếc nuối. Cô hoàn toàn phớt lờ, không trả lời những dòng tin nhắn offline qua MSN vậy nên anh chẳng biết phải làm thế nào để níu kéo lại cuộc tình này, nhưng cũng chẳng thể chạy đến truy hỏi cô: Em đang hẹn hò cùng ai? Em đã bắt đầu một cuộc tình mới rồi sao?

Mãi cho tới khi ánh đèn sau tấm rèm kia vụt tắt anh vẫn cứ ngồi trong chiếc xe ấy, không biết bao lâu sau mới lái xe quay về.

Ngày hôm sau, Vương Xán xóa tên anh ra khỏi danh sách liên hệ trên MSN, đây là điều anh hoàn toàn không thể nào dự liệu được, anh ngẩng người nhìn vào màn hình máy tính hồi lâu.

Sau khi tan làm, Trần Hướng Viễn lại lái xe đến quán cà phê Lục Môn. Anh nhìn thấy Vương Xán xuất hiện ở cổng vào tòa soạn, đối với một phóng viên mà nói, thời gian này tan làm cũng đã coi là muộn rồi. Hai vai cô buông thõng, chậm rãi bước đi trên đường, xem vẻ đang rất mệt mỏi, rệu rã. Ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, anh thấy thân hình gầy yếu đó đang bước đi chậm rãi. Anh đang định đứng lên, lại thấy cô vẫy tay gọi một chiếc taxi, chiếc xe đó nhanh chóng đi khuất khỏi tầm mắt. Trần Hướng Viễn tựa người ra phía sau, bê cốc cà phê đen đã nguội tanh nguội ngắt lên miệng uống một hớp.

Lời nói của Vương Minh Vũ lại vang lên bên tai anh: “Vu Lâm nói không sai chút nào, cậu đúng là một người hướng nội.”

Anh mỉm cười tự mĩa mai bản thân, hướng nội? Có lẽ là vậy. Trong ánh mắt người khác, từ trước đến nay anh luôn là người trầm tĩnh, lạnh lùng, chỉ duy mỗi Vu Lâm có thể nhìn thấu được anh.

Anh muốn ra ngoài, thế nhưng lúc này trái tim anh lại vang lên một giọng nói: “Hãy nhìn xem mình đã gây ra những gì cho Vương Xán? Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mình chưa hề đem lại cảm giác vui vẻ trong tình yêu nhưng lại gây ra biết bao phiền phức cho cô ấy. Một Vương Xán từ trước đến nay luôn vui vẻ, lạc quan, một Vương Xán luôn cười tít mắt đầy hứng khởi, một Vương Xán không hề do dự đáp lại mình một cách nhiệt tình, một Vương Xán có thể ngủ vô ưu vô lo như một đứa trẻ...”

Cô đã cho anh quá nhiều cơ hội, theo lời cô đã nói thì: Từng bước từng bước cô hạ thấp ánh mắt của bản thân. Còn anh thì có lẽ đã dùng cạn kiệt cả lòng nhẫn nại và khoan dung của cô, bây giờ có nỗ lực, cố gắng đến độ nào cũng đều muộn rồi.

Trần Hướng Viễn cho rằng khi thấy Vương Xán và Cao Tường bước ra khỏi quán cà phê Lục Môn, sau khi anh đưa vé cho cô, cho dù không cam tâm đến mức nào thì anh cũng phải thuyết phục bản thân chấp nhận thất tình.

Tuy nhiên, anh chẳng thể bình tâm lại được, sau cùng vào trước đêm giao thừa, anh lại làm một hành động mà chính mình cũng cho là hoang đường. Đó là lái xe đến nhà hát kịch, mua một tấm vé chợ đen với mức giá cắt cổ, để rồi sau khi bước vào thì thấy hai người ngồi ở vị trí đó lại là Tô San, bà chủ quán cà phê Lục Môn và đồng nghiệp của Vương Xán, Lí Tiến Hiên. Vương Xán đã từng giới thiệu họ với nhau, cho nên cũng có thể coi là chỗ quen biết.

Lí Tiến Hiên nói với anh rằng, hai tấm vé này là do Vương Xán tặng, sau đó nhìn anh rồi lại nói thêm một câu: ““Vương Xán không thể tới được, tối nay cô ấy phải đi xem mặt.”

Vở kịch đó lời lẽ dí dỏm, hài hước, hai diễn viên chính lại cùng nhập vai, đến lúc cao trào, lại còn chạy xuống khán đài giao lưu cùng khán giả, khiến cho không khí kịch trường vô cùng sôi động, tiếng vỗ tay khen thưởng vang lên không ngừng. Tuy nhiên, Trần Hướng Viễn lại không cảm nhận được không khí đó, anh rời khỏi sân khấu từ rất sớm.

Chỉ mới có hai ngày, bất ngờ gặp lại Vương Xán ở tòa nhà của tập đoàn Đỉnh Phong, trái tim anh lại đập mạnh dữ dội, tất cả mọi xúc cảm dồn nén trong lòng lại tuôn trào.

Lúc này chiếc xe đã tiến ra khỏi vùng tắc nghẽn, con đường cũng thông thoáng hơn nhiều. Trần Hướng Viễn vừa dừng xe lại trước tòa soạn, Vương Xán cũng tỉnh lại theo phản xạ, mơ màng gọi tên anh, “Hướng Viễn.” Trần Hướng Viễn quay sang cởi dây an toàn cho cô, chính tiếng gọi đó đã khiến anh ngáy người đi.

Vương Xán mơ màng thấy khuôn mặt anh sát lại gần, còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã đặt nụ hôn lên môi cô, nóng bỏng mà thiết tha. Chỉ cảm thấy hơi thở anh lúc này nóng bỏng mà lạ lẫm. Anh cúi đầu hôn cô một cách bá đạo, đôi môi cô nhói đau, nhưng ngay lúc sau, anh đã trở nên dịu dàng, chậm rãi chiếm hữu từng centimet, mãi cho tới khi hai người thở dốc không ngừng.

Anh lặng lẽ buông lỏng người cô, nhưng mặt vẫn áp sát rồi nhẹ nhàng gọi tên cô, “Xán Xán.”

Vương Xán mơ hồ đáp lại một tiếng, trái tim như đang đập loạn, dưới ánh đèn đường nhập nhoạng, cô không thấy rõ nét mặt của Trần Hướng Viễn, chỉ cảm thấy anh đang đưa tay lên ôm khuôn mặt mình, động tác dịu dàng mà tinh tế, gợi dậy những kí ức tuyệt vời trong cô.

Đúng vào lúc này, di động của Vương Xán reo lên, cô hoang mang đưa tay ra với, Trần Hướng Viễn liền buông cô ra, một tay nắm lấy bàn tay cô, một tay thuần thục, nhanh nhẹn lấy chiếc túi xách để gần đó đưa cho cô. Vương Xán lấy di động ra xem, là số của tòa soạn, liền vội vã nhấc máy, họ nói rằng lúc này đang tuyết lớn, nếu không tìm được xe thì không cần phải về tòa soạn sớm, chú ý an toàn là trên hết. Vương Xán vội đáp lại rằng cô sắp về đến nơi rồi.

“Em phải về tòa soạn viết nốt bản thảo.” Vương Xán thì thầm nói. Trần Hướng Viễn vẫn nắm chặt bàn tay cô không buông, cô cũng không hề rút lại, hai người im lặng ngồi đó, phần kính phía trước phủ lên một lớp tuyết mỏng, nhìn ra ngoài chỉ thấy ánh đèn đường mờ ảo.

“Em mau đi đi, anh sẽ đợi em bên Lục Môn.” Trần Hướng Viễn nâng tay Vương Xán lên đặt vào đó một nụ hôn. Vương Xán mở cửa xe, vừa đặt chân xuống mặt đường đang phủ đầy tuyết, cô kinh ngạc không thể ngờ trận tuyết này lại lớn như vậy, tiếp xúc với luồng không khí lạnh, cô mới thấy khuôn mặt mình lúc này đang nóng đến phát sốt. Trần Hướng Viễn cũng bước ra khỏi xe, bước lại gần đưa cho cô cuốn sổ ghi chép, sau đó cuốn khăn len lên cho cô.

Vương Xán không dám nhìn anh, vội vã bước lên tuyết dày tiến vào trong tòa soạn, đến cửa lớn, do dự đôi chút, cô dừng chân quay đầu lại, chỉ thấy Trần Hướng Viễn vẫn còn đứng nguyên đó, nhìn về phía mình. Hoa tuyết không ngừng rơi trên người anh, anh vẫn đứng im nơi đó. Vương Xán vội vã tiến vào trong cầu thang máy, vừa lấy di động ra vừa nhắn tin.

“Mau vào quán cà phê đi, sau đó gọi thứ gì ăn trước đi nhé.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh đã kịp trả lời lại, cô mở ra xem, chỉ ngắn gọn bốn chữ: “Được, anh đợi em.”

Vương Xán chạy vào văn phòng, nhận ra Lí Tiến Hiên đã quay về trước viết bài xong rồi, hai người họ liền tổng hợp các tư liệu thu thập được trong ngày hôm nay, liên kết lại với nhau, Vương Xán hoàn toàn sợ hãi trước thông tin mà Lí Tiến Hiên mang về.

“Thông tin này còn nghiêm trọng hơn cả những tin đồn trên mạng. Nói cho cùng tập đoàn Đỉnh Phong cũng khá có tiếng, Tư Tiêu Hán năm trước còn có tên trong bảng xếp hạng các thương nhân của tạp chí Forbes, được coi là giàu có bậc nhất thành phố, cho dù có vấn đề gì cũng không thể đến mức độ này.”

“Sợ là còn nghiêm trọng hơn cả thế này cơ, đối với tình hình nguồn vốn hiện nay mà nói, thực lòng chẳng thể nhận định chắc chắn được điều gì.”

Vương Xán than dài một tiếng. “Thật không ngờ em lại có thể tham dự vào một bài báo có độ sâu thế này.”

Lí Tiến Hiên mỉm cười nói: “Mau viết đi, anh đã nói qua với chủ nhiệm rồi, có lẽ phải làm gấp cho số báo sáng mai.”

Hai người nhanh chóng ngồi viết, đầu tiên sẽ viết riêng rẽ, sau đó tổng hợp lại thành một bài, giao cho chủ biên trước thời gian hạn định. Lí Tiến Hiên khẽ thở dài, vươn vai uốn ngược rồi than: “Mệt chết đi được, đi thôi, cùng sang bên kia làm một ly cà phê.”

Vương Xán lắc đầu nói: “Anh đi đi!”

Cô tắt máy tính rồi bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài tuyết vẫn đang rơi rất lớn. Trong kí ức của mình, cô dường như chưa bao giờ chứng kiến trận tuyết nào lớn như lúc này, sân trước tòa soạn đã tích một lớp tuyết khá dày, trên đó in hằn những vết chân của người đi lại và cả bánh xe ô tô nữa. Đưa mắt nhìn xa đôi chút, xe cộ trên đường đều chậm chạp, thận trọng, quán cà phê Lục Môn đối diện thì sáng chói, rực rỡ.

Bên đó có một người đàn ông đang ngồi chờ cô. Đã mấy lần cô nhìn về nơi ấy sau khi tan làm, nhưng sau cùng vẫn chẳng tiến sang đó. Anh ngồi bên cửa sổ chờ cô tan làm, cũng chưa lần nào chạy ra ngăn cô lại. Vương Xán biết rằng bản thân từ trước đến nay không phải là người hành sự do dự, thiếu dũng khí, thế nhưng đột nhiên cô cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu Trần Hường Viễn.

Vương Xán đưa tay chạm nhẹ lên bờ môi mình, dường như vẫn còn cảm thấy đau nhức. Nụ hôn nồng cháy đó đã khơi dậy cảm xúc trong lòng cô. Thế nhưng người đàn ông từ trước đến nay luôn hướng nội, thận trọng không nông nổi, thà ngồi bên quán Lục Môn chờ cô tan làm chứ không chịu chủ động ra mặt như anh, đột nhiên lại hành động thế này, hoàn toàn không giống với phong cách xưa nay của anh. Điều này khiến Vương Xán bỗng cảm thấy xa lạ.

Nếu Vương Xán có thêm chút tự tin, có lẽ cô đã cho rằng Trần Hường Viễn đã khuất phục trước mình, thế nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ huyền hoặc bản thân đến mức độ đó.

Sau khi đã hạ quyết tâm để quên anh, bỗng nhiên lại quay về với nhau một cách không minh bạch như vậy sao? Vừa nghĩ đến đó, Vương Xán gần như không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Đúng lúc đang ngầy lạng người đi, đi động đặt trên mặt bàn bỗng đổ chuông, Vương Xán chạy tới xem, là mẹ cô gọi tới.

“Xán Xán, sau khi tan làm thì về nhà sớm nhé, hôm nay không dễ gọi xe đâu. Cẩn thận kéo trượt chân ngã đấy.”

Vương Xán chợt nhớ ra, tuyết đang lớn như vậy, thế mà cô lại chẳng hề gọi điện nhắn bố mẹ đi làm về cẩn thận, bố làm gần, đi bộ về là được, nhưng trường của mẹ cô cách nhà mấy trạm xe liên, hơn nữa bà đang dạy cấp ba, thế mà ngày nào cũng về nhà sớm hơn mình chẳng được bao lâu. Bây giờ cô còn để bố mẹ phải lo lắng, thực đúng là càng lúc càng ích kỉ.

“Mẹ, hôm nay mẹ có phải dạy thêm buổi tối nữa không? Con tới đón mẹ nhé!”

“Không cần đâu, hôm nay mấy lớp học buổi tối đều nghỉ rồi, mẹ về nhà từ lâu rồi. Bố con hỏi có cần bố ra bên đón con không?”

Vương Xán vội vã từ chối: “Một lúc nữa là con về đến nhà thôi.”

Dập điện thoại, Vương Xán liền gọi điện cho Trần Hường Viễn: “Hường Viễn, em vừa làm xong việc, hôm nay cảm thấy mệt mỏi quá, muốn về nhà nghỉ sớm.”

“Được rồi, em xuống đây, anh sẽ đưa em về.”

Vương Xán thận trọng đi qua đường, chạy sang chỗ Trần Hường Viễn, còn anh đang giải quyết số tuyết đọng trên kính ô tô, quay người lại liền phủi bớt tuyết rơi trên vai cô. “Mau lên xe ngồi đi.”

Đột nhiên một nắm tuyết nhỏ đập trúng vào vai. Vương Xán quay lại nhìn thì ra là La Âm đang mỉm cười đứng tránh phía sau lưng Trương Tân. Đột nhiên cảm thấy hứng thú, Vương Xán cởi găng tay đưa cho Trần Hường Viễn rồi bốc một nắm tuyết lên, vo thành nắm tròn ném về phía La Âm. mấy người đồng nghiệp vừa bước ra khỏi tòa soạn nhanh chóng chạy lại nhập hội, tạo thành một trận tấn công bằng tuyết hoành tráng.

Đợi đến khi thấy bà chủ quán cà phê Lục Môn là Tô San chạy ra ngoài góp vui, La Âm mới bật cười lớn tiếng nói: “Chết mất thôi, Tô San, chị mặc thế này ra đánh trận tuyết sao, cẩn thận không bọn này chảy hết máu mũi đấy.”

Wương Xán quay sang nhìn, Tô San vẫn mặc một chiếc áo len màu đen mỏng manh, tóc được cuộn gọn ở phía sau, làn da trắng trẻo giữa trời tuyết lớn thực sự vô cùng lạ lẫm, chị mặc quần bò và đi đôi boots cao cổ, càng lộ rõ cặp chân thon dài, thân hình mảnh mai. Chị thét lên một tiếng, vo một nắm tuyết lớn ném về phía La Âm rồi nói: “Em dám kì thị chị hả?”

Nhìn thấy các mỹ nữ chiến đấu sôi nổi, vui vẻ như vậy, tuyết bay trên không trung tuyệt đẹp, mấy người qua đường cũng theo đó mà hòa vào một thể.

Mọi người chơi đùa đến mức thở hổn hển, vẫn chưa thấy chán, nhưng lại nghe thấy tiếng “a dô”. La Âm ném một nắm tuyết lớn vào trúng đầu phó chủ biên vừa bước ra từ tòa soạn, khiến cặp kính của anh rơi xuống đất. Đầu tiên, phó chủ biên mặt mày ngơ ngác, sau đó cúi người xuống nhặt cặp kính lên, La Âm ngậy người một lát, làm mặt xấu rồi nhảy vào xe của Trương Tân chuẩn ngay tấp lự.

Wương Xán thở hổn hển rồi cũng chạy nhanh về phía xe Trần Hường Viễn, thấy Trần Hường Viễn đang đứng bên hút thuốc lá, mỉm cười nhìn trận hỗn chiến. Vương Xán, đang định nói gì đó với anh thì Tô San lại ném một nắm tuyết lớn trúng vào đầu cô, mỉm cười nói: “Có hứng khởi không? Bạn trai của em tuyệt lắm, gần đây ủng hộ nhiệt tình cho quán cà phê của chị đấy.” Vương Xán còn chưa kịp phản công, chị đã chạy tọt vào quán.

Trần Hường Viễn bước lại gần phủ tuyết trên đầu Vương Xán, mỉm cười rồi đẩy cô vào trong xe.

Wương Xán đỏ bừng cả hai má, trên mũi lấm tấm mồ hôi, hai bàn tay đang lạnh như băng lúc này cũng nóng rực. Cô cởi chiếc áo lông ra, thở dài một tiếng. Trần Hường Viễn khởi động máy, quay sang nhìn cô rồi bật cười vui vẻ. Vương Xán hoàn toàn không hỏi anh tại sao, cô biết dáng vẻ của mình lúc này rất buồn cười. Đã quá lâu rồi cô không chơi đùa vui vẻ như vậy. Theo cách nói của Tô San thì chính là... rã rã rồi hứng khởi! Sau khi chơi đùa thỏa thích, cô dường như đã gạt bỏ được những tâm sự nặng nề, bỗng cảm thấy thoải mái lạ thường.

Xe dừng trước tòa nhà Vương Xán, cô vội vã chỉnh lại áo lông vũ, khăn len, găng tay và lấy túi. Trần Hường Viễn lặng lẽ nhìn cô, đợi đến khi cô chỉnh lý xong mọi thứ, mới quay đầu lại nói:

“Xán Xán, anh yêu em, không muốn để mất em. Xin em cho anh một cơ hội, sau này anh sẽ cố gắng hết sức xử lí tốt mối quan hệ giữa chúng ta.”

Giọng nói của anh trầm ổn, dễ nghe, Vương Xán há hốc miệng, ngược đầu lên, cô chỉ thấy ánh mắt thành khẩn của anh.

“Em cần một khoảng thời gian để suy nghĩ về chuyện này.”

“Được thôi, anh bằng lòng chờ đợi, bao lâu anh cũng đợi.”

27. Chương 27

Chương 27: Vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi

Sáng hôm sau, tuyết vẫn bay ngợp khắp bầu trời. Nhìn ra khoảng đất trắng xóa bên ngoài, Vương Xán than một tiếng: “Đẹp quá đi mất.” Dừng xong bữa sáng, cô nhất quyết đòi đưa mẹ đến trường học, nhìn thấy bà đi vào cổng trường, cô mới tới tòa soạn.

Vương Xán cầm tờ báo buổi sáng đọc, bài viết của cô với Lí Tiến Hiên đã được đăng tải, chiếm đến nửa trang đầu, vị trí rất bắt mắt, biên tập đã sử dụng tiêu đề mà cô đề nghị, trông vô cùng hấp dẫn và thu hút sự chú ý của người đọc: “Phía sau chuyện giá một khu nhà hạ thấp đột ngột”.

Tiêu đề bài báo đã nêu lên mặt khác của sự kiện giảm giá nhà đất của tập đoàn Đỉnh Phong. Việc giảm tới 50% giá nhà là hoàn toàn xác thực, thế nhưng những căn nhà này chỉ chấp nhận cách thức thanh toán một lần duy nhất, chứ không chấp nhận trả theo đợt. Cho dù khu nhà này được giảm giá sốc đến vậy, nhưng người mua nhà vẫn cứ quan sát tình hình nhiều hơn là mua. Những người trong ngành cũng giữ thái độ quan sát thận trọng với tình hình giảm giá đáng sợ này, không ai muốn theo đến cùng. Còn theo điều tra của phóng viên, chủ quyền sở hữu mảnh đất này đã được chuyển nhượng, quyền sở hữu không rõ ràng, đồng thời đang dính líu vào việc kiện tụng, từ đó cho thấy tình thế bất lợi của tập đoàn Đỉnh Phong. Sau cùng, theo tiết lộ của một nhân viên cũ nào đó, nội bộ quản lý trong tập đoàn Đỉnh Phong đang rất hỗn loạn, khoản nợ lớn, tất cả những người đã theo Tư Tiêu Hán nhiều năm nay bỗng trở mặt với ông. Các vụ làm ăn lớn, hoành tráng của Đỉnh Phong trong thời gian một năm nay có nhiều điểm nghi vấn, cần phải điều tra sâu hơn nữa.

Vương Xán càng đọc càng đặc ý, nhìn Lí Tiến Hiên ngồi đối diện rồi nói: “Tuy nội dung em viết chỉ chiếm một phần nhỏ, nhưng vẫn cảm thấy rất thích thú.”

“Đừng có vội vã mãn nguyện, bài báo này tuy chỉ nói về việc nội bộ tập đoàn Đỉnh Phong có vấn đề, thế nhưng bản thân anh lại cho rằng, Đỉnh Phong vẫn còn rất nhiều vấn đề phức tạp khác, kịch hay vẫn còn ở phía sau cơ. Anh dự định sẽ tiếp tục điều tra, định tiến sâu hơn nữa trong vấn đề này.”

“Thế có cho em tham gia cùng nữa không?”

Anh nhoẻn miệng cười: “Chỉ cần em đồng ý, những chuyện cần phải điều tra còn nhiều lắm, anh đang cần người giúp sức đây.”

Lúc này, MSN của Vương Xán hiển thị yêu cầu xin add nick, cô mở lên xem, hóa ra là Trần Hướng Viễn, cô liền chấp nhận, đồng thời cũng thấy khuôn mặt như phát nóng. Cô tự hỏi bản thân, trước đó xóa nick của anh đi thật ngô nghê chẳng khác gì một cô học sinh, nghĩ một hồi, liền chuyển bài báo điện tử này cho Trần Hướng Viễn xem.

Trần Hướng Viễn nhanh chóng đáp lại: “Anh đã đọc bài báo này rồi, lần đầu tiên thấy em viết bài dài như vậy.”

“Không phải do một mình em viết đâu. Nói một cách chính xác thì chỉ có một phần ba là do em viết thôi. Anh thấy thế nào về bài báo này?”

“Không thể chứng thực, không thể bình luận. Đừng có xóa nick của anh, hỏi bất cứ điều gì khác cũng được.”

Vương Xán cảm thấy buồn cười mà lại chán nản: “Yên tâm đi, em không hy vọng moi được thông tin gì từ anh. Có điều, muốn nói trước với anh một tiếng, sau đây em sẽ tiếp tục tra vụ việc này của Đỉnh Phong.”

“Em cứ làm những việc mà mình thích làm. Anh ủng hộ em.”

“Vậy nếu xảy ra mâu thuẫn với công việc anh đang làm thì sao đây?”

“Anh sẽ không bao giờ yêu cầu em phải từ bỏ nguyên tắc của mình.”

“Ý ngầm của câu này chính là anh cũng sẽ không bao giờ vì em mà từ bỏ nguyên tắc của bản thân?”

Vương Xán gửi dòng chữ này đi liền cảm thấy hối hận, như vậy chẳng khác nào như đang thách thức anh, thực chẳng giống với phong cách hành sự của cô chút nào. Quả nhiên Trần Hướng Viễn im lặng một hồi không nói gì. Đúng vào lúc cô đang định đóng cửa sổ chat để làm việc thì anh liền trả lời lại.

“Anh thực sự chẳng biết cách dỗ ngọt em. Xán Xán, anh chỉ có thể nói với em rằng, hôm qua anh nói chuyện với Tư tổng về chuyện mà khiến cho cả hai bên cùng thấy khó xử. Thế nhưng anh vẫn thấy vui vì ông ấy

đã hẹn anh, bởi vì như vậy, anh mới không để vượt mắt em.”

Vương Xán nhìn vào dòng chữ này, nhướn miệng mỉm cười. Người đàn ông này làm gì có chuyện không biết đồ ngọt cô, anh biết cô muốn nghe điều gì nhất, tâm trạng của cô không ngờ bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay. Cô đồng ý suy nghĩ về lời đề nghị quay lại của anh, có lẽ cũng chỉ là một chút ồng ẹo mà thôi, cô cảm thấy vui vẻ nhưng cũng hơi lo sợ.

Tâm lý mâu thuẫn này khiến Vương Xán từ chối cuộc hẹn vào buổi tối của Trần Hưởng Viễn. “Đường chẳng dễ đi chút nào, em phải đến đón mẹ, hôm khác tính sau nhé.”

Trận tuyết hiếm gặp này kéo dài thêm một ngày một đêm nữa mới dừng lại. Hôm sau, đưa mẹ đến trường học xong Vương Xán quay về tòa soạn, Vương Xán còn chưa kịp sắp xếp lịch trình phỏng vấn của ngày hôm nay, liền bị phó chủ biên gọi vào phòng làm việc. Vừa bước vào phòng cô đã thấy Dương chủ nhiệm và Lí Tiến Hiên đang ngồi trong đó, thái độ vô cùng nghiêm trọng.

Phó chủ nhiệm nói với họ, tập đoàn Đỉnh Phong đã gửi thư của luật sư đến, nói rằng bài báo không xác thực, làm ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tập đoàn, nếu không chính thức xin lỗi, đồng thời giải quyết những ảnh hưởng xấu thì sẽ khởi tố hai phóng viên viết bài.

Vương Xán nhất thời kinh ngạc vô cùng, “Chúng ta đã tìm kiếm đầy đủ chứng cứ, bài báo có gì không xác thực?”

Lí Tiến Hiên đưa thư của luật sư cho cô, cô vội mở ra đọc: “Thực đúng là nực cười, không ngờ lại có nhiều lý lẽ như vậy, tất cả những gì chúng ta viết đều xác thực cả.”

Phó chủ biên vẫn giữ thái độ bình tĩnh: “Cố vấn pháp luật của chúng ta cũng đang nói chuyện cùng bên tập đoàn Đỉnh Phong. Hai người đừng cảm thấy quá áp lực, thế nhưng phải viết bản báo cáo trình bày về những điều nghi vấn do họ đưa ra, đồng thời ghi chú rõ ràng nguồn gốc thông tin, tuyệt đối không được để chút sơ hở nào cả. Nếu có những điểm viết theo ý kiến chủ quan thì cũng phải viết cho thật rõ ràng, cậu Dương hãy theo sát mọi chuyện.”

Lí Tiến Hiên đã trải qua những việc tương tự nên lúc này vẫn giữ được bình tĩnh, sau khi bước ra khỏi phòng của phó chủ biên, anh liền an ủi Vương Xán: “Không sao đâu, anh nghĩ mục đích chính của việc này chính là làm giá cao, sau một hồi thương lượng sẽ giải quyết được thôi, không đến mức phải kiện nhau ra tòa đâu.”

Chủ nhiệm Dương cũng nói: “Nói cho cùng bài viết đó cũng không hề tiết lộ tình hình thực tế gì cả. Có điều hai người phải làm báo cáo giải trình thật thận trọng, nói lỏng, nhường bước một chút, đợi sự việc này được giải quyết êm xuôi rồi tính sau.”

Vương Xán tự mĩa bản thân chưa đủ trấn tĩnh, gật đầu thọ giáo. Sau khi quay về phòng làm việc, cô và Lí Tiến Hiên đều lật lại bút kí phỏng vấn, mở lại phần ghi âm, nhanh chóng viết bản báo cáo giải trình theo yêu cầu của chủ nhiệm Dương rồi nộp lên trên.

Tuy nhiên, sự việc phát triển nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thái độ của tập đoàn Đỉnh Phong vô cùng kiên quyết, khoảng hai ngày sau, chủ quản thượng cấp liền gọi phó chủ biên lên họp, chủ nhiệm Dương nghe xong tinh thần của hội nghị liền nói với hai người họ tình hình không ổn.

“Không ổn tới mức nào ạ?” Vương Xán bất an đưa câu hỏi.

“Không nói trước được. Tập đoàn Đỉnh Phong đã tìm bên chủ quản, cấp trên cũng vô cùng coi trọng bài viết này, vấn đề lớn nhất chính là phó tổng tiền nhiệm của Đỉnh Phong mà Tiểu Lí phỏng vấn trước đây, bây giờ đột nhiên thay đổi thái độ, chuyện này vô cùng bất lợi với chúng ta.”

Lí Tiến Hiên cau chặt đôi mày: “Lúc đó, khi nói đến đoạn quan trọng, hấn kiên quyết không cho tôi bật máy ghi âm, chắc hẳn là để lại đường rút lui.”

“Bên Đỉnh Phong cứ nắm chắc sơ hở này không chịu nhượng bộ, yêu cầu phải hủy bỏ bài báo trên, công khai đưa lời xin lỗi để xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực, xử lý đích đáng phóng viên viết bài.”

Lí Tiến Hiên bật cười lạnh lùng: “Tòa soạn là do bọn họ mở chắc? Bọn họ đưa ra những yêu cầu thế này dựa vào điều gì đây?”

Chủ nhiệm Dương ảo não lên tiếng: “Tiểu Lí, đừng có cả giận mất khôn nói ra những lời này, bây giờ còn đang tiến hành bước điều tra nội bộ, tôi cũng đang gánh giúp hai người đây.”

Vương Xán liền đánh mắt ra hiệu cho Lí Tiến Hiên rồi nói: “Bọn em biết rồi ạ.”

Sau khi chủ nhiệm Dương đi, Lí Tiến Hiên và Vương Xán đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Lớp tuyết tích tụ mấy ngày qua vẫn chưa tan hết, lại bắt đầu phủ lên một lớp tuyết mới, khí hậu ngoài trời thấp đến mức chưa từng thấy là âm tám độ. Trên báo bắt đầu xuất hiện các cụm từ “bão tuyết”, “trận tuyết lớn lịch sử trên phạm vi rộng”, các phóng viên đều được điều ra ngoài phỏng vấn các tin tức liên quan, cả phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại có hai người.

“Làm thế này không phải đồng nghĩa với việc đình chức chúng ta sao?” Vương Xán lên tiếng hỏi.

Lí Tiến Hiên mỉm cười khổ sở: “Thì cứ coi như được nghỉ phép đi.”

Vương Xán cảm thấy bất an vô cùng: “Anh nói xem tòa soạn liệu có khi nào không gánh nổi trách nhiệm mà xử lí chúng ta không?”

“Nếu các phương diện đều chịu áp lực quá lớn, cũng không phải không có khả năng này đâu.”

Vương Xán im lặng, tuy rằng cô vào tòa soạn này mới chỉ hơn hai năm, nhưng cũng nghe nói đến tiền lệ phóng viên dính đến kiện tụng, bên khởi tố kiên quyết theo sát vụ việc khiến quá trình tố tụng vô cùng phức tạp và đau đầu. Nếu tòa soạn không ủng hộ phóng viên của mình đến cùng, vậy thì số phận của phóng viên đó không hề lạc quan chút nào.

“Anh nghĩ đi nghĩ lại rồi, cho dù người đó đột nhiên thay đổi ý định, bài báo của chúng ta cũng không đến mức chịu chỉ trích nặng nề như vậy. Những phần có điểm nghi vấn chúng ta đều từ bỏ, chuẩn bị tiếp tục điều tra rồi mới viết tiếp...”

“Rất rõ ràng, Đỉnh Phong không hy vọng nhìn thấy phần tiếp theo của bài báo này, cho nên thái độ mới cứng rắn đến vậy, họ đang có ý muốn giết gà dọa khỉ.”

“Lẽ nào bọn họ thực sự cho rằng mình có khả năng lèo lái dư luận sao?”

“Thượng đế muốn diệt vong ai đó trước tiên phải khiến cho họ phát điên. Hành động này của Tư Tiêu Hán càng khẳng định những suy đoán của chúng ta là đúng, sự thật ẩn giấu sau tập đoàn Đỉnh Phong còn lớn hơn thế này nhiều. Chỉ có điều lúc này chưa thể nào điều tra làm rõ thôi.”

“Trước tiên cứ giải quyết khó khăn trước mắt đã.”

“Đừng lo, cho dù bị truy cứu trách nhiệm, cũng là anh chịu trách nhiệm chủ yếu...”

Vương Xán vội vã lên tiếng: “Bây giờ anh còn ở đó mà phân chia trách nhiệm với em sao?”

Lí Tiến Hiên mỉm cười nói: “Anh chỉ là muốn nói cho em biết, anh đã có dự liệu xấu nhất cho chuyện này, có lẽ kết quả chưa chắc đã tồi tệ đến vậy.”

Vương Xán không biết nói gì hơn, nhìn ra hoa tuyết trắng xóa múa lượn trên nền trời ảm đạm, chẳng còn nhận thấy cảm giác hưng phấn như mấy ngày trước nữa. Vương Xán vẫn luôn là người lạc quan, không bao giờ lo nghĩ nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên lòng cô tràn đầy xúc cảm không lành.

Việc xử lí sau cùng chưa được công bố thì tin đồn đã truyền đi khắp tòa soạn. Tất cả các đồng nghiệp đều có cảm nhận bị thương trước số phận của phóng viên, bàn luận riêng tư với nhau rất nhiều, tuy nhiên những chuyện này cũng chẳng hề khiến Vương Xán cảm thấy an ủi hơn. Dồn nén tâm sự nặng nề xuống đáy lòng, tâm trạng cô lúc này vô cùng rối loạn, không lên MSN, nhận được điện thoại của Trần Hướng Viễn đều thoái thác nói bận việc, không có thời gian ra ngoài.

“Gần đây phải đi phỏng vấn nhiều lắm sao?”

Vương Xán mơ hồ trả lời một câu: “Vâng.”

“Tại sao gần đây anh không thấy bài báo do em viết?”

Mấy hôm trước, bố mẹ cô cũng hỏi câu tương tự. Hàng ngày họ đều đọc báo rất đều đặn, đặc biệt là bà Tiết Phượng Minh, thỉnh thoảng còn chỉnh sửa lại cách viết câu của cô, nghiên cứu xem làm thế nào để dùng từ ngữ chuẩn xác hơn, làm thế nào thì viết càng điêu luyện hơn, văn vẻ hơn. Cô đành phải dồn nén cảm giác rối loạn trong lòng, đưa ra đáp án khiến bố mẹ an tâm: “Bây giờ các trang đầu đều phải dành để tập trung cho tình hình bão tuyết, hơn nữa xây dựng công trình đang nghỉ phép, công nhân đều về nhà đón Tết rồi, thị trường nhà đất chẳng có gì biến động. Con đang làm công tác chuẩn bị cho những bài báo khác.”

Trần Hướng Viễn không tiếp tục truy cứu sâu vào vấn đề như mẹ cô, anh chỉ nói: “Nếu em làm việc muộn quá, gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đến đón em, thời tiết lạnh giá thế này, không dễ gọi xe về đâu.”

Vương Xán không có tâm trạng đi hẹn hò, có điều cuộc hẹn lần này không hề dễ dàng thoát thác. Ngô Tĩnh lấy chồng tận bên Mỹ quay về cùng chồng, phát thiệp hỷ khắp nơi, mời mọi người đến khách sạn năm sao dùng bữa.

Các đồng nghiệp cầm tấm thiệp không ngừng bàn luận: “Nói cho cùng cũng gả ột đại gia giàu có nhiều tiền, họ nói trước chỉ chuẩn bị một bữa ăn đơn giản, mong nhận được lời chúc phúc của mọi người, quyết từ chối tiền mừng, thật đúng là ý nghĩa quá.”

Một người khác lại phụ họa theo: “Đúng thế, đây tuyệt đối là một quả lựu đạn báo hỷ sảng khoái nhất mà tôi đã nhận được.”

Vương Xán kiểu gì cũng chẳng vực tinh thần lên được, đành cùng các đồng nghiệp đến bữa tiệc mừng.

Quy mô buổi tiệc lớn hơn họ tưởng rất nhiều, ngoại trừ các đồng nghiệp ở tòa soạn, còn có quan chức có máu mặt trong thành phố, vô cùng long trọng, chẳng hề giống với cảnh tượng trẻ trung, sôi động như họ đã tưởng tượng trước đó. Người đàn ông đứng cạnh bên Ngô Tĩnh dáng người không cao, nhìn trông hơi tàn tạ so với tấm hình trên mạng, nhưng vẫn tỏ ra khí chất ngút trời, hai người vẫn có thể coi là một cặp trời sinh.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, mọi người liền hàn huyên. Vương Xán và La Âm ngồi gần nhau, La Âm đẩy cô rồi nói: “Minh thực sự không thể nào quen bộ dạng tâm sự trùng trùng của cậu bây giờ.”

Vương Xán mỉm cười khổ sở: “Minh cũng không muốn làm mọi người mất hứng đâu.”

“Đừng có cả ngày lo lắng về chuyện đó nữa.”

“Không thể không lo lắng được, nếu có quyết định xử lý sớm hơn một chút thì lại hay.”

La Âm than dài một tiếng rồi nói: “Hy vọng tòa soạn có thể gánh được áp lực đó. Nếu không thì chốc nữa chúng ta lặng lẽ chuẩn bị trước, mình sẽ mời cậu tiramisu. Buổi tiệc đông đúc thế này, bọn họ sẽ không chú ý đến chúng mình đâu.”

“Minh không sao cả, cậu không cần phải nghĩ cách để an ủi mình đâu. À, đúng rồi, cậu với Trương Tân về quê anh ấy đón Tết, liệu có làm tiệc tùng gì không?”

“Bọn mình đã bàn bạc từ trước rồi, tất cả mọi việc đều đơn giản là trên hết. Có chút tiền dư dả, bọn mình sẽ đến đảo Bali chơi còn tốt hơn nhiều.”

Vương Xán mỉm cười nói: “Nói nhỏ thôi, cẩn thận kéo người ta nói cậu bừa bãi đấy.”

“Có cái gì mà bừa bãi, nhìn Ngô Tĩnh trông có vẻ rất vui, mình cũng vui mừng thay cô ấy.”

“Đúng thế, cảm giác của bản thân mới là quan trọng nhất. Hầy, rượu nho ở đây hình như khá ngon, có mùi vị hoa quả rất thơm, còn nữa...”

“Điều quan trọng là nó có mùi vị giống gỗ.” Từ sau lưng Vương Xán vang lên một giọng nói trầm ồm.

Vương Xán giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, Cao Tường không biết từ lúc nào đã bước lại gần. “Khả năng bình rượu của Vương tiểu thư tuyệt quá, tân lang chính là anh họ xa của tôi, rượu nho ở đây là do tôi cung cấp đấy.”

Vương Xán kính cẩn lên tiếng: “Cao tiên sinh, xin chào.”

Ánh mắt của anh sáng lên, dường như cảm thấy cách xưng hô lịch sự này thú vị, đồng thời cũng lịch lãm nói: “Vương tiểu thư, liệu có thể nói chuyện riêng với tôi vài câu được không?”

Vương Xán vội vã đứng dậy đi theo anh ra ngoài.

Cao Tường liền nói: “Theo cách nói của những người thân thích của tôi, thì tất cả mọi người đều không thể ngờ được người anh họ của tôi lại có thể cười gập gáp đến vậy.”

Vương Xán nghĩ, Cao Tường chắc chắn không kéo cô đến đây chỉ để nói vài câu tán gẫu thế này, liền nói: “Chuyện duyên phận trời định, rất khó nói.”

“Nói vậy không sai.” Cao Tường đưa mắt nhìn Vương Xán rồi tiếp tục. “Tôi nghe nói cô mới gây ra phiền phức?”

Vương Xán không thể ngờ anh lại tinh nhạy thông tin đến vậy, đành mỉm cười khổ sở đáp: “Phóng viên gặp phải những chuyện thế này có lẽ cũng nên cảm thấy vinh hạnh.”

“Nhìn cô trông chẳng có chút biểu hiện vinh hạnh gì cả. Ngược lại trông tâm sự trùng trùng cơ.”

“Không còn cách nào khác, tôi tu luyện chưa đủ, vẫn chưa tới mức bình thản như không được.”

“Tòa soạn dự định xử lí cô ra sao?”

“Vẫn còn chưa biết, có điều tôi đã bị đình chỉ rồi.”

Cao Tường mỉm cười: “Bản thân tôi cũng đã tìm hiểu tình hình, dường như Đinh Phong có ý định truy cứu đến cùng.”

Vương Xán vô cùng buồn bã, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Như vậy thì cũng đành phải chiều theo họ thôi.”

“Tôi không quen thân với Tư Tiêu Hán, có điều con gái của ông ta là Tư Lăng Vân lại là bạn gái của bạn tôi, quan hệ giữa chúng tôi cũng rất tốt. Tôi đã nói chuyện với cô ấy, cô ấy hứa sẽ thương lượng với bố mình để chuyện to hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không.”

Hành động này của anh khiến Vương Xán rất ngạc nhiên: “Có thật không? Vậy thì tốt quá còn gì, cảm ơn anh, Cao tiên sinh.”

“Đừng có vội vã cảm ơn thế. Theo lời cô ấy nói, bố cô ấy khá cố chấp, nói rằng chấp nhận nể mặt cô ấy mà lùi một bước, có thể không truy cứu trách nhiệm của phóng viên, thế nhưng tiền đề là hai người phải công khai lên tiếng xin lỗi, đồng thời đảm bảo sẽ không viết tiếp những bài báo ảnh hưởng xấu đến Đinh Phong nữa.”

Vương Xán suy ngẫm một hồi rồi nói: “Cao tiên sinh, bài báo này là do tôi với đồng nghiệp cùng viết, anh ấy cũng ở đây, để tôi đi thương lượng với anh ấy một chút.”

Cao Tường gật đầu nói: “Tôi cũng phải ra ngoài tiếp khách đã, sau khi tàn tiệc, tôi sẽ đưa cô về, rồi cô nói cho tôi biết kết quả của việc thương lượng.”

Vương Xán vội vã vào trong, đổi sang chỗ ngồi cạnh Lí Tiến Hiên, chuyển lại đoạn nói chuyện lúc nãy cho anh nghe. Nghe xong, anh liền bật cười nói: “Vị Cao tiên sinh thần thông quảng đại đó lại ra tay lần nữa rồi, bản thân anh cho rằng, anh ấy nhất định có tình ý với em.”

Vương Xán chẳng biết nên khó hay nên cười. “Anh cũng lắm chuyện quá đấy, vẫn còn tâm trạng mà tán gẫu, trêu chọc, em phục anh sát đất.”

“Không giấu gì em, lần trước sau khi Cao Tường giúp đỡ chúng ta, anh đã điều tra về con người anh ấy, anh ấy không đơn giản chỉ là một thương nhân chuyên cung cấp rượu vang đâu.”

“Trước tiên đừng có nói những chuyện vô dụng này, anh có chấp nhận điều kì ư kia không?”

Lí Tiến Hiên im lặng một hồi rồi lắc đầu đáp: “Nếu bài báo này được chứng minh là có chỗ viết sai sự thực, anh nhất định sẽ đến xin lỗi Tư tổng, chấp nhận hình phạt của tòa soạn. Thế nhưng đi xin lỗi vì một bài báo xác thực để đổi lại hai chữ bình an, anh không thể làm.”

Đây là điều nằm trong dự đoán của Vương Xán, cô nhún vai nói: “Em biết ngay là anh không đồng ý mà.”

“Anh không bao giờ bắt ép em phải theo anh, nếu em muốn...”

Vương Xán mỉm cười nói: “Đừng nói nữa, em đã suy nghĩ rồi, em cũng không thể nào làm được.”

“Em không cần phải cứng đầu vậy đâu, Vương Xán, không ai chỉ trích em rút thân khỏi sự việc lần này theo cách đó đâu. Bài báo này phần lớn là do anh viết mà...”

“Anh lại thế rồi.” Vương Xán chẳng thêm khách khí mà ngắt lời anh. “Phân chia trách nhiệm thế nào là vấn đề mà lãnh đạo phải suy nghĩ, nếu chúng ta đã cùng viết một bài báo thì ít nhất cũng phải đồng nhất ý kiến.”

Lí Tiến Hiên mỉm cười nói: “Vương Xán, em có bản lĩnh hơn anh tưởng rất nhiều đấy.”

Vương Xán nhìn về phía trước rồi nói: “Có lẽ em định cứng đầu làm anh hùng cũng nên.”

“Có nhiều lúc, cứng đầu không phải là việc người nào cũng có thể làm được đâu.”

Tiết tan, Vương Xán liền lên xe của Cao Tường, nói lại ý định của Lí Tiến Hiên cho anh nghe, cô cảm thấy hơi có lỗi: “Thật ngại quá, Cao tiên sinh, đã phụ tấm lòng tốt của anh rồi.”

Cao Tường hiển nhiên không để tâm chuyện này, đặt tay lên vô lăng, thái độ bình thản: “Người trẻ tuổi khí chất cao ngạo là chuyện thường tình.”

“Người có khí chất cao ngạo là Lí Tiến Hiên chứ còn tôi chỉ cố gắng hết sức để không quá mức yếu đuối mà thôi.”

“Cô đâu thể bị coi là quá mức yếu đuối?”

Vương Xán lắc đầu nói: “Nói ra thì sợ anh cười chê, tôi cũng sợ hãi, bất an bao ngày nay rồi đấy.”

“Trong tình trạng bất an lo lắng nhiều ngày mà vẫn kiên định đến cùng mới gọi là đáng quý.”

Vương Xán im lặng, cô âm thầm suy nghĩ, liệu cô có thể kiên trì tới lúc nào đây?

“Tôi còn nhớ, lần trước cô có nói qua về nghề nghiệp của bản thân, nói rằng hy vọng sẽ được tiếp tục theo nghề, bây giờ vẫn còn mong muốn như vậy chứ?”

“Nhìn con đường mà các tiền bối đã trải qua, phóng viên nếu chăm chỉ làm việc, có lẽ có thể trở thành kí giả nổi danh, chủ biên hoặc đôi khi còn được làm tổng biên tập. Sau khi tốt nghiệp tôi mới làm công việc này gần ba năm, vẫn còn chưa kịp suy nghĩ quá nhiều.”

“Xem ra cô vẫn rất thích công việc này.”

“Đúng thế.”

“Nhớ kĩ một điều, ngày kia tôi phải lên đường sang Australia rồi, nếu thay đổi ý định thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

Vương Xán gật đầu nói: “Cảm ơn anh, Cao tiên sinh.”

Cao Tường lại than dài một tiếng. “Tôi có dự cảm là cô sẽ không gọi điện cho tôi.”

“Đàn ông mà cũng có cái gọi là dự cảm hay sao?”

Anh bật cười ha ha rồi nói thêm: “Dự cảm của tôi chính là phán đoán dựa trên sự thực, sau lần rời khỏi quán Lục Môn đó, tôi liền dự cảm ý định tôi dành cho cô sẽ không nhận được sự đồng tình, quả nhiên là vậy.”

Anh nói chuyện thoải mái như vậy, Vương Xán cũng đành bật cười đáp lại: “Từ chối tình cảm của Cao tiên sinh quả thực là tổn thất đối với tôi.”

“Cô không cần phải khách khí quá vậy đâu, xem ra cô không hề hối hận vì quyết định này. Đối với cô mà nói, sức hút của tôi chưa đủ lớn, thậm chí còn không đủ để khiến cô động lòng, điều này khiến tôi suy nghĩ một thời gian khá lâu.”

Vương Xán cũng lên tiếng đùa lại anh: “Đổi một cách nói khác, thực ra là tôi tự biết lượng sức mình, không chịu đi chứng thực sức hút đáng sợ của Cao tiên sinh.”

Cao Tường bật cười hỉ hả. “Cô rất biết cách an ủi đàn ông trung niên.”

“Đừng có suốt ngày tự xưng mình là đàn ông trung niên, anh thực sự chưa hề già. Chúc Cao tiên sinh thượng lộ bình an, đi chơi vui vẻ.”

Chiếc Jeep của anh dừng trước tòa nhà Vương Xán ở, tận mắt nhìn Cao Tường quay xe đi hết con đường, quay người lại, cô giật nảy mình khi thấy Trần Hường Viễn đang đứng ở chỗ cách cô không xa.

Lại chạm mặt một lần nữa trong tình cảnh này, Vương Xán cảm thấy vô cùng chán nản: “Hường Viễn, anh đến đây làm gì?”

“Mấy ngày nay anh hẹn gặp, em đều từ chối cả. Vừa nãy gọi điện thoại cho em, em lại không chịu nghe, anh thực sự không thể nào an tâm, cho nên tới đây xem sao.”

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, Vương Xán bèn lấy chiếc di động từ trong túi ra, đích thực là có mấy cuộc gọi nhỡ. “Xin lỗi, tại chỗ ăn quá ồn ào, cho nên em không nghe thấy.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, thực sự nhìn không rõ nét mặt của Trần Hường Viễn, đột nhiên anh khom người xuống, nhắc một thùng nước ở cạnh bên lên. “Mau lên trên đi.”

Vương Xán ngạc nhiên: “Tại sao anh lại xách nước?”

“Ổng nước ở tòa nhà nhà em ở bị đóng băng, lúc nãy khi anh tới, thấy bố em xuống dưới nhà xách nước, không cẩn thận bị ngã...”

“Bố em không sao chứ?” Vương Xán vô cùng hoang mang, vội vã chạy lên trên.

“Chắc là không sao, anh đã đưa bố em lên nhà ri.”

Vương Xán chạy một mạch lên tầng ba, bà Tiết Phượng Minh đang đứng ở trước cửa nhà.

“Mẹ, bố con không sao chứ?”

“Không sao, không sao, bị trẹo thắt lưng một tí thôi, mẹ bảo bố lên giường, chườm nóng rồi. May mà Tiểu Trần đưa ông ấy lên nhà, lại còn xách hộ luôn hai thùng nước lên nữa.”

Cô chạy vào phòng ngủ của bố mẹ, chỉ thấy ông Vương nằm trên giường. “Bố, bố không sao chứ, có cần đi bệnh viện không?”

“Không cần phải làm lớn chuyện thế đâu. Bố không sao đâu mà, là mẹ con cứ bắt bố phải nằm lên giường thôi.”

Vương Xán lúc này mới yên tâm, đưa lời oán trách: “Tuần trước thầy giáo Hà ở tầng dưới mới bị gãy tay đấy, con đã dặn bố mẹ đi đường phải cẩn thận mà. Bố lại còn xách nước trong lúc trời tối thế này nữa.”

“Mẹ con bây giờ đang nghỉ ở nhà, nếu bố không chuẩn bị nước thì thế nào bà ấy cũng đi xách. Nếu mẹ con bị ngã thì còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

“Ngày mai con tìm đồng nghiệp bảo họ phản ánh lại tình hình này, xem liệu có thể cho người bên công ty nước đến đây sửa chữa không. Ngộ nhờ vẫn chưa có nước thì cũng phải đợi con về, đừng làm những chuyện này dọa con nữa đấy.”

Lúc này, bà Tiết Phượng Minh liền gọi cô. “Tiểu Xán, Tiểu Trần không chịu ngồi lại, vội vã đòi về này.”

Vương Xán đi ra ngoài, Trần Hường Viễn quả nhiên đã đứng bên ngoài cửa, cô nhất thời không biết phải nói gì với anh, may mà lúc này ông Vương nằm trong nhà liền nói vọng ra: “Thượng Minh, mời Tiểu Trần ở lại làm ly rượu cho ấm bụng đã.”

“Đúng, rượu do dì tự nấu đấy, vừa thơm lại vừa ngọt, Tiểu Xán rất thích. Tiểu Trần, cháu nhất định phải thử một chút xem sao.”

“Rượu ngon lắm.” Vương Xán cố gắng thêm một câu này dưới ánh mắt chỉ thị của mẹ.

Tuy nhiên, Trần Hương Viễn vẫn cứ lắc đầu từ chối: “Dì ơi, con không làm phiền dì nữa, cũng để chú nghỉ ngơi, con về đây, con chào dì.”

“Đợi đã, để em tiễn anh.”

Hai người xuống dưới nhà, Vương Xán đang định nói gì đó, Trần Hương Viễn liền cầm chiếc chìa khóa điều khiển cửa xe rồi quay đầu lại nói với cô: “Ngoài trời lạnh lắm, em lên nhà đi.”

Nhìn anh lên xe, Vương Xán mỉm cười nói: “Em còn tưởng anh đã thay đổi ít nhiều rồi cơ, xem ra em đã nhầm, anh luôn giữ được bộ dạng trấn tĩnh, bình thản như lúc này.”

Bàn tay của Trần Hương Viễn khựng lại, anh nhìn cô rồi nói: “Vậy thì anh phải làm thế nào đây? Xán Xán? Truy hỏi em hay sao?”

Vương Xán im lặng, không thể không thừa nhận thái độ của mình thực sự rất vô lí. Cô tiễn anh xuống đây vì cảm thấy có lỗi, vậy mà vừa mở miệng lại nói ra những lời thế này, đúng là càng nói lại càng ngán ngại.

“Anh có thể nhận ra Cao tiên sinh đó đang theo đuổi em.”

“Vậy thì đã sao chứ?”

Khóe miệng của Trần Hương Viễn lại nhướn lên. “Anh còn nghe nói em đã đi xem mặt.”

Vương Xán thở dài một tiếng: “Em...”

Trần Hương Viễn ngắt ngang lời nói của Vương Xán: “Anh không hề có ý chỉ trích em, Xán Xán, anh không có quyền làm như vậy. Hiện nay em có rất nhiều lựa chọn, trước tình hình thế này, em vẫn còn bằng lòng suy nghĩ về mối quan hệ cả chúng ta, anh thực sự không thể nào đòi hỏi nhiều hơn nữa.”

Vương Xán nhất thời tức giận, cô liền lên tiếng: “Không giấu gì anh, bây giờ em còn được một người bạn trai cũ đã chia tay hai năm trước đề nghị khôi phục lại quan hệ, cho nên lựa chọn của em hiện nay đích thực là rất nhiều, khiến em hoa mày chóng mặt, chẳng biết phải phản ứng thế nào. Cảm ơn anh đã thông cảm cho em, chấp nhận đứng lặng đó chờ đợi mà không đưa ra bất cứ yêu cầu nào khác...”

Bỗng nhiên Vương Xán dừng lại, rõ ràng thấy nét mặt đau đớn của Trần Hương Viễn và cũng cảm thấy được trái tim mình đang quặn thắt lại. Sau đó, anh im lặng một hồi, lại nói tiếp: “Em lên nhà đi, Xán Xán, tạm biệt.”

Chiếc xe của Trần Hương Viễn quay đầu lại, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Tuyết lớn nhiều ngày, tuy rằng đã tạnh được mấy hôm nhưng tuyết tích tụ trên đường chưa tan hết, đến đêm khuya thời tiết lạnh giá, người đi lại bước qua tạo nên tiếng động vô cùng thê lương, quạnh quẽ.

Vương Xán đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy lạnh buốt xương cốt, một lúc lâu sau, cô mới lê bước lên lầu, đón nhận cô chính là ánh mắt đầy nghi vấn của mẹ. Cô đành tiếng: “Anh ấy không thích ăn đồ ngọt.”

“Con đừng có đánh trống lảng, không phải con nói đã chia tay với cậu ấy rồi sao? Tại sao cậu ấy còn tới đây tìm con?”

Vương Xán không khỏi ấp a ấp úng trước ánh mắt chăm chăm kiên định của bà Tiết Phượng Minh: “Cái đó... chúng con đang suy nghĩ lại mọi chuyện.”

Điều khiến Vương Xán bất ngờ chính là, bà Tiết Phượng Minh dường như rất vui trước quyết định này: “Vậy thì tốt quá còn gì, cậu ấy thực sự rất tốt, mẹ với bố con rất hài lòng với Tiểu Trần. Cậu ấy chắc chắn là rất yêu con, điều này mẹ có thể cảm nhận được. Tiểu Xán, con đừng có ghê gớm quá, lấy mỗi câu “tính cách không phù hợp” để từ chối người ta. Hai người ở bên nhau, ít nhiều gì cũng có sự khác biệt, va chạm, hôm khác mời cậu ấy tới nhà ăn cơm đi.”

“Chúng con vẫn còn suy nghĩ...” Vương Xán nhất thời cảm thấy khó nói, càng lúc càng nhỏ tiếng.

Câu trả lời này khiến bà Tiết Phượng Minh hài lòng. “Cái gì gọi là chưa nghĩ xong? Tiểu Xán, chuyện tình cảm không thể nào lấp lửng mập mờ vậy đâu, con không thể làm người ta lỡ dở được.”

“Con nào có làm ai lỡ dở? Mẹ, con đi ngủ đây, mẹ cũng nên nghỉ sớm đi.”

“Đợi một chút, Tiểu Xán, gần đây tính tình của con thật sự thất thường lắm, nói chuyện gì với con là tâm hồn con lại treo ngược cành cây, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Xán phủ nhận theo bản năng: “‘Chẳng có chuyện gì cả, con thực sự mệt mỏi quá rồi.’”

Cô không thể nào đối diện với ánh mắt đầy nghi hoặc của bà Tiết Phượng Minh nữa, đành phải vội vã chuồn vào phòng riêng.

28. Chương 28

Chương 28: Phong cảnh đẹp tựa như mơ

Một buổi chiều đầu năm mới, khi sắp được nghỉ phép, Vương Xán đang ngồi ngây người trước màn hình máy tính, Lí Tiến Hiên bước vào, gõ mạnh lên mặt bàn của cô: “Không có chuyện gì đấy chứ?”

Cô nhìn đồng nghiệp xung quanh bận rộn không ngừng, liền nói: “Còn có việc gì nữa chứ? Bây giờ cả tòa soạn này dường như chỉ có hai anh em mình là nhàn rồi mà thôi.”

“Sang quán Lục Môn đi, anh đợi xe người bạn, ngồi nhờ về thăm quê, tiện thể mời em ly cà phê.”

Vương Xán chẳng còn tâm trạng nào để uống cà phê, nhưng biết Lí Tiến Hiên nhất định có chuyện gì đó không tiện nói trong phòng làm việc, nên đành chán nản gật đầu, sang quán Lục Môn cùng anh.

“Lúc nãy anh đã nói chuyện với phó chủ biên. Anh nói với ông ấy, lần này nếu phải xử lí thì hãy để anh gánh trách nhiệm một mình.” Lí Tiến Hiên ra hiệu ngăn cản Vương Xán kháng nghị. “Hai chúng ta không cần thiết phải cùng bị cuốn vào chuyện này.”

Vương Xán ảo não lên tiếng: “Em thừa nhận rằng em rất sợ hãi, có điều em không hề có ý định giả vờ đáng thương để anh phải một mình gánh chịu mọi trách nhiệm đâu. Tài liệu là do em với anh cùng tìm về, bài báo là do em chủ động tham dự, để anh một mình chịu mọi trách nhiệm thì thật quá đáng, em còn làm người được sao?”

Lí Tiến Hiên lại vui vẻ nói: “Anh cũng không định tỏ ra làm bậc anh hùng có nghĩa khí đâu. Có nhớ chuyện lần trước chúng ta đi phỏng vấn vụ làm giả rượu vang không? Lúc đó tình thế nguy cấp, em còn dám ra tay, mà anh không hề xuống xe tham gia. Lúc đó em trách anh không?”

“Đương nhiên là không trách. Anh ở trên xe, khả năng chúng ta thoát hiểm mới cao hơn đôi chút. Nếu anh tự ý lái xe đi mất thì em mới trách anh.”

“Lần này đến lúc anh cần phải ra tay hành động rồi.”

“Thôi bỏ đi, tại sao lúc nào anh cũng bắt em phải toại nguyện giấc mơ thành anh hùng sáng chói của mình thế?”

“Anh hùng sáng chói thì có ích lợi gì chứ? Cho dù là đối diện với chuyện gì, chúng ta cũng phải có phán đoán cơ bản, cố gắng giảm mức tổn thất xuống thấp nhất có thể. Còn về việc lựa chọn cách thức, nhìn trông hoành tráng, xử lí đẹp, dũng khí thì không quan trọng cho lắm.”

“Thế nhưng...”

“Đừng có thế nhưng nữa. Nghe anh nói hết đã, anh đã nộp đơn từ chức với tòa soạn rồi, vậy nên chịu trách nhiệm gì đối với anh cũng không quan trọng.”

Vương Xán ngây người đi một lúc mới lên tiếng: “Tại sao anh phải từ chức?”

“Thực ra anh đã có ý này từ lâu rồi. Đãi ngộ của tòa soạn với anh cũng không tệ, có điều lại đi theo con đường thị dân, các bài báo có chiều sâu hơn thì vẫn còn bị hạn chế. Cho dù không có vụ việc thị phi lần

này, anh cũng không nhìn thấy không gian phát triển mình cần, cứ ở lại đây, có lẽ sau cùng anh sẽ là một lão giang hồ già nua mà thôi.”

“Vậy anh có dự định xin việc ở đâu chưa?”

“Anh đã gửi hồ sơ đến một công ty truyền thông ở phía nam, cũng nhận được thông báo phỏng vấn, sau Tết, anh sẽ tới Quảng Châu.”

Vương Xán cảm thấy hơi hỗn loạn, cô biết rằng năng lực của Lí Tiến Hiên xuất chúng, cũng có chút danh tiếng trong giới phóng viên ở vùng này, nhưng đi tìm công việc ở giới truyền thông phía nam cạnh tranh vô cùng kịch liệt cũng chẳng phải chuyện gì dễ dàng.

Lúc này, mọi thứ xung quanh đột nhiên yên tĩnh hẳn lại, cô cũng mơ màng trong giây lát, mới nhận ra điệu nhạc êm dịu đang phát trong quán cà phê bị ngừng lại, thay vào đó là một bản nhạc sôi động, rộn ràng. Các vị khách ngồi trong Lục Cửu ngạc nhiên ngược đầu lên nhìn, Tô San liền đứng lên trên bục rồi nói: “Chết mất thôi, Tiểu Lí, cho nhầm CD rồi, mau đổi cái khác đi.”

Một giọng nam kích động vừa mới hát một câu với lời lẽ không rõ ràng đã bị ngừng lại ngay, âm nhạc chuyển thành tiếng dương cầm êm ru, bình hòa mà nho nhã, dường như xóa nhòa hết sự hỗn loạn, âm ỉ khi này. Vương Xán nghe ngay ra đây là bản Dạ Khúc của Sopin, dường như cô không thể nhận ra là do ai đánh đàn, nghĩ tới việc thưởng thức dương cầm của mình là do ai gợi ra, cô lại ngẩng người trong giây lát. Cô đang định nói thì thấy Lí Tiến Hiên ngẩng người nhìn Tô San đang đứng bên bục rượu. Trên khuôn mặt xinh đẹp của chị đang hiện lên mấy phần mơ màng, dường như cũng đang chìm đắm trong giai điệu dương cầm.

Lí Tiến Hiên cảm nhận được ánh mắt của Vương Xán, liền thu ánh nhìn lại rồi nói: “Chiếc C đó chắc là do cô ấy mua, lần trước hẹn cô ấy đi xem kinh kịch, cô ấy có nói khoảng thời gian trước vô cùng yêu thích âm nhạc sôi động.”

“Anh đã nói với chị ấy là anh sắp đi hay chưa?”

“Đợi lát nữa anh sẽ nói lời giã biệt cô ấy.”

“Anh chỉ nói lời giã biệt sao?”

“Nếu không thì làm cái gì nữa?” Lí Tiến Hiên bật cười rồi nói thêm: “Sức tưởng tượng của phái nữ các em đúng là rất phong phú.”

“Anh đã yêu thầm chị ấy lâu rồi, không nói ra thì đáng tiếc biết bao.”

“Anh không thích một lời từ chối quá rõ ràng. Trước đây anh là khách quen của cô ấy, sau lần hẹn cô ấy ra ngoài, anh có thể được coi là bạn của cô ấy rồi. Nếu đã biết bản thân không có khả năng khác với cô ấy, anh đương nhiên sẽ không đem ý muốn của riêng mình để làm khó cô ấy.”

“Cho dù thế nào đi nữa, anh cũng phải cảm ơn em Vương Xán. Nếu không phải em ép anh hẹn cô ấy đi xem kịch, anh có lẽ vẫn còn do dự, chần chừ mãi không quyết định được.” Lí Tiến Hiên nói đùa: “Mấy chuyện yêu thầm này nói cho cùng cũng phải kết thúc vào thời điểm thích hợp.”

Vương Xán miễn cưỡng mỉm cười nói: “Em không biết nên nói gì mới phải đây. Anh có thiên phú là một phóng viên giỏi, có lẽ sẽ tạo nên thành tích xuất sắc ở một bậc cao hơn trong sự nghiệp, thế nhưng đem theo cái lỗi ngớ ngẩn đó đi tìm công việc, e rằng sẽ ảnh hưởng đến anh đấy.”

“Tiền nhân hậu quả đều có thể giải quyết rõ ràng, hơn nữa, anh còn dự định tiếp tục điều tra về Đinh Phong, viết một bài báo tiếp theo về chuyện đề này.”

“Có điều, cứ như vậy mà ra đi... Anh sẽ không cam tâm, sự vất vả của mình chẳng bao giờ là vô ích, cho dù nỗ lực vì công việc hay vì chuyện tình cảm không kết quả, đối với anh mà nói, quá trình thực hiện nó cũng chính là một vụ thu hoạch đáng giá.”

Vương Xán trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu không nói gì.

“Không cần phải cảm thấy có lỗi, cho dù anh từ chức em cũng không hoàn toàn được miễn trách nhiệm đâu, nếu không tòa soạn vẫn chẳng thể giao phó lại cho bên kia được.”

“Em lại chẳng mấy quan tâm đến chuyện bị xử lý thế nào, chỉ có điều trong lòng thấy không thoải mái.”

“Không phải em muốn đi Hạ Môn du lịch hay sao? Thoải mái một chút đi, đi chơi mấy ngày cho tâm trạng thoải mái.”

Nhắc đến kế hoạch đi du lịch, Vương Xán bất giác than dài một tiếng. Mấy hôm trước cô cũng nói với bố mẹ về kế hoạch này, ông bà Vương đều vô cùng bất ngờ.

“Đi một mình à?”

“Vâng ạ, một mình thôi.”

“Đi đâu hả?”

Vương Xán đưa hành trình có sẵn trên mạng cho hai người xem. “Con định đi du lịch trong thành phố Hạ Môn một ngày, sau đó đến Cổ Lăng Tự vài ngày. Vào dịp này vé máy bay đang được khuyến mại. Có điều mấy hộ gia đình kinh doanh du lịch trên khu vực ven biển ở Cổ Lăng Tự đã đặt kín chỗ rồi, chỗ con đặt cũng khá lắm.”

Ông Vương Thao không xem bản kế hoạch mà nhìn con gái nói: “Tiểu Xán, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chẳng có chuyện gì đâu ạ, không phải con đã nói từ trước là sẽ đi biển chơi mà. Vừa hay mùa xuân năm nay con không phải trực.” Vương Xán nói lí do lưu loát. “Mùa đông năm nay lạnh đến mức đáng sợ, tuyết rơi dài như vậy, nếu có thể đến nơi nào nhiều nắng, sưởi chút ánh mặt trời thì tốt biết bao, hơn nữa hải sản ở đó ăn ngon lắm, lại nhiều đồ ăn vặt.”

Bố mẹ Vương Xán đều không nghe lọt tai, họ quay sang nhìn nhau, bà Tiết Phụng Minh dịu dàng lên tiếng: “Từ trước đến nay chẳng có ai trong gia đình ta đi đâu xa cả, hay là bố mẹ đặt vé đi cùng con, cả nhà chúng ta cùng ra ngoài đón Tết cũng tuyệt lắm.”

Vương Xán chẳng thể nào kìm nén phiền não trong lòng nữa. “Bố mẹ đừng có quản lí con chặt thế được không? Con đã hai mươi lăm tuổi rồi chứ không còn là đứa trẻ nữa. Con cũng đâu phải bỏ nhà ra đi, chỉ là muốn một mình thư giãn cho tâm trạng thoải mái mà thôi...”

Cô ngưng lại ở đây, nhìn thấy nét mặt kinh ngạc và tổn thương của bố mẹ, cố gắng hít thở thật sâu, để cho bản thân bình tĩnh lại.

“Tiểu Xán...”

“Xin lỗi, bố mẹ, con...” Những lời xin lỗi và giải thích cứ nghẹn mãi nơi cổ họng không thốt thành lời, cô sợ bản thân sẽ bật khóc, hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống cô nói thêm: “Con chỉ đi mấy ngày rồi về, vé máy bay con cũng đã đặt rồi, chuyến bay muộn buổi chiều ngày giao thừa.”

...

“Em nói muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành có lẽ bố mẹ sẽ an tâm hơn.”

Lí Tiến Hiên lên tiếng: “Từ trước đến nay em vẫn luôn là đứa con ngoan, bố mẹ sẽ không trách em đâu.”

“Bố mẹ vẫn luôn quan tâm, chăm sóc em quá mức, vậy nên em không định nói chuyện này cho bố mẹ biết. Em chỉ là... có quá nhiều việc dồn nén trong lòng, lại chẳng thể nào tỏ vẻ như không có chuyện gì được.”

“Em không nói chuyện này cho bố mẹ sao?”

“Nếu tòa soạn không công khai xử lí vụ việc thì em cũng không định nói cho bố mẹ biết. Không có lý do gì để bố mẹ phải lo lắng cả.”

“Khả năng chịu đựng mọi việc của bố mẹ mạnh mẽ hơn em tưởng nhiều đấy. Anh về nhà cũng phải giải thích cho bố mẹ tại sao lại từ bỏ công việc hiện tại đến một thành phố mới bắt đầu lại. Họ chắc hẳn sẽ không thể nào lí giải được, sẽ oán hận anh đã quá nóng vội, hấp tấp, thế nhưng sau cùng cũng chấp nhận mọi chuyện thôi.”

Lúc này, di động của Lí Tiến Hiên vang lên, anh nhấc máy rồi đứng dậy nói: “Bạn anh tới rồi, anh đi trước nhé. Sau Tết, anh sẽ chính thức làm thủ tục từ chức, sau này chúng ta giữ liên lạc nhé.”

Vương Xán gật đầu, nhìn anh đi ra quầy tính tiền, nói vài câu với Tô San, sau đó rời khỏi Lục Môn. Vương Xán uống nốt cà phê, nhất thời cũng chẳng muốn cử động, nhìn ra ngoài cửa sổ, trước tòa soạn có treo một dải đèn lồng có chữ “Chúc mừng năm mới”, ánh đèn lấp lánh, khiến cho không khí đón Tết từng bừng hơn lúc nào hết. Các đồng nghiệp đã hoàn thành xong công việc lũ lượt kéo nhau về, một lúc sau, La Âm lên xe của Trương Tân, cô biết hai người họ đang tíu tít về quê Trương Tân. Trong tòa soạn, đèn điện sáng chói, các biên tập trực ban vẫn đang sắp xếp nốt những công việc sau cùng trước khi nghỉ.

Ở tòa soạn báo này, Vương Xán đã làm việc vất vả, chăm chỉ suốt hơn hai năm nay, từ một cô phóng viên mới vào nghề trở thành một kí giả đạt tiêu chuẩn. Gần nửa tháng nay, cô lại hoàn toàn không có việc gì để làm. Đây là lần đầu tiên cô trải qua sự khó khăn trong công việc theo kiểu này, đứng nhìn mọi người bận rộn, tất bật với tư cách của một người đứng xem, đợi đồng nghiệp ra về, rồi chờ đợi hình phạt chưa biết sẽ thế nào.

Nhất thời trái tim cô tràn ngập cảm giác âu sầu, ảo não.

Ngày hôm sau, bố mẹ Vương Xán đều chuẩn bị làm bữa cơm tất niên sớm, hoàn toàn không nhắc đến chuyện mấy hôm trước. Họ dặn dò cô phải ăn nhiều một chút, thái độ đối xử khách khí không khác gì với người ngoài khiến cô cảm thấy vô cùng hối lỗi. Sau bữa cơm, bà Tiết Phượng Minh kiểm tra lại hành lí của Vương Xán rồi đưa ra đề nghị: “Năm nay mùa đông ở phương nam cũng rất lạnh, y phục con mang theo quá mỏng, vẫn nên mang theo một chiếc áo khoác dày.”

Vương Xán vội vã gật đầu, vào trong phòng lấy áo.

“Vé máy bay và chứng minh thư đã để đây rồi, ngoài thẻ ngân hàng con cũng nên mang thêm một chút tiền mặt đi, định phải khóa cửa phòng khách sạn đấy...”

Vương Xán đáp lại từng câu, ông Vương liền ngăn vợ lại: “Bà đừng nói nhiều thế, Tiểu Xán tự biết mà.”

Vương Xán giả bộ không nhận ra nét mặt lo lắng của bố mẹ, đáp lại bằng giọng nói hân hoan: “Mẹ, đừng lo lắng, con biết rồi mà. Con đến Hạ Môn sẽ gọi điện cho bố mẹ ngay. Nghe nói thịt xiên, bánh đậu xanh ở đó rất ngon, con nhất định sẽ mua nhiều mang về.”

Nằm ngoài sự dự liệu của Vương Xán, lũ khách trong sân bay vào ngày ba mươi này không đông lắm, cô ngồi ở ghế trong sảnh đợi lên máy bay, nhìn vào tin nhắn của Trần Hướng Viễn nhận được trước khi vào sân bay. Anh muốn tìm khoảng thời gian thích hợp gặp mặt nói chuyện cùng cô. Cô suy nghĩ, liền gọi điện thoại cho anh.

“Có chuyện gì không? Hướng Viễn?”

“Sáng nay anh tới tập đoàn Đỉnh Phong lấy một tập tài liệu, nghe nói Tư Tiêu Hán đang bàn luận về vụ việc bài báo của em. Đỉnh Phong có phải đã gây áp lực quá lớn cho tòa soạn không? Có ảnh hưởng đến em không?”

Vương Xán bình thản lên tiếng: “Trước mắt tòa soạn vẫn chưa quyết định gì cả.”

“Xán Xán, chắc là em được nghỉ rồi đúng không? Anh rất muốn gặp em.”

Giọng nói của Trần Hướng Viễn trầm ồm mà thân thiết, Vương Xán đã quen với giọng nói này từ bao lâu nay, cô nhất thời động lòng: “Em hiện nay...”

Đúng vào lúc này, cô nghe thấy trong di động vang lên giọng nói của Thẩm Tiểu Na: “Anh Hướng Viễn, anh để chiếc mở nắp chai ở đâu rồi? Em muốn mở chai rượu vang này.”

Sau một hồi im lặng trong ngần ngại, Trần Hướng Viễn che ống nói lại rồi quay sang nói với Thẩm Tiểu Na: “Em cứ để đấy đi, anh gọi điện thoại xong rồi mở rượu sau.”

Anh lại nói: “Xán Xán, bây giờ anh đang ở cùng bố mẹ, Tiểu Na từ nhỏ đã quen sang nhà anh ăn cơm tất niên.”

“Anh không cần giải thích, em hiểu mà.”

Trần Hướng Viễn lại than dài một tiếng: “Mỗi lần anh định chứng minh anh đang rất nhớ em, thì hình như đều xảy ra tình huống khiến em phải suy nghĩ.”

Có nhiều chuyện không cần phải chứng minh. Hướng Viễn, thực sự em không hề bận tâm việc Tiểu Na bây giờ đang ở nhà anh. Anh với cô ấy cùng lớn lên từ nhỏ, đặt mình vào trí của anh, em cũng có thể thấu hiểu được tình cảm giữa hai người.”

Giọng nói bình thản của Vương Xán khiến Trần Hướng Viễn lo lắng. “Em thấu hiểu sao? Thế nhưng không có ý định chen chân vào đúng không?”

Vương Xán mỉm cười khổ sở: “Em đã suy nghĩ rồi, có lẽ em vẫn thích hợp với cuộc sống đơn giản, rõ ràng, những tình tiết quá kịch tính, phức tạp... em thực sự không thể nào tiêu hóa nổi.”

“Chỉ là em đã không còn tin tưởng anh nữa, còn anh lại không biết phải làm thế nào mới có được lòng tin nhiệm nơi em.”

Cô dịu dàng lên tiếng: “Mau đi tìm chiếc mở rượu đi, có chuyện gì chúng ta nói sau, chúc mừng năm mới, tạm biệt.”

Vương Xán dập điện thoại, tiếp tục nhìn vào chiếc tivi phía trước. Một lúc sau, di động của cô lại reo lên, nhắc lên nhìn là Hoàng Hiểu Thành gọi tới. Đầu kia điện thoại cũng giống hệt như của cô, có tiếng thông báo lên máy bay.

“Em cũng đang ở sân bay à?” Hoàng Hiểu Thành kinh ngạc.

“Em đến Hạ Môn chơi vài hôm, còn anh?”

“Anh về quê ăn Tết. Tiểu Xán, sau khi ăn Tết xong, anh chuẩn bị chính thức xin điều động của công ty.”

Vương Xán do dự một lúc rồi nói: “Hiểu Thành, hy vọng anh không đề nghị xin điều chuyển vì em, nếu không em cảm thấy áp lực lắm.”

“Nếu anh không nỗ lực đôi chút, vậy thì làm gì còn hy vọng được làm lại từ đầu với em chứ?”

“Thế nhưng em thực sự không cần đến những minh chứng kiểu thế.” Lại nói đến vấn đề chứng minh lần nữa, Vương Xán cảm thấy hơi bất lực. “Hiểu Thành, em nói thật luôn nhé, bây giờ em không có tâm trạng yêu đương, hẹn hò, không thể nào đồng ý với anh chuyện gì, lại càng không thể nào hứa hẹn với anh.”

“Em đừng suy nghĩ quá nhiều, anh đã nói rồi, anh không yêu cầu em phải làm gì hết.”

“Nhiều lúc không có yêu cầu gì chính là một yêu cầu lớn nhất, cái này...” Vương Xán suy nghĩ một hồi, sau cùng cũng nói tiếp: “Em thực sự không thể nào nhận nổi.”

Hoàng Hiểu Thành cảm nhận được sự mệt mỏi, rệu rã trong giọng nói của Vương Xán: “Giọng em tại sao lại khàn thế, cảm thấy không khỏe sao?”

“Không, em không sao cả. Xin lỗi, đến lúc em phải lên máy bay rồi.”

“Được, có gì để sau Tết chúng ta nói tiếp. Em đi chơi vui vẻ nhé.”

Sau chuyến bay hơn tám mươi phút, Vương Xán xuống sân bay Hạ Môn thuận lợi. So với lúc rời khỏi Hán Giang, tuy rằng thời tiết ở Hạ Môn nhiều mây, không có mặt trời như cô mong muốn, nhưng nhiệt độ ấm áp, không khí trong lành, không có chút dấu vết gì của mùa đông lạnh giá. Điều quan trọng là không gian yên tĩnh, không nghe thấy tiếng pháo hoa ồn ào, giống y như bước vào một thế giới khác.

Vương Xán ở lại một khách sạn gần trường đại học Hạ Môn, cất xong hành lý, cô liền gọi điện báo bình an cho bố mẹ. Sau đó, cô vào khuôn viên trường đại học Hạ Môn nổi danh bấy lâu nay. Khuôn viên trường học lưng tựa núi, mặt hướng biển nổi danh toàn quốc này đích thực là danh bất hư truyền, đang vào dịp nghỉ, trong trường vô cùng yên lành, cây cối xanh tốt, từng tòa kiến trúc gạch đỏ ngói xanh tọa sát bên nhau, tất cả cảnh vật tạo nên vẻ đẹp tú lệ. Hồ phù dung trong trường không to lắm, mặt hồ lặng như gương, in lại cảnh vật xung quanh, vô cùng tráng lệ, trên mặt nước một đôi thiên nga đang bơi chậm rãi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trời mưa lất phất, những giọt mưa li ti, thoát ẩn thoát hiện nên hoàn toàn không cần phải che ô. Vương Xán đi bộ suốt dọc sân trường, mãi cho tới bờ cát trắng ven biển, vào ngày hôm nay bãi biển cũng vắng người, yên tĩnh đến độ chẳng giống một địa điểm du lịch nổi tiếng hút khách

chút nào. Cô lại một mình tản bộ theo bờ cát trắng, mãi cho tới khi sắc trời tối mới tìm chỗ ăn cơm rồi quay về khách sạn.

Đây là lần đầu tiên cô đi du lịch một mình, đương nhiên cũng là lần đầu tiên một mình ở bên ngoài vào lúc năm hết tết đến. Trong khoảng thời gian này, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, bề ngoài bình thản đã lừa gạt được tất cả mọi người bao gồm cả La Âm, giấu giếm được bố mẹ, nhưng không biết còn có thể chống chọi được bao lâu nữa. Trốn thoát khỏi một nơi quá đỗi quen thuộc, tận hưởng cảm giác đơn độc, có thể thả lỏng bản thân, không cần phải giả bộ như mọi khi. Thế nhưng cô lại nhận ra rằng, không hề giống như trong tưởng tượng, một khi đã ở một nơi xa lạ là hoàn toàn có thể phát ra hết mọi uất ức, buồn rầu trong lòng. Tâm trạng của Vương Xán lúc này tĩnh lặng và thoải mái hơn nhiều.

Có lẽ do thành phố tuyệt đẹp này, cùng thời tiết ôn hòa ở đây đã nhiễm vào cô. Có lẽ quá trình giả bộ bình thường, một mình đối mặt với mọi thứ khiến Vương Xán học được cách đặt mọi phiền não, u uất sang một bên. Cô hoàn toàn không định suy nghĩ gì thêm, quyết định tận hưởng kì nghỉ một cách triệt để.

Ngày hôm sau, thời tiết nắng ráo, ấm áp. Sau khi ngủ đến tận khi tỉnh dậy, Vương Xán liền làm thủ tục trả phòng, mang theo hành lý đi đến tự Nam Phổ Đà, theo dòng người vào tự dâng hương, sau đó đi dạo trong thành phố Hạ Môn, tìm quán ăn trên mạng giới thiệu dùng bữa, rồi tìm quán cà phê nổi tiếng ngồi nhâm nhi, tận hưởng.

Mãi cho tới tầm chiều tối, Vương Xán mới gọi xe đến bến tàu. Rất nhiều du khách đến Cổ Lăng Tự đều lựa chọn đi về trong ngày, người về Hạ Môn thì nhiều mà đi thì ít. Chỉ năm phút sau, chiếc phà đã cập bờ Cổ Lăng Tự.

Vương Xán đi theo đoàn du khách lên bờ, lập tức bị đoàn hướng dẫn viên du lịch vây quanh, luôn miệng giới thiệu, còn thêm rất nhiều các đoàn du lịch đứng ở bến tàu chờ đợi để rời khỏi đây. Cảnh tượng tấp nập này khiến cô cảm thấy phiền não. May mà cô đã thoát được bọn họ, đi theo lộ tuyến được hướng dẫn trên mạng, tiến vào một con đường dài yên tĩnh, hoàn toàn khác biệt so với không khí ồn ào, hỗn tạp khi này nơi bến tàu.

Vương Xán đi theo chỉ dẫn tìm đến một khách sạn gia đình được cải tạo lại từ một biệt thự hai tầng nằm trên đường Phúc Châu. Phong cách kiến trúc ở đây giản dị mà tinh tế, trên mỗi bậc cửa sổ đều đặt một chậu hoa tươi, xung quanh vườn trồng rất nhiều cây hoa mai đang kì nở rộ tuyệt đẹp, nhìn vào là cảm thấy hân hoan, hứng khởi.

Vương Xán đẩy cánh cửa bằng gỗ bên ngoài, nhìn thấy chiếc sân trước mặt đang đặt vài bộ bàn ghế, có ô che nắng, và cả một chiếc xích đu lãng mạn. Một chiếc cầu thang cuộn vòng dẫn lên tầng hai, ở hành lang có một nơi tiếp đón, một đôi vợ chồng trung niên đang đứng đó thì thầm, nhìn thấy cô bước vào liền mỉm cười chào hỏi: “Xin chào.”

Nụ cười thân thiện đó đúng thật là có sức cảm nhiễm, Vương Xán đã đọc được câu chuyện về bọn họ trên mạng. Một năm trước, cả hai vợ chồng đều từ bỏ cuộc sống làm công ăn lương ở thành phố, tới đây thuê một tòa biệt thự cũ, cải thiện thành khách sạn gia đình. Cô đáp lại họ bằng một nụ cười, báo họ tên, làm xong mọi thủ tục, tiến vào căn phòng mà cô đã đặt trước. Căn phòng cô thuê ở tầng hai, diện tích rất nhỏ, trang thiết bị trong phòng đều rất giản dị nhưng tinh tế, có một phong cách riêng, đẩy cửa sổ ra cô có thể nhìn xuống một con đường nhỏ vắng người qua lại, phía đối diện dường như truyền lại tiếng người cười nói riêng tư. Nơi đây tạo cảm giác hiền hòa, thân thiện, yên tĩnh, thật khác với không khí của các khách sạn thông thường.

Bà chủ nơi đây, A Lan, mang khăn mặt mới lên, nói với Vương Xán rằng, sau bảy giờ tối có rất nhiều khu phong cảnh mở cửa miễn phí, hơn nữa thu hút lượng khách du lịch ít hơn ban ngày rất nhiều, vậy nên đi chơi buổi tối là lựa chọn sáng suốt hơn, đồng thời, chị cũng đưa cho cô một tấm bản đồ cầm tay.

Lần đi du lịch này là quyết định nhất thời của Vương Xán sau khi tìm được vài lời khuyên trên mạng, cô cũng không hề đọc kĩ lưỡng, chỉ nhớ mang máng: “Nghe nói ở đây có một tiệm trà sữa rất nổi tiếng, tôi muốn tới đó một lát.”

Chị A Lan mỉm cười, chỉ vị trí cho Vương Xán, nói rằng nên đi thế nào, cô nhìn vào các con đường nhỏ chằng chịt, bất giác than thở: “Xem ra tôi sẽ lạc đường mất.”

“Không phải lo lắng đâu, hòn đảo này không lớn, cho dù lạc đường cũng không đi xa được đâu. Điều quan trọng là không nên vội vã quá, sức hút của Cổ Lăng Tự chính là bất cứ nơi nào cũng có phong cảnh đẹp, thứ cảm giác đẹp tựa trong mơ, không hẹn mà gặp.”

Tiệm trà sữa đó rất nổi tiếng, rất nhiều du khách ghé tới đó, cho nên cách trang trí vô cùng đặc biệt, thú vị. Có điều Vương Xán từ trước đến nay không có cảm nhận quá sâu sắc, vậy nên cô cũng không nhận ra mỹ vị khác biệt ở trà sữa nơi đây, đưa mắt nhìn những tờ giấy ghi lại cảm xúc dày đặc trên tường, cô cảm thấy hứng thú vô cùng. Bên ngoài quán này là con đường tràn ngập du khách, cô không có thói quen ngồi ngây lặng trong một quán xá chật hẹp mà đông khách, vậy nên uống xong trà sữa, cô liền ra khỏi quán.

Sau khi bước ra khỏi đường Long Đầu, không khí đột nhiên tĩnh lặng hẳn lại. Thấy hai khu ngắm cảnh đến tối vẫn còn mở cửa, Vương Xán thừa nhận, lời tổng kết của chị A Lan vô cùng giá trị. Sức hút, mê lực của nơi đây chỉ hiển lộ đầy đủ trong không khí yên tĩnh, vắng lặng mà thôi, đi ven đường thì thoảng ngửi thấy hương cà phê thơm ngát tỏa ra từ những quán cà phê ven đường, thì thoảng cũng nghe thấy tiếng dương cầm vọng lại, bóng cây xào xạc, rung động trong gió. Trước mặt cô, một đôi tình nhân đang tản bộ lãng mạn, dưới ánh đèn đêm mờ ảo, hai chiếc bóng của họ dính sát vào nhau, hòa thành một thể, vô cùng thân thiết.

Từ nhỏ sống ở một thành phố náo nhiệt, ồn ã, Vương Xán hiếm khi có được cảm nhận này, cho dù đi qua một khu biệt thự bỏ hoang trên đường Định Hải, cô cũng không hề cảm thấy thiếu an toàn chút nào.

Vương Xán đi bộ một vòng lớn, mãi cho tới khi mệt mỏi mới tìm đường quay về khách sạn. Cô đẩy cửa gỗ bước vào, đi lên tầng theo chiếc cầu thang vòng, đột nhiên trong lòng có cảm giác kì lạ, liền dừng bước quay đầu nhìn về một góc của chiếc sân lớn.

Dưới ánh trăng sao mờ ảo, ánh đèn tờ mờ, một người đàn ông mặc chiếc sơ mi trắng đang lặng lẽ ngồi bên chiếc bàn ba chân, trên tay cầm một ly cà phê. Anh đang trầm tư nhìn về phía cô.

Ông chủ khách sạn A Lập thò đầu ra ngoài mỉm cười nói: “Vương tiểu thư, vị Trần tiên sinh này đã ngồi đây đợi cô hai tiếng đồng hồ rồi đấy.”

29. Chương 29

Chương 29: Không bao giờ xa cách

Vương Xán ngây lặng nhìn về phía Trần Hướng Viễn đi lại gần mình, nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Nếu anh không đến đây tìm em, anh nghĩ mình sẽ mãi mãi mất em.”

Giọng nói của anh dịu dàng, trầm ấm, như thể hòa vào cùng sắc đêm tĩnh mịch, Vương Xán chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, không thoải mái.

“Thế nhưng... tại sao anh lại biết em đang ở khách sạn này?”

“Anh đã tới nhà em.” Anh ngược mắt nhìn cô. “Nói một cách chính xác thì, vẫn là dưới chân nhà em.”

Vương Xán bất giác mỉm cười khổ sở: “Thực sự không biết phải nói anh là cố chấp hay kiêu ngạo mới đúng?”

“Đó không phải là cố chấp hay kiêu ngạo, anh chỉ sợ nghe thấy lời từ chối từ em mà thôi. Anh thừa nhận, nghĩ quá nhiều mà hành động lại ít chính là một nhược điểm lớn của anh, anh đang nỗ lực hết sức để khắc phục đây.”

Dưới ánh trăng sáng, ánh mắt anh dịu dàng hơn bất cứ lúc nào khác. Vương Xán khẽ thở dài một tiếng, nhanh chóng mềm lòng, cảm động. Cô nhớ lại buổi đêm muộn đó, anh đứng hút thuốc dưới nhà chờ cô, đây chính là sự xuất hiện và biến mất trầm lặng của anh, khiến cô nhận ra rằng, cô chẳng thể nào thôi nhớ

nhưng anh, đồng thời cũng sợ chỉ cần anh xuất hiện, nói vài câu, thậm chí chỉ một ánh mắt đắm đuối là cô sẽ không kiềm chế được, nhanh chóng đồng ý với mong muốn của anh.

Chính vì vậy, Vương Xán mới xóa bỏ nick của anh trên MNS, thử đoạn tuyệt với nhược điểm của bản thân. Nếu nói anh phải khắc phục sự bình tĩnh quá đáng của mình thì cô cũng phải khắc phục phòng tuyến tự bảo vệ được hình thành một cách vô cùng tự nhiên và bản năng.

“Thế là anh lại đứng chờ mãi dưới nhà em?”

“Anh đã nói với bản thân rằng, hút nốt điều thuốc này sẽ gọi điện cho em, cho dù thế nào cũng phải hẹn em xuống gặp mặt nói chuyện, có điều khi vẫn còn một phần ba điều thuốc, bố em đột nhiên lại xuống nhà, gõ cửa xe khiến anh cảm thấy vô cùng tự hồi.”

Vương Xán tưởng tượng ra cảnh hai người đàn ông cô yêu thương đối diện với nhau, bất giác mỉm cười nói: “Bố em tính vốn ôn hòa, sẽ không nói gì anh đâu.”

“Đúng thế, chú rất tốt, không hề mắng mỗ một người khách không mời mà tới như anh, lại còn mời anh lên nhà ngồi nói chuyện.”

Vương Xán bất giác lo lắng. “Mẹ em cũng ở nhà đúng không?”

“Đúng thế, dì còn nấu nhiều món cho anh ăn, thực sự vô cùng ngon miệng.”

“Hãy, thế mẹ em có hỏi anh cái gì không?”

Trần Hướng Viễn mỉm cười không nói, Vương Xán chỉ đành lắc đầu, tự mĩa mai: “Mẹ em đã quá lo lắng cho em.”

“Anh rất thích không khí trong gia đình em, nhìn bố mẹ em, không khó để biết được em đã trưởng thành trong tình cảm yêu thương ấm áp của cha mẹ, cho nên tính cách mới ôn hòa, tốt đẹp như vậy.”

“Em cứ cho rằng sau khoảng thời gian vừa rồi, anh đã hoàn toàn thay đổi nhận xét về tính cách của em, không còn cho rằng em là một người con gái dịu dàng, lạc quan có thể bao dung người khác nữa.”

“Càng quen biết em lâu, anh lại càng thích tính cách của em.”

Lời nói thẳng thắn thế này khiến Vương Xán không biết phải ứng phó thế nào, cô liền chuyển sang chủ đề khác “Bố mẹ em nói cho anh biết em đã đến Hạ Môn?”

“Hai người còn nói cho anh tên khách sạn mà em đặt trên mạng.”

Vương Xán thật không ngờ người mẹ có cảnh giác cao độ như bà Tiết Phượng Minh lại có thể hào sảng nói hành tung của cô cho Trần Hướng Viễn nghe. Thế nhưng nhìn người đàn ông trước mặt mình, cô không thể không thừa nhận, anh hoàn toàn có khả năng lấy được lòng tin của người khác.

Trần Hướng Viễn cầm tay dịu Vương Xán ngồi xuống, đi vào trong lấy một ly cà phê cho cô rồi nói: “Xán Xán, chuyện tập đoàn Đỉnh Phong, tại sao em cứ giấu anh mãi?”

Vương Xán cảm thấy vô cùng kì lạ, thậm chí mấy ngày nay cô hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện tập đoàn Đỉnh Phong nữa, có điều lúc này nhắc đến, cô hoàn toàn không cảm thấy ảo não, buồn phiền nữa. “Cần gì phải làm khó anh chứ? Anh vừa đổi công việc, lại có quan hệ làm ăn cùng tập đoàn Đỉnh Phong. Hơn nữa...” Vương Xán do dự một hồi rồi nói tiếp: “Em đã nói rồi, em cần phải suy ngẫm, em cũng chưa thực sự quay lại cùng anh, em không muốn lợi dụng sự thiện lương của anh để làm anh phải khó xử.”

“Lời nói này có nghĩa gì chứ? Em cho rằng anh thấy bạn gái gặp rắc rối liền cảm thấy hứng khởi, làm một kẻ tự cao tự đại cho rằng bản thân có thể trở thành người cứu cả thế giới sao?”

Vương Xán nhanh chóng lên tiếng: “Ít nhất thì anh cũng đã gánh vác hết mọi khó khăn, phiền phức cho Thẩm Tiểu Na còn gì?”

“Cái đó không giống nhau, Xán Xán.”

“Em biết là không giống, em chỉ là... không muốn trở thành một Thẩm Tiểu Na khác trong cuộc đời của anh mà thôi.”

“Em thực sự để tâm đến sự tồn tại của Tiểu Na vậy sao?”

“Cô ấy đã từng tới tìm em nói chuyện, thái độ không mấy dễ chịu. Thế nhưng em cũng hiểu ra rằng, lẽ dĩ nhiên giữa hai người là một sai lầm, nếu em tiếp tục so đo chuyện đó thì đúng là mất hết ý nghĩa tốt đẹp. Đúng thế, em hoàn toàn không muốn trở thành một Thẩm Tiểu Na, cũng không hề để tâm nếu cuộc sống của anh có cô ấy. Điều em thực sự để tâm chính là...” Vương Xán dừng lại đôi giây, những suy nghĩ rối loạn trong đầu đột nhiên trở nên rõ ràng, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Trần Hướng Viễn rồi nói: “Em không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em.”

Trần Hướng Viễn vô cùng kinh ngạc.

“Anh với Thẩm Tiểu Na cùng lớn lên bên nhau, vị trí của người này trong lòng người kia vô cùng quan trọng, đây đều là sự thực mà không ai có thể thay đổi được. Em không có hứng thú diễn xuất, nhưng cũng không muốn trở thành nhân vật phụ trong cuộc sống của người khác.”

“Tình cảm anh dành cho em hoàn toàn khác với tình cảm dành cho cô ấy.”

“Xin lỗi. Em hoàn toàn nghi ngờ trong trái tim anh vẫn còn dư chỗ dành cho em. Em không muốn vì một thứ tình cảm chưa xác định mà tiếp tục đi cùng với anh, từ đó tạo ra rắc rối cho anh, cho em và cho cả Tiểu Na nữa. Em không muốn trở thành một người bị anh đem ra so sánh cùng với một đối tượng khác mỗi khi nhất định phải đưa ra lựa chọn. Có lẽ đó là tương lai, có lẽ là em gái thân thiết, sau đó lại vô duyên vô cớ trở thành một người bị ruồng bỏ.”

“Thành thật xin lỗi em, anh hoàn toàn không biết tình cảm của mình lại mờ ảo, khó hiểu như vậy đối với em.”

“Đây không phải vấn đề của riêng mình anh.” Vương Xán buồn bã lên tiếng: “Em nghĩ có thể do bản thân đã tự coi mình là trung tâm vũ trụ, lo lắng quá nhiều. Cho nên, em muốn được yên tĩnh đôi chút, ít nhất đợi sau khi chuyện này qua đi mới nhìn lại mọi việc, suy nghĩ thật kĩ xem sao.”

Trần Hướng Viễn im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Hôm qua, anh hỏi em về chuyện bài báo kia, em vẫn không chịu nói cho anh biết, anh chẳng thể nào an tâm liên tục tìm thượng cấp của Đinh Phong nói chuyện, theo cách nói của ông ấy, lần này Tư Tiêu Hán đã gây áp lực rất lớn cho tòa soạn em làm.”

“Điều này em biết rồi, em cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí, anh không cần lo lắng cho em đâu.”

“Ngoại trừ đau lòng vì chuyện em gặp rắc rối trong công việc, anh còn nghĩ, ít nhất anh cũng có thể đến bên em, chứng minh cho em thấy rằng, anh thực sự quan tâm đến em. Em xem, anh thậm chí còn mang theo một tâm tư nực cười như vậy để tìm kiếm một cơ hội níu kéo em, cho nên làm sao dám nghĩ tới mơ ước xa vời để hai chúng ta có thể quay lại bên nhau?”

Lời nói thành thật của anh khiến Vương Xán ngây lạng người đi. Cô cảm thấy trái tim đau nhói, đột nhiên cảm giác ánh mắt như đang long lạnh, đành phải khép bờ mi xuống che đi, nhìn vào ngón tay của mình không nói tiếng nào.

Trần Hướng Viễn đưa tay ra nắm lấy bàn tay Vương Xán nói: “Đúng thế, anh cũng chẳng thể chứng minh được điều gì. Công ty anh đang làm có một dự án xử lí nguồn vốn phức tạp cùng Đinh Phong, anh chỉ phụ trách các công việc cụ thể, cho dù đặt công việc sang một bên thì cũng chẳng ảnh hưởng đến quyết định của Đinh Phong. Em không phải là Tiểu Na, em đã chuẩn bị đầy đủ để một mình ứng chiến, hoàn toàn không có bất cứ kì vọng gì ở anh. Có điều anh vẫn cứ tới đây, anh muốn em biết rằng, anh yêu em, cho dù kết quả của chuyện này thế nào, anh đều cho rằng những gì em làm đều đúng cả, không hề có điểm nào đáng chê trách.”

Vương Xán chẳng thể nào nín nhịn thêm nữa, nước mắt cuối cùng cũng tràn bờ mi, Trần Hướng Viễn đứng dậy, giang rộng đôi tay ôm cô vào lòng.

Khoảng thời gian này, cho dù là ở cơ quan hay khi về nhà, Vương Xán đều phải tỏ ra điềm đạm, bình thản như không. Mỗi lần đáp lại lời hỏi thăm của đồng nghiệp, thậm chí cô còn nói vài câu bông đùa, giữ đúng thái độ chuyên nghiệp, chín chắn đối diện với cấp trên, cố gắng hết sức không để bố mẹ phải lo lắng.

Tuy nhiên, cô biết rất rõ rằng, thái độ bình thản đó của mình không có nghĩa là thực sự không có chuyện gì xảy ra, dù có phân tích lí trí đến mấy thì cũng không thể gạt bỏ đi sự lo lắng mà cô phải gánh chịu. Cho dù lần này tới Hạ Môn du lịch có thể khiến tâm trạng cô thoải mái hơn, nhưng mọi thứ vẫn còn chờ đợi ở phía trước. Lúc này đối mặt với Trần Hướng Viễn, tất cả mọi uất ức, đau khổ giấu kín trong lòng bỗng trào dâng dữ dội, chẳng thể kìm nén được nữa. Trong vòng tay ấm áp, rộng lớn của Trần Hướng Viễn, nghe được nhịp thở quen thuộc của anh, cảm nhận được đôi tay rắn chắc kia, cô có cảm giác an ủi và thoải mái.

“Đừng buồn vì chuyện đó nữa.”

Vương Xán thì thầm đáp lại: “Làm sao có thể không buồn được chứ? Lí Tiến Hiên đã từ chức rồi, không biết tòa soạn tiếp theo sẽ xử lí thế nào, lại càng không biết đến lúc đó em sẽ phải giải thích với bố mẹ sao đây.”

“Chú và dì sẽ thấu hiểu mọi chuyện thôi.” Trần Hướng Viễn nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô. “Em có biết công ty quản lí nguồn vốn ở nước ngoài có biệt danh gì khác không?”

Vương Xán không biết nên lắc đầu, Trần Hướng Viễn mỉm cười rồi nói tiếp: “Ở nước ngoài, người ta gọi các công ty này là chim ưng đầu trọc, nghe cái tên là biết ngay, các công ty quản lí nguồn vốn chẳng qua chỉ là một cách xử lí các nguồn tiền bất lương, thậm chí chính là hành động rửa tiền. Đỉnh Phong hiện nay đã trở thành mục tiêu của các công ty quản lí nguồn vốn. Bài báo mà em viết ít nhiều đã chạm đúng vào vấn đề mà Đỉnh Phong đang phải đối diện, vậy nên bọn họ mới tìm mọi cách để che đậy, thế nhưng cái kim trong bọc làm sao có thể vĩnh viễn không lòi ra được?”

Vương Xán im lặng không nói tiếng nào, ít nhất bây giờ, cô không hề quan tâm đến hành động tiếp theo của Đỉnh Phong. Cô trước nay đều không chịu hành động thân mật giữa chốn đông người, tuy nhiên trong chiếc sân rộng lớn của khách sạn lúc này chỉ có đúng hai người, thì thoảng mới có một vài người khác quay về và lẳng lặng vào phòng, hoàn toàn không hề có bất cứ ánh mắt hiếu kì nào khác. Lúc này, cô chỉ cảm thấy thần kinh căng thẳng không khác gì dây đàn hơn hai mươi ngày nay cuối cùng đã có thể thoải mái, tất cả mọi cảm xúc âu lo, sợ hãi đều được đặt sang một bên, cảm giác rệu rã, mệt mỏi tràn ngập khắp cơ thể khiến cô muốn bước đi mà cũng chẳng được, cứ như vậy thả lỏng người, cô thậm chí cảm thấy rất buồn ngủ.

“Em rất mệt mỏi sao?”

“Ừm.” Vương Xán mơ màng đáp lại một tiếng.

“Đợi anh một lát.”

Trần Hướng Viễn đặt cô vào một chiếc ghế, đứng dậy đi qua chiếc sân rồi nói: “Ông chủ, phiền ông cho tôi đặt một căn phòng.”

A Lập nghe vậy liền ra ngoài, vừa làm thủ tục vừa lên tiếng trêu chọc: “Tôi còn đang nói với bà xã, phụ nữ cho dù giận đến mức nào nếu được bạn trai đuổi theo tới tận đây, không thể nào đuổi anh về được. Phòng anh đối diện với phòng của Vương tiểu thư.”

Trần Hướng Viễn mỉm cười, cầm lấy chìa khóa, xách theo hành lí rồi nói: “Đi lên phòng nghỉ ngơi thôi.”

Vương Xán im lặng bước lên cầu thang, cầm chìa khóa phòng, đột nhiên quay lại nhìn Trần Hướng Viễn. Anh hiểu ánh mắt của Vương Xán, vút hành lí lại rồi ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Anh nói rồi, lúc tới tìm em, anh đã hứa với mẹ em, phải ở cạnh bên em, nhưng nhất định phải biết tự kiềm chế và giữ tự trọng.”

Vương Xán thật không ngờ mẹ mình lại có thể đưa ra lời dặn dò rõ ràng và tường tận với Trần Hướng Viễn như vậy. Ăn cơm tối xong, cô lại gọi điện về nhà, mẹ không hề thẳng thắn dặn dò điều gì, hình như vô cùng thông cảm và khoan dung, cô đoán chắc đã bị bố ngăn cản. Khuôn mặt Vương Xán bắt gặp đồ bưng, đang định thoát khỏi vòng tay của Trần Hướng Viễn nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, rồi đặt một nụ hôn nồng ấm lên môi. Hai người hôn nhau cho tới tận khi khách sạn có du khách về muộn mở cửa vào, mới lưu luyến không thôi tách nhau ra.

Trần Hướng Viễn mở cửa phòng cho cô rồi nói: “Chúc em ngủ ngon.”

Hai ngày tiếp theo không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một kì nghỉ vô cùng hoàn mỹ. Vương Xán và Trần Hường Viễn dắt tay nhau đi dạo khắp Cổ Lăng Tự, đi đến các cảnh quan thu hút cực nhiều du khách như khối đá Nhật Quang, viện bảo tàng Phong Cầm, đồng thời cũng đi theo lời chỉ dẫn của A Lập, tới những nơi ít khách du lịch, một phần khác chưa được khai thác của hòn đảo này.

“Khu dân cư sinh sống ở hòn đảo này cũng rất đáng tham quan.” Chị A Lan bổ sung. “Hầy, nhiều khi tôi cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, du khách càng nhiều thì việc làm ăn của chúng tôi lại càng tốt. Thế nhưng cũng cảm thấy những người du khách bao gồm cả chúng tôi đều là người ngoại lai. Thực sự chúng ta đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, nhìn thấy nhiều khách du lịch không lịch sự, động chút là hò hét loạn xạ, cầm máy ảnh chụp lia lịa vào một bác gái đang ngồi phơi nắng, tôi cảm thấy vô cùng tức giận. Sáu năm trước, tôi với anh A Lập lần đầu tới đây, hòn đảo này vô cùng yên tĩnh, vẫn chưa hề đậm chất làm ăn buôn bán như bây giờ. Còn hiện tại...”

“Em lại bắt đầu than thở không nguoi rồi đấy.” Anh A Lập ôm lấy vai của chị A Lan rồi nói: “Đừng quên là chính em đã kiên quyết muốn định cư ở nơi này đấy.”

Chị A Lan bật cười nói: “Đúng thế, đúng thế, ông xã, em đã kéo anh tới đây, anh muốn hối hận cũng đừng hòng.”

Nhìn đôi vợ chồng này ngọt ngào, hạnh phúc, Vương Xán và Trần Hường Viễn bất giác nhìn nhau mỉm cười.

Hai người đi tản bộ trên con đường dài, im lìm không bóng người, mang thức ăn cho những chú mèo hoang tội nghiệp, ngắm nhìn các kiến trúc hai bên đường với phong cách kì dị, những cây cối, hoa thơm cỏ lạ, những đình nghỉ nhỏ bé, những giáo đường truyền lại tiếng thánh ca, những ngôi nhà cổ hoang vắng, những khúc nhạc dương cầm thi thoảng vang lên, những cư dân thân thiện mà hiền hòa... Tất cả mọi thứ đều khác biệt với thành phố mà họ sinh sống, dường như đang bước vào một không gian khác.

Vương Xán ngây ngô truy hỏi: “Khoảng thời gian trước, em cố chấp như vậy, không giải thích, không để tâm đến anh, lại còn hay tức giận vô lối. Anh có giận em không?”

“Nghe tin em đi xem mặt, anh thực sự rất buồn.”

“Lí Tiến Hiên đúng là một ông anh lắm chuyện. Em cũng chẳng hề bước vào gặp anh ấy, nghĩ đi nghĩ lại, hoàn toàn chẳng có tâm trạng đi xem mặt.”

“Vị Cao tiên sinh ấy...”

Vương Xán bật cười hớn hở: “Cho nên, anh đang ghen tuông đúng không?”

“Chuyện đó là đương nhiên.”

“Em đã từ chối anh ấy, rất rõ ràng.”

Trần Hường Viễn cũng bật cười, nắm tay cô rồi đặt lên đó một nụ hôn: “Anh đang giận chính bản thân mình thì đúng hơn.”

“Được rồi, cho dù anh không giận thế nhưng từ trước đến nay anh chẳng chủ động chút nào, vậy mà còn đến tìm em, em cảm thấy vô cùng bất ngờ.” Đ nhiên, Vương Xán tỏ vẻ nghi ngờ nói: “Phải chăng là mẹ em đã nói điều gì đó?”

Trần Hường Viễn lại bật cười rồi lắc đầu chán nản. “Bố mẹ em chỉ nói, thời gian gần đây tâm trạng em không vui, mẹ em không hề yên tâm khi anh tới tìm em đâu. Sau khi anh nói đảm bảo với dì, dì mới chịu nói cho anh biết khách sạn nơi em ở đây.”

Vương Xán tưởng tượng thái độ của mẹ, cảm thấy ngán ngại, lại không nhịn được mừng thầm trong lòng.

“Hôm giao thừa, sau khi gọi điện thoại cho em, anh không an tâm chút nào.”

“Ngày hôm đó em không hề cố chấp, biểu hiện vô cùng bình tĩnh còn gì.”

“Chính thái độ bình tĩnh đó mới khiến anh hoảng sợ.”

Vương Xán bĩu môi nói: “Ồ, thì ra anh chỉ sợ người khác biểu hiện giống mình thôi đúng không?”

Trần Hương Viễn mỉm cười khổ sở: “Ngày đầu tiên anh lái xe đưa Minh Vũ ra sân bay. Mọi quan hệ giữa anh ấy và Vu Lâm có vấn đề, tranh cãi vô cùng dữ dội, sau đó Vu Lâm không thèm quan tâm đến Minh Vũ, đề nghị li hôn, một mình quay về nhà mẹ đẻ ở Đông Bắc ăn Tết. Minh Vũ định bay về đó tìm Vu Lâm nếu kéo lại mọi thứ, có điều bản thân anh ấy cũng nói không hề có chút chắc chắn nào hết. Anh liền nghĩ nếu anh cứ đợi cái được gọi là “sau này hãy tính” của em, có lẽ sẽ mãi mãi chẳng còn cơ hội bực bạch với em điều gì nữa. Anh không thể để mối quan hệ giữa hai chúng ta đi đến bước đường không thể nào cứu vãn được.”

“Hai người họ đã có khoảng thời gian dài yêu nhau thật không ngờ...”

“Đúng thế, em nhìn căn biệt thự kia...”

Lúc này hai người đã bước vào một khu đường núi gập ghềnh, người ở nơi đây rất ít, rừng cây mọc um tùm, những cây liễu rủ lá lướt trong gió, che đi cả khoảng trời. Phía sau rừng liễu này là một tòa biệt thự cổ kính được khóa cẩn thận, mái nhà đen bụi đã bị tổn hại, nền gạch màu hổ phách cho thấy lịch sử lâu năm của nơi đây, những ngọn cỏ dại màu vàng úa lay động trong gió, cho thấy căn biệt thự này đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

Vương Xán nhìn căn biệt thự bỏ hoang rồi nói: “Một tòa biệt thự đẹp thế này, người chủ lúc xây dựng chắc chắn đã đặt rất nhiều tâm tư, vậy mà ngay khi không được người chủ chăm sóc, bảo vệ nữa, nó cũng chẳng thể nào chống lại được thời gian.”

Trần Hương Viễn ôm cô từ phía sau: “Tình cảm xem ra còn yếu mềm hơn cả căn nhà kia, cho nên, càng cần chúng ta phải trân trọng, bảo vệ. Xán Xán, anh đã từng thất bại trong chuyện tình cảm, điều tồi tệ hơn là anh không biết tự kiểm điểm lại bản thân để trưởng thành, chín chắn hơn. Lúc gặp em, anh chỉ là một người đàn ông trầm lặng, em chú ý đến anh khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Sau khi ở cạnh bên em, anh mới biết rõ bản thân mong muốn điều gì. Anh đích thực cảm thấy nghi ngờ, không thể xác định được liệu mình có phải là người mà em mong chờ hay không. Có lẽ khi đem so sánh với những người cùng theo đuổi mình, em sẽ dễ dàng nhận ra được nhược điểm của anh. Thế nhưng ít nhất anh cũng nên làm được đến mức không dễ dàng rời đi, không dễ dàng từ bỏ.”

Tâm trạng Vương Xán lúc này vô cùng hứng khởi, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cảm ơn anh.”

“Em cảm ơn vì điều gì?”

“Cảm ơn anh đã kiên định hơn em vào lúc em do dự không quyết định được.” Cô quay đầu lại, hôn nhẹ lên đôi môi anh.

Ngày cuối cùng ở Cổ Lăng Tự, Vương Xán và Trần Hương Viễn đi dọc theo bờ biển, từ từ du ngoạn đảo theo bờ cát trắng. Một buổi chiều yên lành, thanh tịnh thế này, ánh mặt trời sáng chói, rực rỡ, rất thích hợp tận hưởng gió trời, tán gẫu những chuyện trên trời dưới biển.

Vương Xán cảm thán: “Nếu có thể tiếp tục cuộc sống thế này thì thật tốt biết bao.”

“Em dự định sống nhờ vào cái gì đây? Đừng nói với anh là em sẽ ra khơi đánh cá đấy.”

“Anh phối hợp với em một chút được không, đừng có lấy hiện thực tàn khốc để làm em nản lòng. Có lẽ cũng giống như vợ chồng chị A Lan, mở một khách sạn nhỏ, hoặc một quán cà phê cũng được. Cà phê anh pha cũng rất ngon đấy.”

Trần Hương Viễn liền mỉm cười đáp lại: “Ừm, anh có thể tự tin mà nói rằng, ít nhất cà phê anh pha ngon hơn quán cà phê khi này. Hoặc hai chúng mình mở một khách sạn nhỏ cũng được, anh sẽ pha chế một vài loại rượu đơn giản, làm một bartender nghiệp dư cũng không tệ.”

Vương Xán nghĩ một hồi rồi nói: “À, vậy em sẽ làm gì đây?”

“Em có thể đón tiếp du khách, lập hóa đơn, rửa chén đĩa, ăn, nhìn anh pha cà phê, pha chế rượu...”

Vương Xán bật cười. “Nghe ra thì cuộc sống này đúng là vô ưu vô lo, thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?” Trần Hương Viễn nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi nói tiếp. “Có phải vài tài nghệ nhỏ nhặt đó của anh không thể nào khiến em sống vô ưu vô lo được đúng không?”

Cô lắc đầu nói: “Em đang nghĩ, cho dù là ở nơi nào thì bản lĩnh mưu sinh của em đều rất có hạn.”

Trần Hương Viễn cảm thấy ngạc nhiên. “Về điều này thì anh nghi ngờ thật không giống em chút nào, Xán Xán, em là một phóng viên rất tốt, chẳng ai có thể phủ định được điều này.”

“Ngoài việc làm phóng viên ra, em không biết mình còn có thể làm được gì khác. Trải nghiệm suốt hơn hai năm nay thậm chí còn chẳng bằng một dấu chấm nhỏ trong bảng kinh nghiệm làm việc của Lí Tiến Hiên.”

“Em vẫn đang nghĩ tới công việc của mình sao?”

“Cứ nghĩ tới việc tối hôm nay phải quay về nhà, em lại bắt đầu nghĩ tới những chuyện phiền não đó.”

“Cho nên mới mong muốn mở luôn khách sạn sống tiếp tại Cổ Lăng Tự hay sao?” Anh nhìn cô, mỉm cười mang ý chọc ghẹo.

Cô chu miệng nói: “Em cũng biết trốn tránh là không thể, nhưng một giấc mơ đẹp là vậy tội gì không mơ chứ?”

“Anh rất thích nhìn dáng vẻ mơ mộng của em, thế nhưng em bây giờ...” Anh ôm lấy mặt cô, nhìn thẳng rồi nói: “Đang vô cùng lo lắng.”

Cô đành phải thành thật thừa nhận: “Đúng vậy, em còn cảm thấy sợ hãi nữa.”

“Anh vừa tốt nghiệp thạc sỹ đã vào ngân hàng luôn, công việc luôn luôn thuận lợi, từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện có ngày lại đổi sang một công việc khác. Thế nhưng khi thực sự hạ quyết tâm làm một công việc khác, thì mới biết thay đổi không hề khó chấp nhận như mình vẫn tưởng tượng.” Trần Hương Viễn ôm chặt cô vào lòng, giọng nói trầm ấm, dịu dàng. “Điều quan trọng hơn là, chúng ta có thể cùng nhau đón nhận những thay đổi đó.”

Vương Xán cảm thấy xúc động vô cùng, ôm chặt lấy anh, kiễng chân hôn anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động, đặt đôi môi mềm mại lên môi anh, đem theo hơi thở ngọt ngào và ấm áp. Trần Hương Viễn ôm lấy eo cô, để cô ép sát vào thân người mình, để nụ hôn này càng thêm nồng nàn, cháy bỏng.

30. Chương 30 – Hoàn

Chương 30: Chuyện quá khứ, chuyện tương lai

Quay về Hán Giang, Vương Xán đi làm đúng giờ vào ngày mùng sáu, các đồng nghiệp nhiệt tình thăm hỏi, chúc tụng nhau, sau đó lại bắt đầu bận rộn công việc, cô nhận được lời mời làm hoạt động ột doanh nghiệp. Mọi khi Vương Xán trực tiếp tới thẳng hiện trường, có điều bây giờ cô phải qua xin phép chủ nhiệm Dương trước. Chủ nhiệm Dương than dài một tiếng rồi nói: “Cứ để cho Lưu Bội đi đi, Vương Xán, đừng có suy nghĩ quá nhiều, khoảng thời gian này không viết bài vẫn cứ tốt cho em hơn.”

Vương Xán gật đầu nói: “Cho dù mọi người xử lý thế nào thì cũng phải có một hạn định chứ ạ?”

“Có lẽ khoảng hai ngày nữa là có thôi.”

Quả nhiên, đến chiều ngày mùng tám, chủ nhiệm Dương bèn triệu tập mọi người mở cuộc họp, tuyên bố buổi tối ngày hôm sau sẽ chính thức lên tiếng xin lỗi tập đoàn Đĩnh Phong, ngoài việc đó ra, Lí Tiến Hiên bị đuổi việc, Vương Xán bị đình chỉ ba tháng, khấu trừ tiền lương hàng tháng đồng thời làm bản kiểm điểm. Phó chủ biên trực ban, chủ nhiệm phòng kinh tế, biên tập bản in, và chủ biên phụ trách đều nhận được hình thức kỷ luật và phê bình ở mức độ khác nhau.

Vương Xán đã chuẩn bị tâm lý từ trước, giữ nguyên thái độ bình thản như không, thế nhưng hình thức kỷ luật chưa từng có này khiến cả phòng kinh tế đều hỗn loạn, ồn ã. Chủ nhiệm Dương đành phải nói thêm: “Mọi người có biết các lãnh đạo phía trên đã phải chịu bao áp lực không? Lúc đầu tập đoàn Đĩnh Phong còn yêu cầu đuổi việc cả hai phóng viên viết bài cơ.”

Một đồng nghiệp bật cười lạnh lùng: “Đỉnh Phong muốn gì là được nấy, tại sao không thu mua cả tòa soạn này luôn đi, để tờ báo này đổi thành cơ quan phát ngôn riêng cho tập đoàn Đỉnh Phong, tất cả chúng ta phải nhìn sắc mặt của Tư Tiêu Hán mà làm việc.”

“Không cần phải nói kháy như thế, tôi cũng đã có kiểm điểm và hình phạt riêng của bản thân. Nội tình trong sự việc này quá nhiều, tôi cũng không tiện nói thêm gì, tôi chỉ có thể nói với mọi người rằng, trước mắt kết quả xử lý này đã do các lãnh đạo cấp trên cố gắng hết sức, giờ cao đánh khẽ, bảo vệ phóng viên của mình rồi đấy.” Anh quay sang nhìn Vương Xán rồi nói thêm: “Về sau, em cứ tham gia phỏng vấn như thường, quay về viết bản thảo như thường, có điều hai tháng tới, mỗi lần viết bài đều phải dùng bút danh chung của phòng kinh tế, tất cả đều vì tốt cho em mà thôi.”

Vương Xán than dài một tiếng rồi nói: “Em hiểu rồi, chỉ là cảm thấy ngại vì đã liên lụy đến mọi người.”

“Ai liên lụy ai chứ? Nói câu này chẳng phải khiến cho các lãnh đạo phải hổ thẹn sao?”

Đây là câu nói của La Âm, cô đi thẳng vào phòng, đặt một hộp bánh kem lên mặt bàn rồi nói tiếp: “Giờ nghỉ chiều, mình đãi một chầu bánh gato vị dừa vừa mới ra lò ở Lục Môn, để an ủi Vương Xán và tất cả đồng nghiệp chịu nạn ở phòng kinh tế. Đây là hành động mang tính cá nhân, chắc tập đoàn Đỉnh Phong sẽ không sờ gáy mình đâu đúng không?”

Tất cả mọi người đều bật cười, chủ nhiệm Dương đưa tay sờ mũi rồi mỉm cười: “Xem ra tôi không có phần rồi. La Âm, em đúng là càng lúc càng lợi hại đấy, ném một nắm tuyết khiến phó chủ biên rơi cả mắt kính, bây giờ lại dùng một hộp bánh kem để châm chích tôi.”

Vương Xán liền lên tiếng làm hòa: “Mau ăn, mau ăn thôi. Mình thứ nhất không đắc tội cấp trên, thứ hai không bị đuổi việc vẫn có thể tiếp tục làm việc. Kết quả này coi như là được lắm rồi.”

Ăn xong bánh gato, mọi người đều quay về làm việc. La Âm lại lắc đầu than thở: “Vương Xán, mình vốn tưởng rằng cậu sẽ khóc cơ, cho nên mới tới an ủi cậu. Bỗng nhiên cậu lại bình thản thế này, thực sự mình cảm thấy không quen.”

Vương Xán lau vết kem dính trên miệng rồi nói: “Khóc thì có tác dụng gì? Với tình hình như thế này, cho dù có ôm lấy đùi của lãnh đạo gào khóc thảm thiết thì cũng chẳng ích gì. Chi bằng cứ bình thản đón nhận mọi chuyện lại hơn.”

“Hả, lúc vừa vào tòa soạn, cậu cứ một tiếng thầy hai tiếng cô, ngọt ngào dã man, dễ mến đến mức mình nhìn cũng thấy thích, vừa bị phê bình đôi chút là nước mắt lưng tròng, vậy mà vẫn mím môi nín nhịn, bây giờ xem ra, nói chuyện, hành sự còn chín chắn hơn mình nhiều.”

“Mấy câu nói này của cậu không phải muốn mỉa mai mình đã thay đổi quá nhiều đấy chứ?”

“Từ trước đến nay mình không cho rằng chuyện đó là xấu, vào thời điểm thích đáng thay đổi là một chuyện rất tuyệt. Mình chỉ cảm thán, đúng là thời gian đưa đẩy, khắc nghiệt, khoảng thời gian chưa đến ba năm, một tiểu cô nương thân bất do kỷ đã biến thành một người trưởng thành, sau này mình thấy cơ hội để cậu nũng nịu sẽ ngày càng hiếm đi.”

Lời nói này đã chạm đúng điều thương cảm trong lòng Vương Xán, cô mỉm cười nói: “Cậu không cảm thấy sến quá sao, mình thấy ngấy cậu lắm rồi đấy, chỉ sợ Trương Tân nhà cậu lại phát ghen với mình thôi. Được rồi, đừng có mà thương cảm vớ vẩn nữa, chi bằng mai kể lể cảm tưởng sau khi kết hôn đi.”

“Bọn mình sống chung với nhau từ lâu rồi nên cũng chẳng có cảm nhận gì cả, có điều hôm nay là ngày lễ tình nhân đầu tiên sau khi kết hôn, hiếm khi anh ấy lại lãng mạn như vậy, muốn đưa mình ra ngoài dùng bữa.”

Nhắc đến lễ tình nhân, Vương Xán bất giác nhớ đến cuộc điện thoại sáng nay của Trần Hương Viên.

“Hãy dành riêng buổi tối cho anh nhé? Có lẽ sẽ về muộn một chút, di chắc không phản đối đâu đúng không?”

“Có việc gì đặc biệt không? Định cho em niềm vui bất ngờ gì sao?”

“Ừm, anh sẽ tự tay nấu đồ mời em ăn, việc này có được coi là niềm vui bất ngờ không?”

Vương Xán nhoẻn miệng nở nụ cười xinh xắn. La Âm lắc đầu mỉm cười nói: “Không cần phải nói, hôm nay cậu nhất định có cuộc hẹn đặc biệt rồi. Vậy thì mình cũng an tâm.”

Vương Xán đỏ lừ mặt đỏ La Âm một phát, đang định nói gì thì đột nhiên ngoài cửa vang lên giọng nói: “Xin hỏi Vương tiểu thư có đây không?”

Vương Xán nhìn ra bên ngoài liền thấy một cô gái trẻ ôm một bó hồng lớn đứng trước cửa phòng.

“Tôi chính là Vương Xán.”

“Tôi là nhân viên cửa hàng hoa Thiên Tinh, có người đặt hoa tặng cô, xin mời kí nhận.”

Chủ nhiệm Dương thò đầu ngó ra bên ngoài với niềm cảm khái vô hạn: “Đúng là tấm lòng cha mẹ rộng như biển cả, chỉ thích sinh con gái không thích sinh con trai. Nói cho cùng thì sinh con gái vẫn oai hơn nhiều.”

Vương Xán bật cười ha ha, không để tâm đến những lời chọc ghẹo của mọi người, cô nhìn ngắm bó hoa, không tìm thấy thiệp đề, nhưng đích thực là vô cùng tươi đẹp, thơm ngát. Sau khi kí nhận, cô không thể không thừa nhận, thì ra nhận hoa trước mặt mọi người lại đem đến cảm giác mãn nguyện như vậy, có một bó hoa đặt trước mặt, không khí cũng khác hẳn mọi khi, ngày lễ tình nhân đã bắt đầu hiệu nghiệm.

Sau khi La Âm đi, Vương Xán liền gọi điện cho Lí Tiến Hiên nói về kết quả xử lí mọi chuyện, anh liền nói: “Không ngờ lại nói một nhân viên tự động nghỉ việc thành ra bị đuổi việc, điều này đích thực nằm ngoài dự đoán, xem ra lần này Đinh Phong quyết phải bịt gọn bài báo này, giết gà dọa dọt khi đây mà.”

“Liệu chuyện này có ảnh hưởng gì đến công việc mới của anh không?”

“Bây giờ anh đang ở Quảng Châu. Buổi sáng vừa có cuộc phỏng vấn, anh cảm thấy mọi thứ đều thuận lợi. Không cần phải lo lắng cho anh đâu.”

Cho dù đã tận hưởng được không khí lãng mạn của ngày lễ tình nhân từ trước bằng một bó hoa tươi đặt trước mặt, nhưng Vương Xán vẫn cảm thấy nặng nề vô cùng, đặt điện thoại xuống, cô nhìn bó hoa ngây lặng người đi. Một lúc sau, di động reo lên, là Hoàng Hiểu Thành gọi tới.

“Em nhận được hoa chưa?”

Vương Xán cảm thấy vô cùng kinh ngạc. “Là anh tặng hoa sao?”

“Anh đặt ở trên mạng đấy, họ nói là buổi chiều sẽ đem tới.”

Vương Xán cầm chiếc di động trên tay mà không biết phải nói gì cho phải, bên kia Hoàng Hiểu Thành mỉm cười lên tiếng: “Đây hình như là lần thứ hai anh tặng hoa cho em rồi. Lần đầu tiên chỉ tặng một bông hoa hồng, vậy mà em chẳng hề chê bai gì cả, lúc đó anh nghĩ, đợi khi nào có tiền, anh nhất định sẽ tặng em bó hoa đẹp nhất.”

“À, em... xin lỗi anh, bó hoa này rất đẹp, có điều...” Vương Xán suy nghĩ nát óc, hy vọng có thể tìm ra cách nói khéo léo nhất, sau cùng đành quyết tâm nói thẳng: “Thế nhưng, Hiểu Thành, em vừa làm lành với bạn trai cũ rồi, xin đừng tặng hoa cho em nữa.”

Đầu bên kia bỗng im lặng hồi lâu, dường như còn truyền tới cả tiếng nhạc dương cầm, một lúc sau, Hoàng Hiểu Thành than dài một tiếng. “Anh biết rồi, Tiểu Xán, chúc em lễ tình nhân vui vẻ, tạm biệt.”

Vương Xán cúp máy, cảm thấy tâm trạng nặng nề hơn bao giờ hết. Lúc này trên màn hình liền hiện lên cửa sổ chat của Hà Lệ Lệ, cô ngây người một lát mới lấy lại tinh thần.

“Vương Xán, chúc mừng cậu, mình nghĩ đến giờ mình đành phải bỏ cuộc thôi.”

Vương Xán cảm thấy buồn lòng, thầm nghĩ, không ngờ Hà Lệ Lệ lại chọn ngày hôm nay để bỏ cuộc, không biết Hoàng Hiểu Thành đã nói gì với cô ấy. “Có chuyện gì thế? Lệ Lệ?”

“Lại còn chuyện gì nữa? Mình định chấp nhận tình cảm của một anh đồng nghiệp đã theo đuổi bao lâu nay, tối nay sẽ đi xem phim cùng anh ấy. Chúc cậu và Hiểu Thành có một ngày lễ tình nhân vui vẻ.”

“Như vậy là có ý gì?” Vương Xán thực sự muốn xuyên qua màn hình kia nắm lấy hai vai Hà Lệ Lệ mà vặn hỏi.

“Không phải anh ấy đã xin nghỉ phép bay tới thành phố Hán Giang để cho cậu một niềm vui bất ngờ sao? Chắc là đã đến rồi đó.”

Vương Xán nhìn vào màn hình trầm ngâm một hồi rồi nói: “Chắc là cậu nhầm rồi đấy.”

“Nhầm rồi sao? Hôm trước bọn mình cùng ngồi chuyến bay về Thượng Hải mà, mình thấy anh ấy đặt vé về Hán Giang hôm nay. Thôi bỏ đi, mình không muốn chờ đợi một người không có khả năng.”

Vương Xán còn chưa kịp nói gì thêm thì Hà Lệ Lệ đã vội offline, cầm lấy túi và áo khoác ngoài, cô chạy thẳng ra khỏi tòa soạn, rồi sang quán cà phê Lục Môn. Đẩy cửa bước vào, bên trong đang bật một bản nhạc dương cầm êm dịu, Hoàng Hiểu Thành ngồi ở vị trí sát cửa sổ, nhìn chăm chăm vào ly cà phê trước mặt.

Vương Xán liền bước lại gần, ngồi trước mặt anh. Hoàng Hiểu Thành mỉm cười nói: “Vốn dĩ định cho em một niềm vui bất ngờ, xem ra, anh vẫn cứ là một tên gốc tự phụ.”

Vương Xán cố gắng mỉm cười, nhưng vẫn nước mắt lưng tròng. “Xin lỗi anh, Hiểu Thành, em đã không nói sớm cho anh biết.”

“Cô bé gốc gác.” Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc cô. “Cái này chẳng liên quan gì đến em, anh suy nghĩ kĩ rồi, bản thân đúng là quá đối tự cao tự đại.”

“Anh đừng nói linh tinh.” Vương Xán rất muốn nói điều gì đó, nhưng lại nghẹn lời, cô chẳng thể nói ra được bất cứ câu gì. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng bình ổn lại tâm trạng.

“Xin lỗi em! Vương Xán, anh không cố tình chọn ngày hôm nay đến làm phiền em đâu. Anh vẫn luôn dặn bản thân, chúng ta đã cùng có những hồi ức tốt đẹp là vậy, nếu anh cố gắng thêm chút nữa, chắc hẳn em vẫn yêu anh thôi. Thế nhưng hôm nay anh mới nhận ra, trên thực tế anh là một người tự lừa mình lừa người, vào lúc em yêu anh nhất thì anh lại do dự, ngại ngần, bây giờ muốn quay lại thì em không còn đứng đó nữa rồi.”

“Anh hãy bỏ qua quãng hồi ức đó đi, Hiểu Thành. Con đường tương lai còn dài lắm, anh sẽ gặp được người xứng đáng với tình yêu của anh hơn em.”

“Cho dù có thể gặp được người tốt hơn, thú vị hơn, anh cũng không thể nào quên được cảm giác khi đôi ta bên nhau.”

Vương Xán đưa tay lên, cố gắng chặn những dòng nước mắt đang lăn xuống. “Đừng nói nữa, Hiểu Thành, anh đừng nói nữa.”

“Được rồi, không nói nữa, anh ngồi đây thêm chút nữa rồi lên máy bay quay về Thượng Hải.”

Lúc này di động của Vương Xán bỗng đổ chuông, là Trần Hương Viễn gọi đến. Cô nhắc máy, giọng nói vẫn còn ồm ồm.

“Hương Viễn.”

“Tại sao giọng em lại khan thế? Em thấy trong người không khỏe sao?”

“Không có chuyện gì cả.”

“Vậy em tan làm chưa?”

Vương Xán hàm hồ “ừm” một tiếng.

“Không sao đâu, không cần phải vội vã, anh đã tan làm, đợi em bên Lục Môn.”

Vương Xán vô cùng kinh ngạc, vội quay đầu lại liền thấy Trần Hương Viễn đã đẩy cửa bước vào quán, tay cầm di động, nhìn thấy hai người, trên mặt không có biểu hiện gì lạ thường. Khoảng khắc đó, Vương Xán sợ rằng anh sẽ quay người đẩy cửa bỏ đi, nhưng anh không làm vậy, ngược lại còn bước tới gần. Hoàng Hiểu Thành đứng dậy, đưa tay ra lịch lãm.

“Xin chào, tôi là Hoàng Hiểu Thành, bạn của Vương Xán.”

Trần Hương Viễn bắt tay anh rồi nói: “Tôi là Trần Hương Viễn, xin chào.” Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh bên Vương Xán.

Hoàng Hiểu Thành không hề ngồi xuống, anh gọi thanh toán. “Xin lỗi, tôi phải ra sân bay ngay bây giờ, ngày mai còn phải đi làm.”

Vương Xán ngược lên nhìn anh, ánh mắt vẫn còn long lanh đắm lệt. “Hiểu Thành, cùng ăn bữa cơm đã, anh không thể nào chưa ăn gì đã chạy tới sân bay được”

“Ngốc...” Hoàng Hiểu Thành nhanh chóng kiềm chế được, lắc đầu nói tiếp. “Sợ là không kịp, anh nghĩ chắc không đủ thời gian. Anh đi đây, tạm biệt em.”

Hoàng Hiểu Thành đưa tiền cho nhân viên phục vụ, lấy chiếc áo khoác treo phía sau ghế, rồi ra hiệu cùng Trần Hường Viễn, không nhìn Vương Xán thêm lần nào, nhanh chóng bước ra khỏi quán Lục Môn. Vương Xán thấy anh giơ tay gọi taxi, những chiếc taxi đi lướt qua tấp nập không dừng lại, trong sắc trời càng lúc càng tối, bóng dáng anh cô đơn đến đáng thương. Một chiếc xe đã dừng, anh mở cửa xe rồi ngưng lại đôi chút, dường như muốn quay đầu lại, nhưng sau cùng vẫn bước lên. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, dần dần biến mất trong tầm nhìn của Vương Xán.

Lúc này, Trần Hường Viễn mới vỗ nhẹ vào vai Vương Xán, cô quay đầu lại, định nhoẻn miệng cười nhưng s cùng không thể làm được.

“Xin lỗi anh, Hường Viễn.”

“Không sao hết. Chúng ta đi thôi nào.”

Vương Xán lên xe, tâm sự trùng trùng, nặng nề, mặt thất thần nhìn về phía trước. Trần Hường Viễn cũng không nói gì, lái xe đến thẳng bãi đỗ xe của khu chung cư nhà mình. Hai người gặp Thẩm Tiểu Na ở cửa thang máy, vẻ mặt Tiểu Na hơi ngạc nhiên, nhìn Vương Xán bước vào thang máy với thái độ vô cùng khó hiểu.

Trần Hường Viễn đóng cửa thang máy lại, rồi hỏi: “Tiểu Na, em lên tầng mấy?”

Thẩm Tiểu Na chu miệng, kéo dài giọng, “Tuy không có bạn trai, có điều, những người cô độc trong lễ tình nhân này vẫn biết tự yêu bản thân, em quyết định đi uống rượu nhảy múa, hò hét thảu đêm.”

Trần Hường Viễn cau mày, định nói điều gì đó, Tiểu Na liền bật cười, “Được rồi, được rồi, anh Hường Viễn, em không đùa nữa. Hôm nay các cửa hàng khuyến mại lớn, nhân hiệu em mới làm cũng vừa đưa ra thị trường, em hứa sẽ đưa mẹ đi dạo phố, anh yên tâm rồi chứ.”

Thẩm Tiểu Na vẫy tay chào hai người, đi thẳng không hề quay đầu lại, đồng thời cũng chót một câu: “Có điều, sau khi làm xong mọi việc, em nhất định sẽ ra ngoài chơi.”

Vương Xán hoàn toàn không nghe rõ Thẩm Tiểu Na nói chuyện gì, cô đi theo Trần Hường Viễn vào trong thang máy, rồi lên nhà anh, tâm hồn vẫn cứ treo ngược cành cây. Trần Hường Viễn cởi giúp áo khoác ngoài cho Vương Xán, đẩy cô ngồi xuống sofa, mở nhạc rồi rót cho cô cốc nước hoa quả, để cô ngồi đó còn mình đi vào bếp.

Anh đang mở một bản violin, trước đây Vương Xán chưa từng nghe, nhưng điệu nhạc dịu nhẹ, hiền hoà đó khiến cô dần bình tĩnh trở lại, cô cầm di động gửi một tin nhắn cho Hoàng Hiểu Thành, chúc anh thượng lộ bình an. Cô nghĩ nếu thêm mấy câu an ủi ngược lại sẽ càng không tôn trọng anh. Một lúc sau, Hoàng Hiểu Thành cũng nhắn lại, vô cùng ngắn gọn. “Anh đang ăn ở sân bay, yên tâm.”

Đặt di động xuống, Vương Xán bỗng nhận ra rằng, căn nhà này dường như đã thay đổi so với trước kia. Lần đầu tiên bước vào đây, cô thấy căn phòng của Trần Hường Viễn vô cùng đơn điệu, không có bất cứ vật trang trí gì. Thế nhưng bây giờ, sofa cô ngồi đã đổi sang màu cà phê, hai chiếc gối tựa hình quả bí khoa trương đã được thay thế bằng chiếc gối có hoa văn pha lẫn giữa màu cà phê và màu đỏ. Phía trước sofa còn đặt một tấm thảm lông cùng màu, bên cạnh là cây đèn cao, ánh sáng dịu nhẹ tạo cảm giác an lạc, vui vẻ.

Vương Xán lại ngẩng đầu lên, trên tường có treo hai bức tranh, trên giá đựng CD đặt một chậu hoa nhỏ, mặt bàn ăn cũng là một bình hoa thủy tinh cắm đầy hoa hồng. Những thay đổi này khiến căn phòng không còn đơn điệu, cứng nhắc như trước kia nữa.

Trần Hương Viễn từ đầu vẫn đứng trong phòng bếp lúc này liền quay đầu ra nói: “Em mau vào phòng ngủ và thư phòng đi.”

Vương Xán làm theo lời anh, đi vào phòng ngủ, mở đèn lên thì thấy bốn bề được dán giấy có họa tiết hoa tuyết, rèm cửa cũng đã thay, lớp vải bên trong màu trắng vàng có hoa văn, lớp ngoài cũng điểm hoa văn trên nền màu cà phê. Giường cũng được đổi thành chiếc giường lớn, trên đó được trải một tấm ga nhiều họa tiết, đầu giường đặt chiếc đèn ngủ có chân màu đồng đậm, cạnh giường là chiếc tủ nhỏ cùng loại gỗ với giường, cộng thêm hai chiếc ghế tròn, khiến ọi thứ rất hài hòa, đẹp mắt.

Vương Xán lại bước vào thư phòng, trong này đã thay thế bởi một chiếc bàn đọc sách dành cho hai người, trên giá sách đặt một chậu hoa, ngoài ra trong phòng còn có một chiếc sofa nhỏ nhắn trang trí hoa văn.

Vương Xán mơ màng đứng một hồi rồi quay ra phòng bếp. Trần Hương Viễn đang thái cà chua, tay nghề tuy không thuần thục, nhưng đáng vẻ chăm chú chẳng khác nào lúc pha cà phê. Trên bàn đặt mấy chiếc đĩa được bọc lại cẩn thận bằng ni lông chuyên dụng, chẳng biết bên trong có gì. Nồi cơm điện đang bốc khói nghi ngút, trên bếp ga là một nồi canh đang phát ra tiếng nước sôi. Nhiệt lượng khiến cho phòng bếp chưa từng nấu nướng trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

“Anh làm vậy từ khi nào thế?”

“Còn nhớ anh nói sẽ cho em một niềm vui bất ngờ không?”

Vương Xán đang nhiên nhớ lại ngày đen đui đó, “Chính là muốn đưa em đến nhìn cái này sao?”

Trần Hương Viễn gật đầu.

Vương Xán nhất thời không biết phải nói gì cho phải, ngoại trừ việc cô thỉnh thoảng chọc ghẹo anh trang trí nhà cửa đơn điệu, vô vị ra thì hoàn toàn không nói thêm điều gì, tuy nhiên tất cả những thay đổi này không hiểu sao lại có thể giống với mong ước của cô đến vậy.

Trần Hương Viễn mỉm cười: “Anh xin khai nhận, bản thân không có khiếu thẩm mỹ, sau khi đọc bài viết giới thiệu phòng làm việc của Lâm Sắt Sắt, anh đã nhờ cô ấy giúp đỡ. Cô ấy nói cô ấy biết chắc gu thẩm mỹ của em, có điều do làm gấp quá, nên cô ấy không thể nào phát huy tận sức được.”

“Thảo nào cô ấy nói, ngay khi bài báo được đăng đã nhận được một vụ làm ăn mới. Cô ấy cũng kín miệng quá chứ, không chịu nhắc với em một lời. Thế nhưng tại sao anh lại nghĩ tới việc trang trí lại căn nhà này?”

“Đương nhiên là muốn cho em vui vẻ, quên đi những chuyện buồn bã. Thế nhưng...” Anh mỉm cười lắc đầu.

“Tuy cũng khá lâu rồi mới được tận mắt nhìn, nhưng em vẫn cảm thấy rất vui.”

“Vậy thì tốt.”

“Anh đích thân xuống bếp nấu cơm cho em ăn à?”

“Điều đó thì đương nhiên.” Trần Hương Viễn bỏ hết cà chua đã thái vào một chiếc đĩa, lau sạch tay mở nồi ra xem rồi tắt bếp ga.

“Hôm qua anh tìm Lưu Khiết thỉnh giáo suốt một buổi tối, theo cách nói của cậu ấy, muốn luyện tay nghề bếp giỏi không còn cách nào khác ngoài việc hay làm, còn anh muốn nhanh chóng thành công mà không chăm chỉ thì không có khả năng. Nói trước, đợi chút nữa dù mùi vị không ngon em cũng phải ăn hết đấy.”

Vương Xán lắc đầu, nghi hoặc nhìn về mấy chiếc đĩa kia, Trần Hương Viễn bỗng bật cười, “Thôi bỏ đi, không dọa em nữa. Anh đã nhờ người làm theo giờ đến giúp anh chuẩn bị mọi thứ, chiều nay chị ấy ninh canh trước, hai món này chỉ cần xào lại một chút là ăn được rồi. Vốn dĩ anh không định nấu cơm, nhưng chị ấy nói không có cơm thì không thể giống một bữa ăn hoàn chỉnh được. Gạo cũng do chị ấy vo hộ, anh không biết phải cho bao nhiêu nước.”

Vương Xán đứng sau lưng anh bật cười khúc khích, trong lòng cô lúc này vô cùng ấm áp, tất cả những tâm trạng vừa nãy đều tan biến hết thảy.

“Sau đó anh nói, kiểu gì cũng phải có một thứ do anh đích thân làm mới được, chị ấy liền để lại mấy quả cà chua cho anh thái. Cái này thì anh rất nghề.”

Vương Xán ghé sát mặt vào lưng anh, im lặng một lúc lâu. Trần Hường Viễn vô cùng kinh ngạc, đưa tay kéo cô về phía trước mình rồi nói. “Em đang cảm động sao? Xem ra Lưu Hạo không hề lừa anh, ngày mai anh sẽ đăng kí một lớp học nấu ăn, đảm bảo sẽ học hết tất cả các món.”

Vương Xán vẫn không nói lời nào, chỉ vùi đầu trong ngực anh, Trần Hường Viễn một tay ôm chặt cô, một tay nhẹ vuốt lên mái tóc cô. Một lúc lâu sau, Vương Xán ngẩng đầu lên, đặt cằm trên ngực anh, đôi mắt cô vẫn hơi ửng đỏ, nhưng nhìn anh bằng đôi mắt trong trẻo, thuần khiết.

“Có phải em rất cố chấp không?”

“Không cần phải tự phê bình trước mặt anh, bởi vì những lời nói đó khiến anh cảm thấy hổ thẹn.” Trần Hường Viễn mỉm cười. “Hơn nữa, anh bằng lòng cho em quyền được cố chấp, nũng nịu với anh mãi mãi.”

“Lúc này khi anh nhìn thấy Hiểu Thành, chính là người bạn trai cũ của em. Anh ấy...”

Trần Hường Viễn đặt một ngón tay lên môi cô rồi nói: “Suyt, không cần phải vội vã giải thích thế.”

“Những chuyện liên quan đến anh ấy, em thực sự không biết phải nói thế nào mới ổn.”

“Anh muốn thành thật với em một vài chuyện nước đã. Lúc này nhắc tới việc trang trí nhà cửa, trước kia em đã từng phê bình anh, căn phòng này hình như mới chỉ trang trí qua loa, chưa hoàn thiện đã bàn giao rồi.”

Vương Xán thực sự không hiểu tại sao Hường Viễn lại nhắc tới chuyện này, ngay người nhìn anh.

“Em phán đoán không sai chút nào, lúc bàn giao căn nhà này, bạn gái cũ đã đề nghị chia tay với anh, vậy nên anh vẫn luôn gác chuyện trang trí sang một bên, không có tâm trạng thay đổi. Anh cho rằng mỗi ngày đi làm, tan làm, tất cả mọi công việc là có thể làm một con người bình thường. Mãi cho tới khi gặp được em, anh mới biết cuộc sống hiện nay của mình vô vị, chán ngắt đến mức nào. Em đã thay đổi anh, cũng khiến anh có mong muốn được thay đổi.”

Mắt Vương Xán lại có cảm giác cay xè.

“Mỗi con người đều có quá khứ trước đây. Trước khi chúng ta gặp nhau, cũng đã gặp rất nhiều người khác, trải qua những chuyện khác. Cuộc sống của em trong sáng hơn anh rất nhiều, cho nên, anh chỉ cần biết lựa chọn hiện tại của em là được rồi.”

Đột nhiên có một tiếng động vang lên, hai người giật mình cùng quay đầu lại, thì ra là tiếng nồi cơm điện tự động chuyển sang chức năng giữ ấm.

“Em đã đói chưa?”

“Ừm.”

“Vậy chúng ta...”

Hường Viễn không nói tiếp bởi Vương Xán đã kiễng chân, dùng một nụ hôn chặn lại lời nói của anh.

Những chuyện quá khứ, có lúc để lại niềm nuối tiếc đau thương, nhưng có khi sẽ mang đến hồi ức tươi đẹp. Chuyện tương lai cũng giống như một bức họa dài, từ từ mở ra mà chúng ta chẳng thể nào đoán biết trước được.

——HẾT——

o~(^o^~)~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-cua-chang-truc-ma-cua-chang>